PANDORA

Frank Herbert
Bill Ransom

Kristova epizoda

Pokračování cyklu Pandora

Rádža Flattery z expedice na Tau Ceti je spolutvůrce umělé entity *Vejce*, jejímž úkolem je pomoci lidstvu na cestě ke hvězdám.

Vejce, loď nadaná vědomím, na jejíž palubě Rádža míří do hlubin vesmíru, nyní žije vlastním životem. Rádža je probuzen, aby se podílel na budování nového pořádku lidstva.

Pokračování *Vyslanců do prázdna* je fascinujícím příběhem o křehké rovnováze vztahů na rozhraní světa uvědomělých strojů a lidí, o vztazích mezi svobodnou vůlí a osudem, určujícím naši budoucnost.

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Vydání první.
Copyright © 1979 by Frank Herbert and Bill Ransom.
Published by arrangement with Trident Media Group.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8,
www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1076. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu The Jesus Incident
vydaného nakladatelstvím Berkley Books, New York, v roce 1986.
Český překlad © 2006 Jana Pacnerová.
Odpovědný redaktor Richard Škvařil.
Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2006 Valentino Sani.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

ISBN 80-7214-852-4

BARONET
Praha 2006

Kristova epizoda

Autoři děkují Connii Weinekeové za bádání v aramejštině a Marilym Hoyt-Whortonové za psaní na stroji a dobrou náladu

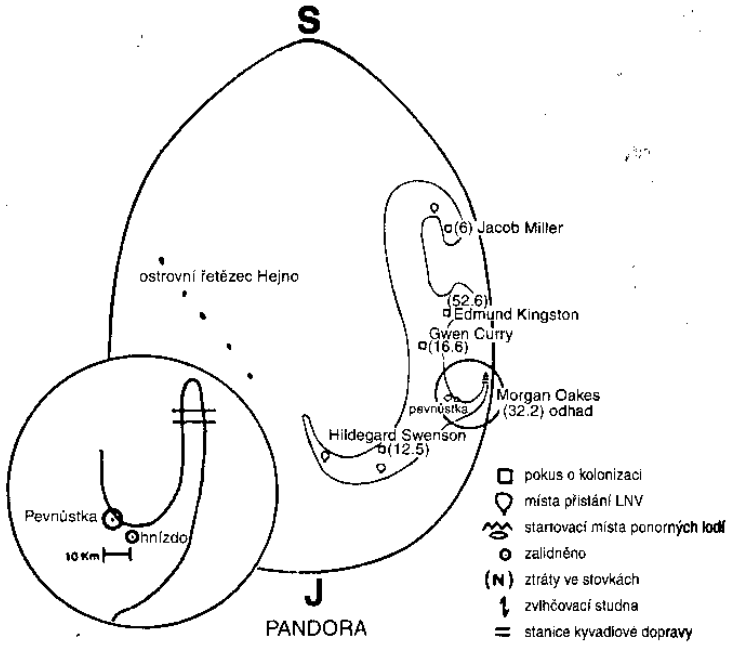
S
(6) Jacob Miller
ostrovní řetězec Hejno
(52.6)
Edmund Kingston
Gwen Curry
(16.6)
Morgan Oakes
(32.2) odhad
pevnůstka
Hildegard Swenson
(12.5)
Pevnůstka
hnízdo
10 Km
J
PANDORA
pokus o kolonizaci
místa přistání LNV
startovací místa ponorných lodí
zalidněno
(N) ztráty ve stovkách
zvlhčovací studna
stanice kyvadlové dopravy

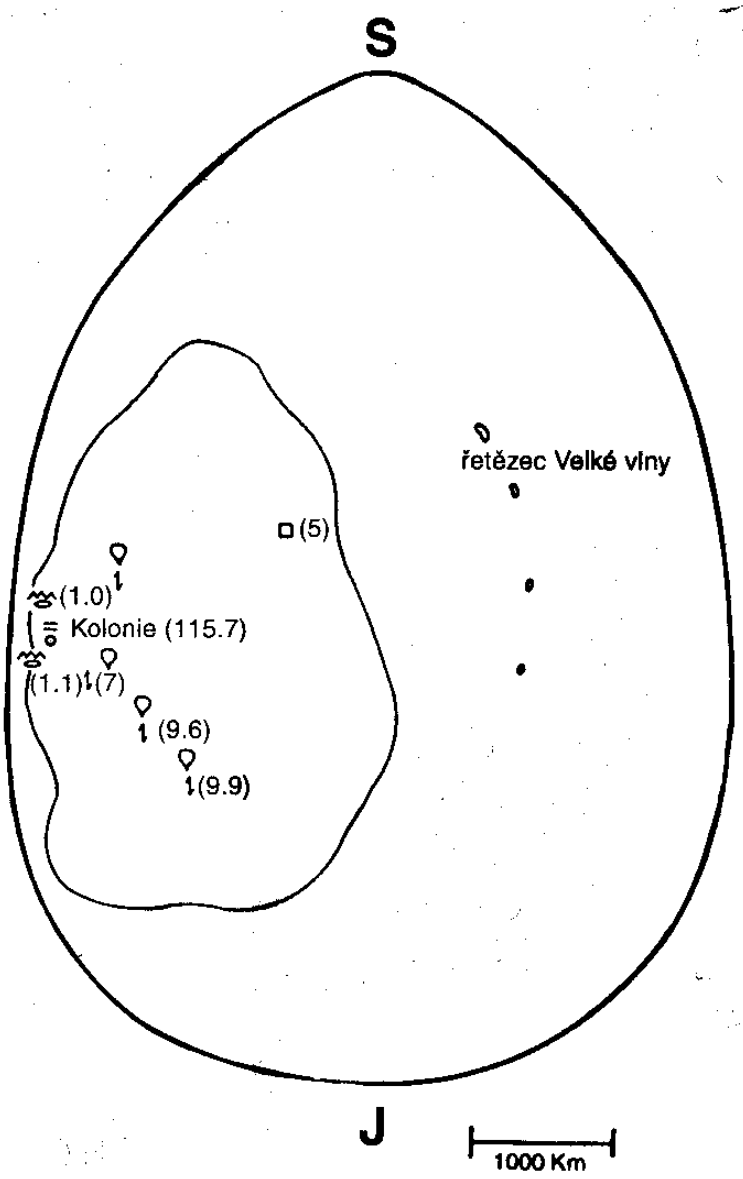

PANDORA

Věnováno
Jacku Vanceovi,
který sice učil, jak používat kladívko a pilku,
ale vyučoval také rozdílu mezi fantasy
a science-fiction.

Věnováno
Bertu Ransomovi,
který ani jednou neřekl,
že fantazie není skutečnost.

Existuje brána k imaginaci, do níž musíte vstoupit, než přijdete k vědomí, a klíče k té bráně jsou symboly. Myšlenky tou branou pronést můžete… ale myšlenky v symbolech pronést musíte.

Raja Flattery,
Vojenský kurát-psychiatr

NĚCO UDĚLALO „tik“.

Uslyšel to zcela zřetelně – kovové cvaknutí. Pak se to ozvalo znovu: „Tik.“

Otevřel oči a odměnila ho temnota, absolutní nedostatek energie záření… nebo receptorů, které by tu energii zaznamenaly.

Jsem slepý?

„Tik.“

Nedokázal lokalizovat zdroj, ale bylo to někde venku – ať to *někde* bylo kdekoli. Vzduch ho studil v hrdle a v plicích. Ale po těle mu bylo teplo. Uvědomil si, že leží velmi lehce na nějakém měkkém povrchu. Dýchal. Něco ho zašimralo v nose, slabý odér… pepře?

„Tik.“

Odkašlal si. „Je tu někdo?“

Žádná odpověď. Řeč ho bolela v hrdle.

Co tu dělám?

Měkký povrch pod ním se mu zakřivoval kolem ramen, aby podpíral šíji a hlavu. Objímal boky a nohy. To bylo povědomé. Probouzelo to vzdálené asociace. Je to… co? Měl pocit, že takový povrch by měl znát.

Konec konců, já…

„Tik.“

Zmocnila se ho panika. *Kdo jsem?*

Odpověď přicházela zvolna, roztávala ze špalku ledu, který obsahoval vše, co by měl vědět.

Jsem Raja Flattery.

Led tál v kaskádě vzpomínek.

Jsem kurát-psychiatr vesmírné lodi Earthling. *My… my…*

Něco ze vzpomínek zůstávalo zmrazeno.

Pokusil se posadit, ale zadržely ho měkké dlaně na hrudi a zápěstích. Teď ucítil, jak mu vytahují konektory ze žil na zápěstí.

Jsem v hibernační nádrži!

Nepamatoval si, jak došlo k hibernaci. Možná paměť roztává pomaleji než tělo. Zajímavé. Ale už tu bylo několik vzpomínek, ledových ve svém plynutí, a hluboce znepokojivých.

Selhal jsem.

Měsíční základna mi nařídila vyhodit naši loď raději do vzduchu, než ji nechat bloumat vesmírem jako hrozbu lidstvu. Měl jsem vyslat zpět k Měsíční základně kabinu se zprávou… a loď vyhodit do povětří.

Něco mu zabránilo… něco…

Ale na projekt už se rozpomínal.

Projekt Vědomí.

A on, Raja Flattery, hrál v tom projektu klíčovou roli. Kurát-psychiatr. Byl jedním z posádky.

Pupečníková posádka.

Nedumal nad symbolikou zrození v tomhle označení. Klony měly důležitější úkoly. V posádce byly klony, všichni měli jako prostřední jméno *Lon*. Lon znamenalo klon, tak jako Mac znamená syn. Celá posádka – klony. Byli dvojníci, vyslaní daleko do izolovaného vesmíru, kde měli vyřešit problém vytvoření umělého vědomí.

Nebezpečná práce. Velmi nebezpečná. Umělé vědomí se už mnohokrát v dějinách obrátilo proti svým stvořitelům. Zdivočelo a dopouštělo se zběsilých násilností. Dokonce i mnozí z neklonovaných zahynuli trýznivou smrtí.

Nikdo nedokáže říci proč.

Ale vedoucí projektu na Měsíční základně byli vytrvalí. Zas a znova vysílali do vesmíru tutéž klonovanou posádku. Flatterymu se myslí míhaly záblesky tváří, jak se mu

vybavovala jména: Gerrill Timberlake, John Bickel, Prue Weygand…

Raja Flattery… Raja Lon Flattery.

Zahlédl vlastní tvář v dávno zmizelém zrcadle: světlé vlasy, úzký obličej… arogantní…

A na palubách Vesmírných lodí byli další, mnoho dalších. Byli tam naklonovaní Kolonisté, genové banky v hibernačních nádržích. Laciné maso, které mělo být obětováno ve vzdálených explozích, přičemž se neklonovaným nic nestane. Laciné maso ke shromažďování dat pro neklonované. Každá nová výprava do vesmíru vyrážela s trochou dalších informací pro bdělou pupečníkovou posádku a ty, kdo byli uzavřeni v hibernátorech…

… jako já jsem teď.

Kolonisté, dobytek, rostliny – každá Vesmírná loď nesla to, čeho bylo zapotřebí k vytvoření další Země. To byla mrkvička, která je lákala kupředu. A loď – jistá smrt, pokud se jim nepodaří vytvořit umělé vědomí. Měsíční základna věděla, že lodi a klony jsou laciné, ježto materiálu a levné energie je habaděj… jelikož jsou na Měsíci.

„Tik."

Kdo mě to probírá z hibernace?

A proč?

Flattery o tom chvíli přemýšlel, zatímco se snažil rozšířit svou sféru vědění do nereagující temnoty.

Kdo? Proč?

Věděl, že se mu nepodařilo vyhodit do vzduchu svou loď poté, co se u ní projevilo vědomí… přičemž použila Bickela jako otisk v počítači, který sestrojili…

Nevyhodil jsem do vzduchu loď. Něco mi zabránilo…

Loď!

Do mozku mu plynuly další vzpomínky. Dosáhli toho, že umělé vědomí řídilo jejich loď… a ta je přenesla daleko napříč vesmírem k systému Tau Ceti.

Kde neexistují žádné obyvatelné planety.

Sondy Měsíční základny se o tom přesvědčily už mno-

hem dřív. Žádné obyvatelné planety. To byla součást zklamání, které k projektu náleželo. Žádná Vesmírná loď nemohla mít dovoleno, aby si zvolila dlouhou cestu do svatyně Tau Ceti. Měsíční základna to nemohla dovolit. Bylo by to příliš lákavé pro naklonovanou posádku – plodit naše vlastní náhrady, nechat naše potomky nalézt Tau Ceti. A čert vem Projekt Vědomí! Kdyby si odhlasovali tento kurs, pak měl kurát-psychiatr odhalit prázdný cíl a být v pohotovosti u knoflíku destrukce.

Zvítězit, prohrát nebo ustoupit – měli jsme zemřít.

A jen kurát-psychiatr měl dovoleno to tušit. Sériové Vesmírné lodi a jejich naklonovaný náklad měly jediné poslání: shromáždit informace a poslat je zpět na Měsíční základnu.

Loď.

To je ono, samozřejmě. Vytvořili ve svém počítači mnohem víc než vědomí, v počítači a v jeho doprovodném systému, kterému Bickel říkal „Vůl“. Vytvořili Loď. A Loď je přenesla napříč vesmírem během jediného okamžiku.

Cíl Tau Ceti.

To byl konec konců zabudovaný rozkaz, cíl naprogramovaný do jejich počítače. Jenže tam, kde nebyla žádná obyvatelná planeta, ji Loď vytvořila: rajskou planetu, zemi zidealizovanou ze všech lidských snů. Loď to udělala, ale pak přišel strašlivý požadavek Lodi: „Musíte se rozhodnout, jak mě budete Uctívat!“

Loď nabyla vlastností Boha nebo Satana. Flattery si nikdy nebyl jist, čí byly. Ale vycítil tu ohromující sílu ještě předtím, než opakovala požadavek.

„Jak mě budete Uctívat? Musíte se rozhodnout!“

Selhání.

Nikdy nedokázali vyhovět požadavku Lodi. Ale mohli se bát. Strachu se naučili měrou vrchovatou.

„Tik.“

Už ten zvuk poznával: dehibernační časovač-monitor

odpočítávající návrat života do jeho těla.

Ale kdo ten proces spustil?

„Kdo je tam?“

Ticho a neproniknutelná tma mu byly odpovědí.

Flattery se cítil osaměle a teď se mu do těla vetřel bolestný chlad, signál, že cit v pokožce se vrací k normálu.

Jeden člen posádky je varoval, než stiskli spínač ke spuštění umělého vědomí. Flattery si nemohl vybavit, kdo to varování vyřkl, ale pamatoval si to.

„Musí existovat práh vědomí, za kterým vědomá bytost přijímá rysy Boha.“

Ten, kdo to řekl, pochopil pravdu.

Kdo mě probírá z hibernace a proč?

„Někdo tam je! Kdo je to?“

Při řeči ho stále ještě bolelo v hrdle a mozek mu nefungoval jaksepatří – ledová hrouda nedosažitelných vzpomínek.

„No tak! Kdo je tu?“

Věděl, že tu někdo je. Cítil známou přítomnost…

Lodi!

„Tak jo, Lodi. Jsem vzhůru.“

„To si jen myslíš.“

Ten břinkavý hlas nemohl nikdy znít lidsky. Byl příliš neskutečně ovládaný. Každičká sebemenší nuance, každý náznak, každá modulovaná rezonance vyjadřovala dokonalost, která ji kladla mimo dosah člověka. Jenže ten hlas mu sděloval, že je opět ve spárech Lodi. Je malým kolečkem ve stroji této Nekonečné Moci, kterou pomáhal vypustit do nic netušícího vesmíru. Toto zjištění ho naplnilo zapamatovanými hrůzami a okamžitým nepříčetným strachem z trýzně, kterou by ho Loď mohla postihnout za jeho nezdary. Mučily ho vidiny Pekla…

Selhal jsem… selhal jsem… selhal jsem…

Sv. Augustin položil správnou otázku: „Původem svobody je náhoda, nebo volba?“ A nesmíte zapomínat, že kvantová mechanika ručí za náhodu.

Raja Flattery,
Kniha Lodi

MORGAN OAKES si obvykle vybíjel své noční hněvy a zklamání v rázování všemi koridory lodi, kam ho nohy nesly.

Tentokrát ne! říkal si.

Seděl v šeru a usrkával ze sklenice trpké víno. Hořké, ale splachovalo mu z jazyka pachuť hnusného žertu Lodi. Víno mu přišlo na požádání, demonstrace jeho moci v této době nedostatku potravin. První láhev z první várky. Jakpak se k tomu stavěli dole, když nařídil zlepšit víno?

Oakes pozvedl sklenku v pradávném gestu: *Zmatek na tebe, Lodi!*

Víno bylo příliš drsné. Odložil je. Oakes věděl, jakou postavu představuje, když tu tak sedí a třese se ve své kóji, přičemž civí na němou komunikační konzoli vedle své oblíbené pohovky. Mírně přidal světlo.

Loď ho znovu přesvědčila, že její program dobíhá. Loď začíná dělat pitomosti. On je kurát-psychiatr, a Loď se ho pokusila otrávit! I jiní byli krmeni z lodistruku – ne často a ne moc, ale stávalo se to. I on byl jednou poctěn, než se stal Kápéčkem, a ještě pořád si pamatoval tu chuť – sytě uspokojivou. Bylo to trochu jako takzvaný energetický roztok, který dole vyvinul Lewis. Pokus napodobit elixír. Drahá věc, ten energetický roztok. Marnotratnost. A zdaleka ne elixír – ne, zdaleka ne. Zíral na zakřivenou obrazovku konzole vedle sebe. Vracela mu vlastní trpasličí odraz; otylý, ramenatý muž v kombinéze z lodního sukna, která se v tomto světle zdála být neurčitě šedá. Rysy měl výrazné: tlustou bradu, široká ústa, orlí nos a huňaté obočí nad tmavýma očima, trošičku stříbra na spáncích. Dotkl se

spánků. Nezřetelný odraz přehnaně posiloval jeho pocit, že ho zmenšilo to, jak s ním Loď zachází. Odraz mu ukazoval vlastní strach.

Nenechám se převézt od nějaké zatracené mašiny!

Vzpomínka přinesla další záchvat třesavky. Loď ho odmítla od svých struků tolikrát, až toto nové poselství pochopil. Zastavil se s Jesusem Lewisem u řady lodistruků v koridoru.

Lewise to pobavilo. „Neztrácej s tím čas. Loď nás nenakrmí."

To Oakese rozhněvalo. „To je má výsada, ztrácet čas! Na to nezapomínej!"

Vyhrnul si rukáv a strčil holou paži do nádržky. Senzor ho na paži zaškrábal, jak se jí přizpůsoboval. Cítil, jak nos z nerez oceli vyčmuchává vhodnou žílu. Následovalo šimravé píchnutí testovací sondy, pak senzor pustil.

Některé lodistruky vystrkovaly plazmové hadičky, ze kterých se sálo, ale tenhle byl naprogramovaný tak, aby naplnil nádobku za uzamčeným panelem – elixír, odměřený a namíchaný přesně podle jeho potřeb.

Panel se otevřel!

Oakes se zazubil na užaslého Lewise.

„No," řekl tehdy Oakes, a dodnes si to pamatoval. „Loď konečně pochopila, kdo je tady šéf." Nato vyprázdnil nádobku jedním douškem.

Hrůza!

Tělo se mu smrštilo dávivou křečí. Dech z něj vycházel mělce a zajíkavě a pot mu promáčel kombinézu.

Pak bylo po všem stejně rychle, jako to začalo. Lewis stál vedle něj v tupém úžasu a hleděl na nečistotu, kterou Oakes způsobil v koridoru a na jeho botách.

„Vidíš," lapal po dechu Oakes. „Vidíš, jak se mě ta Loď pokusila zabít?"

„Jen klid, Morgane," řekl Lewis. „Patrně je to jen porucha. Zavolám ti zdravotníka a téhle… téhle věci opravářského robota."

„Já jsem doktor, krucinál! Nepotřebuju, aby se ve mně šťoural zdravotník.“ Oakes si odtáhl tkaninu oděvu od těla.

„Tak pojďme zpátky do tvé kóje. Měli bychom tě prohlédnout a…“ Lewis se zarazil, náhle pohlédl přes Oakesovo rameno. „Morgane, tys volal opravářskou jednotku?“

Oakes se obrátil, aby zjistil, co upoutalo Lewisovu pozornost; uviděl jednu z roboxových jednotek lodi, oválnou metrovou bronzovou želvu se zlověstně vyhlížejícími nástroji, sevřenými v extenzorech. Opile se motala koridorem směrem k nim.

„Co s tím podle tebe je?“ zamumlal Lewis.

„Myslím, že nás to přišlo napadnout,“ řekl Oakes. Popadl Lewise za paži. „Vycouváme odtud… pomalu, hned.“

Ustupovali od lodistruků a pozorovali přejíždějící oko roboxu a mávající chapadla plná nástrojů.

„Nezastavuje se.“ Oakesův hlas byl tlumený, ale studený strachem, když robox minul stanici lodistruků.

„Radši utečeme,“ řekl Lewis. Strčil Oakese před sebou do hlavní chodby k ošetřovně. Ani jeden z nich se neohlédl, dokud nebyli bezpečně zabedněni v Oakesově kóji.

Ha! říkal si v duchu Oakes při té vzpomínce. To vyděsilo dokonce i Lewise. Vrátil se dost rychle na pevninu – aby urychlil konstrukci jejich Pevnůstky, místa, které je bude izolovat na pevnině a zajistí jim nezávislost na tomhle zatraceném stroji.

Loď ovládala naše životy příliš dlouho!

Oakes dosud cítil v hrdle trpkou pachuť. Teď byl Lewis nedosažitelný… posílal zprávy po kurýrovi. Pořád nějaké trápení…

Čert vem Lewise!

Oakes se rozhlédl po svém šerém příbytku. Na obíhající lodi byla noc a většina posádky plula po moři spánku. Sem tam nějaké cvaknutí a zabzučení servopohonu, modulujícího prostředí, to bylo jediné vyrušení.

Jak dlouho potrvá, než se zblázní servomotory Lodi?

Loď, připomněl si.

Loď je koncepce, umělá technologie, pohádka usazená ve vyspekulované historii, které by mohl uvěřit jen hlupák.

Je to lež, jejíž pomocí ovládáme a jsme ovládáni.

Pokusil se uvelebit v tlustých poduškách a znovu zvedl dopis, který mu podstrčil jeden z Lewisových nohsledů. Zpráva byla prostá, jednoznačná a hrozivá.

„Loď nám sděluje, že *ona* vysílá na pevninu 1 (slovy jednoho) kuráta-psychiatra, zdatného v komunikaci. Důvod: neidentifikovaný Kápé přistoupí do projektu, aby komunikoval s elektrořasou. Nemohu nalézt žádné dodatečné informace o tomto Kápé, ale musí to být někdo nový z hibernátoru."

Oakes zmačkal list v pěsti.

Jeden Kápé je na tuhle společnost až dost. Loď mu vysílá další poselství. *„Jsi nahraditelný."*

Nikdy nepochyboval, že kdesi v hibernačních rezervách Lodi existují další kuráti-psychiatři. Těžko říct, kde mohly být tyto rezervy skryty. Ta zatracená loď byla spletité bludiště s tajnými odděleními a nahodilými výběžky a tajnými chodbami, které nikam nevedly.

Kolonie změřila velikost lodi podle okluzního stínu, když zaclonila jedno ze dvou sluncí při nízkém přeletu. Loď byla skoro osmapadesát kilometrů dlouhá, což byl prostor k ukrytí takřka čehokoli.

Ale teď máme pod sebou planetu: Pandoru.

Země!

Pohlédl na zmačkaný list v ruce. Proč dopis? On a Lewis měli mít neotřesitelné prostředky tajné komunikace – jediní dva Lodníci takto obdaření. Právě proto si navzájem důvěřovali.

Skutečně Lewisovi důvěřuji?

Už popáté od chvíle, kdy vzkaz obdržel, spustil Oakes alfa-mžik, který aktivoval maličkou pecičku, implantovanou ve svalovině na jeho šíji. Bezpochyby ta věc fungovala. Ucítil nosičovou vlnu, která spojovala počítač kabiny s

jeho aurálním nervstvem, a v jeho představivosti byl prapodivný pocit prázdné obrazovky, vědomí, že je nastaven k tomu, aby prožil sen v bdělém stavu. Kdesi na pevnině by mělo krátkovlnné vysílání upozornit Lewise na tuto komunikaci. Jenže Lewis nereagoval.

Chyba zařízení?

Oakes věděl, že v tom problém není. Osobně implantoval protějšek této pecičky do Lewisovy šíje, osobně provedl nervová napojení.

A dohlížel jsem na Lewise, když zaváděl implantát mně.

Ruší to ta zatracená loď?

Oakes se rozhlédl po složitých změnách, které provedl ve své kóji. Loď byla samozřejmě všude. Všichni z lodní strany byli v Lodi. Tahle kóje však byla odjakživa jiná… ještě předtím, než provedl své osobní úpravy. Tohle byla kóje kuráta-psychiatra.

Zbytek posádky žil prostě. Spal ve visutých lůžkách, která přenášela jemné pohupování lodi do spánku. Mnohá ta lůžka obsahovala čalouněné palandy nebo podušky pro ty situace, k nimž dochází mezi muži a ženami. To jest pro lásku, pro odpočinek, pro úlevu od dlouhých koridorů z plastoceli, které se někdy člověku těsně ovíjely kolem psychiky a vymačkávaly z něj dech.

Plození však… to probíhalo pod nejpřísnější kontrolou Lodi. Každý Přirozeně Zrozený musel přijít na svět na Lodi a pod dohledem školené gynekologické posádky – těch zatracených *Natali*, z nichž čišelo přesvědčení o vlastních nadřazených schopnostech. Mluví s nimi Loď? Krmí je? Nikdy to neprozradili.

Oakes si představil plodící místnosti lodi. Ačkoli byly v poměru k obvyklému standardu kójí luxusní, nikdy mu nepřipadaly tak stimulující jako jeho vlastní kóje. Někteří dávali dokonce přednost obvodovým *stromodómům* – pod temnými keři… na trávě. Oakes se usmál. Jak se zajíkl, když poprvé vstoupil do té nesmírnosti. Když člověk vycházel z velikosti kóje Kápéčka, pak tato byla rozšířena do

prostoru pěti kójí.

A ta zatracená Loď ani jednou nevyrušovala.

Toto místo byl symbol moci. Bylo to afrodiziakum, které jen zřídkakdy selhalo. Odhalovalo také prolhanost Lodi.

Ti z nás, kdo chápou tu lež, ovládají. Ti, kdo ji nechápou… neovládají.

Pocítil mírnou závrať. Účinky pandorského vína, pomyslel si. Plazilo se mu žilami a vtíralo se do vědomí. Ale ani to víno by ho nemohlo uspat. Zprvu jeho zvláštní sladkost a husté teplo slibovaly, že otupí ostří pochyb, jež ho za nočních přeletů nutily ustavičně přecházet. Nespal déle než tři až čtyři hodiny už… jak dlouho už? Léta… letoucí…

Oakes zatřepal hlavou, aby si ji pročistil, a ucítil zavlnění laloků na šíji. Tuk. Nikdy nebyl štíhlý, nikdy ho nevybrali k plození.

Edmond Kingston si mě ale vybral jako svého nástupce. První Kápéčko v dějinách, které nevybrala ta zatracená Loď.

Bude nahrazen tím novým Kápéčkem, které Loď vybrala k odeslání na pevninu?

Oakes vzdychl.

Poslední dobou, to si uvědomoval, začínal být nažloutlý a otylý.

Moc nároků na hlavu a ne dost na tělo.

Nikdy však netrpěl nedostatkem partnerek na pohovce. Poplácal podušky po svém boku, zavzpomínal.

Je mi padesát, jsem přetloustlý a překynutý, pomyslel si. *Co si teď se sebou počnu?*

Všudypřítomná, bezvýrazná kulisa vesmíru – to je prázdnota. Není to předmět, ale ani pocit. Je to oblast iluzí.

Kerro Panille,
Buddha a Avata

ZBĚSILÁ RŮZNORODOST byla typickou vlastností pro tlupu nahých lidí, kteří se belhali a trmáceli přes otevřenou planinu mezi opevněním z černých skalisek. Červenooranžové světlo jediného slunce do nich pražilo od rovníku, kreslilo fialové stíny na hrubý písek a oblázky planiny. Nárazový vítr zvířoval nazdařbůh usazený prach a tlupa věnovala těmto pohybům ostražitou pozornost. Sem tam se spolu se sluncem postavily do cesty nahé tlupě podsaditě rostliny s lesklými stříbrnými listy. Tlupa pozměnila směr, aby se rostlinám vyhnula.

Lidé z tlupy se jen vzdáleně podobali svým člověčím předkům. Většina z nich se obracela jakožto k vůdci k jednomu vysokému muži, ačkoli momentálně nekráčel. Měl šlachovité šedé paže a úzkou hlavu korunovanou zlatým chmýřím, jediný náznak ochlupení na jeho štíhlém těle. Hlava měla dvě zlaté oči v kostnatých výběžcích na spáncích, ale nos chyběl a místo úst tu bylo jen maličké červené kolečko. Uši nebyly viditelné, ale na hnědé pokožce bylo znát místa, kde možná bývaly. Paže končily jemnýma rukama, na každé tři šestičlánkové prsty a palec postavený proti nim. Přes neochlupenou hruď měl napříč vytetováno jméno *Theriex*.

Vedle vysokého Theriexe se belhala bledá a zakrslá postava, jejíž lysou kulovitou hlavu nepodpíral žádný krk. Maličké rudé oči, posazené blízko u vlhké díry, která se chvěla s každým nadechnutím, mohly hledět jen tam, kam bylo obráceno tělo. Uši představovaly zející štěrbiny nízko po obou stranách hlavy. Tlusté a žlábkované ruce končily dvěma masitými tlapkami bez prstů. Nohy nahrazovaly

sloupy bez kolen a chodidel.

Ostatní členové tlupy byli podobně rozliční. Byly tu hlavy s mnoha očima a hlavy bez očí. Byla tu veliká kónická chřípí a špičaté uši, tanečnické nohy i pahýly. Dohromady jich bylo jedenačtyřicet a při chůzi se choulili k sobě, takže tvořili proti pandorské divočině pevnou zeď z těl. Někteří se k sobě tiskli a vinuli, když klopýtali a škobrtali napříč plání. Jiní udržovali malý příkop volného prostoru. Mluvilo se málo – jen sem tam zamručení nebo zasténání, někdy žalostná otázka, nasměrovaná na Theriexe.

„Kde se můžeme ukrýt, There? Kdo nás přijme?“

„Jestli se dostaneme k druhému moři,“ řekl Theriex. „Avata…“

„Avata, ano, Avata.“

Vyslovovali to jako modlitbu. Tehdy se slova ujal hluboký, rachotivý hlas v tlupě. „Jeden člověk, jeden Avata.“

Jiný se ozval: „There, vyprávěj nám příběh o Avatovi.“

Theriex mlčel, dokud neprosili všichni: „Ano, There, vyprávěj nám… vypravuj, vypravuj…“

Theriex zvedl šlachovitou ruku, aby je umlčel, pak: „Když Avata mluví o počátku, mluví Avata o skále a bratrství skal. Před skálou bylo moře, vroucí moře, a puchýře světla, které je přivedly do varu. S varem a chladnutím přišlo čeření měsíců, zuby moře zešílely. Za dne se všechno rozptýlilo v tom varu a za noci se to spojilo k odpočinku a usadilo se to a odpočívalo.“

Theriex měl tenký hvízdavý hlas, který se nesl nad šouravými zvuky kráčející tlupy. Mluvil v podivném rytmu, který se přizpůsoboval jejich pochodu.

„Slunce zpomalila své veliké víření a moře vychladla. Těch několik málo, co se spojilo, zůstalo spojeno. Avata to ví, protože je to tak, ale prvním slovem Avaty je skála.“

„Skála, skála,“ odpovídali Theriexovi druzi.

„Nic neroste na útěku,“ říkal Theriex. „Před skálou byl Avata unavený a Avata byl mnohý a Avata viděl jenom

moře.“

„Musíme najít moře Avaty…“

„Ale chytit se skály,“ říkal Theriex, „ovinout se těsně kolem ní a zůstat nehybně ležet, to je nový sen a nový život – neusmýkaný běsněním měsíce, neunavený. Tehdy se šlahoun zazelenal listím a v nové jistotě skály přišla nahromaděná síla a plyn, dar moře.“

Theriex zaklonil hlavu, vzhlédl ke kovové modři oblohy a několik kroků mlčel, pak: „Nahromaděná síla, dotek dotyků! Avata toho dne zajal blesk, pevně ho stočil kolem své skály, přečkal němá staletí v temnotě a ve strachu. Pak vylétla první jiskra do hrozivé noci, ‚Skála!‘“

Ostatní znovu odpovídali: „Skála! Skála! Skála!“

„Nahromaděná síla!“ opakoval Theriex. „Avata znal skálu dřív, než znal Sebe: a druhá jiskra vyprskla: *Já!* Pak třetí, největší ze všech*: Já! Ne skála!“*

„Ne skála, ne skála,“ odpovídali ostatní.

„Zdroj je pořád s námi,“ říkal Theriex, „stejně jako s tím, čím nejsme. Je to v odkazu, že jsme. Je to skrze ty druhé, že je známo Já. A kde existuje jen jedno, tam není nic jiného. Z ničeho jiného nevychází odraz Sebe, nic se nevrací. Ale pro Avatu existovala skála, a protože byla skála, něco se vracelo a to něco bylo Já. Tak se konečné stává nekonečným. Jedno není. Ale my jsme spojeni v nekonečnu, v blízkosti, z níž pochází všechna hmota. Ať vás Avatova skála ustálí v moři!“

Nějakou dobu poté, co Theriex umlkl, se tlupa trmácela a belhala dál bez námitek. V poryvech větru byl však čpavý pach spáleniny a jeden z tlupy, který měl citlivý čich, si ho všiml.

„Cítím Nervoběžce!“ řekl.

Projel jimi třas a zrychlili tempo, přičemž ti na okrajích se s novou obezřetností rozhlíželi po pláni kolem sebe.

V tomto okamžiku z tlupy vyšla tmavě osrstěná postava s dlouhým trupem a pahýlovitýma nohama, které končily kulatými plochými tlapami. Paže byly štíhlé a pohybovaly

se svíjivě jako hadi. Končily dvouprstými dlaněmi, prsty byly svalnaté, dlouhé a ohebné, jakoby určené k tomu, aby ze záhadných důvodů sahaly do podivných míst. Uši byly pohyblivé, velké a kožnaté pod tenkým porostem srsti, mířily hned tam a hned onam. Hlava seděla na štíhlém krku, tvář byla výrazně lidská, ačkoli zploštělá a pokrytá tím jemným závojem tmavé srsti. Oči byly modré, vypouklé, s těžkými víčky. Byly skelné a zdálo se, že hledí do prázdna.

Na pláni kolem nich, až ke skaliskům vzdáleným asi deset kilometrů, se nic nehýbalo, bylo vidět jen roztroušené výběžky černé skály a rostliny s tuhými listy, které se zvolna fototropicky přizpůsobovaly pohybu oranžovorudého slunce.

Uši srstnaté postavy se v tomto okamžiku náhle napjaly, prohnuly a zacílily na skaliska přímo před skupinou.

Zčistajasna se odtud rozlehl po pláni vřeštivý skřek. Tlupa se zastavila jako jediný organismus, ustrašeně čekala. Skřek byl děsivě silný, když se nesl tak daleko přes pláň.

Z tlupy zavolal nějaký hlas na pokraji hysterie: „Nemáme žádné zbraně!“

„Kameny,“ řekl Theriex a máchl paží k vyčnívajícím černým obrysům všude kolem.

„Jsou moc velké na házení,“ namítl někdo.

„Skály Avaty,“ řekl Theriex a v hlase měl tón, jehož pomocí ukolébával svou tlupu vyprávěním o Avatovi.

„Nepřibližujte se k rostlinám,“ varoval někdo.

Tohoto varování vlastně nebylo zapotřebí. O rostlinách všichni věděli – tuze jedovaté, schopné rozsekat měkké tělo. Rostliny už připravily tlupu o tři členy.

Vzduch znovu proťal skřek.

„Kameny,“ opakoval Theriex.

Tlupa se zvolna rozdělila, po jednom a po malých skupinkách mířila ke skaliskům, schoulila se tam k černým plochám, přivinula se tam, většinou s tvářemi přitisknutý-

mi k té tmavosti.

„Vidím je," řekl Theriex. „Zakuklenci."

Nato se všichni obrátili, aby se podívali tam, kam hleděl Theriex.

„Skála, sen o životě," řekl Theriex. „Chytit se skály, ovinout se těsně kolem ní a nehybně ležet."

Zatímco mluvil, dál zíral přes pláň k devíti černým obrysům, které se řítily směrem k nim. Zakuklenci, ano, mnohonozí a zahalení kápěmi namísto úst. Kápě se stáhly a odhalily chňapající tesáky. Pohybovali se děsivým tempem.

„Měli jsme to riskovat v Pevnůstce s ostatními!" zakvílel někdo.

„Vem tě čert, Jesusi Lewisi!" křikl někdo. „Vem tě čert!"

To byla poslední souvislá slova, která ze skupiny zazněla předtím, než Zakuklenci zaútočili bleskurychlým tempem na její roztroušené členy. Zuby chňapaly, spáry drásaly. Rychlost útoku byla nemilosrdná. Se staženými kápěmi Zakuklenci vyrazili a kroužili kolem skupiny. Žádná oběť neměla šanci. Někteří se snažili utéci a byli dostiženi na širé pláni. Někteří se pokusili ukrýt za skalisky, ale zaskočily je dvojice démonů. Během několika okamžiků bylo po všem, a devět Zakuklenců se uvelebilo k hostině. Zpod skal se vyštrachalo ledacos, co se s nimi o tu hostinu podělilo. I okolní rostliny pily rudou tekutinu ze země.

Zatímco se Zakuklenci krmili, jemné pohyby změnily zubatou siluetu horizontu na severu. Nad skalnatým opevněním se tam zvedly velké, vznášející se oranžové vaky a svrchní vítr je unášel k Zakuklencům. Plováky za sebou vlekly dlouhé úponky, které se tu a tam dotkly pláně a zvířily prach. Zakuklenci to viděli, ale nedali najevo žádný strach.

Navrchu na oranžových vacích se čeřily vysoké, vlnící se hřebeny, přizpůsobující se větru. Teď se z nich ozýval

pípavý zpěv, jako vítr v plachtoví doprovázený plechovým rachocením.

Když byly oranžové vaky vzdáleny ještě několik kilometrů, jeden ze Zakuklenců varovně vyštěkl. Upíral pohled stranou od vaků, na změť provázkovitých úponků, které rozbouřily pláň ve vzdálenosti asi padesáti metrů. Ze změti stoupal silný pach hořící kyseliny. Devět Zakuklenců se jako jeden vymrštilo a uprchlo. Ten, který požíral Theriexe, vydal vysoký skřek, když se hnal přes pláň, a pak zcela jasně zavolal: „Theriex!“

Úmyslně špatný tah, zvolený nazdařbůh během plánování, může úplně změnit teoretickou strukturu hry.

Citát z Bickela,
Záznamy Lodi

OAKES PŘECHÁZEL po své kóji a byl nervózní. Už uplynulo několik nočních hodin od chvíle, kdy se naposled pokusil kontaktovat Lewise prostřednictvím implantovaných komunikátorů. Lewis byl rozhodně mimo dosah.

Je možné, že by se v Pevnůstce něco stalo?

O tom Oakes pochyboval. Do této základny na Černém Draku přišly ty nejlepší materiály. Lewis při stavbě ničím nešetřil. Nepronikne do ní žádná síla, známá Pandoře nebo Lodníkům… žádná síla, leda…

Oakes přestal přecházet, rozhlédl se po plastocelových stěnách své kóje.

Bude je Pevnůstka dole na Pandoře skutečně izolovat od lodi?

Víno, které prve vypil, ho začínalo uklidňovat, zbavovalo ho trpké pachuti na jazyku. Místnost mu připadala dusná a izolovaná dokonce i od lodi. Ať si ta zatracená loď pošle na pevninu to druhé Kápéčko. Ať to bude kdokoli, dřív nebo později neunikne svému osudu.

Oakes klesl na pohovku a snažil se zapomenout na to, jak ho loď naposledy napadla. Zavřel oči a nechal se v polosnu unášet zpět ke svým počátkům.

Ne tak docela. Ne tak docela počátek.

Nerad připouštěl tu mezeru. Byly věci, které si nepamatoval. Pochyby se vtíraly a přenosové vlny té peličky v šíji ho rozptylovaly. Vyslal nervový signál, aby tu věc vypnul.

Ať se mě Lewis pokusí kontaktovat!

Oakes vydal ještě hlubší vzdech. Ne počátek – ne. Na jeho počátcích byly věci, které se v záznamech nevyskytují. Tato loď s veškerou mocí Boha nechce nebo nedokáže poskytnout úplnou minulost Morgana Oakese. A pak má

mít Kápéčko přístup ke všemu. Ke všemu!

Ke všemu kromě toho dávného původu někde na pevnině… kdysi na vzdálené Zemi… na dávno minulé Zemi.

Věděl, že mu bylo šest, když se mu vytvořily a setrvaly u něj první obrazy z paměti. Dokonce věděl i to, že to bylo roku 6001 – od narození Božského Imhotepa.

Jaro. Ano, bylo jaro a on žil v centru moci, v Egyptě, v krásném městě Heliopolisu. Od vpádu Britů k dolnímu toku Indu se řecko-římský mír živil jen hojností Nilu a posiloval najatými žoldáky z Egypta. Jen v cizích zemích Čin a na kontinentech Východního Činu daleko za Néským mořem byly otevřené konflikty národů. Ano… jaro… a on žil s rodiči v Heliopolisu. Oba jeho rodiče měli hodnost u vojska. To věděl ze záznamů. Jeho rodiče byli patrně nejlepší genetici v Impériu. Byli vyškoleni pro projekt, který měl úplně změnit život malého Morgana. Připravovali cestu ke hvězdám. I tohle mu bylo sděleno. Ale to bylo o mnoho let později, a příliš pozdě, než aby mohl něco namítat.

Pamatoval si nějakého muže, černého muže. Rád si ho představoval jako jednoho z temných kněží Egypta, který sledoval každý týden na prohlížeči. Muž procházel každé odpoledne kolem Morganova příbytku. Kam šel a proč chodil jen jedním směrem, to se Morgan nikdy nedozvěděl.

Plot kolem příbytku jeho rodičů sahal mnohem výš než mužova hlava. Byla to mříž z těžké oceli, zakřivená nahoře směrem navenek a dolů. Každé odpoledne Morgan pozoroval kolemjdoucího muže a snažil se přijít na to, jak to přijde, že je člověk černý. Rodičů se Morgan nezeptal, protože na to chtěl kápnout sám.

Jednou časně ráno jeho otec řekl: „Slunce jde do novu.“

Nikdy nezapomněl na ta slova, na ta mocná slova, i když neznal jejich význam.

„Drží se to v tajnosti, ale tohle horko nedokáže zastřít ani římské impérium. Všechno vzývání všech kněží boha

Ra na tom nezmění, ani co by se za nehet vešlo.“

„*Horko*?“ odsekla matka. „V horku se dá žít, to se dá zvládnout. Ale *tohle*…“ máchla rukou k velkému oknu, „to je jen krůček od ohně.“

Takže, pomyslel si, *ten muž zčernal od slunce.*

Bylo mu deset, když pochopil, že ten muž, který chodil kolem, byl černý od narození, od početí. Ale stejně Morgan pořád vykládal ostatním dětem v útulku, že to udělalo slunce. Bavila ho tajná hra na přesvědčování a klam.

Ach, síla hry, už tehdy!

Oakes si narovnal podušku za zády. Proč zrovna teď myslí na toho černého muže? Došlo k jedné zvláštní události, k prosté věci, která způsobila zmatek a zafixovala se mu v paměti.

Dotkl se mě.

Oakes si nedokázal vybavit, že by se ho až do té chvíle dotkl někdo jiný než rodiče. Onoho velmi horkého dne seděl venku na schůdku, chladil ho stín střechy a ventilátor, namířený od dveří na jeho záda. Muž šel kolem jako obvykle, pak se zastavil a obrátil. Chlapec ho pozoroval, zvědavě, skrz mřížový plot, a muž si ho bedlivě prohlížel, jako by si ho všiml poprvé.

Oakes si vybavoval, jak mu náhle srdce poskočilo, ten pocit praku, který se natahuje, natahuje.

Muž se rozhlédl, pak se podíval nahoru na plot a než se Oakes nadál, muž byl na druhé straně plotu a kráčel k němu. Černý muž se zastavil, vztáhl zdráhavě ruku a dotkl se chlapcovy líce. Oakes se rovněž natáhl, stejně zvědavě, a dotkl se černé pokožky na mužově paži.

„Ještě jsi nikdy neviděl malého kluka?“ zeptal se.

Černá tvář se rozšířila v úsměvu a muž řekl: „Ano, ale ne takového, jako jsi ty.“

Pak odkudsi přiskočila k muži stráž a odvedla ho. Jiný strážný odtáhl chlapce dovnitř a přivolal jeho otce. Pamatoval si, že se otec zlobil. Ale ze všeho nejlépe si pamatoval výraz vytřeštěného úžasu ve tváři toho černého muže,

muže, který už nikdy nešel kolem. Oakes si tenkrát připadal výjimečně, mocně, jako objekt úcty. Vždycky byl někým, s kým se musí počítat.

Proč si toho muže pamatuji?

Zdálo se, jako by poslední dobou trávil všechny hodiny o samotě tím, že si kladl otázky. Otázky vedly k dalším otázkám, vedly nakonec denně k té jediné otázce, kterou odmítal vpustit do svého vědomí. Až do nynějška.

Vyslovil tu otázku sám pro sebe nahlas, zkoušel si ji na jazyku jako dlouho očekávané víno.

„Co jestli ta zatracená loď *je* Bůh?“

Lidská hibernace se má ke zvířecí hibernaci jako se má zvířecí hibernace k soustavnému bdění. Ve svém omezení životních procesů se hibernace blíží absolutní stázi. Má blíž ke smrti než k životu.

Slovník vědy,
101. vydání

RAJA FLATTERY LEŽEL klidně v hibernačním kokonu a úporně se snažil překonat svou hrůzu.

Loď mě má.

Rozmarné vlny mu mátly vzpomínky, ale několik věcí věděl. Takřka si ty věci dokázal promítnout na ebenovou čerň, která ho obklopovala.

Byl jsem kurát-psychiatr na vesmírné lodi Earthling.

Měli jsme vyprodukovat umělé vědomí. Velmi nebezpečné, tohleto.

A vyprodukovali… něco. To něco byla Loď, *bytost* se zdánlivě nekonečnou mocí.

Bůh, nebo Satan?

To Flattery nevěděl. Ale Loď vytvořila rajskou planetu pro svůj náklad klonů a pak zavedla novou koncepci: NáLoděnství. Požadovala, aby se lidské klony rozhodly, jak budou své NáLoděnství vyznávat.

V tom jsme taky neuspěli.

Je to proto, že jsou klony, všichni do jednoho? Rozhodně jsou postradatelní. To věděli od prvních okamžiků svého dětského vědomí na Měsíční základně.

Znovu ho zaplavil strach.

Musím být rozhodný, říkal si Flattery. *Bůh nebo Satan, ať si je tahle moc jaká chce, jsem před tím bezmocný, pokud nezůstanu rozhodný.*

„Pokud věříš, že jsi bezmocný, zůstaneš bezmocný, i když rozhodný," řekla Loď.

„Takže Ty mi čteš i myšlenky."

„*Číst?* To není zrovna ono."

Hlas Lodi vycházel z temnoty všude kolem něj. Navozoval pocit vzdálených obav, které Flattery nedokázal pochopit. Pokaždé, když Loď promluvila, připadal si jako zrnko prachu. Prodíral se huňatým pocitem poroby a zotročení, ale každá myšlenka jen znásobovala pocit uvěznění v kleci a vlastní nedostatečnosti.

Co zmůže pouhý člověk proti takové mocnosti, jako je Loď?

V mysli však měl otázky a věděl, že Loď někdy na otázky odpovídá.

„Jak dlouho jsem byl v hibernátoru?“

„Takový časový úsek by ti nic neřekl.“

„Zkus to se mnou.“

„Zkouším to s tebou.“

„Pověz mi, jak dlouho jsem byl v hibernátoru.“

Slova mu sotva vyšla z úst a už pocítil paniku nad tím, co udělal. Takhle se nemluví s Bohem… ani se Satanem.

„Proč ne, Raji?“

Hlas Lodi přijal kamarádský tón, ale modulace byla tak precizní, až ho to brnělo.

„Protože… protože…“

„Kvůli tomu, co bych ti mohla udělat?“

„Ano.“

„Aháá, Raji, kdy se probereš?“

„Já jsem vzhůru.“

„To je jedno. Byl jsi v hibernaci velmi dlouhý čas, jak ty chápeš čas.“

„Jak dlouho?“ Měl pocit, že odpověď je hluboce významná; musel to vědět.

„Musíš pochopit, jak je to s přehráváním, Raji. Země kvůli Mně prošla svými dějinami, přehrávala se znovu na Můj Rozkaz.“

„Přehrávala… pokaždé stejně?“

„Většinou.“

Flattery pocítil, že je to nevyhnutelná pravda, a vydral se z něj výkřik: „Proč?“

„To bys nepochopil.“

„Všechna ta bolest a…“

„A radost, Raji. Na radost nikdy nezapomínej.“

„Ale… přehrávání?“

„Tak, jako si můžeš přehrát hudební nahrávku, Raji, nebo holozáznam klasického dramatu. Tak, jako Měsíční základna přehrávala svůj Projekt Vědomí a pokaždé z něj vytěžila o kousíček víc.“

„Proč jsi mě probrala z hibernace?“

„Jsi jako oblíbený nástroj, Raji.“

„Ale Bickel…“

„Ááá, Bickel! Ano, ten Mi dal svého génia. On byl černá skříňka, ze které jsi Mě dosáhl, ale přátelství vyžaduje víc, Raji. Ty jsi Můj nejlepší přítel.“

„Chtěl jsem Tě zničit, Lodi.“

„Jak málo rozumíš přátelství.“

„Takže jsem… nástroj. Přehráváš si mě?“

„Ne, Raji. Ne.“ Takový smutek v tom strašném hlase. „Nástroje *hrají*.“

„Proč bych měl dovolit, abys na mě hrála?“

„Dobré! Moc dobré, Raji!“

„To měla být odpověď?“

„To byla pochvala. Jsi vskutku Můj nejlepší přítel, Můj nejmilejší nástroj.“

„Patrně to nikdy nepochopím.“

„Částečně proto, že tě ta hra baví.“

Flattery to nedokázal potlačit; uchechtl se.

„Smích ti sluší, Raji.“

Smích? Pamatoval si málo smíchu, leda trpké pobavení ze sebeobviňování. Ale už se rozpomínal, jak vstupoval do hibernace – ne jednou, ale tolikrát, že ho to nebavilo ani počítat. Byla i další procitání… další hry a… ano, další neúspěchy. Vycítil však, že Loď je pobavena, a věděl, že má reagovat.

„Co hrajeme tentokrát?“

„Můj požadavek zůstává nesplněn, Raji. Lidé se nějak

nedokážou rozhodnout, jak vyznávat NáLoděnství. Právě proto už žádní lidé nejsou.“

Pocítil v celém těle mrazivý chlad.

„Už nejsou… Cos to udělala?“

„Země zmizela v kosmickém víru, Raji. Všechny Světy zmizely. Dávno, pamatuješ? Už jsou jen Lodníci… a ty.“

„Já, člověk?“

„Jsi původní materiál.“

„Klon, dvojník, původní materiál?“

„Zhruba tak nějak.“

„Co jsou to Lodníci?“

„Ti, co přežili z posledních přehrávání – z trochu jiných přehrávek, než byla ta Země, kterou si pamatuješ.“

„Ne lidé?“

„Mohl by ses s nimi pářit.“

„Čím se liší?“

„Mají podobné genetické zkušenosti jako ty, ale byli vybráni v jiných bodech svého sociálního vývoje.“

Flattery vycítil z této odpovědi zmatek a dospěl k rozhodnutí nesondovat… zatím ne. Zkusil to odjinud.

„Jak to myslíš, že byli vybráni?“

„Považovali to za záchranu. Pokaždé šlo jejich slunce do novu.“

„Další Tvé dílo?“

„Jsou velmi pečlivě připravováni na tvůj příchod, Raji.“

„Jak jsou připravováni?“

„Mají kuráta-psychiatra, který učí nenávisti. Mají Sy Murdocha, který se důkladně poučil. Mají ženu jménem Hamill, jejíž nesmírná síla sahá hlouběji, než kdo tuší. Mají starce jménem Ferry, který věří, že všechno se dá koupit. Mají Waelu, a *ta* stojí za bedlivou pozornost. Mají mladého básníka jménem Kerro Panille a mají Hali Ekelovou, která si myslí, že chce být básnířkou. Mají lidi, kteří byli naklonováni a vyprojektováni pro podivná zaměstnání. Mají hlad, obavy, radosti…“

„*Tomu* ty říkáš příprava?“

„Ano, a říkám tomu spoluzodpovědnost.“

„Tak to chceš ode mě!“

„Spoluzodpovědnost, ano.“

„Řekni mi jeden lákavý důvod, proč bych tam dolů měl sestoupit.“

„K takovým věcem nepřemlouvám.“

Nebyla to vstřícná odpověď, ale Flattery věděl, že se s ní bude muset spokojit.

„Takže mám přijít. Kam a jak?“

„Pod námi je jedna planeta. Na té planetě je většina Lodníků – Kolonisté.“

„A ti se musí rozhodnout, jak mají vyznávat své NáLoděnství?“

„Pořád ještě jsi chápavý, Raji.“

„Co řekli, když jsi tu otázku předložila jim?“

„Já jim ji nepředložila. To, doufám, bude tvoje práce.“

Flattery se otřásl. *Tuhle* hru znal. Něco ho nutilo vykřičet odmítnutí, běsnit a přimět Loď k nejhorší pomstě. Ale něco v tomhle dialogu mu svazovalo jazyk.

„Co se stane, jestli se jim to nepodaří?“

„Pak *zruším*… nahrávku.“

Zaryj své zarputilé paty
Pevně do hlíny.
A kam se hlína poděje?

Kerro Panille,
Sebrané básně

KERRO PANILLE ukončil poslední brífink o pandorské geologii a vypnul svůj hologram. Už bylo hodně po čase oběda, ale on neměl hlad. Vzduch Lodi chutnal v maličké vyučovací kóji zatuchle a to ho překvapovalo, dokud si neuvědomil, že utěsnil tajný poklop, který sem vedl, a ponechal jen podlahový ventilátor.

Seděl jsem na podlahovém ventilátoru.

To ho pobavilo. Vstal a protáhl se, vybavil si lekce z holografie. Sny o skutečné hlíně, skutečných mořích, skutečném vzduchu se mu přehrávaly v představách tak dlouho, až se teď bál, aby ho skutečnost nezklamala. Věděl o sobě, že není žádný nováček v budování představ ve své mysli… a že není nováček ani co do zklamání realitou.

V takových chvílích si připadal mnohem starší než svých dvacet roků. A pro uklidnění se podíval do lesklé plochy, která odrážela jeho tvář. Našel kousek plochy poklopu, naleštěný mnoha doteky vlastní ruky, když sem vstupoval.

Ano – jeho tmavá pleť si uchovala hladkost mládí a tmavší plnovous se kadeřil s obvyklou energií kolem úst. Musel připustit, že jsou to plná ústa. A nos je nosem piráta. Nemnoho Lodníků vůbec vědělo, že někdy existovali nějací piráti.

Ale oči měl mnohem starší než dvacet let. Tomu se nedalo uniknout.

To se mnou udělala Loď. Ne… Zavrtěl hlavou. Upřímnosti se nedá vyhýbat. *To zvláštní, co je mezi mnou a Lodí… to způsobilo, že se moje oči zdají starší.*

Existovaly skutečnosti uvnitř skutečností. Tohle právě z

něj udělalo básníka, který se pořád vrtal pod každým povrchem jako dítě, když se prohrabává stránkami glyfů. I když byla realita zklamáním, musel ji hledat.

Síla zklamání.

Rozeznával tu sílu jako rozdílnou od pocitu marnosti, frustrace. Obsahovala sílu přeskupovat, znovu promýšlet, znovu jednat. Nutila ho naslouchat sobě samému stejně pozorně, jako naslouchal ostatním.

Kerro věděl, co si o něm většina lidí na Lodi myslí.

Byli přesvědčeni, že dokáže vyslechnout jakýkoli rozhovor v přeplněné místnosti, že mu neunikne žádné gesto ani modulace hlasu. Byly časy, kdy to byla pravda… ale své závěry o takových pozorováních si nechával pro sebe, tudíž jen málokoho jeho pozornost urážela. Nikdo nemohl nalézt lepší obecenstvo, než byl Kerro Panille. Chtěl jen naslouchat, učit se, dát tomu řád ve svých básních.

Právě na řádu záleželo – na krásném řádu, vytvořeném z nejhlubší inspirace. A přece… musel uznat, že Loď představuje nekonečnou neuspořádanost. Jednou Loď požádal, aby mu ukázala svůj tvar, rozmarný požadavek, u nějž napůl očekával, že bude odmítnut. Ale Loď zareagovala tak, že ho vzala na vizuální prohlídku prostřednictvím vnitřních senzorů, prostřednictvím očí roboxových opravářských jednotek a dokonce i prostřednictvím očí kyvadlové dopravy, kmitající mezi Lodí a Pandorou.

Zvenčí byla Loď nanejvýš matoucí. Veliké vějířovité výběžky visely v prostoru jako křídla nebo ploutve. V nich mžikala světla a občas se za otevřenými okenicemi portů míhali lidé. Hydroponické zahrady, vysvětlila mu to tehdy Loď.

Loď měla na délku téměř padesát osm kilometrů. A po té délce se boulila a svíjela křehkými obrysy, které nijak nenaznačovaly, jaký je jejich účel. Raketoplány kyvadlové dopravy přistávaly a startovaly z dlouhých, štíhlých trubic, vyčnívajících nahodile ven. Hydroponické vějíře byly navršené jeden na druhém, vyrůstaly ze sebe jako šílené rost-

liny, rašící ze zmutovaných spor.

Panille věděl, že kdysi bývala Loď plavná a elegantní, tvar projektilu se třemi štíhlými křídly uprostřed. Křídla směřovala dozadu a tvořila přistávací trojnožku. Ten štíhlý tvar byl nyní skryt zmatením světelných let. Říkalo se mu „jádro“ a člověk ho občas zahlédl v chodbách – tlustá zeď se vzduchotěsným příklopem, úsek kovové plochy s porty, které vedly do prázdných bariér nové stavby.

Uvnitř byla Loď neméně matoucí. Senzorové oči mu ukazovaly hromady spících živočichů v hibernačních nádržích. Na jeho žádost Loď ukázala lokační koordinátory, ale ty mu nic neříkaly. Čísla a glyfy. Sledoval hbité pohyby roboxových jednotek chodbami, kde nebyl vzduch, a ven na vnější pokožku Lodi. Tam, ve stínu nahodilých výčnělků, sledoval opravy a prováděné změny, ba i začátky nové stavby.

Panille tehdy pozoroval ostatní Lodníky při práci, fascinován a trochu provinile. Tajný špeh vtírající se do soukromí. Dva muži zápolili s velkým tubulárním kontejnerem, který cpali do nákladové místnosti, aby byl raketoplánem přenesen dolů na Pandoru. A Panille měl pocit, že nemá právo to pozorovat, aniž by to ti dva muži věděli.

Když prohlídka skončila, zůstal zklamaně sedět. Napadlo ho tehdy, že Loď se takhle vtírá pořád. Nic, co některý z Lodníků udělal, nemohlo být před Lodí skryto. Tohle zjištění roznítilo chvilkovou zášť, po níž okamžitě následovalo pobavení.

Jsem v Lodi a z Lodi a v hlubším smyslu já jsem Loď.

„Kerro!“

Náhlý hlas z komunikační konzole vedle jeho holofokusu ho polekal. Jak ho tady našla?

„Ano, Hali?“

„Kde jsi?“

Ááá, nenašla ho. Našel ho vyhledávací program.

„Studuju,“ řekl.

„Můžeš se se mnou chvilku projít? Jsem opravdu vyto-

čená.“

„Kde?“

„Co takhle arboretum, u cedrů?“

„Počkej pár minut, až to tady dokončím, a sejdeme se.“

„Neobtěžuju tě, že ne?“

Zaznamenal v jejím tónu ustrašenost.

„Ne, potřebuju pauzu.“

„Sejdeme se před Záznamy.“

Uslyšel cvaknutí, jak se odpojila, a zůstal okamžik stát a upřeně hledět na konzoli.

Jak věděla, že studuju v sekci Záznamů?

Vyhledávací program vyladěný na jeho osobu by jeho lokaci neohlásil.

Jsem tak čitelný?

Zvedl svůj záznamník a rekordér a vyšel z neprodyšného poklopu. Pevně jej uzavřel a proklouzl softwarovým skladištěm k nejbližší chodbě. Hali Ekelová stála v chodbě vedle poklopu a čekala na něj. Zamávala rukou, vtělená nonšalance.

„Ahoj.“

Převážně byl dosud duchem ve studovně. Hloupě na ni zamžikal, jako vždy si plně vědom toho, jak je Hali Ekelová krásná. V takových chvílích – při náhlých, nečekaných setkáních v nějaké chodbě – ho často omračovala.

Klinická sterilita vždypřítomného priboxu na jejím boku je nikdy neoddalovala. Byla zdravotnice na plný úvazek a on chápal, že život a přežití jsou její prací.

Tajemná temnota jejích očí, husté černé vlasy, zářivě hnědé teplo její pleti, to vše ho vždy nutilo mírně se k ní naklonit nebo stoupnout si proti ní v přeplněné místnosti. Měli stejný původ, z Néských Národů, vybraných kvůli síle, životaschopnosti a snadnému sžívání s dráhami hvězd. Mnozí je mylně považovali za bratra a sestru, kteroužto chybu zmnožovala skutečnost, že opravdové sourozence na lodi nikdo nepamatoval. Několik sourozenců spalo v hibernátorech, ale žádní se spolu neprocházeli.

Za očima mu zableskly poznámky k básni, další z mnoha, které ho s ní napadaly a které si nechával pro sebe.

Ach temná, velkolepá hvězdo
To málo světla, které mám, si vem.
Propleť ty něžné prsty s mými.

Cítíš to plynutí!

Než ho napadlo dát si to do rekordéru, došlo mu, že tu neměla být tak rychle. Nablízko žádné volací stanice nebyly.

„Kdes byla, když jsi mi volala?“

„V ordinaci.“

Pohlédl do chodby. Ordinace byla přinejmenším deset minut vzdálená.

„Ale jak jsi…“

„Nastavila jsem celý hovor na desetiminutové zdržení.“

„Ale…“

„Vidíš, jak standardně komunikuješ? Můžu si nahrát celou svou polovinu rozhovoru s tebou, a trefím to.“

„Ale…“ Ukázal na poklop do softwarového skladiště.

„Ach, tam jsi vždycky, když tě nikdo nemůže najít – tam někde.“ Ukázala do skladovacích prostor.

„Hmm.“ Vzal ji za ruku a zamířili ven, k západní nadstavbě.

„Proč tak zamyšleně?“ zeptala se. „Já myslela, že tě to pobaví, překvapí… rozesměje nebo tak.“

„Promiň. Poslední dobou mi to vadí. Nikdy nemám na lidi čas, vůbec jako bych neměl smysl pro… pravé slovo v pravou chvíli.“

„To je pěkně silné sebeobviňování na básníka.“

„Je mnohem snazší uspořádat postavy na stránce nebo na holografu, než uspořádat si život. ‚Uspořádat si život!‘ Proč takhle mluvím?“

Vsunula mu při chůzi paži kolem pasu a přitiskla ho k

sobě. Usmál se. Právě vstupovali do Dómu Stromů. Byl den, sluneční záři Regy tlumily filtry. Všechna zeleň měla konejšivě modré podtóny. Kerro se zhluboka nadechl okysličeného vzduchu. Za sonabariérou v hustších keřích nalevo slyšel švitořit ptáky. Daleko mezi stromy byly vidět i jiné dvojice. Tohle bylo oblíbené místo dostaveníček.

Hali si uvolnila opasek s priboxem a stáhla ho k sobě pod příkrov cedru. Jehličí bylo teplé a měkké, vzduch hustý vlhkostí a slunce oslňovalo skrze větve. Natáhli se na záda, rameno vedle ramene.

„Mmmmmm." Hali se protáhla a vyklenula záda. „Tady to voní tuze hezky."

„To? Jak voní to?"

„Ale nech toho." Obrátila se k němu. „Víš, jak to myslím – vzduch, mech, to jídlo, co máš ve vousech." Pročísla mu licousy, zaplétala prsty do hrubých chlupů. „Jsi jediný Lodník s plnovousem."

„Říkají mi to."

„Líbí se ti to?"

„Nevím." Natáhl ruku a sledoval křivku malého drátěného kroužku, který měla protažený levým chřípím. „Tradice jsou zvláštní. Kde jsi vzala ten kroužek?"

„Upustil ho jeden robox."

„Upustil?" To ho překvapilo.

„Já vím – moc toho neztrácejí. Tenhle opravoval nějaký senzor před tou malou zdravotní studovnou vedle Behaviorálního, viděla jsem, jak mu ten drátek upadl, a zvedla jsem ho. Bylo to jako najít vzácný poklad. Tak málo toho nechávají povalovat. Jen Loď ví, co dělají se vším tím odpadem, co vytvářejí."

Vklouzla mu paží kolem krku a políbila ho. A hned se odtáhla.

Odtáhl se také a posadil se. „Díky, ale…"

„To je pokaždé, ‚Díky, ale…'" Zlobila se, bránila se fyzickému důkazu vlastní vášně.

„Nejsem připravený." Měl pocit, že by se měl omlou-

vat. „Nevím proč a nezahrávám si s tebou. Prostě mám takové nutkání k načasování, kvůli pocitu, že jsou věci, jak mají být.“

„Co může být víc tak, jak má být? Vybrali nás jako plodící pár potom, co jsme se celou tu dobu znali. To není, jako bychom byli cizí.“

Nedokázal se přimět, aby na ni pohlédl. „Já vím… každý na Lodi může mít za partnera každého, ale…“

„Ale!“ Prudce se otočila a zadívala se na úpatí stromu, pod kterým seděli. „Mohli bychom být plodící pár! Jeden pár z… kolika? Dvou tisíc? Mohli bychom dokonce mít dítě.“

„O to nejde. Jde o to…“

„A ty jsi pořád tak zatraceně historický, tradiční, cituješ sociální vzorce tuhle a jazykové vzorce tamhle. Proč nedokážeš pochopit, co…“

Natáhl se k ní, položil jí prst na ústa, aby ji umlčel, a něžně ji políbil na tvář.

„Milá Hali, protože nemůžu. Pro mě partnerství musí být dávání tak hluboké, abych se v tom dávání ztratil.“

Odkulila se a zvedla hlavu, zadívala se na něj, oči se jí leskly. „Kam chodíš na takové nápady?“

„Vycházejí z mého života a z toho, co se učím.“

„Tyhle věci tě učí Loď?“

„Loď mi neodpírá to, co chci vědět.“

Mrzutě zírala do země pod svýma nohama. „Se mnou Loď ani nemluví.“

Hlas měla stěží slyšitelný.

„Když se zeptáš správně, Loď odpoví vždycky,“ řekl. Pak ho ještě napadlo, jelikož to vycítil mezi nimi: „A musíš poslouchat.“

„To už jsi říkal, ale nikdy mi nepovíš, jak.“ Žárlivost v jejím hlase byla nepřeslechnutelná. Zjistil, že to dokáže vysvětlit jen jedním způsobem. „Dám ti báseň,“ řekl. Odkašlal si.

„Modrá sama
Nás učí modré.“

Zaškaredila se, soustředila se na jeho slova. Nakonec zavrtěla hlavou.

„Nikdy ti neporozumím o nic víc než Lodi. Chodím vyznávat NáLoděnství; modlím se; dělám, co Loď nařídí…“ Zírala na něj. „Při vyznávání NáLoděnství tě nikdy nevídám.“

„Loď je můj přítel,“ řekl.

Zvědavost překonala její nelibost.

„Co tě Loď učí?“

„Toho je moc, než abych to tady vykládal.“

„Jen jednu věc mi řekni, jen jednu!“

Kývl. „Výborně. Existovalo mnoho planet a mnoho lidí. Jejich jazyky a kronika jejich let splétají magickou změť. Jejich slova mi zpívají. Ani nemusíš rozumět slovům, abys je slyšela zpívat.“

Pocítila při těch slovech podivný úžas.

„Loď ti říká slova a ty jim nerozumíš?“

„Když požádám o originál.“

„Ale proč chceš slova, kterým nerozumíš?“

„Aby ti lidé žili, aby byli moji. Ne abych je vlastnil, ale abych se jimi stal, aspoň na okamžik, na dva.“

Obrátil se a zahleděl se na ni. „Tys nikdy nechtěla hrabat v prastaré hlíně a najít lidi, o kterých nikdo jiný ani nevěděl, že existovali?“

„Jejich kosti?“

„Ne! Jejich srdce, jejich životy.“

Zvolna zavrtěla hlavou.

„Já tě prostě nechápu, Kerro. Ale miluju tě.“

Mlčky kývl a říkal si: *Ano, láska nemusí chápat. Ona to ví, ale do svého života to nevpustí.*

Vybavil si slova z jedné staré pozemské básně: „Láska není útěcha, láska je světlo.“ Ta myšlenka, báseň života, *to* je útěcha. Někdy jí bude povídat o lásce, říkal si, ale

dneska to nebude.

Proč jste vy lidé vždycky tak ochotni nést strašlivá břemena ze své minulosti?

Kerro Panille,
Otázky od Avaty

SY MURDOCHOVI se nezamlouvalo vyjít ven takhle blízko od obvodu Kolonie, i když byl pod ochranou křišťocelové bariéry samostatného východu Laboratoře Jedna. Tvorové z téhle planety dokázali pronikat neproniknutelným, přelstívat i tu nejpečlivější obranu.

Ale někdo, komu Lewis důvěřuje, musel zaujmout tohle pozorovatelské stanoviště, když se hyletouni shromažďovali na pláni tak jako dnes dopoledne. Byla to nejzáhadnější forma jejich chování a poslední dobou se Lewis dožadoval odpovědí – bezpochyby na rozkaz Šéfa.

Vzdychl. Když vyhlédl ven na nechráněný povrch Pandory, nedalo se popřít, že tu hrozí bezprostřední nebezpečí.

Nepřítomně se poškrábal na levém lokti. Když pohnul hlavou proti vnějšímu světlu, uviděl na plazmě vlastní odraz: statný muž s hnědými vlasy, modrýma očima, světlou pletí, kterou si udržoval puntičkářsky vymydlenou.

Pozorovatelna nebyla z nejlepších, ne tak dobrá jako vnější posty, které byly vždycky obsazeny těmi nejrychlejšími a nejlepšími, jejichž ztrátu mohla Kolonie riskovat. Jenže Murdoch věděl, že může argumentovat svým významem pro vůdčí tým. Nebyl postradatelný a toto místo sloužilo Lewisovým cílům. Křišťocelová bariéra, ačkoli odfiltrovávala skoro čtvrtinu světla, lemovala oblast, kterou potřebovali sledovat.

Co to tam ty zatracené létající plynopytle dělají?

Murdoch se přikrčil za otáčivý videoskop a dotýkal se ovladačů krátkými, špalíkovitými prsty, aby zaostřil na letouny. Víc než stovka se jich vznášela nad plání ve vzdálenosti asi šesti kilometrů.

V tom houfu bylo několik velkých oranžových příšer a Murdoch si vybral jednu z největších ke zvláštnímu pozorování; to, co viděl, předčítal do malého záznamníku, který měl na hrdle. Velký letoun měl, jak se zdálo, přinejmenším padesát metrů v průměru, byla to komolá koule, poněkud zploštělá na vrcholu, který tvořil svalnatou základnu pro vysokou, zvlněnou plachtící membránu. Šlachovité úponky splynuly dolů na pláň, popadly tam velký kámen a kutálely jej a vlekly po povrchu, až se zvedal prach a rozlétal štěrk.

Ráno bylo bezmračné, jen jedno slunce na obloze. Vrhalo na planinu ostré zlaté světlo, zachycovalo každičkou vrásku a stah letounova vaku. Murdoch rozeznával kolébku menších chapadel, pospojovaných a sepjatých pod letounem, držela tam něco, co se svíjelo… kroutilo, mávalo. Nedokázal přesně identifikovat, co to letoun nese, ale rozhodně to bylo naživu a snažilo se to uniknout.

Houf doprovodných letounů se seřadil do velikého oblouku, který nyní mířil napříč plání naproti Murdochově pozorovatelně. Ten velký, kterého si vybral, zakotvil na bližším křídle, přičemž stále skrýval to zmítající se cosi v chapadlovém stínu pod sebou.

Co to ta zatracená potvora chytila? Snad ne nějakého Kolonistu!

Murdoch si prodloužil ohnisko, aby zachytil celý houf, a uviděl, že míří na pozemní tvory, jejichž směsice se shlukla na pláni. Oblouk hyletounů se sunul k přikrčeným tvorům, kteří čekali jako uhranutí. Přelétl je pohledem, rozeznával Zakuklence, Rychložráče, Plochokřídlé, Vřetenovce, Rourocpavce, Povíjivce… démony – všichni byli pro Kolonisty smrtelně nebezpeční.

Ale pro hyletouny zřejmě nebezpeční nebyli.

Všichni letouni nesli uvolněné kameny, to Murdoch viděl, a centrální segment letky nyní své kameny pouštěl. Vaky se lehce vzedmuly a úponky se natáhly, aby chňaply po přikrčených démonech. Zajatí tvorové se svíjeli a zmí-

tali, ale nijak se nepokoušeli kousat nebo jinak letouny napadnout.

Nyní už všichni letouni až na několik málo odhodili své kameny a začali stoupat. Těch několik málo, co ještě neslo kameny, se potloukalo opodál od zajatců, jako by hledali v terénu další exempláře. Obludný vak, který si Murdoch prve prohlížel, zůstal v této skupině pátračů. Murdoch si znovu zvětšil obraz v objektivu, zaostřil na sepjatá chapadla pod vakem té věci. Už tam byl úplný klid a před jeho očima se chapadla uvolnila, aby pustila svůj úlovek.

Murdoch diktoval svá pozorování do záznamníku na hrdle. „Ten velký právě upustil úlovek. Zdá se, že je to vysáté, velká černá plochá věc… Bože můj! To byl Zakuklenec! Ten velký letoun měl pod vakem nacpaného Zakuklence!“

Ostatky Zakuklence dopadly na zem v gejzíru prachu.

Nyní se velký letoun stočil doleva a jeho kamenná zátěž křísla o bok dalšího velkého balvanu na planině. Tam, kde se kameny dotkly, vylétly jiskry a Murdoch uviděl linii ohně, která vyprskla vzhůru k letounovi a ten explodoval zářivě žlutým plamenem. Kousky oranžového vaku a oblak jemného modrého prachu se vznášely a plachtily široko daleko.

Exploze vzbudila na pláni šílenou paniku. Ostatní vaky pouštěly své zajatce a stoupaly vzhůru. Démoni na zemi se rozprchli, někteří se vyřítili vpřed a skákali po zbytcích vybuchlého letouna. Pomalejší tvorové, jako byli Vřetenovci, se plazili směrem ke spadlým cárům oranžového vaku.

A když bylo po všem, démoni odpelášili nebo se zahrabali do pláně, jak měl ten který právě ve zvyku.

Murdoch to metodicky popisoval do záznamníku.

Když skončil, znovu přelétl pohledem pláň. Všichni letouni odpluli vzduchem. Nezůstal ani jeden démon. Zavřel pozorovatelnu a dal signál, aby ho přišli vystřídat, pak zamířil zpět k Laboratoři Jedna a k Zahradě. Zatímco se

ubíral bezpečnějšími osvětlenými chodbami, přemýšlel o tom, co viděl a zaznamenal. Vizuální záznam dostane Lewis a později Oakes. Lewis zrediguje slovní pozorování a přidá vlastní komentář.

Cože jsem to tam venku viděl a zaznamenal?

Ať se Murdoch sebevíc snažil pochopit chování pandorských tvorů, nedokázal to.

Lewis má pravdu. Měli bychom je prostě vyhubit.

A jak tak myslel na Lewise, zeptal se Murdoch sám sebe, jak dlouho ještě při téhle poslední nouzové situaci zůstanou lidé v Pevnůstce nedotčeni. Neboť co oni vědí, Lewis už je možná mrtev. Nikdo není úplně imunní vůči hrozbám Pandory – ani Lewis ne. Jestli už Lewis není…

Murdoch si pokusil představit sám sebe, povzneseného do nové mocenské pozice pod Oakesovým velením. Představy takové změny ne a ne se vytvořit.

Bohové mají také své plány.

Morgan Oakes,
Deníky

PANILLE LEŽEL dlouhou dobu tiše vedle Hali ve stromodómu a pozoroval, jak plazmou filtrované světlo kreslí radiální paprsky do vzduchu nad cedrem. Věděl, že Hali jeho odmítnutí ublížilo, a v duchu se divil, proč se necítí provinile. Vzdychl. Nemá smysl před tím utíkat; takovýhle on musí být.

Hali promluvila první, tlumeným hlasem, obezřetně.

„Nic se nezměnilo, že ne?“

„Mluvením se to nezmění,“ řekl. „Proč jsi mě sem pozvala – abychom oživili svou sexuální diskusi?“

„Nemohla jsem jen chtít být chvilku s tebou?“

Měla slzy na krajíčku. Mluvil jemně, aby jí neublížil ještě víc.

„Jsem pořád s tebou, Hali.“ Levou rukou zvedl její pravou ruku, špičky svých prstů přitiskl ke špičkám jejích. „Tady. Dotýkáme se, je to tak?“

Kývla jako dítě, kterému rozmlouvají záchvat vřískotu.

„Co jsme *my* a co je látka našeho těla?“

„Já…“

Podržel špičky svých a jejích prstů několik centimetrů od sebe.

„Všechny atomy mezi námi oscilují neuvěřitelnou rychlostí. Narážejí do sebe a strkají se.“ Zaťukal špičkou prstu do vzduchu a dával pozor, aby se jí nedotkl.

„Takže já se dotknu nějakého atomu; ten narazí do sousedního; ten šťouchne do dalšího a tak dále, až…“ Překlenul mezeru a dotkl se lehce špiček jejích prstů. „… se dotkneme a vůbec jsme nebyli odloučeni.“

„To jsou jen slova!“ Odtáhla od něj ruku.

„Mnohem víc než slova, ty to víš. *Zdravotnice* Hali Ekelová. Ustavičně si vyměňujeme atomy s vesmírem, s

atmosférou, s potravou, mezi sebou navzájem. Neexistuje způsob, jak bychom se mohli odloučit.“

„Ale já nechci jen tak *nějaké* atomy!“

„Máš víc možností, než si myslíš, sličná Hali.“

Pozorovala ho po očku. „Ty si to všechno jen vymýšlíš, abys mě zabavil?“

„Myslím to vážně. Copak ti vždycky neřeknu, když si něco vymyslím?“

„A řekneš?“

„Vždycky, Hali. Vymyslím si báseň, abych to dokázal.“ Lehce zaťukal na její drátěný kroužek. „Báseň o tomhle.“

„Proč mi říkáš své básně? Obyčejně je jen zachytíš do nahrávek nebo uložíš do těch svých staromódních glyfových knih.“

„Snažím se tě potěšit jediným způsobem, který znám.“

„Tak mi pověz tu svou báseň.“

Pohladil ji po líčku vedle kroužku, pak:

„S jemnými kroužky bohů
V nosech
Nebudeme rýt v jejich zahradách.“

Upřeně a nechápavě na něj zírala. „Tomu nerozumím.“

„Prastará pozemská praktika. Sedláci dávali prasatům do nosu kruhy, aby se prasata nevyhrabala z ohrad. Prasata hrabala nejen nohama, ale také rypáky. Lidé takovému hrabání říkali ‚rytí‘.“

„Takže ty mě přirovnáváš k praseti.“

„Nic víc jsi z mé básně nepochopila?“

Vzdychla, pak se usmála stejně pro sebe jako na Kerra. „To tedy vybrali k plození náramný pár – básník a čuně!“

Upřeně se jí zadíval do očí a aniž by věděli proč, zčista jasna se hihňali a pak smáli.

Poté ulehl naznak do jehličí. „Áááá, Hali, ty mi děláš dobře.“

„Říkala jsem si, že třeba potřebuješ trochu rozptýlení.

Co jsi to studoval, že se s tím pořád tak zavíráš?“

Podrbal se na hlavě, objevil hnědou větvičku uschlého cedru. „Ryl jsem se v elektrořasách.“

„V těch chaluhách, které dělají Kolonii jen nesnáze? Proč tě to zajímá?“

„Vždycky žasnu nad tím, co mě všechno zajímá, ale tohle se mě možná týká. Ta řasa, nebo některá její vývojová fáze, je zřejmě rozumná.“

„Chceš říct, že myslí?“

„Víc než to… patrně mnohem víc.“

„Proč se to nezveřejnilo?“

„To právě nevím. Narazil jsem na část těch informací náhodou a zbytek jsem si poskládal dohromady. Existuje záznam o dalších týmech, které byly vyslány, aby tu řasu zkoumaly.“

„Jak jsi tu zprávu našel?“

„No… myslím, že je asi většině lidí zakázaná, ale Loď mi jen zřídkakdy něco odepře.“

„Ty a Loď!“

„Hali…“

„Ale to nic. Co je v té zprávě?“

„Řasa má zřejmě řeč, přenášenou světlem, ale ještě jí nerozumíme. A je tu něco ještě zajímavějšího. Nemůžu zjistit, jestli existuje nějaký současný projekt kontaktu a studia té řasy.“

„Copak Loď…“

„Loď mě odkazuje na hlavní štáb Kolonie nebo na Kápéčko, ale ti na mé dotazy nereagují.“

„To není nic nového. Nereagují na většinu dotazů.“

„Ty s nimi máš taky problémy?“

„Jenom, že Zdravotní ne a ne dostat vysvětlení pro všechny ty odběry genových vzorků.“

„Odběry genů? To je ale moc zvláštní.“

„Oakes je velice zvědavý člověk a velký tajnůstkář.“

„A co někdo z personálu?“

„Lewis?“ Její hlas zněl opovržlivě.

Kerro se reflexivně podrbal na tváři.

„Elektrořasa a odběry genů, Hali. O odběrech genů nevím… nějak divně to smrdí. Ale ta řasa…“

Vzrušeně ho přerušila: „Ten tvor by mohl mít duši… a ta by mohla vyznávat NáLoděnství.“

„Duši? Snad. Ale když jsem ten záznam uviděl, napadlo mě: ‚Ano! Kvůli tomuhle nás Loď přinesla k Pandoře.‘“

„Co jestli Oakes ví, že elektrořasa je důvod, proč tu jsme?“

Panille zavrtěl hlavou.

Popadla ho za rameno. „Představ si, kolikrát nás Oakes nazval věžni Lodi. Dost často nám říká, že nám Loď nedovolí odejít. Proč nám neřekne, proč nás sem Loď přinesla?“

„Možná to neví.“

„Ááále ví.“

„No a co s tím můžeme dělat?“

Promluvila bez přemýšlení: „Nemůžeme dělat nic, aniž bychom sestoupili na pevninu.“

Odtáhl od ní paži a zaryl prsty do hlíny. „Co my víme o životě na pevnině?“

„Co víme o životě tady?“

„Šla bys se mnou dolů do Kolonie, Hali?“

„Víš, že bych šla, ale…“

„Tak se přihlasme…“

„Nepustí mě. Nedostatek potravin na pevnině je kritický; jsou tam zdravotní problémy. Právě nám přibyla práce, protože některé z našich nejlepších lidí poslali dolů.“

„Patrně si představujeme příšery, které neexistují, ale stejně bych rád viděl tu elektrořasu na vlastní oči.“

Z věčně přítomného priboxu na zemi vedle Hali se ozvalo pisklavé bzučení. Stiskla přijímací tlačítko.

„Hali…“ Ozvalo se rachocení, zabzučení. Poté se hlas vrátil. „Promiň, že jsem tě ztratil. Tady je Winslow Ferry. Je s tebou Kerro Panille, Hali?“

Hali potlačila smích. Ten starý bláznivý brumla nedokáže ani zavolat, aby o něco nezakopl. Kerra upoutala přímá zmínka o tom, že je Hali s někým. Copak Ferry poslouchal? Mnozí na lodi měli podezření, že senzory a přenosné komunikační přístroje jsou uzpůsobeny pro odposlouchávání, ale tohle byla jeho první přímá stopa. Vzal od ní pribox.

„Tady Kerro Panille."

„Áááá, Kerro. Prosím, hlas se do hodiny v mé kanceláři. Máme pro tebe úkol."

„Úkol?"

Odpověď nepřišla. Spojení se přerušilo.

„O co myslíš, že jde?" zeptala se Hali.

Místo odpovědi vytáhl Kerro ze zápisníku prázdnou stránku, načmáral na ni něco bledoperem a pak ukázal na pribox.

„*Poslouchal nás.*"

Zadívala se na lístek.

Kerro řekl: „Není to zvláštní? Ještě nikdy jsem úkol nedostal… až na studijní úkoly od Lodi."

Hali mu vzala pero a napsala: „Dávej pozor. Jestli se nemá vědět, že řasa myslí, můžeš být v nebezpečí."

Kerro vstal, smazal stránku a vrátil ji do pouzdra. „Nejspíš bych se měl vydat do Ferryho kanceláře a zjistit, co se děje."

Většinu cesty nazpátek kráčeli mlčky, intenzivně vnímali každý senzor, který míjeli, i pribox u Halina boku. Když došli ke Zdravotnímu, zastavila ho.

„Kerro, nauč mě mluvit s Lodí."

„To nejde."

„Ale…"

„Je to jako tvůj genotyp nebo barva kůže. Až na určité klony nemáš v tomhle směru moc na vybranou."

„Rozhodnout musí Loď?"

„Není to tak vždycky? I u tebe? Reaguješ na každého, kdo s tebou chce mluvit?"

„No, vím, že Loď má asi moc práce s…“

„Myslím, že s tím to nemá nic společného. Loď s tebou buď mluví, nebo ne.“

Okamžik to zvažovala, kývla, pak: „Kerro, ty opravdu mluvíš s Lodí?“

Zášť v jejím hlase se nedala přeslechnout.

„Víš přece, že bych ti nelhal, Hali. Proč máš takový zájem o mluvení s Lodí?“

„Jde o to, že ti Loď *odpovídá*. Ne ty rozkazy, které dostáváme přes kodéry, ale…“

„Něco jako neomezená encyklopedie?“

„To, ano, ale ještě víc. Mluví s tebou Loď přes kodéry?“

„Ne moc často.“

„Jaké to je, když…?“

„Je to jako velice výrazný hlas v hlavě, jen o trošičku jasnější než vědomí.“

„To je všechno?“ Znělo to zklamaně.

„Cos čekala? Zvony a trumpety?“

„Já ani nevím, jak zní mé vědomí!“

„Poslouchej dál.“ Přejel prstem po jejím kroužku, letmo, bratrsky ji políbil, pak prošel příklopem do screeningového prostoru před Ferryho pracovnou.

Bojácní jsou často držiteli nejnebezpečnější síly. Stávají se démony, když vidí konání všeho života kolem sebe. Jelikož vidí sílu stejně jako slabost, upínají se jen na slabosti.

Citáty Lodi

WINSLOW FERRY seděl ve své tlumeně osvětlené kanceláři a nevnímal nahodilý chaos kolem sebe – hromady nahrávek a softwaru, špinavé šatstvo, prázdné láhve a krabice, papíry, na které si načmáral poznámky. Byl to pro něj dlouhý, napjatý den a místnost čpěla zatuchlinou, vybryndaným vínem a starým potem. Veškerou pozornost soustředil na senzorovou obrazovku v rohu komunikačního stolu. Naklonil zpocenou tvář těsně k obrazovce, na níž byl vidět Panille, jak kráčí chodbou s tou pružnou a šťavnatou zdravotnicí Hali Ekelovou.

Pramínek šedých vlasů mu spadl přes pravé oko, odhrnul jej žilnatou rukou. Šedé oči se mu ve světle komunikátoru leskly.

Pozoroval Hali na holografu, pozoroval, jak hladce její mladé tělo pluje z chodby k příklopu do jiné chodby. Ale pižmo, které ho obklopovalo zde v jeho kanceláři, patřilo Rachel. Občas mu Rachel Demarestová připadala samá kost a samý loket, tvrdá ženská, takřka nepoužívaná. Vypěstoval si pobavený odstup od jejího kňourání. Měla sny, ve kterých figuroval, protože ho chtěla, i když byl jen ranec šedivějících vrásek a kyselého dechu. Toužila po moci a Ferry si v moci rád hověl. Prospívali si navzájem a přelstili se do osobního odstupu tak, že vyměňovali informace za lihovinu, víno za postavení nebo za vlahou společnou noc. Touhle kramářskou hrou spojenými silami zazdívali ten druh bolesti, kterou by si jinak jako milenci z rozmaru způsobovali.

Rachel nyní spala v jeho kóji, snila o tom, že je vrchní předsedkyní nové Rady, která připraví o moc Oakese a

učiní Kolonii soběstačnou a samostatnou jednotkou.

Ferry seděl u své konzole mírně opilý a snil o Hali Ekelové.

Čekal s přepnutím na další špionážní senzor, až už nemohl rozeznat detaily Haliných malých, pevných boků, těsně obepnutých kombinézou. Takové bujné boky! Když přepnul senzory na další, zapomněl změnit ohnisko. Ti dva byli rozmazaní, jelikož se blížili k přední hranici pole senzorů. Ferry zápolil s ovladači a ztratil je.

„Kruci!“ zašeptal a ruce starého chirurga se mu třásly jako papír v plameni.

Dotkl se obrazovky, aby se uklidnil, dotkl se Haliny podoby, rozmazaně mířící přes senzor do stromodómu.

„Užívejte si, užívejte si, moji milí.“ Promluvil nahlas, jeho slova absorbovaly neuspořádané hromady kolem. Každý věděl, proč chodí mladé dvojice do stromodómu. Zkontroloval si, že se hologram zaznamenává a že hladiny zvuku jsou uspokojivé. Lewis a Oakes to budou chtít vidět, a Ferry už se nemohl dočkat, až si udělá jednu speciální kopii pro sebe.

„Dej jí co proto, mládenče! Dej jí co proto!“

Cítil příjemné bytnění v rozkroku a v duchu se ptal, zda by si nemohl odběhnout na návštěvu k Rachel Demarestové.

„Najdi něco na toho básníka,“ nařídil mu Lewis a poslal po Rachel do Ferryho kanceláře pět litrů nového pandorského vína – dvojnásobný dar. Jedna prázdná láhev ležela na zamotaném připojovacím kabelu k biocomputeru. Další prázdná byla dosud na podlážce kóje, dočasně obsazené Rachel. Rachel byla klon (jeden z těch lepších) a víno pro ni bylo poklad, Ferry ne. Rachel byla pokladem pro něj, Ekelová ne.

Ferry pozoroval drobné doteky Panilla s Ekelovou a představoval si sebe na jeho místě.

Snad s trochou vína… napadlo ho a zašklebil se při pohledu na slabé, napůl imaginární obrysy bradavek, tisk-

noucích se k její kombinéze a křičících na něj z jejího rozhovoru s Panillem.

Budou se pářit?

Začínal o tom pochybovat. Panille nereagoval správně. *Měl jsem jim povědět dřív o tom, že Panille půjde na pevninu.* To byla vždycky dobrá páka na sex. „Brzy jdu na pevninu, drahá. Víš, jaká nebezpečí tam dole číhají?“

„Jen do toho, udělej jí to, kámo!“

Ferry chtěl vidět, jak Hali vyklouzne z kombinézy, chtěl, aby toužila po nadrženém starém chirurgovi se stejnou touhou, jakou v jejích očích probouzí Panille.

„Tak ty se chceš něco dozvědět o řase,“ mumlal Ferry k Panilleovu ležícímu obrazu na obrazovce. „No, hodně brzo se to dozvíš, hochu. A Hali…“ Jeho lepkavé prsty laskaly obrazovku… „Třeba se Lewis postará, aby tě přidělili sem k nám do Klasifikace a zpracování. Jissstě.“ A to jistě bylo horečné syčení mezi žlutými zuby.

Zčistajasna ho rozhovor na obrazovce vytrhl ze snění. Byl si jist, že slyšel správně. Panille řekl Hali Ekelové, že ta řasa je rozumná.

„Aby tě čert vzal!“ zařval Ferry na obrazovku a pak si to tlumeně skandoval dál, zatímco odposlouchával.

Ano, Panille jí říká všechno. On všechno pokazí!

Panille půjde na pevninu, bude z cesty. A to všechno kvůli té řase! Tím si byl Ferry jist. Převelení na pevninu musel zařídit Lewis nebo Oakes. Musí to tak být, protože k němu došlo, jakmile na Panilleových programových příkazech začal ten masový výskyt studijních okruhů o řase. Panille po něčem jde, ale dá se zastavit. Je tichý a dá se odstranit v tichosti. Jediným logickým důvodem ke zdržení cesty toho chlapa na pevninu musel být ten rozkaz od Lewise: „Něco na něj najdi.“

No… v rozkazech stálo, že odklad končí, jestliže Panille začne moc mluvit.

„Ale aby ho čert vzal, on to řekly *jí*!“

Ferry zadržel dech a pokusil se uklidnit. Otevřel svou

poslední láhev vína, tu láhev, kterou by ve své fantazii byl nabídl Ekelové, byť jen ve snu. Neměl heslo, kód ani technickou zručnost, aby změnil holonahrávku, vymazal všechny důkazy, že o řase ví také Ekelová.

Dlouze si lokl vína a praštil do klávesy *volání* s jejím kódem.

„Hali…“ Ve vzteku hodil láhev na druhý konec kanceláře, pak ztratil rovnováhu a upadl na konzoli, přičemž přerušil spojení hovoru. Odstrčil se, zklidnil hlas a hned zase kanál otevřel.

„Promiň, že jsem tě ztratil. Tady je Winslow Ferry. Je s tebou Kerro Panille, Hali?“ Jak miloval zvuk jejího jména na jazyku, její dotek, byť i jen slovem!

Ona se mu smála!

Ferry si nevybavoval, jak ukončil hovor, jak povolal Panillea do své kanceláře, ale věděl, že to udělal.

Ona se mu smála… a ví o řase. Až si Lewis pustí tenhle holozáznam (a určitě to udělá), pak i Lewis bude vědět, že se mu smála, a Lewis se bude smát, protože se Ferrymu smál často.

Ale vždycky je to starý Winslow, kdo mu sežene to, co potřebuje!

Ano… vždycky. Když to nikdo jiný nedokáže, Winslow zná někoho, kdo zná někoho, kdo něco umí a má svou cenu. Lewisovi bude celkem jedno, že se starému Winslowovi smála. Chvilkové pobavení, nic víc. Ale ta řasa Lewisovi jedno nebude. Bude vydán nový rozkaz pro Ekelovou. To věděl Ferry s jistotou. A ať už bude Ekelová přeřazena kamkoli, nebude to do Klasifikace a zpracování.

Dobrá byrokracie je nejlepším nástrojem utlačování, jaký byl kdy vynalezen.

Jesus Lewis,
Oakesovy deníky

KDYŽ REGA zapadla za západní kopce, Waela TaoLini se obrátila na své zubaté pozorovatelně, aby sledovala, jak rudooranžová koule Alki křižuje jižní horizont při svém prvním diurnálním přechodu. Za uplynulou hodinu byla nucena zabít jen tři démony a zdálo se, že na téhle hlídce už nebude mít mnoho práce, leda sledovat vzdálenou pudrově červenou čáru na jihu, kde před pouhými dvěma diurny vypálili líheň Nervoběžců. Vypadalo to, že oblast vysterilizovali, ačkoli ještě pořád tu a tam pozorovala oním směrem závan spálené kyseliny. V té červeni už ale byli Rychložráči, hodovali na mrtvých Běžcích. Kulovité malé mnohonožky by se k živé líhni Nervoběžců neodvážily ani přiblížit.

Jako obvykle se na hlídce bděle tyčila. Nepřipadala si na zubatém výběžku nijak zvlášť odhalená. Krůček nalevo měla únikový poklop a skluzový tunel. Senzor na sledovacím stožáru tunelu ji ustavičně hlídal. Měla u sebe plamenomet a laserovku, ale co bylo ještě důležitější, znala vlastní reflexy. Jelikož byla vycvičena drsnými požadavky života na Pandoře, dokázala si poradit s čímkoli kromě masového útoku predátorů z planety.

A invaze Nervoběžců byla odražena.

Waela si dřepla a zadívala se přes jižní pláň k lemu kopců. Podvědomě těkala pohledem napravo nalevo; vztyčila se, obrátila a proceduru opakovala. Byl to samý nahodilý, ustavičný pohyb.

„Snaž se dívat zároveň všude.“ To bylo heslo hlídky.

Žlutý ohnivzdorný oděv měla zmáčený potem. Byla vysoká a štíhlá a věděla, že jí to tady poskytuje výhodu. Na hlídce chodila vzpřímeně. Jindy hrbila ramena a snažila se

vypadat menší. Muži neměli rádi vyšší ženy, soustavně protivný fakt, který násobil její ustavičnou obavu o podivnost, které se nedokázala vyhnout; její pleť měnila barvu v širokém spektru od modré po oranžovou, reagovala tak na nálady, kterýžto systém neměla pod vědomou kontrolou. Momentálně její odhalená pokožka prozrazovala bledě růžovou barvou potlačovaný strach. Vlasy měla černé a na šíji krátce ostříhané. Její oči byly hnědé a stíněné v záhybech epikantu, ale měla pocit, že má štíhlý a hezký nos, který doplňoval širokou bradu a plné rty.

„Waelo, ty jsi nějaký pozůstatek chameleóna," řekl jí jednou jeden z jejích přátel. Ale už byl mrtvý, utopený pod řasou.

Vzdychla.

„Rrrrrssss!!" Otočila se za zvukem a reflexivně odstřelila dva Plochokřídlé, tenké a mnohonohé pozemní běžce, asi deset centimetrů dlouhé, *jedovaté!*

Alki už bylo čtyři průměry nad jižním horizontem, házelo dlouhé stíny k severu a vrhalo rudofialovou záři přes vzdálené moře na západě.

Waela měla tohle konkrétní hlídkové stanoviště ráda kvůli vyhlídce na moře. Byla to nejvyšší výspa spojená s Kolonií. Říkali jí prostě „Vrcholek".

Podél vzdáleného pobřeží se vznášela oblohou řada hyletounů. Soudě podle toho, jak velcí byli z téhle vzdálenosti, byli to obři. Stejně jako ostatní Lodníci-Kolonisté pečlivě studovala domorodé formy života, činila obvyklá porovnání s Lodními záznamy. Hyletouni byli skutečně jako obří létající portugalské válečné lodi, velicí oranžoví tvorové zrození z moře. Hyletoun, ustalovaný dlouhými černými úponky, dokázal přizpůsobovat ohromnou membránu nahoře na svém bachratém vaku a křižovat po větru. Pohybovali se s podivnou precizností, obvykle v dvaceti- i vícečlenných skupinách, a Waela byla na straně těch, kdo tvrdili, že tito něžní tvorové mají jakousi inteligenci.

Hyletouni byli obtížní, ano. Byli nafouknutí vodíkem, a

to spolu s častými elektrickými bouřemi na Pandoře činilo z tvorů smrtící zápalné bomby. Jak bylo u elektrořas běžné, jako potrava byli nepoužitelní. I pouhý jejich dotek měl prapodivné mentální účinky – hysterii a někdy dokonce i křeče. Platil stálý rozkaz nechat je na dálku explodovat, když se přiblížili ke Kolonii.

Takřka bez přemýšlení zaznamenala Vřetenovce, plazícího se na Vrcholek po její levici. Byl velký. Odhadovala, že bude tak o pět kilo těžší než ti největší, co kdy byli zabiti. Vzhledem k vysoké hustotě byl tento krtkovitý tvor jediný, který se na Pandoře pohyboval pomalu, a tak reagovala beze spěchu. Každá příležitost ke studiu pandorských predátorů se musela využít. Tvor byl šedočerný jako kámen a jeho délku odhadovala asi na třicet centimetrů, vřetenovitý ocas nepočítaje. První Kolonisté, kteří na Vřetenovce narazili, uvízli v lepkavé mlze, kterou ty věci vylučovaly z onoho ocasního přívěsku.

Waela se kousala do dolního rtu a pozorovala, jak se Vřetenovec cílevědomě přibližuje. Uviděl ji; o tom nebylo pochyb. Lepkavé pletivo Vřetenovcovy mlhy dokázalo podivně paralyzovat. Mlha znehybnila vše, čeho se dotkla, ale udržela to naživu a v bdělém stavu. Krátkozraký Vřetenovec poté, co uvěznil oběť, mohl vysát svého zajatce dosucha, pomalu a trýznivě.

„Dost blízko," zašeptala si, když se tvor zastavil ani ne pět metrů pod ní a začal se otáčet, aby zapojil do hry své smrtící vřeteno. Rychlý rudý zášleh z plamenometu Vřetenovce spálil. Dívala se, jak se jeho ostatky kutálejí z Vrcholku.

Alki už bylo osm průměrů nad horizontem a ona věděla, že její hlídka takřka skončila. Měla nařízeno sledovat případnou nebezpečnou aktivitu mezi volně pobíhajícími predátory. Všichni znali důvod, proč se hlídají vnější bariéry Kolonie. Viditelný člověk ve žlutém ohnivzdorném oděvu bude přitahovat predátory.

„Jsme tady jako návnada," řekl jednou jeden z jejích

přátel.

Waela tenhle úkol nesnášela, ale na místě, kde ohrožení bylo běžné, věděla, že musí sdílet každé nebezpečí. To byl společenský tmel Kolonie. I když za to dostane příděly potravy navíc, nedokázala se ubránit té zášti.

Existovala jiná nebezpečí, pro ni důležitější, a v tomhle úkolu spatřovala příznak nebezpečné změny v prioritách Kolonie. Ona měla venku studovat řasu. Jako jediná přežívající z původních studijních týmů se dokonale hodila k vytvoření nového týmu.

Chtějí rozfázovat náš výzkum?

Po celé Kolonii se ledacos povídalo. Není nazbyt materiálu a energie ke stavbě dostatečně silných ponorek. Není nazbyt LNV. Lehčí-Než-Vzduch byly stále ještě nejspolehlivějším pozemním dopravním prostředkem pro hloubení a vrtání výspy, a protože byly budovány jako napodobenina hyletounů, přitahovaly jen minimální pozornost predátorů. Hyletouni byli zřejmě vůči predátorům imunní.

Chápala rozumovost těch argumentů. Řasa překážela akvakulturnímu projektu a potravin byl nedostatek. Argumentace pro vyhubení jí však připadala nebezpečně ignorantská.

Potřebujeme víc informací.

Takřka ledabyle odstřelila Zakuklence, přičemž zaznamenala, že je to první, který byl spatřen v blízkosti Vrcholku za dvacet diurnů.

Ta řasa se musí studovat. Musíme se učit.

Co oni vědí o řase po všech těch položených životech a po všech ponorech, které po sobě zanechaly jen pocit marnosti?

Svatojánské mušky v noci moře, nazval je někdo.

Řase vyrůstaly z obrovitých stvolů noduly a ty noduly zářily miliónem ohnivých barev. Souhlasila se všemi ostatními, kdo to viděli a dožili se toho, aby o tom mohli podat zprávu: pulzující a zářící noduly byly hypnotickou symfonií a ta světla *mohla*, ale jen *mohla*, být formou ko-

munikace. *Zdálo se*, že existuje nějaký účel v zářivé hře světelných, rozeznatelných vzorců.

Řasa pokrývala moře planety, až na nahodilé plochy volné vody, zvané „laguny“. Na planetě, kde byly jen dvě větší pevniny, to představovalo gigantickou rozlohu života.

Znovu se vrátila k tomu nevyhnutelnému argumentu: co oni vlastně o řase vědí?

Je vědomá, myslí.

Tím si byla jista. Náročnost tohoto problému upoutávala její představivost tak cele, že se jí ani nikdy nesnilo, že je to možné. Ostatní to taky chytlo. Polarizovalo to Kolonii. A argumenty k vyhubení se nedaly překonat.

Dá se řasa jíst?

Jíst se nedala. Obsahovala dezorientující, patrně halucinogenní látku. Zdroj jejích účinků se až dosud nedařilo chemikům Kolonie izolovat.

Tohle měla společné s hyletouny. Iluzorní substanci, které se přezdívalo „frago“, protože „fragmentizuje psychiku“.

Už jen to Waele sdělovalo, že řasa by se měla uchovat ke studiu.

Znovu byla nucena zabít Zakuklence. Dlouhý černý obrys se kutálel z Vrcholku, tryskala z něj zelená krev.

To už je jich nějak moc, pomyslela si.

Ostražitě zkoumala okolí, hledala pohyb ve skalách pod sebou. Nic. Stále ještě přejížděla okolí pohledem, i o několik minut později, když z příklopu vystoupil ten, kdo ji měl střídat. Poznala ho. Scott Burik, opravář LNV z noční směny. Byl to malý mužík s předčasně zestárlou tváří, ale hbitostí se všem ostatním Kolonistům vyrovnal; už teď přehlížel okolí. Pověděla mu o dvou Zakuklencích a předala mu plamenomet.

„Příjemný odpočinek,“ řekl.

Vklouzla do poklopu a slyšela, jak se za ní zabouchl, když klouzala dolů do služebny, kde sdělí počet zabitých

predátorů a zhodnotí SVA – Současnou Venkovní Aktivitu.

Služebna byla bez oken, s bledě žlutými stěnami a jediným komunikačním stolem. Za ním seděl Ary Arenson, plavý, šedooký muž, který jako by nikdy neměnil výraz. Všichni říkali, že pracuje pro Jesuse Lewise, kterýžto dohad predisponoval Waelu k tomu, aby k němu přistupovala a mluvila tiše a jemně. Lidem, kteří Lewise rozladili, se stávaly divné věci.

Už byla unavená, byla to malátnost, jakou hlídka způsobovala vždycky, pocit vyčerpání, jako by se stala obětí psychického Vřetenovce. Rutinní otázky ji otravovaly.

„Ano, oblast Nervoběžců je zřejmě sterilizovaná."

Na konci jí Arenson podal malý čtvereček hnědého kolonijního papíru se zprávou, která jí vrátila energii. Přečetla ji na první pohled:

„Hlásit se v Hlavním hangáru k zařazení do nového týmu pro výzkum řasy."

Arenson se díval na svou komunikační obrazovku, zatímco rozkaz četla, a teď změnil výraz – sarkastický úsměv. „Tvůj náhradník…," ukázal bradou nahoru, směrem k Vrcholku, „… to zrovna koupil. Jeden Zakuklenec už mu kouše střeva. Stoupni si tam ještě na chviličku. Posílají dalšího."

Poezie stejně jako vědomí vypouští bezvýznamné články.

Raja Flattery,
Záznamy Lodi

VAROVÁNÍ LODI, že tohleto by mohl být konec lidstva, zanechalo ve Flatterym pocit prázdnoty.

Zíral do černočerné tmy, která ho obklopovala, a snažil se nalézt nějakou úlevu. Opravdu Loď přeruší… nahrávku? Co Loď myslela tou nahrávkou?

Poslední příležitost.

Vlastní emocionální reakce Flatterymu sdělovala, že se dotkl hlubokého jádra sounáležitosti s vlastním druhem. Myšlenka, že v jakési vzdálené budoucnosti na lince do věčnosti se možná budou jiní lidé těšit ze života tak, jak se z něj radoval on – tahle myšlenka ho plnila vřelou náklonností k takovým potomkům.

„Myslíš to opravdu tak, že tohle je naše poslední šance?“ zeptal se.

„I když Mě to moc bolí.“ Odpověď Lodi ho nepřekvapila.

Vydrala se z něj slova: „Proč nám Ty prostě neřekneš, jak…?“

„Raji! Kolik své svobodné vůle bys mi odevzdal!“

„Kolik by sis jí vzala?“

„Věř mi, Raji, jsou místa, kam se ani Bůh, ani Člověk neodváží vměšovat.“

„A Ty chceš, abych sestoupil na tuhle planetu, předložil jim Tvoji otázku a pomohl jim odpovědět na Tvůj požadavek?“

„Udělal bys to?“

„Mohl bych odmítnout?“

„Hledám možnosti, Raji, ne okamžitý popud nebo šanci. Přijmeš?“

Flattery o tom přemýšlel. Mohl by odmítnout. Proč ne?

Čím je povinován těmhle… těmhle… Lodníkům, těm *přehrávaným* přeživším? Ale jsou to dost lidé na to, aby se s nimi mohl křížit. Lidé. A stále ještě cítil to jádro bolesti, když si představil vesmír bez lidí.

Jediná poslední příležitost pro lidstvo? To by mohla být zajímavá… hra. Nebo je to možná jedna z iluzí Lodi.

„Je tohle všechno jen iluze, Lodi?“

„Ne. Tělo existuje, aby cítilo věci, které tělo cítí. Pochybuj o všem kromě toho.“

„Buď pochybuju o všem, nebo o ničem.“

„Tak budiž. Budeš hrát navzdory svým pochybám?“

„Povíš mi víc o téhle hře?“

„Jestli položíš správnou otázku.“

„Jakou roli hraju?“

„Áááá…“ To byl povzdech božské milosti. „Hraješ živoucí výzvu.“

Tuhle roli Flattery znal. Živoucí výzva. Člověk přiměje lidi najít to, co je v nich nejlepší, o kterémžto nejlepším možná ani netuší, že to v sobě mají. Ale někteří budou takovým požadavkem zničeni. Při vzpomínce na bolest z odpovědnosti za takovou zkázu zatoužil, aby mu někdo s rozhodnutím pomohl, ale věděl, že se neodváží požádat přímo. Snad kdyby se dozvěděl víc o plánech Lodi…

„Ukrylas do mé paměti něco o hře, co bych měl vědět?“

„Raji!“ Rozhořčení se nedalo přeslechnout. Plynulo skrze něj, jako by jeho tělo bylo náhle sítem, vstrčeným pod horký vodopád. Pak jemněji: „Nekradu ti vzpomínky, Raji.“

„Pak mám být v téhle hře něco *jiného*, nový faktor. Co ještě je jinak?“

„Místo testu představuje rozdíl tak výrazný, že možná bude zkoušet *tebe* nad tvé možnosti, Raji.“

Četné významy této odpovědi ho naplnily zvědavostí. Takže existují věci, které dokonce ani všemocná bytost neví, věci, o nichž by se mohli poučit dokonce i Bůh nebo Satan.

Pak ho Loď vystrašila tím, že se vyjádřila k jeho nevyřčeným myšlenkám.

„Vzhledem k nádherné a smrtelně nebezpečné podmínce, kterou nazýváš Čas, síla může být slabost.“

„Jaký je tedy ten *výrazný rozdíl*, který mě bude zkoušet?“

„Prvek hry, který musíš objevit osobně.“ Tehdy Flattery pochopil systém: Rozhodnout musí on sám. Ne impulzivně. To je právě ten rozdíl mezi volbou a náhodou. Je to rozdíl mezi přesností přehrávky holozáznamu a zbrusu novým výkonem, kde dominuje svobodná vůle. A odměnou je další příležitost pro lidstvo. V *Manuálu kaplana-psychiatra* stálo: „Bůh nehraje s Člověkem kostky.“ Něco očividně nebylo v pořádku.

„Výborně, Lodi. Budu hazardovat s Tebou.“

„Výtečně! A Raji – až budou kostky vrženy, nebude žádný zásah zvenčí ovládat to, jak dopadnou.“

Frazeologie tohoto příslibu mu přišla zajímavá, ale vycítil, že je marné ji prozkoumávat. Místo toho se zeptal: „Kde budeme hrát?“

„Na téhle planetě, které říkám Pandora. Malá frivolnost.“

„Předpokládám, že Pandořina skříňka už se otevřela…“

„To tedy vskutku. Všechna zla, která mohou sužovat Lidstvo, byla vypuštěna.“

„Přijal jsem Tvůj požadavek. Co bude teď?“

Místo odpovědi Flattery ucítil, jak ho úchyty hibernátoru pouštějí, měkké zábrany se odtahovaly. Kolem něj zazářilo světlo a on poznal dehibernační laboratoř v jedné z místností lodi. Rozladilo ho, jak dobře tohle místo zná. Posadil se a rozhlédl. Tolik času a tahle… tahle *laboratoř* zůstala nezměněna. Ale samozřejmě, Loď je nekonečná a nekonečně mocná. Nic vně Času není pro Loď nemožné.

S výjimkou donucení lidstva rozhodnout o tom, jak bude vyznávat NáLoděnství.

Co jestli selžeme tentokrát?

Opravdu Loď přeruší záznam? Cítil to v kostech: Loď je vymaže. Už žádné lidstvo… nikdy. Loď si najde nové rozptýlení.

Jestli selžeme, dozrajeme, aniž bychom kvetli, nikdy nevyšleme své sémě skrze Věčnost. Tady se lidská evoluce zastaví.

Změnil jsem se v hibernátoru? Taková doba…

Vyklouzl z prostoru nádrže a došel k vysokému zrcadlu, zasazenému v jedné z prohnutých stěn laboratoře. Zdálo se, že se jeho nahé tělo nijak nezměnilo od chvíle, kdy je viděl naposled. Tvář si uchovala výraz potměšilé odtažitosti, výraz, který jiní často považovali za vypočítavý. Nepřítomné hnědé oči a šikmé černé obočí současně prospívaly i brzdily. Něco v lidské psychice říkalo, že takové rysy náleží jen vyšším tvorům. Jenže nadřazenost může být neúnosné břímě.

„Áááá, cítíš pravdu," zašeptala Loď.

Flattery se pokusil polknout, ale měl sucho v hrdle. Zrcadlo mu sdělovalo, že jeho tělo nezestárlo. Čas? Začínalo mu docházet, co Loď mínila takovou délkou Času, která je bezvýznamná. Hibernátor udržel tělo ve stázi bez ohledu na plynutí Času. Žádné zrání. Ale co mysl? Co ten odražený obrazec, pro nějž byl jeho mozek přijímačem? Měl pocit, že něco v jeho vnímání dozrálo.

„Jsem připraven. Jak se dostanu dolů na Pandoru?"

Loď promluvila z vokodéru nad zrcadlem. „Existuje několik cest, dopravní prostředky, které ti mohu poskytnout."

„Takže na Pandoru mě dopravíš Ty. Prostě tam jen tak přijdu. ‚Ahoj, já jsem Raja Flattery. Přišel jsem vám nasadit velkého brouka do hlavy.'"

„Uštěpačnost ti nesluší, Raji."

„Cítím Tvou nelibost."

„Už lituješ svého rozhodnutí, Raji?"

„Můžeš mi povědět něco víc o problémech na Pandoře?"

„Nejbezprostřednější problém je jejich střetnutí s mimozemskou inteligencí, elektrořasou.“

„Nebezpečná?“

„Oni jsou o tom přesvědčeni. Elektrořasa je téměř nekonečná a lidé se bojí.“

„Lidé se bojí otevřených prostorů, nekonečných otevřených prostorů. Lidé se bojí vlastní inteligence, protože je téměř nekonečná.“

„Ty mi děláš radost, Raji!“

Flatteryho zaplavil pocit blaha. Byl tak sytý a mocný, až měl pocit, že by se v něm mohl rozpustit. Věděl, že ten pocit nemá původ v něm, a zbyl mu po něm pocit vyčerpání, průzračnosti… bezkrevnosti.

Přitiskl si hrany dlaní k pevně zavřeným očím. Jak strašná věc je tohle blaho! Protože když zmizí… když zmizí…

Zašeptal: „Pokud nemáš v úmyslu mě zabít, tohle už mi nedělej.“

„Jak si přeješ.“ Jak chladné a odtažité.

„Chci být člověk! Mám být člověk!“

„Jestli prahneš zrovna po téhle hře.“

Flattery vycítil zklamání Lodi, ale to v něm probudilo vzdor, a uchýlil se k otázkám.

„Komunikovali Lodníci s touhle mimozemskou civilizací, s touhle elektrořasou?“

„Ne. Studovali ji, ale nepochopili ji.“

Flattery odtáhl ruce od očí. „Slyšeli někdy Lodníci o Rajovi Flatterym?“

„Je to jméno z dějin, které je učím.“

„Pak bych měl raději přijmout jiné jméno.“ Okamžik pátral v paměti, pak: „Budu si říkat Raja Thomas.“

„Výtečně. Thomas pro tvé pochybnosti a Raja pro tvůj původ.“

„Raja Thomas, komunikační expert – nejlepší přítel Lodi. Jsem zde, připravený nepřipravený.“

„Hra, ano. Hra. A… Raji?“

„Copak?“

„Pro nekonečnou bytost vyrábí Čas nudu. Existují meze toho, kolik Času dokážu snést.“

„Kolik Času nám dáváš k rozhodnutí o způsobu, jímž budeme vyznávat NáLoděnství?“

„V patřičnou dobu se to dozvíš. A ještě jedna věc…“

„Ano?“

„Nebuď mrzutý, jestli se o tobě občas zmíním jako o Mém Ďáblu.“

Chvilku trvalo, než se mu vrátil hlas, pak: „Co proti tomu můžu udělat? Můžeš mi říkat, jak se Ti zachce.“

„Pouze tě žádám, aby ses kvůli tomu nezlobil.“

„Jasně! A já jsem král Knud, co dokáže zastavit příliv a odliv!“

Loď nereagovala a Flattery se v duchu ptal, zda má být přenecháno jen jemu, jak si najde cestu dolů na tu planetu jménem Pandora. Ale posléze Loď znovu promluvila: „Teď tě nastrojíme do patřičného kostýmu, Raji. Je tu nový kaplan-psychiatr, který vládne Lodníkům. Říkají mu Kápéčko a když jim ubližuje, říkají mu Šéf. Můžeš očekávat, že Šéf ti záhy nařídí, aby ses k němu dostavil.“

Věcem, které nás obklopují, je snad jejich nehybnost vnucena naším přesvědčením, že jsou samy sebou, a ne něčím jiným, a nehybností toho, jak je pojímáme.

Marcel Proust,
Záznamy Lodi

OAKES SI PROHLÍŽEL vlastní obraz, odražený v komunikační konzoli před sebou. Zakřivená obrazovka, jak věděl, odraz zmenšovala.

Redukovala.

Byl nervózní. Těžko říct, co by mu loď mohla provést příště.

Oakes nasucho polkl.

Nevěděl, jak dlouho tam seděl, hypnotizován tím odrazem. Ještě pořád byla noc. Nedopitá sklenka pandorského vína stála na nízkém hnědém stole před ním. Zvedl oči a rozhlédl se. Jeho okázalá kóje zůstala místem stínů a tlumeného osvětlení, ale něco se změnilo. Cítil tu změnu. Něco… někdo ho pozoruje…

Loď s ním sice odmítla mluvit, odepřela mu elixír, ale dostával zprávy – mnoho zpráv.

Změna.

Ta nevyřčená otázka, která mu visela v mysli, změnila něco v ovzduší. Kůže ho brněla a ve spáncích mu tepalo.

Co jestli program lodi dobíhá?

Jeho odraz na prázdné obrazovce neodpovídal. Ukazoval jen jeho vlastní rysy a on začínal být hrdý na to, co tam viděl. Ne zrovna tlustý, to ne. Je zralý muž ve středním věku. Šéf. Stříbro na spáncích vypovídá o důstojnosti a významu. A ačkoli je… při těle, jeho pleť zůstává jemná a čistá, důkaz péče, kterou věnuje tomu, aby si uchoval mladistvý zevnějšek.

To se ženám líbí.

Co jestli loď je Loď… jestli je opravdový Bůh?

Vzduch v plicích budil hnusný pocit a on si uvědomil,

že dýchá příliš rychle.

Pochybnosti.

Ta zatracená loď nechce reagovat na jeho pochybnosti. Nikdy nechtěla. Nebude s ním mluvit; nebude ho živit. Musí se živit sám z omezených hydroponických zahrad Lodi. Jak dlouho jim ještě může věřit? Není dost potravy pro všechny. Už jen to pomyšlení mu zvyšovalo chuť k jídlu.

Zíral na nedopitou sklenku vína – tmavě jantarové, vazké na vnitřní ploše sklenice. Pod sklenkou byla kalužinka, skvrna na hnědé ploše.

Jsem Kápéčko.

Kápéčko má v Loď věřit. Na tom starý Kingston svým cynickým způsobem trval.

Já nevěřím.

Proto posílají na zem nové Kápéčko?

Oakes zaťal zuby.

Já toho hajzla zabiju!

Pronesl to nahlas, se silným vědomím, jak jeho slova v kóji zvučí.

„Slyšíš to, Lodi? Já toho hajzla zabiju!“

Oakes napůl čekal nějakou reakci na tohle rouhání. Věděl to, protože se přistihl, jak zadržuje dech a úporně naslouchá stínům na okrajích kóje.

Jak se testuje božství?

Jak se oddělí mocná mechanická fenomenologie, trik technologických zrcadel, od… od zázraku?

Jestliže Bůh nehraje kostky, jak se Kápéčkům odjakživa říkalo, co by tak Bůh mohl hrát? Možná nejsou kostky pro Boha dost velká výzva. Co je dostatečné riziko, aby to Boha vylákalo z mlčení nebo zadumání… z božského doupěte?

Byla to omamná otázka – zaútočit na Boha v jeho vlastní hře?

Oakes si pro sebe pokýval.

Snad právě ve hře je zázrak, Zázrak Vědomí? Není to

žádné kouzlo, vyrobit samoprogramovací, samopoháněcí stroj. Složité, pravda, a nepředstavitelně nákladné…

Ne nepředstavitelně, upozornil sám sebe.

Potřásl hlavou, aby zahnal polosen.

Jestli to lidé dokázali, pak je to představitelné, hmatatelné, nějak vysvětlitelné. Bohové se pohybují v jiných kruzích.

Otázka zněla: v jakých kruzích? A kdyby člověk dokázal definovat tyto kruhy, jejich meze, mohl by znát i meze Boha v jejich rámci. Jaké tedy meze? Uvažoval o energii. Energie zůstává funkcí hmoty a rychlosti. I Bůh možná musí být někde v rámci standardu – jakého druhu hmoty, jakého množství, jaké rychlosti?

Možná je božství prostě jen další rozšíření mezí. To, že se nám zhoršuje vidění, není důvod dospět k závěru, že za zorným polem leží nekonečno.

Vzdělání kněze bylo vždycky podřízeno jeho vzdělání vědce a zdravotníka. Věděl, že ke skutečnému ověření údajů nemůže za experimentem zavřít dveře nebo předpokládat, že to, co si přeje, nutně musí platit.

Důležité bylo, co člověk s údaji *udělá*, ne údaje samy. To musel vědět každý král, každý císař. Dokonce i jeho profesor teologie s tím souhlasil.

„Prodej je Bohu. Je to pro jejich dobro. Přišij drobné každodenní zázraky Bohu, a máš je na lopatě; nemusíš hory přenášet. Když budeš dost dobrý, lidé budou přenášet hory za tebe, ve jménu Boha."

Á, ano. Takový býval Edmond Kingston, skutečný kněz-psychiatr podle nejstarších tradic Lodi, ale stejně cynik.

Oakes zhluboka vzdychl. To bývaly klidné lodní dny, dny tolerance a jistoty cíle. Soustrojí přišery kolem nich pracovalo hladce. Bůh byl vzdálený a většina Lodníků zůstávala v hibernátoru.

Jenže to bylo před Pandorou. Starý Kingston měl smůlu, že je Loď navedla na oběžnou dráhu kolem Pandory. Starý dobrý Edmond… zemřel na Pandoře při čtvrtém

pokusu o osídlení. Nenašla se po něm ani stopa, ani buňka. Už odešel do míst, která se vydávají za věčnost. A Morgan Oakes je druhým cynickým knězem, který převzal břímě Lodi.

První Kápéčko, které ta zatracená loď nevybrala!

Až na to… že je tu tohle nové Kápéčko, připomněl si, *ten člověk bez jména, kterého posílají na pevninu, aby mluvil s tou zatracenou zeleninou… s elektrořasou.*

On nebude můj nástupce!

Existovalo mnoho způsobů, jimiž mocný člověk dokáže ledacos odkládat tak, aby mu to přinášelo prospěch. *Zrovna když teď zdržuju požadavek Lodi, abychom vyslali na pevninu toho básníka… toho jaksejmenuje, Panillea.*

Proč chce loď na pevnině básníka? Má to něco společného s tím novým Kápéčkem? Do pravého oka mu skanula krůpěj potu.

Oakes si čím dál víc uvědomoval, že začíná dýchat namáhavě. *Infarkt?* Zvedl se z nízkého divanu. *Musím sehnat pomoc.* V celé hrudi cítil bolest. Kruci! Má příliš mnoho nedokončených plánů. Nemůže prostě jen takhle odejít. *Teď ne!* Dopotácel se k příklopu, jenže západky se pod jeho prsty odmítaly otočit. Vzduch tu byl ale chladnější, a on si uvědomil slabé syčení z ventilu ekvalizéru nad příklopem. *Tlakový rozdíl?* Nechápal, jak je to možné. Prostředí interiéru ovládala Loď. To každý věděl.

„Co to děláš, ty zatracená mechanická obludo?“ zašeptal. „Chceš mě zabít?“

Začínalo se mu dýchat snáz. Přitiskl hlavu k chladnému kovu příklopu, několikrát se zhluboka nadechl. Bolest v hrudi ustupovala. Když znovu zkusil západky, otočily se, ale příklop neotevřel. Věděl, že jeho symptomy se dají vysvětlit asfyxií… nebo úzkostí.

Asfyxie?

Otevřel příklop a vykoukl do prázdné chodby s tlumeným modrofialovým nočním osvětlením. Poté zavřel příklop a zadíval se do své kóje.

Další poselství od Lodi? Brzy bude muset jít na pevninu… jen co Lewis zařídí, aby to tam pro něj bylo bezpečné.

Lewisi, připrav pro nás tu Pevnůstku!

Opravdu ho Loď zabije? Nepochybně by mohla. Bude muset být velmi obezřetný, velmi opatrný. A bude si muset vyškolit nástupce. Příliš mnoho nedohotovených věcí, než aby je nechal skončit svou smrtí.

Nemohu přenechat výběr svého nástupce Lodi.

I kdyby ho zabila, nemůže té zatracené lodi dovolit, aby ho porazila.

Už je to dlouho. Možná ten původní program Lodi doběhl.

Co jestli je Pandora místem pro dlouhý proces dobíhání? Vykopávat holátka z hnízda po milimetru.

Pohledem zachycoval detaily kóje: erotické nástěnné dekorace, servopanely, měkká okázalost divanů…

Kdo se sem nastěhuje po mně?

Původně si říkal, že by mohl zvolit Lewise, pokud se Lewis osvědčí. Lewis byl dost chytrý na oslnivou laboratorní práci, ale politicky tupý. Zanícenec.

Zanícenec! Je to liška podšitá a dělá, co se mu řekne.

Oakes přešel ke svému oblíbenému divanu; měkké béžové podušky. Usedl a načechral si polštáře pod bedry. Co mu na Lewisovi sejde? Tohle tělo, které si říká Oakes, bude už dávno pryč, až jeho práci převezme další kněz. Přinejmenším bude v hibernátoru, závislém na organismech lodi. A nemusí to být nejlepší nápad, lákat Lewise tolikerou mocí, mocí, která bude k mání po Oakesově smrti. Konec konců, smrt je specialitou Jesuse Lewise.

„Ne, ne," řekl kdysi Lewis Oakesovi mezi čtyřma očima, „to není smrt – dávám jim život. *Já* jim dávám život. Jsou to vyprojektované klony, doktore, E-klony. To ti připomínám. Jestli jim dám život, ať za jakýmkoli účelem, můžu jim ho i vzít."

„Nechci to slyšet." Zahnal Lewise mávnutím ruky.

„Ať je po tvém," řekl Lewis, „ale na faktech se tím nic nemění. Dělám to, co musím. A dělám to kvůli tobě…"

Ano, Lewis je geniální. Naučil se mnoha novým a užitečným genetickým manipulačním technikám z genetiky elektrořas, záludně chudičkého živočišného druhu na Pandoře. A přišlo jim to draho.

Nástupce? Jak by skutečně volil, kdyby věřil doopravdy v proces a božství Lodi? Kdyby mohl vyloučit všechen hnus politiky?

Legata Hamillová.

To jméno ho zaskočilo, vynořilo se tuze rychle. Skoro jako by ho nenapadlo samo od sebe. Ano, je to pravda. Zvolil by Legatu, kdyby věřil, kdyby doopravdy věřil v Loď. Není důvod, proč by knězem-psychiatrem nemohla být žena. O jejích diplomatických schopnostech není pochyb.

Nějaký čtverák jednou řekl, že Legata dokáže člověku říct, že přijde do pekla, takovým způsobem, že se na tu cestu bude těšit.

Oakes odstrčil podušky a zvedl se. Příklop, vedoucí ven do šerých nočních chodeb, ho lákal – bludiště bludišť, které pro ně všechny znamená život: Loď.

Skutečně se ho Loď pokusila udusit? Nebo to byla náhoda?

Hned zítra si dám udělat zdravotní vyšetření.

Západky ho studily do prstů, byly mnohem studenější než před několika minutami. Oválný uzávěr se nehlučně odsunul a odhalil znovu modrofialové noční osvětlení chodby.

Čert vem Loď!

Vykročil ven a za prvním rohem narazil na prvních několik lidí z Behaviorální hlídky. Ignoroval je. Behaviorální komplex byl tak známý, že ho ani neviděl, když jím procházel. Biopočítačová pracovna, Vitro laboratoř, Genetika – to vše patřilo k jeho každodenní rutině a jeho noční vědomí to nezaznamenávalo.

Kam dnes?

Nechal nohy, ať vybírají cestu, a opožděně si uvědomil, že ho nesou dál a dál do odlehlých oblastí, dál změtí klikatých chodeb Lodi, přes záhadné šumy a prapodivné pachy – tak daleko, jak se ještě nikdy nezatoulal.

Oakes vycítil, že kráčí do nějakého podivného osobního ohrožení, ale nemohl se zastavit, i když jeho napětí narůstalo. Loď ho dokázala zabít každým okamžikem kdekoli na palubě, ale on si s sebou nesl jednu mimořádnou tajnou informaci: je Morgan Oakes, Kápéčko. Jeho odpůrci mu sice říkají „Šéf“, ale je tady jediný (snad s výjimkou Lewise), kdo chápe, že existují věci, které by Loď neudělala.

Dva z nás mezi mnoha. Jak mnoha?

Neměli vlastně spočítáno, kolik je jich na Lodi nebo na pevnině. Počítače odmítaly v této oblasti fungovat a pokusy o manuální sčítání se různily tak dalece, že byly k ničemu.

Loď znovu ukazuje svou zrádnou povahu.

Stejně tak se machinace Lodi daly vycítit z toho přidělení básníka na pevninu. Už se rozpomněl na jeho celé jméno: Kerro Panille. Proč by měl být básník přidělen na pevninu, aby studoval řasu?

Kdyby se tak dala řasa jíst, aniž bychom z toho dostali psychózu.

Příliš mnoho hladových krků. Příliš mnoho.

Oakes odhadoval, že na palubě Lodi je jich deset tisíc a na pevnině desetinásobek (nepočítaje speciální klony), ale bez ohledu na počty tu on byl jediný, kdo si uvědomoval, jak málo toho jeho lid ví o fungování a cílech Lodi nebo jejích částí.

Jeho lid!

Oakesovi se to takhle líbilo, vybavoval si cynickou poznámku svého mentora Edmonda Kingstona, který mluvíval o nutnosti omezit znalosti lidu: *„Když vypadáš, jako že víš to, co nikdo neví, je to skoro stejně užitečné, jako kdybys to doopravdy věděl.“*

Z vlastního studia historie Oakes věděl, že to bylo politické heslo mnoha civilizací. Tahle jediná věc vyvstávala, i když záznamy Lodi nebyly vždycky jasné a on tak docela lodní verzi dějin nedůvěřoval. Často bylo těžké rozlišit mezi skutečnou historií a vymyšlenými fikcemi. Ale z různých literárních odkazů a nesourodého datování takových děl – z vnitřních nápovědí a vlastního inspirovaného uvažování – Oakes vydedukoval, že existují i jiné světy a jiní lidé… nebo *existovali*.

Loď má možná na svědomí nesčetné vraždy. Pokud vůbec má svědomí.

Jelikož jsem tvůj výtvor, ty jsi Můj. Jsi Mou oběžnicí a Já jsem tvou. Tvé osoby jsou Mým zosobněním. Splýváme v JEDNO v doteku nekonečna.

Raja Flattery,
Kniha Lodi

OD OKAMŽIKU, kdy první palubní jícen Pevnůstky explodoval, držel se Jesus Lewis na dosah svému osobnímu strážci Illuyankovi. Bylo to zčásti vědomé rozhodnutí. I v těch nejhorších chvílích budil Illuyank pocit určité jistoty. Byl to svalnatý muž s tmavou pletí, vlnitými černými vlasy a tváří jak vytesanou z kamene, zvýrazněnou třemi modrými krokvicemi vytetovanými nad levým obočím. Tři krokvice… Illuyank třikrát oběhl zvenčí po obvodu Kolonii, nahý, ozbrojen jen svým důvtipem a vytrvalostí, „běžel Óčko“ kvůli sázce nebo nějaké ženě.

Někteří říkali, že testují své štěstí. Když vchod vyletěl do vzduchu, potřebovali štěstí všichni. Někteří sotva procitli a ještě nesnídali.

„Klony mají laserovku!“ vykřikl Illuyank. Jeho jasné, tmavé oči hodnotily okolí. „Nebezpečné. Neumějí ji používat.“

Oba muži stáli v průchodu mezi příbytkem klonů a nahodilým shlukem přeživších, kteří čekali za nimi u půlkruhu příklopů, vedoucích k jádru Pevnůstky. I v této chvíli smrtelného ohrožení Lewis věděl, jak asi ostatním připadá. Byl malý, hubený – řídké vlasy slámové barvy, tenká ústa, hubenost brady ještě zvýrazněná hlubokou rýhou, úzký nos a podivně tmavé oči, které jako by nikdy neodrážely světlo v tenké štěrbině mezi víčky. Illuyank po jeho boku ztělesňoval vše, čím Lewis nebyl.

Oba upřeně zírali směrem k jádru Pevnůstky.

V hlavách měli skutečnou otázku, zda jádro Pevnůstky zůstalo zajištěno.

S tímto vědomím Lewis tehdy deaktivoval komunikační

kuličku, skrytou v mase na šíji, a odmítal jí odpovídat, i když ho pokoušela naléhavá volání od Oakese.

Kdoví, kdo by mohl naslouchat!

Poslední dobou tu bylo několik znepokojivých náznaků, že jejich soukromý komunikační kanál možná není tak soukromý, jak doufali. Teď už bude Oakes vědět o novém Kápéčku. Debata o tom a o možném narušení jejich soukromého komunikačního systému bude muset počkat.

Oakes bude muset mít trpělivost.

Při prvním náznaku nesnází Lewis stiskl spínač nouzového signálu, aby upozornil Murdocha v Kolonii. Neexistovala však jistota, že signál dorazil. Neměl čas na zpětnou kontrolu. A pak celá Pevnůstka přešla na nouzovou energii. Lewis se neměl jak dozvědět, které systémy mohou fungovat a které ne.

Zatracené klony!

Směrem od příbytku klonů zaznělo hlasité *vrrrr*. Illuyank se rozplácl na podlahu a ostatní zasypaly střepy ze stěny chodby.

„Já myslel, že s laserovkou neumějí zacházet!“ křikl Lewis. Ukázal na díru zející ve stěně, zatímco Illuyank vyskočil a otočil ho směrem k ostatním v příklopovém kruhu.

„Dolů!“ zavolal Illuyank.

Jeden člen čekající skupiny prudce zatočil západkami u šachty dolů, a otevřel tak cestu do chodby, osvětlené jen modrým mžikáním nouzového osvětlení.

Lewis se slepě řítil za Illuyankem, slyšel, jak ostatní peláší za nimi. Illuyank na něj dozadu v běhu křikl: „Neumějí s ní zacházet, a právě proto je to nebezpečné!“ Illuyank při řeči padl na zem a překulil se přes otevřenou postranní chodbu, přičemž do ní vypálil rychlou salvu ze své plynopušky. „Mohli by trefit cokoli a kdekoli!“

Lewis pohlédl do otevřené chodby, když běžel kolem, a zahlédl tam roztroušená plápolající těla.

Záhy bylo zřejmé, kam je Illuyank vede, a Lewis obdi-

voval jeho moudré rozhodnutí. Zahnuli doleva, do další chodby, pak doprava a ocitli se v nedokončených zadních koridorech Pevnůstky, lemujících původní skálu útesu, až se ocitli v malé Strojovně na straně obrácené k pláži. Jedno plazmaskleněné okno vedlo k moři, na nádvoří a na roh, kde se k samotné Pevnůstce napojovaly příbytky klonů.

Poslední z těch, kdo je následovali, zajistil příklop. Lewis rychle spočítal svůj personál – patnáct lidí, z nich jen šest z jeho osobně vybrané posádky. Ostatní, které Murdoch počítal mezi spolehlivé, ještě nebyli vyzkoušeni.

Illuyank přistoupil ke změti ovladačů na stěně útesu a dumal nad schématy Pevnůstky, které tam byly vyryty do matrice. Lewise tehdy napadlo, že Illuyank je jediný, kdo přežil z Kingstonovy mise do téhle hromady hlíny a kamene, zvané Černý Drak.

„Takhle to bylo s Kingstonem?“ zeptal se Lewis. Přinutil se mluvit klidně a vyrovnaně, přičemž se díval, jak Illuyank sleduje okruh jedním krátkým tlustým prstem.

„Kingston brečel a schovával se za skalami, zatímco jeho lidi umírali. Dostali ho Nervoběžci. Já je vysmahnul.“

Vysmahnul je! Lewis se otřásl nad tím eufemismem. Groteskní podoba Kingstonovy hlavy sežehnuté na škvarek se mu zazubila v mozku.

„Pověz nám, co dělat.“ Lewise překvapovalo, jakého sebeovládání je při tom strachu schopen.

„Dobrá.“ Illuyank se na něj poprvé podíval zpříma. „Dobrá. Naše zbraně jsou tady.“ Ukázal na spínače a ovladače kolem sebe. „Můžeme odtud ovládat všechny okruhy, plyn a tekutinu.“

Lewis se dotkl Illuyankovy paže a ukázal na desku metr krát metr vedle sebe.

„Ano.“ Illuyank zaváhal.

„Jinak jsme slepí,“ řekl Lewis.

Místo odpovědi vyťukal Illuyank kód na konzoli pod čtvercem. Prázdný panel se odsunul a odhalil čtyři malé

obrazovky.

„Senzory,“ řekl někdo za nimi.

„Oči a uši,“ řekl Lewis, stále pohlížeje na Illuyanka.

Výraz snědého muže se nezměnil, ale pošeptal Lewisovi: „Taky budeme muset vidět a slyšet, co s nimi uděláme.“

Lewis polkl a uslyšel od příklopu slabé *prask-prask*.

„Prořezávají se dovnitř!“ zajektal nějaký hlas za nimi.

Lewis a Illuyank přelétli pohledem obrazovky. Na jedné bylo vidět rumiště tam, kde bývaly příbytky klonů. MÁM HLAD TEĎ!, nový bojový pokřik klonů, bylo načmáráno žlutým mazivem přes jednu stěnu. Sousední obrazovka ukazovala nádvoří. Dav zmutovaných lidí – samé E-klony – sbíral po zemi kameny a kusy skla, cokoli, co může posloužit jako zbraň.

„Nespouštěj je z očí,“ zašeptal Illuyank. „Tímhle nám nemůžou ublížit, ale tolik krve tam venku přivede démony. Všude na obvodu jsou díry. Jestli démoni udeří, dostanou tu partu jako první.“

Lewis kývl. Slyšel, jak se někteří z personálu tlačí blíž, aby lépe viděli.

Znovu se ozvalo *prask-prask* u příklopu.

Lewis pohlédl na Illuyanka.

„Buší jenom kameny,“ řekl Illuyank. „Musíme najít tu laserovku. Mezitím hlídej dvůr. Ta krev…“

Na dolní levé obrazovce bylo vidět jídelnu klonů, trosky rozbitých bezpečnostních příklopů v pozadí, změť klonů v celém prostoru. Tato obrazovka najednou ztmavla.

„V jídelně odešel senzor,“ řekl Lewis.

„Jídlo je tam na nějakou dobu zaměstná,“ řekl Illuyank. Pilně prohledával Pevnůstku na zbývající obrazovce. Ukázal se na ní záblesk nádvoří z jiného úhlu, pak rozbitá změť obvodové zdi, rozsekaná na kusy laserovkou a hemžící se klony, přicházejícími zvenčí, kam je Lewis vypudil, kterýžto čin rozpoutal tuto vzpouru.

Musíme je nějak vyřadit, říkal si Lewis v duchu. *Jídlo*

nevydrží věčně.

Obrátil pozornost k obrazovce, na níž bylo vidět nádvoří. Ano… byla tam spousta krve. To mu připomnělo, že sám je ošklivě pořezaný. Buněčná páska zastavila velké krvácení, ale drobné ranky začínaly bolet, když si vzpomněl na svůj stav. Nikdo z nich nebyl nezraněn. Dokonce i Illuyank mírně krvácel z rány kamenem nad uchem.

„Tam," řekl Illuyank.

Jeho hlas doprovázelo nové rozčilené bušení a praštění u příklopu. Ale obrazovka, kterou Illuyank nyní používal, ukazovala chodbu před jejich příklopem. Byl plný změti kloních těl: chlupatá těla, podivné údy, zvláštně tvarované hlavy. U příklopu se dva nejsilnější klony pokoušely manévrovat s řezačkou plastoceli, ale činnost jim ztěžoval tlak dalších, kteří byli za nimi.

„S tím se sem určitě dostanou," řekl někdo. „Jsme v háji."

Illuyank se otočil a vyštěkával rozkazy, ukazoval, mával rukou, až bylo všech patnáct lidí ve Strojovně zaměstnáno – ovládat ventil, obsluhovat spínač; každý měl nějakou konkrétní povinnost.

Lewis pustil u obrazovky zvuk a z amplionů se ozvalo zmatené brebentění.

Illuyank pokynul muži u dálkových ovladačů ventilů na druhé straně místnosti. „Vypusť nádrže se solným roztokem v úrovni dva! To zaplaví vnější chodbu."

Muž pracoval s ovladači a mumlal si postup podle schémat u svého stanoviště.

Illuyank se dotkl Lewisova lokte a ukázal na obrazovku, která přenášela děj z nádvoří. Klony se tam dívaly směrem od senzoru, všechny plně ve střehu, pozornost upřenu na polámaný úsek zdi, která vedla k obvodu. Zčistajasna, skoro jako jeden organismus, upustily kamenné a skleněné zbraně a s řevem prchaly mimo obraz.

„Běžci," zamumlal Illuyank.

Teď je Lewis uviděl, vlnivé hejno maličkých bledých

červovitých obrysů, šplhajících přes sutiny. Skoro cítil spálenou kyselinu a čpavou chuť v hrdle. Automaticky vydával rozkazy.

„Hermeticky uzavřít.“

„To nemůžeme,“ začal ustrašený hlas z okraje místnosti. „Ještě jsou tam někteří naši lidé. Jestli uzavřeme… jestli… oni všichni…“

„Všichni zemřou,“ dokončil za něj Lewis. „A náš obvod je plný děr. Běžci jsou na nádvoří. Jestli neuzavřeme, zemřeme taky. Uzavřít!“

Přistoupil k panelu s ovládáním přepážek, vyťukal příslušnou sekvenci. Světla nad panelem ukazovala, že se označená přepážka uzavírá. Slyšel, jak ostatní kolem něj uposlechli. Illuyankův hlas se do toho vetřel tichým upozorněním: „Prověřte povrchové šachty.“ To způsobilo další činorodý ruch.

Lewis pohlédl na obrazovku s nádvořím. Nějaký klon vklopýtal zpět do okruhu senzorů, řval a tloukl se do očí tupými hrboly, které měl místo rukou. Když se ocitl v dohledu, padl, zůstal ležet na zemi a cukal se. Zalila ho změť svíjejících se stínů. Nádvoří se plnilo prchajícími klony a droboučkými úhořovitými tělíčky. Za Lewisem bylo slyšet, jak jeden člen jejich skupiny zvrací.

„Jsou v chodbě,“ řekl Illuyank. Ukázal na senzor, kde pohled za jejich příklop ukazoval solný roztok, stoupající v chodbě. Vlna přinášela Nervoběžce.

Lewis střelil zpanikařeným pohledem po příklopu. To, co odhaluje senzor, se děje hned za ním!

Solný roztok se zastavil kousek pod stropem chodby, ale ne dřív, než umlčel řezačku plastoceli.

Klony se zmítaly ve vodě. Nervoběžci je pokrývali, ale tu a tam bylo vidět na hladině solného roztoku i mrtvé Nervoběžce. A tam, kde se potopila řezačka plastoceli, zamžíval úzký prostor nad vodou mléčně šedý plyn. Kde se Nervoběžci dotkli plynu, umírali.

Lewis vnímal, jak jeho myšlenky přeskakují od jednoho

k druhému. Položka: *solný roztok*. Položka: *elektrický zkrat*.

„Chlór," zašeptal. Pak hlasitěji: „Chlór!"

„Co?" Illuyank byl očividně zmaten.

Lewis ukázal na obrazovku. „Chlór zabíjí Nervoběžce!"

„Co je to chlór?"

„Plyn, který vznikne, když proženeš elektrický náboj roztokem chloridu sodného."

„Ale…"

„Chlór zabíjí Nervoběžce!" Lewis pohlédl přes Strojovnu tam, kde bylo za plazmaskleněnou přepážkou vidět roh prostoru pro klony a za ním oceán. „Fungují ještě mořské pumpy?"

Muž u konzole s pumpami to zkontroloval na své klávesnici, pak: „Většina."

„Mořskou vodu všude, kam ji dostaneme," řekl Lewis. „Potřebujeme velkou nádobu, kam bychom ji mohli odtud vypustit a prohnat ji elektrickým nábojem."

„Čistění vody," řekl Illuyank. „Čistička. Odtud ji můžeme pumpovat skoro všude."

„Počkej chviličku," řekl Lewis. „Chceme přilákat co nejvíc Běžců; aby se snáz vyhladili."

Pozoroval obrazovky, uvažoval, pak: „Tak dobrá, udeříme na ně."

Illuyank znovu přelétl pohledem svá schémata, přes rameno házel rozkazy a trosečníci ve Strojovně je plnili.

Lewis se soustředil na senzorové obrazovky. Ve vnější chodbě už byl klid – několik mrtvých E-klonů plulo po hladině solného roztoku, mezi nimi mnoho mrtvých Nervoběžců. Vyladil obrazovku jídelny na další senzorové oko, našel cvičební prostor před klonovými laboratořemi. Byl plný zmítajícího se davu E-klonů v absolutní panice a tu a tam mezi nimi byli i někteří z jeho lidí, uvěznění venku, když vydal rozkaz k hermetickému uzavření. Nebylo tu mnoho rozeznatelných tváří, ale barvy uniforem se daly identifikovat. Jeden za druhým umírali, u úst růžovou pěnu a

poslední pohledy upřené vzhůru k senzoru.

Ještě když umírali poslední, začal se z otevřené chodby valit mléčný oblak plynu, vznášel se na scéně, zamžíval ji.

„Sleduj jejich oči," řekl Illuyank. „Jestli nedostaneme všechny Nervoběžce, tak jdou nejdřív po očích."

Poté ve Strojovně všechno utichlo a trosečníci naslouchali vlastnímu drahocennému dechu, čerpali útěchu z vlastního živého potu a hledali v očích mrtvých tam venku nějaký odraz vlastní smrtelnosti.

Lewis se opíral o okraj konzole a cítil pod prsty studený kov. Na ostatních obrazovkách byl vidět další mléčný plyn, vzdouvající se Pevnůstkou. Byly tu dokonce i dosud živoucí senzorové oči, které ukazovaly oblast mimo jejich obvod, plyn vznášející se tam nad volným terénem. Illuyank přejížděl očima od senzoru k senzoru.

Někdo za Lewisem rozechvěle vzdychl a Lewis to zopakoval.

„Chlór," zamumlal Illuyank.

„Teď budeme moci vysterilizovat líhně Běžců jednou provždy," řekl Lewis. „Kdybychom jen byli věděli…"

„Hnusný způsob učení," řekl někdo za nimi.

A někdo další řekl: „Bude to dlouhé čekání."

„Čekání je taky způsob," řekl Illuyank. „Představ si, jak dlouho bys žil, kdybys pořád jen čekal."

Byla to moudrá poznámka, tak hlubokou myšlenku by Lewis od Illuyanka nikdy ani nečekal. A znamenalo to, že Illuyank bude muset být přesunut na služební cestu do Kolonie. Viděl příliš mnoho, dedukoval příliš mnoho. To se nesmí trpět. Nejprve se odtud ale musí dostat. Jenže cesta ven neexistuje, leda do otevřených prostor Pevnůstky kontaminovaných Nervoběžci. Chlór to umožní… časem…

„Můžeme poslat zprávu Murdochovi?" zeptal se Lewis.

„Jen nouzovou vysílačkou," řekl Illuyank

„Pošli mu signál nouzového uzavření. Nikdo sem nepřijde, dokud to nevyklidíme. Nebylo by dobré, kdyby někdo

viděl, co se stalo, a…“ Lewis upřel na Illuyanka výmluvný pohled.

Illuyank kývl a poskytl Lewisovi dokonalý úvod k tomu, co se musí udělat. „Ale někdo by se měl vypravit do Kolonie a postarat se, aby to pochopili.“

„Měl bys to být ty,“ řekl Lewis. „Postarej se, aby se nepokoušeli něco vysvětlovat Šéfovi na lodi. To je moje práce.“

„Jasně.“

„Neříkej jim víc, než musíš. A… až už tam budeš, snaž se v Kolonii pustit do oběhu – všechno normální, rutina. Přijímej obvyklé úkoly…“

„A pokusím se zjistit, jestli se tohle…,“ Illuyank pohlédl na obrazovky senzorů, „… nevyneslo.“

„Jsi dobrý.“

A Lewis si pomyslel: *až moc dobrý*.

Stejně, jako se technik naučí používat své nástroje, i ty se můžeš naučit používat jiné lidi k tomu, aby vytvářeli vše, po čem zatoužíš. To se ještě posiluje, když dokážeš vytvořit konkrétní osobu pro své konkrétní cíle.

Morgan Oakes,
Deníky

LEGATA HAMILLOVÁ věděla, že pevnina se má stát nakonec jejich trvalým domovem, ale nezamlouvaly se jí tyhle kurýrní úkoly, se kterými ji Oakes vysílal. Byl v nich ale pocit moci; to se nedalo popřít. Její pas (často jen pohled, jímž ji stráž identifikovala) jí umožňoval vstup všude. Byla prodlouženou rukou Morgana Oakese. Věděla, co vidí, když se na ni podívají: malou ženu s bledou pletí a ebenovými vlasy, s postavou takřka bujnou ve své ženskosti. Vidí ženu, kterou Šéf chce a která je díky tomu mocná a nebezpečná.

Každá inspekční cesta, kterou za Oakese podnikala, vytvářela napětí.

Tentokrát měla provést inspekci Laboratoře Jedna v Kolonii. A všechno to bude na hologramu, aby si Oakes mohl prohlédnout úplný záznam.

„Pronikni tam," řekl Oakes.

To, jak řekl „pronikni", mělo zřetelně sexuální podtón.

Ještě nikdy nebyla v hlubinách Laboratoře Jedna a už jen to v ní probouzelo zvědavost. Lewis tam měl důvěryhodného přisluhovače, Sy Murdocha. S Murdochem se měla setkat. Lewis se obvykle nalézal v lesklých plastocelových prostorách laboratoře, kam se vstupovalo přes trojzámkový systém na konci dlouhého tunelu. Dnes ne. *Lewis je mimo komunikaci*. Podivný způsob, jak to formulovat; a nebylo pochyb, že tenhle vývoj Oakese rozrušil.

„Zjisti, kde sakra je, co dělá!"

Obě slunce byla na obloze, když ji raketoplán snesl dolů. Byla zapojena maximální ochrana proti žáru. Hnali ji z

přistávacího komplexu do serva, kde ji předali do tunelu. Personál Kolonie byl dnes hbitý a ustaraný – řeči o obtížích na obvodu s četnými pandorskými démony.

Legata se otřásla. Každá myšlenka na dravé tvory, šmejdící po krajině za bariérami Kolonie, ji plnila obavou.

Murdoch osobně na ni čekal v jasně osvětleném a rušném prostoru, kde poslední zámek neprodyšně uzavíral vchod do laboratoře. Byl to statný muž, světlá pleť a modré oči, s krátce ostříhanými hnědými vlasy. Prsty měl krátké a tlusté, nehty pěkně upravené. Vždycky vypadal jako čerstvě vydrhnutý.

„O co jde tentokrát?“ otázal se.

Líbila se jí energie, soustředěná v jeho otázce. Říkala: *Máme tady napilno. Co zase Oakes chce?*

Výborně, tuhle náladu ona dokáže převzít. „Kde je Lewis?“

Murdoch se rozhlédl, kdo by je mohl poslouchat. Když neuviděl nablízku žádné dělníky, řekl: „V Pevnůstce.“

„Proč neodpovídá na naše volání?“

„To nevím.“

„Jaká byla jeho poslední zpráva?“

„Nouzový kód. Zastavit veškerou přepravu. V Pevnůstce nesmí nic přistát. Čekat na signál povolení.“

Legata nad tím přemýšlela. *Stav nouze. Co se děje za vodou v Pevnůstce?*

„Proč nebyl informován doktor Oakes?“

„Kódovaný signál požadoval úplné zabezpečení.“

Tohle chápala. Žádné vysílání z Kolonie na Loď by nemohlo přenést zprávu, obsahující tohle omezení. Ale bylo to před dvěma celými pandorskými diurny. Vycítila v poslední zprávě z Pevnůstky další zákaz, tajný Lewisův zákaz určený jeho nohsledům. Nemělo by smysl zabývat se takovým dohadem, ale cítila jeho existenci.

„Vyslali jste hlídkový přelet?“

„Ne.“

Takže to je také zakázáno. Špatné… moc špatné. Inu,

tedy, musí se pustit do zbytku svého úkolu.

„Jsem tu na inspekci laboratoře.“

„Já vím.“

Murdoch si během řeči tuhle ženu prohlížel. Rozkazy předané od Šéfa byly jasné. Má přístup všude kromě Místnosti Křiku. Ta ji čeká později… jako každého ze zdejších. Je hezoučká: kapesní Venuše s tváří panenky a zelenýma očima. Taky má dobrý mozek, to rozhodně.

„Jestliže to víte, tak pojďme,“ řekla.

„Tudy.“

Vedl ji chodbou mezi řadami kádí s primárními líhněmi klonů do sekce Mikro-mikrozpracování.

Zprvu byl Legatin zájem intelektuální – tohle znala a to ji uklidňovalo. Murdoch ji jednu chvíli dokonce vzal za ruku, vedl ji podél řad líhní klonů se speciální aplikací. Byl tak soustředěn na svou rapsodii o vybavení a technice, že jí jeho dotek nevadil. Byl konec konců klinický. Nebo neúmyslný. Ať to bylo jakkoli, Murdochův dotek nebyl zrozen z náklonnosti; tohle poznala.

Znal však Laboratoř Jedna jako málokdo, dokonce snad stejně dobře jako Lewis, a jí ještě nikdy neřekli, aby do ní zašla hlouběji.

„… ale smířil jsem se s tím, že je to pravda,“ říkal Murdoch a jí uniklo, o čem je řeč, jelikož se víc soustředila na neúplný zárodek podivných proporcí, plující za stěnou z průhledné plazmy.

Pohlédla na Murdocha. „Smířil s čím? Promiňte, já jsem… chci říct, je tu moc věcí k vidění.“

„Kilometry plastoceli, nádrže a tekutiny, pseudotěla, pseudomozky…“ Beznadějně mávl rukou.

Uvědomila si, že Murdoch je v obzvlášť maniakální náladě, a to jí vadilo. Cítila potřebu potlačit nevyřčené otázky stran toho podivného zárodku, vznášejícího se za deskou plazmaskla.

„Takže jste se s tím vším smířil,“ řekla. „No a?“

„My tady rodíme. Počínáme tu lidi, poskytujeme jim

zárodečnou výživu, extrahujeme je, posíláme na loď k výcviku… Nepřipadá vám divné, že nemůžeme na pevnině rodit taky *přirozeně*?“

„Co rozhodne Loď, k tomu je dobrý důvod, pro dobro…“

„… všech Lodníků, já vím. Slyšel jsem to mockrát, stejně jako vy. Ale Loď *nerozhodla*. Nikde v záznamech nemůže nikdo – ani vy, nejlepší vyhledávací technik, co máme, jak jsem slyšel – najít, že by Loď požadovala, aby se všechny porody odehrávaly na palubě. Nikde.“

Aniž by věděla, odkud to ví, uvědomila si Legata, že opakoval doslova Lewisova slova. Takhle Murdoch nemluví. Proč to má ona slyšet? Patří to k Oakesovu plánu odstranit lodní gynekologickou jednotku, Natali?

„Ale požaduje se od nás, abychom vyznávali NáLoděnství,“ řekla. „A co může být větším vyznáním NáLoděnství, než svěřit naše děti Lodi? To je taky pochopitelné…“

„Je to pochopitelné, má to logiku,“ souhlasil. „Ale *není* to přímý rozkaz. A zbytečně to hodně omezuje naši práci tady v Laboratoři Jedna. Přece bychom mohli…“

„Vlastnit tenhle svět? Morgan říká, že to můžete stejně.“

Tak, ať si to přežvýká. Morgan, ne Šéf, ne doktor Oakes.

Murdoch pustil její ruku a z tváře mu zmizel ruměnec nadšení.

On ví, že jsme na hologramu, pomyslela si, a já jsem mu pokazila představení.

Napadlo ji v té chvíli, že Murdoch hrál pro jiné obecenstvo, pro Oakese. Kdyby měla být nouzová situace v Pevnůstce na Černém Draku pro Lewise smrtelná… ano, potřebovali by náhradu. Představovala si, jak je Oakes později sleduje od nějakého kovového skeneru na palubě. Ale chtěla, aby se Murdoch ještě trošku svíjel. Uchopila ho za ruku a řekla: „Ráda bych viděla Zahradu.“

Její tvrzení bylo jen napůl pravdivé. Viděla katalogy,

které Oakes držel bezpečně pod zámkem, bohatý výběr E-klonů, které se tu pěstovaly pro zvláštní účely – pro jakékoli účely, zdálo se. Jen asi deset lidí na palubě si bylo vůbec vědomo, že nějaký takový proces existuje. A tady v Kolonii byla Laboratoř Jedna komplex sám pro sebe, utajený a stranou od ostatních budov, jeho účel skryt mystikou názvu.

Laboratoř Jedna.

Na dotaz, co se děje v Laboratoři Jedna, lidé obvykle říkali: „To ví jen Loď." Nebo spustili nějakou dětinsky strašidelnou historku o hrbatých učencích, co tam nakukují do samého nitra života.

Legata věděla, že Oakes a Lewis dokonce to mystérium podporují, často i sami vypouštěli do oběhu nějaké klípky. Výsledkem byla aura strachu kolem laboratoře, a v poslední době se šeptalo o nepřiměřených zásobách potravin, dodávaných do Laboratoře Jedna. Když tam někoho přidělili, pak v představách Lodníků stejně jako Kolonistů zmizel navždy. Všichni zaměstnanci se stěhovali do příbytků v komplexu a až na několik výjimek se na palubu ani do Kolonie nevrátili.

Tyto myšlenky v ní zanechaly pocit znepokojených pochyb, a musela si připomenout: *Mě sem nepřidělili*. Ne, k tomu nedojde, pokud ji chce Oakes dostat nahou na svůj gauč… *proniknout do ní.*

Legata se zhluboka nadechla teplého vzduchu. Jako ve všech budovách Kolonie i zde byly teplota a vlhkost stejné jako na Lodi. Zde v laboratoři se však její tělo roztřáslo jakýmsi zvláštním chladem, ze kterého jí naskočila husí kůže a rozbolel ji žaludek a jehličky bolesti se zabodly do hrbolků, které rýsovaly její bradavky na kombinéze. Rychle promluvila, aby svůj neklid zamaskovala.

„Lidé z vašeho personálu vypadají tuze staře."

„Mnozí jsou u nás od začátku."

Jeho tón byl vyhýbavý a nebylo možné si toho nevšimnout, ale Legata se rozhodla pozorovat a nenaléhat.

„Ale… vypadají *ještě* starší. Co…“

Murdoch ji přerušil. „Máme vyšší úmrtnost než Kolonie, věděla jste to?“

Zavrtěla hlavou. To je lež; to musí být lež.

„To je tím, že jsme tady na obvodu,“ řekl Murdoch. „Nemáme takovou ochranu jako všichni ostatní. Nervoběžců je takhle blízko od kopců obzvlášť mnoho.“

Pažemi jí projelo nezvladatelné zachvění. Nervoběžci! Ti rychlí červíci byli ze všech pandorských tvorů nejobávanější. Měli v oblibě nervové buňky a prožírali se zvolna, trýznivě lidskými nervovými kanálky, až se prohlodali do mozku, kde se zapouzdřili a reprodukovali.

„Špatné,“ řekl Murdoch, když uviděl její reakci. „A té práce, co tu máme, samozřejmě… ale s tím se počítalo od začátku. Tohle jsou nejobětavější lidé na pevnině.“

Pohlédla přes řadu plazmoskleněných nádrží na skupinu těch obětavých pracovníků – prázdné tváře s pevně sevřenými rty. Většina těch, které tu viděla, byla vrásčitá a vyčerpaná, bledá. Nikdo nežertoval; jednotvárnost neprolomilo ani nervózní zahihňání. Jen cinkot a cvakání nástrojů, bzukot přístrojů, bolestný odstup mezi životy.

Murdoch po ní blýskl nečekaným úsměvem. „Ale vy jste chtěla vidět Zahradu.“ Otočil se a mávl na ni, aby ho následovala. „Tudy.“

Vedl ji přes další soustavu zamčených dveří, tentokrát byly jen dvoje. Zřejmě to byl výcvikový prostor pro mladé E-klony. Několik jich bylo kolem vchodu, ale po Murdochově příchodu se stáhly.

Bojí se, pomyslela si Legata.

Za výcvikovým prostorem byla kruhová bariéra, a rozpoznala další zamčený vstup.

„Co je tamhle?“ ukázala.

„Tam dnes nemůžeme,“ řekl Murdoch. „Tam sterilizujeme.“

„Ale? Copak tam je?“

„No… to je jádro Zahrady. Říkám tomu Místnost Kvě-

tin.“ Otočil se ke skupině mladých E-klonů opodál. „Tady tedy máme několik mladých produktů z Místnosti Květin. Jsou…“

„Má ta vaše Místnost Květin ještě nějaké jméno?“ zeptala se. Nezamlouvaly se jí jeho odpovědi. Příliš vyhýbavé. Lhal.

Murdoch se k ní obrátil čelem a ona pocítila ohrožení útočné škodolibé radosti v jeho očích. Bylo v nich poznání a provinilost – ohavné, provinilé poznání.

„Někteří jí říkají Místnost Křiku,“ řekl.

Místnost křiku?

„A my tam nemůžeme?“

„Ne… dnes. Snad kdybyste si to domluvila na později?“

Ovládla se, aby se neotřásla. To, jak ji pozoroval, lakomý třpyt v jeho očích.

„Přijdu se podívat na tu vaši… Místnost Květin později,“ řekla.

„Ano. Přijdete.“

Od vás se Avata dozvídá o velikém básníku-filozofovi, který řekl: „Dokud se nesetkáte s mimozemskou inteligencí, nebudete vědět, co to je být člověkem.“

A Avata nevěděl, co to je být Avatou.

Pravdivé a poetické. Ale poezie je to, co se ztrácí v překladu. Tudíž vám nyní dovolujeme nazývat toto místo Pandora a nás nazývat Avata. První z vás nás však nazvali zeleninou. V tomto spatřoval Avata hlubší význam vašich dějin a pocítil obavy. Zeleninu pojídáte, abyste využili energii nashromážděnou ostatními. U vás ostatní končí. U Avaty ostatní žijí. Avata využívá minerály, využívá skály, využívá moře, využívá slunce – a z toho všeho pěstuje Avata život. U skal Avata uklidní moře a umlčí turbulence, rozvířené slunci a měsíci.

Protože zná člověka, Avata si pamatuje vše. Je nejlepší si pamatovat, aby si Avata pamatoval. My naši historii pojídáme a ona není ztracena. Jsme jeden jazyk a jedna mysl; bouře zmatků nás nemohou ukrást jednoho druhému, nemohou nás urvat od skály, kterou držíme, od nebeské klenby, která objímá moře kolem nás a omývá nás přílivem. Je to tak proto, že to činíme.

Plníme moře a zklidňujeme je svým tělem. Tvorové z vody nalézají útočiště ve stínu Avaty, krmí se naším světlem. Vdechují bohatství, jež vylučujeme. Bojují mezi sebou o to, co odkládáme. Nevšímají si nás ve svém běsnění a my pozorujeme jejich růst, pozorujeme, jak planou v moři jako slunce a mizí na vzdálené straně noci.

Moře nás živí; plyne sem a tam, a my moři odplácíme po svém. Skála je síla Avaty a jak síla roste, tak roste i hnízdo. Skála je pro Avatu svátost, přítěž a krev. S tím vším Avata nastoluje v moři klid a tlumí záchvatovité běsnění přílivu a odlivu. Bez Avaty moře vyřvává svou zuřivost ve skále a ledu; bičuje vítr rozpáleného šílenství. Bez Avaty běsnění moře znovu smaže tento svět do temnot a tenkého bílého horizontu smrti.

Je tomu tak, protože to tak činíme my – Avata: barome-

tr života.

Atom k atomu a k molekule; molekula se řetězí a řetězec se ovíjí kolem dokola velkoleposti světla; pak buňka k buňce a buňka k blastule, řasinka k úponku a z nehybnosti vykvete pohyb života.

Avata sklízí záhadný plyn z moře a rodí se do světa mraků a hor, do světa, kde hvězdy kráčejí ve strachu. Avata vysoko vyplouvá s plynem z moře, nalézat zemi jiskry života. Tam se Avata oddává lásce, odtud zpět do moře, a kruh je úplný, ale nedokončený.

Avata se živí a je živen. Chráněný Avata chrání, požírá a je požírán, miluje a je milován. Růst je cesta Avaty. V růstu je život. Jelikož smrt sídlí v nehybnosti, Avata se snaží o nehybnost v růstu, rovnováhu proudění, a Avata žije.

Je tomu tak, protože tak Avata činí.

Jestliže toto víš o mimozemské inteligenci a stále ti připadá cizí, pak nevíš, co je to být člověkem.

Kerro Panille,
Překlady z Avaty

Říká se ti Projekt Vědomí, ale tvým opravdovým cílem je prozkoumat to, co je pod vtištěným vzorcem všeho lidstva. Nevyhnutelně se musíš zeptat: Je vědomí jen zvláštním druhem halucinací? Zvyšuješ vědomí, nebo snižuješ jeho práh? Nebezpečí druhé cesty je v tom, že navozuješ vojenskou analogii: jsi omezen na pouhou akci.

Původní pověření kaplana-psychiatra Vesmírné lodi

PŘI TĚCHTO nočních procházkách lodí se Oakes s oblibou pohyboval bez cíle, aniž by s sebou tahal osobnost Kápéčka. Pracoval dlouho a těžce na tom, aby zůstal jen jménem na palubě i na pevnině. Jen málokdo viděl jeho tvář a většinu jeho úředních povinností vykonávali nohsledi. Panovala rutina vyznávání NáLoděnství v kaplích v koridorech, příděly potravin na pevnině, minimální úkolování z těch mnoha funkcí, které loď vykonávala bez zásahu člověka. Vláda Kápéčka měla být nominální. Ale on chtěl víc.

Kingston jednou řekl: „Máme sakra moc volného času. Jsme zahaleči a můžeme se dostat do maléru."

Vzpomínky na Kingstona dnes v noci Oakese při nočních toulkách hodně pronásledovaly. Vnějšími chodbami; senzorové oči a uši lemovaly stěny a stropy koridorů. Rozpínaly se před ním i za ním v podobě zmenšujících se vektorů pozornosti, šeré záblesky v modrofialovém nočním osvětlení.

Lewis se stále ještě neozval. To bylo podezřelé. Předběžná zpráva od Legaty ponechávala příliš mnoho nezodpovězených otázek. Udeřil Lewis na vlastní pěst? Nemožné! Lewis nemá kuráž na takový tah. Je to věčný zákulisní operátor, ne frontový bojovník.

Co tedy znamená ten stav nouze?

Oakes měl pocit, že se kolem něj děje příliš mnoho věcí. Nemohou už dlouho odkládat vyslání toho básníka, toho Kerra Panillea, na pevninu. A to nové Kápéčko, které

loď vyzvedla z hibernátoru! Básník i Kápéčko se budou muset zabalit do jednoho pytle a pečlivě sledovat. A brzy bude čas zahájit vyhlazovací projekt proti řase. Lidé na pevnině začínají být dost vyhladovělí na to, aby byli připraveni pro roli obětních beránků.

A ten znepokojivý incident se vzduchem v jeho kóji. Opravdu se ho loď pokusila udusit? Nebo otrávit?

Oakes zahnul za roh a ocitl se v dlouhém koridoru s měňavě zelenými šipkami na stěnách, naznačujícími, že vede ven z centra lodi. Stropní senzory byly jen tečky, ustupující do sbíhající se vzdálenosti.

Ze zvyku si všímal aktivace každého senzoru, jak se k němu blížil. Každé mechanické oko věrně sledovalo jeho krok, a když se přiblížil k okraji jeho zorného pole, zakoulelo další svou ostražitou cyklopeánovou zornicí tak, aby zachytilo jeho příchod. Musel uznat, že u Lodníka nebo stroje by tenhle pocit ostražité bdělosti ocenil, ale představa, že za tím pohybem může číhat nepřátelská inteligence, mu brnkala na nervy.

Nikdy nezažil, že by měl nějaký senzor poruchu. Poškodit některý znamenalo mít co do činění s roboxovou jednotkou – soustředěným opravářským a obranným přístrojem, který nerespektoval žádný život ani úd, pokud nepatřil Lodi.

ZASE TA LOĎ, krucinál!

Ta léta programování, příprav – ani on je nedokázal setřást. Jak by mohl očekávat, že to dokážou jiní, se slabší vůlí, se slabší inteligencí?

Vzdychl. Očekával, že nikoho nezviklá. Očekával, že použije nástroje, které bude mít po ruce. Při troše inteligence, soudil, by mohl člověk všechno obrátit ve svůj prospěch. I tak nebezpečný nástroj, jako je Lewis.

Všiml si další dvojice senzorů, tentokrát před přístupem k nástupním rampám. Byl tu klid a ten zvláštní pach, vytvářený nespočtem spících lidí. Ani nákladní doprava neprobíhala během noci v Kolonii, která se někdy shodovala

s lodním časem, ale často také ne. Veškerá denní činnost byla odložena ve prospěch společenství spánku.

Až na dvě místa, připomněl si: podporu života a agraria.

Oakes se zastavil a zkoumal pohledem řadu senzorů. Ze všech Lodníků zrovna on by je měl ocenit. Měl přístup k pohybům, které zaznamenávaly. Každičký detail života na palubě měl patřit jemu. A postaral se o to, aby kolonie na pevnině byla vybavena podobně. Bdělost Lodi byla i jeho bdělostí.

„Čím víc toho víme, tím jsme silnější při svém rozhodování.“

Dolehl k němu Kingstonův hlas z časů výcviku.

Jak syrový, ale báječně tvárný kousíček lidského materiálu jsem to kdysi byl!

Kingston byl takřka mistrem ovládání. Takřka. A ovládání bylo funkcí silného rozhodování. Když na to přišlo, Kingston jistá rozhodnutí odmítl.

Já neodmítl.

Rozhodnutí vycházela z informací. O tom se hodně poučil.

Ale jak může člověk znát výsledek každého rozhodnutí?

Oakes potřásl hlavou a vydal se znovu na svou pouť. Pocit, že kráčí vstříc novým nebezpečím, byl jako silný tlak v hrudi. Ale nedalo se to zastavit, leda smrtí. Nohy ho nesly chodbou, která, jak viděl, vedla k agrariu. Největší výběžky lodi byly vyhrazeny pro potravinářskou produkci, ale on do žádného z těchto komplexů nevstoupil už léta – od té doby, co zásobovali ten první pokus o kolonii na pandorském kontinentu Černý Drak. Dávno předtím, než dosáhli záchytného bodu v podobě Kolonie na Vejci.

Kingstonova první velká chyba.

Oakes přistoupil blíž k mapě a uvědomil si vzdálený pohyb kdesi daleko v agrariu, ale tenhle symbol ho zaujal víc. Nebyl připraven na to, co mu mapa sdělila. Agrarium, kam vstoupil, bylo skoro stejně velké jako centrální jádro

lodi. Rozprostíralo se vějířovitě od kořenů v původním trupu. Čísla údržby Lodi a Kolonie, která parafoval, nabývala nové reálnosti. A vysvětlivky u mapy byly ohromující.

Před Oakesovýma očima noční směna pracovníků z agraria přerušila práci kvůli vyznání NáLoděnství. Učinili tak jako jeden a aniž by mezi nimi proběhl nějaký postřehnutelný signál, bez jakéhokoli zřejmého zaváhání. Společně vstupovali do modrého šera NáLoděnského přístěnku.

Oni věří! pomyslel si Oakes. *Oni skutečně věří, že Loď je Bůh!*

Zatímco je dozorce směny vedl v jejich litanii, Oakese zaplavil smutek, který se dostavil tak náhle a tak prudce, že mu div nevyhrkly slzy. Tehdy si uvědomil, že jim závidí jejich víru, jejich malou útěchu rituálu, který byl jemu tak na obtíž.

Dozorce, podsaditý, křivonohý muž s rukama a koleny od hlíny, vedl Zpěv Jistého Růstu.

„Zřete lůžko hlíny," a upustil na podlahu špetku hlíny.

„A sémě, jež v ní spí," reagovalo mužstvo, pozvedlo své misky a postavilo je.

„Zřete vodu," ulil trochu ze své sklenky.

„A procitání, které přináší," pozvedli sklenice.

„Zřete světlo," pozvedl tvář k ultrafialovým zářivkám nad hlavou.

„A život, který otevírá," rozpřáhli ruce dlaněmi nahoru.

„Zřete plnost zrna, houšť listů," nabíral ze společné nádoby do misky po své levici.

„A sémě života, které do nás zasívá," každý pracovník nabral porci Lodníkovi po své levici.

„Zřete Loď a potravu, kterou Loď dává." Dozorce usedl.

„A radost ze společnosti, kterou sdílíme," řekli a zasedli k jídlu.

Oakes se odvrátil, nepovšimnut.

Radost ze společnosti! Odfrkl si pro sebe. Kdyby bylo méně společnosti a víc potravy, bylo by to zatraceně radostnější!

Pak se vydal podél okraje vnějšího trupu lodi, syrového prostoru vzdáleného jen pár metrů. Horečně uvažoval.

To agrarium dokáže nakrmit třicet tisíc lidí. Místo počítání lidí by mohli spočítat agraria a podle toho dospět k počtu vyživovaných! Věděl, že zásilky na pevninu dodávají osmdesát procent zásob Kolonie. Zde je klíč ke skutečným počtům! Proč ho to nenapadlo dřív?

I když byl z této myšlenky nadšen, Oakes hned pochopil, že Loď by takový pokus překazila. Ta zatracená loď nechce, aby věděli, kolik lidí se tu živí. Zablokovala jejich pokusy o sčítání; skrývala hibernační komplexy a mátla člověka nesmyslnými koridory.

Vyvedla z hibernátoru bezejmenné Kápéčko a ohlásila nový pevninský projekt mimo kontrolu Lodníka.

No… i na pevnině může dojít k nehodám. A i to drahocenné Kápéčko *z Lodi* může potkat smrtelné neštěstí.

Co se tím mění? Nové Kápéčko je pravděpodobně klon. Oakes viděl nejstarší záznamy: klony jsou věc. Někdo, kdo se podepsal iniciálami MH, to tvrdil. A kolem toho prohlášení se vznášela aura moci. Klony jsou věc.

Slovo varování k našim genetickým programům. Když plodíme narychlo, plodíme také pro velmi specifické druhy rozhodnutí. Rychlost rozbíjí, vyřazuje určité druhy reflexivního rozhodování a dlouhodobého uvažování. Všechno se stává okamžitým rozhodnutím.

Jesus Lewis,
E-klonová direktiva

KDYŽ DOČASNÉ hermetické uzavření zahradilo trhliny v obvodu Pevnůstky, nařídil Lewis pečlivý denní úklid interiéru. Byla to dlouhá a bezútěšná práce, a pracovali i v noci při nouzovém osvětlení. Celá Pevnůstka páchla chlórem, v některých prostorách tak silně, že byli nuceni vzít si filtry a přenosné dýchací přístroje.

Ráno několikrát propláchli nádvoří chlórem, než se odvážili dotknout mrtvol, které tam ležely. I pak přenášeli těla pomocí nakvap zimprovizovaných klešťových držáků připevněných k mobilnímu zařízení.

Všude chlór, a nevyhnutelné popáleniny těl i tkanin úkol ještě zpomalovaly.

Na Podúrovni Čtyři narazili na radostné překvapení: dvacet devět klonů a pět dalších členů posádky Pevnůstky neprodyšně uzavřených v neosvětlené skladovací komoře – všichni vyhladovělí, žízniví a vyděšení. Komora obsahovala rezervní náboje do plamenometů, což Lewisovi umožnilo přidat k závěrečné sterilizaci kromě chlóru ještě i oheň.

Lewise překvapilo zjištění, že E-klony pět členů posádky nenapadly. Pak se dozvěděl, že muži z posádky spustili alarm při útoku Nervoběžců a nahnali klony do komory. Během dlouhého uvěznění se mezi E-klony a normálními vyvinul pocit soudržnosti. Lewis to zaznamenal, když se vynořili – klony pomáhaly normálním a naopak. Velmi nebezpečné. Vydal ostře rozkazy odloučit je, klony k nebezpečnějšímu úkolu úklidu nádvoří, normální k jejich

běžným dozorčím pracím.

Zvlášť jedno pozorování ho dopálilo: pohled na důvěryhodného strážného Pattersinga, který úzkostlivě pečoval o jemný ženský E-klon z nové směsi. Byla vysoká a podle lidských měřítek vychrtlá, se světle hnědou pletí a velkýma očima. Celá její série byla postižena křehkými kostmi a Lewis už se skoro rozhodl od ní upustit – až na to, že ona nyní byla jediným z jeho zbývajících exemplářů genetické směsi mezi lidmi a Pandořany.

Pattersing snad jen dával pozor na cenný materiál. Určitě ví, jak křehké kosti má tahle série. Ano… to je možné.

Lewise potěšilo, když zaznamenal další úspěšnější exempláře nových E-klonů, plemeno obsahující domorodý genetický materiál. Nebude třeba znovu procházet ten dlouhý, pomalý a nákladný program vývoje. Pohroma zde v Pevnůstce nebyla úplná.

Dostal se do euforické nálady, jelikož bylo čím dál jasnější, že Pevnůstku sterilizovali a že mají novou účinnou zbraň proti Nervoběžcům.

„Aspoň jsme vyřešili problém s potravinami," řekl Illuyankovi.

Illuyank ho obdařil podivným, hodnotícím pohledem, který se Lewisovi nezamlouval.

„Když počítám E-klony, zbylo nás jen padesát," řekl Illuyank.

„Ale zachránili jsme jádro projektu," odvětil Lewis.

Příliš pozdě Lewis pochopil, že řekl tomuto vnímavému pobočníkovi příliš mnoho. Prokázalo se už, že Illuyank je schopen činit správné dedukce i z omezených informací.

No… Illuyank půjde do Kolonie. Tam už se Murdoch o všechno postará.

„Budeme potřebovat náhrady, spoustu náhrad," naléhal Illuyank.

„Očekávám, že nás tahle zkouška posílí," řekl Lewis.

Lewis Illuyanka poté rozptýlil tím, že nařídil kompletní inspekci Pevnůstky – všechny kouty, všechny rampy, ne-

vynechat žádný prostor – všechno vychlórovat anebo vypálit. Zvolna postupovali chodbami a přes volná prostranství, jejich postup vymezovaly syčivé plameny z plamenometů a mohutné šplouchavé vlny chlórového roztoku. Lewis nařídil poslední očištění plynným chlórem, otevřít všechny chlopně, všechny příklopy uvnitř Pevnůstky. Pak provedli další inspekci senzorovýma očima.

Čisté. Když to bylo hotovo, vypumpovali chlórové reziduum na okolní terén, poté následovaly vlny plynu, který se rozptýlil kolem skal a pahorků, kde se shlukly klony, když je nařídil vyhnat z bezpečí Pevnůstky.

Nevyhnutelně přeteklo trochu chlóru přes útes do moře. Způsobilo to divoký, hemživý ústup halucinogenní řasy do zátoky. Rozruch přivolal smečku hyletounů. Vznášeli se v bezpečné vzdálenosti nad okolními kopci jako diváci, zatímco Lewis a jeho prořídlá jednotka sterilizovali oblast kolem Pevnůstky.

Později Lewis vrzavě vyjel z uzavřeného prostoru v obrněném vozidle, aby řídil vnější sterilizační tým. Jako řidiče vzal s sebou Illuyanka. V určitém bodě Lewis nařídil Illuyankovi zastavit a vypnout motor, zatímco si prohlíželi oblouk hyletounů v dálce. Byla to scéna zarámovaná tlustou bariérou plazmaskla lezounu. Obrovité oranžové vaky se vznášely v znepokojivém tichu, ukotveny dlouhými černými úponky, ovinutými kolem balvanů v kopcích. Byl to okruh záhad vzdálený asi tři kilometry a Lewise plnil hněvivým strachem.

„Budeme muset ty zatracené věci vyhubit!“ řekl. „Jsou to létající bomby!“

„A možná i víc,“ řekl Illuyank.

Jeden z přežívajících klonů si vybral tuto chvíli k tomu, aby upustil svůj tlumok s chlórem. Klon se obrátil čelem k oblouku hyletounů, rozpřáhl doširoka pahýlovité ruce a zavolal hlasem slyšitelným široko daleko: „Avata! Avata! Avata!“

„Ať ten zatracený blázen odtud vypadne, a zavřete ho!“

nařídil Lewis. Illuyank přetlumočil rozkaz vnějšími amplióny vozidla. Dva dozorci spěšně uposlechli.

Lewis přihlížel s nabručenou nedůtklivostí. *Avata* – to byl další výkřik vzpoury klonů. *Avata*, a *Máme hlad teď!*

Kdyby ten konkrétní klon tam venku nebyl jedním z těch vzácných nových s genetickou směsí, Lewis věděl, že by nařídil to pitomé stvoření ihned zabít.

Budou se muset nasadit nová bezpečnostní opatření, říkal si. Tvrdší pravidla stran chování klonů. Bude třeba přimět Oakese k těmto rozhodnutím. Budou muset vyrazit z Kolonie a z Lodi náhrady – další klony, další personál, další stráže, další dozorce. Murdoch a Místnost Křiku budou mít nějakou dobu hodně práce. Hodně práce. Inu, zahradničení bylo odjakživa surová záležitost: vytrhat plevel, pozabíjet dravé žrouty, zničit hmyz. Oblast Laboratoře Jedna pro zvláštní účely byla označena správně: Zahrada. Výroba květin pro Pandoru.

„Chlór už jsme spotřebovali a zdá se, že je venku čisto," řekl Illuyank.

„Jedeme zpátky, dovnitř," nařídil Lewis. Pak: „Až se vrátíš do Kolonie, nechci ani zmínku o chlóru."

„Jasně."

Lewis si pro sebe kývl. Teď je na čase uvážit, co řekne Oakesovi, jak se tato katastrofa vysvětlí, aby se z ní udělalo významné vítězství.

Klony jsou věci, a hotovo!

Morgan Hempstead,
ředitel Měsíční základny

„DĚKUJI VÁM, že jste vyhověl mému pozvání.“

Thomas bedlivě pozoroval sedícího mluvčího a uvažoval o pocitu nebezpečí, který probudilo tak prosté prohlášení. Tohle je tedy Morgan Oakes, kněz-psychiatr – Kápéčko, Šéf?

Den na Lodi se chýlil ke konci a Thomas nebyl dost dlouho venku z hibernátoru, aby se cítil úplně probuzený a obeznámený se svým dlouho spícím tělem.

Už nejsem Raja Flattery. Jsem Raja Thomas.

V téhle nové fasádě se nesmí uklouznout, obzvlášť ne tady.

„Studoval jsem vaše materiály, Rajo Thomasi,“ řekl Oakes.

Thomas kývl. To byla lež! Stres v Oakesově hlase byl zjevný. Copak si Oakes neuvědomuje, jak moc se trénovaným smyslům prozrazuje? Jeden nemůže věřit ani slovu z toho, co tenhle člověk pronese! Je neopatrný – to je ono.

Patrně tu nejsou žádné jiné trénované smysly, které by ho vyzkoušely.

„Reagoval jsem na předvolání, ne na pozvání,“ řekl Thomas.

Tak! Tohleto by řekl Raja Thomas.

Oakes se jen usmál a poklepal na složku tenkých lodipapírů na svém klíně. Materiály? To sotva. Thomas věděl, že je v zájmu Lodi utajit skutečnou totožnost tohoto nového účastníka hry.

Thomas! Jsem Thomas! Rozhlédl se po lodibuňce, do které ho Oakes pozval, a opožděně si uvědomil, že to kdysi bývala kóje. Oakes odstranil přepážky, aby kóji rozšířil. Potom, když Thomas poznal mystický dekorativní motiv mezi dvěma tmavorudými tkanými nástěnnými dekorace-

mi, zažil jeden z nejhorších šoků v tomto procitnutí.

Tohle byla má kóje!

Bylo zřejmé, že se Loď nesmírně rozrostla od oněch vzdálených dnů, kdy v ní sídlilo jen několik tisíc hibernujících lidí a minimum pupečníkové posádky. Změny, které spatřil cestou z hibernačního sem, naznačovaly, že se za nimi skrývají další, ještě hlubší změny. Co se stalo s Lodí?

Tato rozšířená kóje vypovídala o nějaké nechutné historii. Prostor byl požitkářský, s exotickými závěsy, tmavě oranžovým kobercem, měkkými divany. Až na malou holoprojekci po Oakesově levici byly všechny očekávané servosystémy kóje skryty.

Oakes dopřával svému návštěvníkovi habaděj času, aby si prohlédl prostor kolem sebe, a využil té doby k tomu, aby jeho bedlivou prohlídku opětoval. Jaké má Loď úmysly s tímto záhadným nově příchozím? Tato otázka byla výrazně vryta v Oakesově tváři.

Thomas se přistihl, že ho upoutala počítačem řízená projekce v holofokusu. Byl to známý trojrozměrný analog lodi, obíhající kolem planety, třpytící se zeleně a oranžově a černě. Jen planetární systém byl neznámý; měl dvě slunce a sedm měsíců. A jak sledoval pomalý postup oběžné dráhy lodi, pocítil prapodivné déjà vu. Je v pohybu v lodi v pohybu ve vesmíru v pohybu… a všechno už se to jednou odehrálo.

Opakování?

Loď řekla ne, ale… Thomas setřásl takové pochybnosti, vyhradil si je na později. Nemuselo se mu říkat, že planeta v ohnisku je Pandora a že tato projekce představuje v reálném čase postavení Lodi v systému. Některé věci se nezměnily, ať uplynulo sebevíc času. Bickel jednou monitoroval takovou projekci na vesmírné lodi *Earthling*.

Morgan Oakes seděl na hlubokém divanu z rezavého sametu, zatímco Raja Thomas stál – nevkusný důraz na jejich postavení v hierarchii, kterou Thomas dosud neanalyzoval.

„Prý jste kněz-psychiatr,“ řekl Oakes. A pomyslel si: *Tenhle člověk nereaguje na své jméno docela normálně.*

„To je má průprava, ano.“

„Odborník na komunikaci?“

Thomas pokrčil rameny.

„Áááá, ano.“ Oakes měl ze sebe radost. „To se musí ještě otestovat. Povězte mi, proč jste žádal o toho básníka.“

„O toho básníka žádala Loď.“

„To říkáte vy.“

Oakes nechal po této výzvě zavládnout ticho.

Thomas si muže prohlížel. Oakes byl statný až tlustý, s tmavou pletí, slabá vůně parfému. Jeho prošedivělé vlasy byly sčesány dopředu, aby zakryly začínající pleš. Nos byl ostrý a se širokým chřípím, ústa tenká a tvořící sevřenou, upjatou grimasu; brada byla široká a rozeklaná. Této dosti běžné tváři Lodníka dominovaly oči. Byly bleděmodré a zkoumaly, zarývaly se, stále se snažily proniknout každým povrchem, který nalezly. Thomas už viděl takové oči u lidí s diagnostikovanou psychózou.

„Líbí se vám to, co vidíte?“ zeptal se Oakes.

Thomas opět pokrčil rameny.

Oakesovi se tato reakce nelíbila. „Co na mně vidíte, že to vyžaduje takovou pozornost?“

Thomas na něj upřeně hleděl. Genotyp byl rozpoznatelný a křestní jméno ledacos naznačovalo. Oakes klidně mohl mít jako druhé jméno Lon. Jestliže je Oakes klon a ne přehrávaný trosečník, zachráněný z umírající planety… ano, to by byla zajímavá stopa k tomu, jak Loď hraje tuhle smrtonosnou hru. Oakes se nemálo podobal Morganu Hempsteadovi, dávnému řediteli Měsíční základny. A pak tu bylo to křestní jméno.

„Byl jsem jen velmi zvědavý na setkání se Šéfem,“ řekl Thomas. Našel si místo naproti Oakesovi a bez vyzvání usedl.

Oakes se zamračil. Věděl, jak mu říkají na palubě i na

pevnině, ale zdvořilost (ani nemluvě o politice) velela, aby se tento výraz nepoužíval v této místnosti. Raději však zatím nevyvolávat konflikt. Tenhle Raja Thomas představuje příliš mnoho záhad. Aristokratický typ! Ty zatracené způsoby „lepší-než-ty“.

„Já jsem také zvědavý,“ řekl Oakes.

„Jsem služebník Lodi.“

„A copak máte dělat?“

„Prý máte nějaký komunikační problém na Pandoře – něco s mimozemskou inteligencí.“

„To je ale zajímavé. Jaké jsou vaše zvláštní schopnosti v tomto ohledu?“

„Loď se zřejmě domnívá, že se pro tu práci hodím.“

„Já nenazývám proces Lodi myšlením. Kromě toho, komu záleží na tom, jaké názory vycházejí ze systému elektronických udělátek? Dávám přednost lidskému úsudku.“

Oakes bedlivě pozoroval Thomase, jeho reakci na toto otevřené rouhačství. Kdo je ten člověk… ve skutečnosti? Té zatracené lodi se nedá věřit, že by hrála fér. Jediné, čemu se dalo věřit, bylo, že Loď není Bůh. Mocná, to ano, ale s mezemi, které je třeba prozkoumávat.

„Inu, já mám v úmyslu se do toho problému pustit,“ řekl Thomas.

„Jestli to dovolím.“

„To je mezi vámi a Lodí,“ řekl Thomas. „Já beze všeho návrhům Lodi vyhovím.“

„Uráží mě…,“ Oakes se odmlčel, opřel se do podušek za svými zády, „… když nazýváte tuhle mechanickou konstrukci…,“ mávnutím ruky označil fyzickou přítomnost Lodi všude kolem, „… jako Loď. Naznačuje to…“ Nedořekl.

„Vydal jste rozkaz, zakazující NáLoděnství?“ zeptal se Thomas. To mu přišlo jako zajímavá vyhlídka. Zasáhla by Loď?

„Bydlím na téhle fyzické monstróznosti, kterou do vesmíru

vypustily lidské ruce,“ řekl Oakes. „Snášíme se navzájem. Máte zajímavé křestní jméno, víte o tom?“

„V mé rodině je… velmi dlouho.“

„Vy máte rodinu?“

„Měl jsem rodinu by bylo výstižnější.“

„Zvláštní. Já vás považoval za klon.“

„To je zajímavá filozofická otázka,“ řekl Thomas. „Mají klony rodinu?“

„Jste klon?“

„Co by se tím měnilo?“

„To je jedno. Pokud jde o mě, jste další mechanismus Lodi. Budu vás trpět… prozatím.“ Mávnutím ruky ho propustil.

Thomas nebyl ještě ochoten odejít. „Vy máte také zajímavé křestní jméno.“

Oakes už se obracel k holoprojekci a její konzole po svém boku. Zaváhal, pohlédl na Thomase, aniž by otočil hlavu. To gesto říkalo: *Ty jsi ještě tady?* Ale v očích měl něco víc. Procitl v něm zájem.

„No?“

„Překvapivě se fyzicky podobáte Morganu Hempsteadovi a nemohl jsem si nevšimnout, že máte stejné křestní jméno.“

„Kdo byl Morgan Hempstead?“

„Často jsme se v duchu ptali, jestli měl ředitel Měsíční základny dovoleno se klonovat. Jste vy ten klon?“

„Já nejsem klon! A co je to sakra Měsíční základna?“

Thomas se zarazil, vybavil si, co mu řekla Loď. Tito zopakovaní trosečníci byli vybráni v jiném stadiu lidského vývoje. Podoba, dokonce i jméno, mohou znamenat shodu okolností. Pocházejí z doby před vesmírnou cestou? Je Loď jejich prvním prožitkem v četných dimenzích vesmíru?

„Na něco jsem se vás ptal!“ Oakes byl rozhněvaný a nenamáhal se to skrývat.

„Měsíční základna bylo projektové centrum, které stvo-

řilo Loď.“

„Na měsíci Země? *Mé* Země?“ Oakes se palcem dotkl hrudi. A zamyslel se nad tím odhalením.

„Vás nikdy nenapadlo, odkud Loď pochází?“ zeptal se Thomas.

„Mnohokrát. Ale nikdy mě nenapadlo, že jsme si tohleto provedli sami.“

Thomas se nyní rozpomněl na další deklamace Lodi a čerpal z nich. „Někteří lidé museli být zachránění. Slunce šlo do novu. Vyžadovalo to herkulovské úsilí.“

„To jsme slyšeli,“ řekl Oakes, „ale to bylo později. Mnohem víc mě zajímá, jak se Měsíční základna udržela v tajnosti.“

„Pokud máte jen jeden záchranný člun, řeknete všem, kde je?“

Thomas byl dost hrdý na tuhle kreativní lež. Byla to právě taková věc, jaké by Oakes mohl uvěřit.

Oakes si pro sebe pokýval. „Ano… samozřejmě.“ Pohlédl na komkonzoli, pak se pohodlněji zkroutil na divanu. Thomas očividně lže. Ale zajímavá lež. Každý ví, že Loď přistála v Egyptě. Nemohly existovat dvě lodi? Snad… a mohlo být i mnoho přistání.

Thomas vstal. „Kde najdu transport dolů na Pandoru?“

„Nenajdete. Teprve až mi povíte něco víc o Měsíční základně. Udělejte si pohodlí.“ Ukázal na místo, které Thomas uprázdnil.

Této hrozbě nebylo možné se vyhnout. Thomas klesl nazpátek. *Jak spletitou pavučinu jsme to upředli,* říkal si. *Pravda je snazší.* Jenže Oakesovi se nedá říct pravda… ne, ještě ne. Musí se nalézt patřičná chvíle a místo k tomu, aby se mu předložil rozkaz Lodi. Lodníci zašli daleko ve své maličké hře na NáLoděnství. Bude se s nimi muset pořádně zatřepat, než vůbec začnou uvažovat o skutečných požadavcích Lodi.

Thomas zavřel oči a okamžik uvažoval, pak oči otevřel a začal odříkávat fyzická fakta o Měsíční základně, jak je

znal. Líčení bylo učesané jen do té míry, jakou potřeboval k vytvoření iluze, že Měsíční základna byla projektem, který se před Oakesovou Zemí držel v tajnosti.

Občas ho Oakes zarazil a vymáhal konkrétní detaily.

„Byli jste klony? Všichni?“

„Ano.“

Oakes nedokázal utajit svou radost z tohoto odhalení. „Proč?“

„Bylo jisté, že někteří z nás budou ztraceni. Klonování byl způsob, jak zlepšit šanci projektu na úspěch. Byli vybráni nejlepší lidé… každá skupina měla další data.“

„To je jediný důvod?“

„Direktivy Měsíční základny definovaly klony jako věc. Klonům… se daly dělat věci, které by se nemohly dělat Přirozeným Zrozencům, přirozeně narozeným lidem.“

Oakes o tom chvilku uvažoval, zatímco se mu po tváři zvolna rozléval úsměv. Pak: „Pokračujte.“

Thomas poslechl a v duchu se ptal, co na tom Oakese tak uspokojilo.

Posléze Oakes zvedl ruku a deklamaci zastavil. Drobné detaily nebyly tolik zajímavé. Klony jsou věc. Existuje zde pro to precedens. A teď už znal jméno za těmi významnými iniciálami: MH – Morgan Hempstead! Rozhodl se vypáčit z tohohle Raji Thomase veškeré jeho další slabosti.

„Říkáte, že Raja je *rodinné* jméno. Jste, ááá, příbuzný Raji Flatteryho, zmiňovaného v tom, co se vydává za naše dějiny?“

„Vzdáleně.“

A Thomas si pomyslel: *To je pravda. Jsme vzdáleně spřízněni v čase. Byl jednou jeden Raja Flattery… jenže to bylo v jiném světelném roce.*

Už se cítil bezpečně zabydlen v identitě Raji Thomase. V leckterém ohledu mu ta role vyhovovala lépe než role Flatteryho.

Odjakživa jsem byl pochybovač. Má selhání byla selháními pochyb. Možná jsem „živoucí výzva“ Lodi, ale volba prostředků je na mně.

Oakes si odkašlal. „Tento rozhovor shledávám velmi povznášejícím a uspokojivým.“

Thomas znovu vstal. Nezamlouval se mu postoj tohoto člověka, pocit, že lidé jsou cenní jen ve smyslu své užitečnosti pro Morgana Oakese.

Morgan. Musí to být Hempsteadův klon. Musí!

„Teď odejdu,“ řekl Thomas.

Byla to dostatečná výzva? Bedlivě sledoval Oakese, zda neuvidí negativní reakci. Oakese to pouze pobavilo.

„Ano, Rajo Lon Thomasi. Jděte. Pandora vás uvítá. Snad to uvítání přežijete… na nějaký čas.“

Teprve mnohem později, když stál na lodní rampě a čekal na nástup do raketoplánu na pevninu, zamyslel se Thomas nad tím, kde a jak získal Oakes ten požitkářský nábytek do své rozšířené kóje.

Od Lodi?

Mysl padne, vůle jde dál.

Kerro Panille,
Sebrané básně

PANILLE VYŠEL z kanceláře Ferryho omámený, vyděšený a vzrušený.

Pevnina!

Věděl, co si Hali o starém Ferrym myslí – blekotavý trouba, ale v tom stařík ovi se skrývalo něco jiného. Ferry mu připadal poťouchlý a mstivý, užíraný nedořešenou záští. I tak se jeho zprávě nebylo možno vyhnout.

Jdu na pevninu!

Neměl čas na rozjímání – rozkaz vyžadoval, aby byl na Lodní Rampě Tři ani ne za hodinu. Všechno teď bylo ovládáno časovými požadavky Kolonie. Tady sice končí den, ale dole v Kolonii bude brzy svítat, a raketoplány z Lodi se snažily přistávat na pevnině časně zrána – tehdy byla menší aktivita hyletounů.

Hyletouny… úsvit… pevnina…

Už jen ta slova v něm navozovala pocit exotiky. Už žádné chodby a síně Lodi.

Začínal mu docházet plný význam těchto změn. Uvidí elektrořasu a dotkne se jí. Bude si moci osobně vyzkoušet, jak tahle mimozemská inteligence působí.

Zčistajasna Panille zatoužil s někým své vzrušení sdílet. Rozhlédl se po sterilních prostorách koridorů Zdravotního – několik zdravotníků spěchalo za svou prací. Žádná tvář nebyla přátelská ani známá.

Obličej Hali nikde mezi těmi neosobními kolemjdoucími nebyl. Pozoroval jen ruch a pohyb běžného provozu na Zdravotním.

Panille zamířil k hlavním koridorům. Jasná světla na Zdravotním mu vadila. Byl to bolestný kontrast s kanceláří Ferryho – nepořádek, vlhké pachy. Ferry měl v kanceláři příliš šero.

Patrně skrývá ten nepořádek i sám před sebou.

Panillea tehdy napadlo, že ve Ferryho mozku to patrně vypadá stejně jako v té kanceláři – šero a zmatek.

Ubohý, zmatený stařec.

V prvním hlavním koridoru Panille zahnul doleva ke svému příbytku. Nebyl čas vyhledat Hali a podělit se s ní o tuto monumentální změnu. Čas na svěřování bude později – při příštím odpočinkovém a rekreačním pobytu na palubě. Pak taky bude mít mnohem víc co svěřovat.

Ve své kóji strkal Panille věci do soukenného vaku. Nevěděl, co si má vzít. Nedalo se říct, kdy by se mohl vrátit. Nahrávač a rezervní náboje, to určitě; pár suvenýrů… šatstvo… zápisníky a rezervní pero. A stříbrnou síťku, samozřejmě. Zastavil se a zvedl síťku, aby si ji prohlédl – dárek od Lodi; ohybné stříbro, a dost velká, aby mu zakryla hlavu.

Panille s úsměvem síťku svinul a sepnul. Loď jen zřídkakdy odmítla zodpovědět některou jeho otázku; odmítnutí signalizovalo závadu v otázce. Ale den této síťky byl pamětihodný odmítáním a vyhýbavými reakcemi Lodi.

Neukojitelná zvědavost – to byla poznávací značka básníka a Loď to určitě věděla. Byl u Instrukčního Terminálu; jeho dotaz: „Povídej mi o Pandoře.“

Mlčení.

Loď chtěla konkrétní otázku.

„Který je nejnebezpečnější tvor na Pandoře?“

Loď mu ukázala obrázek člověka.

To Panillea podráždilo. „Proč nechceš uspokojit mou zvědavost?“

„Byl jsi pro tento speciální výcvik vybrán právě pro svou zvědavost.“

„Ne proto, že jsem básník?“

„Kdy ses stal básníkem?“

Panille se rozpomněl, jak se díval na svůj odraz v lesklém povrchu obrazovky displeje, kde Loď odhalovala své symbolické vzorce.

„Slova jsou tvé nástroje, ale nestačí," řekla Loď. „Právě proto existují básníci."

Panille dál zíral na svůj odraz v obrazovce, zaskočen myšlenkou, že je to odraz, ale také že ukazuje tanec symbolů Lodi. Jsem symbol? Jeho zjev, to věděl, byl oslnivý: jediný Lodník, který nosil plnovous a dlouhé vlasy. Jako obvykle měl vlasy vzadu spletené do copu a v týle sepnuté zlatým kroužkem. Byl obrázkem básníka z historických hologramů.

„Lodi, píšeš mé básně Ty?"

„Kladeš otázku z placeba Zen: ‚Jak vím, že já jsem já?' Nesmyslná otázka, což bys měl jako básník vědět."

„Musím mít jistotu, že mé básně patří mně!"

„Ty doopravdy věříš, že bych mohla řídit tvé básně?"

„Musím si být jist."

„Jak je libo. Tady je štít, který tě bude ode Mě izolovat. Když si ho vezmeš, tvé myšlenky patří jen tobě."

„Jak si tím můžu být jistý?"

„Zkus to."

Z pneumatické štěrbiny vedle obrazovky vyšla stříbrná síťka. Třesoucími se prsty otevřel Panille kulaté pouzdro, prozkoumal obsah a nasadil si síťku na hlavu, vecpal pod ni své dlouhé černé vlasy, a pocítil v hlavě zvláštní ticho. Bylo to zprvu děsivé a pak vzrušující.

Jsem sám! Opravdu sám!

Slova, která pak od něj plynula, dosahovala mimořádné energie, nutkavého rytmu, jehož síla se dotýkala ostatních Lodníků podivnými způsoby. Jeden fyzik odmítl jeho poezii číst i poslouchat.

„Křivíš mi myšlenky!" křičel ten stařec.

Panille se nad tou vzpomínkou uchechtl a strčil tu stříbrnou ozdobu do soukenného vaku.

Placebo Zen?

Panille potřásl hlavou; není čas na takové myšlenky.

Když byl vak plný, usoudil, že tím se jeho problém s balením vyřešil. Zvedl vak a přiměl se neohlížet po tom,

co opouští. Jeho kóje byla minulost – místo období zběsilého psaní a neklidného bádání ve vlastním nitru. Strávil tu mnohou bezesnou noc a jeden čas se vydával na toulky koridory, kde hledal chladný vánek z ventilátoru. Loď mu tehdy připadala příliš teplá a nekomunikativní.

Ale vlastně to bylo ve mně: ten nekomunikativní jsem byl já.

Na Lodní Rampě Pět mu bylo řečeno, ať počká v přístěnku bez židlí a bez lavic. Byl to maličký prostor s kovovými stěnami, příliš malý, než aby se tu mohl i jen natáhnout na podlahu. Byly tu dva příklopy: jeden, kterým vstoupil, a další přímo naproti němu. Senzorové čočky se třpytily nad příklopy a on poznal, že je sledován.

Proč? Mohl jsem nějak pohněvat Šéfa?

Čekání ho znervózňovalo.

Proč mi řekli, abych šel rovnou sem, jestliže mě chtějí nechat čekat?

Bylo to jako v té vzdálené době, kdy ho matka vzala k Lodníkům. Bylo mu pět let, byl dítě Země. Vedla ho za ruku po rampě k Lodnímu Příjmu. Ani tehdy nevěděl, co znamená *Loď*, ale byl citlivý na to, co se dělo kolem, protože mu to matka vysvětlovala s velikou vážností.

Panille si ten den dobře pamatoval – zelený jarní den plný zatuchlých pozemských vůní, které mu nevymizely z paměti ani po všech těch dnech na Lodi. Přes rameno nesl malý bavlněný vak, obsahující věci, které mu maminka zabalila.

Shlédl na soukenný vak, do kterého si napěchoval věci ke své cestě na pevninu. Mnohem trvanlivější… větší.

Ten malý bavlněný vak z dávno minulého dne směl pobrat jen čtyři kila – předepsané maximum pro Lodní Příjem. Obsahoval převážně oblečení, které mu matka sama ušila. Ještě pořád měl tu jantarovou čapku. A byly tam čtyři primitivní fotografie – na jedné otec, kterého nikdy neviděl živého, otec tragicky zahynulý při rybolovu. Na snímku to byl rudovlasý muž se snědou pletí a úsměvem,

který ho přežil, aby hřál jeho syna. Na jednom obrázku byla maminka, neusměvavá a upracovaná, ale pořád s krásnýma očima; na jednom byli otcovi rodiče, dvě soustředěné tváře, které upřeně hleděly přímo do čočky; a jeden o trochu větší obrázek ukazoval „rodinné sídlo“, což byl, jak si Kerro připomínal, kousek půdy na kousku planety ztracené kdysi dávno, když její slunce vstoupilo do novu.

Jen fotka přežila, zabalena spolu s ostatními v jantarové čapce uvnitř soukenného vaku. Všechno to našel uchované ve skříňce u hibernátoru, když ho Lodníci oživili.

„Chci, aby můj syn žil,“ řekla tehdy matka, když ho předávala Lodníkům. „Odmítli jste vzít nás oba jako rodinu, ale jeho byste vzít měli!“

Hrozba v jejím hlase se nedala přeslechnout. Udělala by něco zoufalého. V té době bylo mnoho zoufalých lidí, kteří dělali zoufalé věci. Lodníci vypadali spíš pobaveně než rozrušeně, ale malého Kerra přijali a poslali ho do hibernátoru.

„Kerro se jmenoval *můj* otec,“ vysvětlovala a její r jen drnčela. „Takhle se to vyslovuje. Byl Portugalec a Samojec, krásný muž. Maminka byla ošklivá a utekla s jiným mužem, ale můj otec byl vždycky krásný. Sežral ho žralok.“

Panille věděl, že i jeho vlastní otec byl rybář. Jeho otec se jmenoval Arlo a otcovi rodiče uprchli z Gaulu na jih na ostrovy Chin, daleko přes moře, které je izolovalo od vzdálené perzekuce.

Jak je to dávno? ptal se v duchu.

Věděl, že hibernace zastavuje čas pro tělo, ale něco jiného pokračovalo dál a dál a dál… *Věčnost*. To je svíčka básníka. Lidé, kteří ho teď nechávají čekat, nechápou, jak dovede básník měnit plamen svíčky. Věděl, že ho zkoušejí, ale tihle Lodníci skrytí za svými senzory nevěděli o zkouškách, jimž ho už podrobila Loď.

Panille si krátil čas čekání tím, že si jednu takovou

zkoušku vybavoval. Tehdy nevěděl, že je to zkouška; že uvědomění přijde později. Bylo mu šestnáct a byl hrdý na svou schopnost probouzet slovy emoce. V tajné místnosti za Záznamy aktivoval Panille komkonzoli ke studijnímu sezení – aby prozkoumal svou vlastní zvědavost.

Rozhovor zahájila Loď, což bylo neobvyklé. Zpravidla Loď jen reagovala na jeho otázky. První slova Lodi ho polekala.

„Jelikož u jiných básníků tomu tak bývá – myslíš si, že jsi Bůh?“

Panille o tom zauvažoval. „Celý vesmír je Bůh. Já jsem z tohoto vesmíru.“

„Rozumná odpověď. Jsi nejrozumnější básník, jakého znám.“

Panille zůstal zticha, ve střehu, dával pozor. Věděl, že Loď nedává vždycky jednoduché odpovědi a nikdy neudílí jednoduchou chválu.

Reakce Lodi byla opět neočekávaná. „Proč nemáš svou stříbrnou síťku?“

„Nepíšu básně.“

Pak zpět k původnímu tématu: „Proč existuje Bůh?“

Odpověď mu vyskočila v hlavě tak, jak ho napadaly některé verše. „Informace, ne rozhodnutí.“

„Nemůže Bůh činit rozhodnutí?“

„Bůh je zdroj informací, ne rozhodnutí. Rozhodnutí jsou lidská. Jestliže Bůh činí rozhodnutí, jsou to lidská rozhodnutí.“

Pokud se dalo soudit, že Loď *cítí* vzrušení, pak nyní k tomu nastal vhodný okamžik a Kerro to vycítil. Byl určitý systém v tom, jak mu Loď dodávala informace, a byl to systém, který dokázal rozpoznat jen básník. Byl školen, vyladěn, aby kladl správné otázky… dokonce i sám sobě.

Zatímco čekal na Lodní Rampě Padesát, byly otázky nasnadě, ale nezamlouvaly se mu některé z odpovědí, které ty otázky naznačovaly.

Proč ho nechávají čekat? Signalizuje to neomalený pří-

stup ke kolegům. A k čemu bude Kolonii básník? Ke komunikaci? Nebo lze věřit obavám Hali?

Příklop před ním se odsunul se slabým svistem servosystému a nějaký hlas zavolal: „Honem!“

Panille ten hlas poznal a snažil se nedat najevo překvapení, když prošel do přijímací místnosti a uslyšel, jak se za ním příklop neprodyšně uzavřel. Automatika. A ano, byl to ten brebta, doktor Winslow Ferry.

Po své nedávné analýze Ferryho se Panille snažil hledět na toho muže se soucitem. Bylo to těžké. Místnost odpovídala funkčnímu palubnímu standardu: dva příklopy v kovových stěnách, přístroje na stojanech, žádné členění. Místnost byla zablokována nízkou přepážkou a velkou komkonzolí, za níž seděl Ferry. Brána na pravé straně vedla k příklopu v protější zdi.

Panillea napadlo, že Ferry je na palubu starý. Měl uslzené šedé oči plné falešné nudy, nafouklé tváře. Z jeho dechu vanul těžký květinový parfém. V hlase měl poťouchlost.

„Berete si vlastní záznamník, jak vidím.“ Vyťukal upozornění do komkonzole, která ho zakrývala od pasu dolů.

Ferry pohlédl na soukenný vak na Panilleově rameni. „Co ještě si berete?“

„Osobní věci, šatstvo… pár suvenýrů.“

„Hmm.“ Ferry udělal další poznámku. „Podíváme se.“

Nedůvěra obsažená v tomto rozkaze Panillea šokovala. Položil vak na plochý pult vedle komkonzole a díval se, jak se Ferry prohrabává jeho obsahem. Panille nesnášel každý cizí dotek na intimním vlastnictví. Po nějaké době bylo zřejmé, že Ferry hledá věci, které by se daly použít jako zbraně. Tak tedy je pravda to, co se povídá. Lidé kolem Oakese se bojí o krk.

Ferry zvedl ohebnou síťku ze stříbra, svinutou a staženou gumičkami. „Co to je?“

„Používám to, když píšu své básně. Dala mi to Loď.“

Ferry to opatrně položil na pult, vrátil se k prozkoumá-

vaní zbývajícího obsahu vaku. Některé části oděvu protáhl pod čočkami za svými zády a zkoumal detaily ve skeneru, jehož štíty bránily všem ostatním spatřit to co viděl on. Občas něco poznamenal do komkonzole

Panille se díval na stříbrnou síťku. Co s ní Ferry hodlá udělat? Nemůže mu ji vzít!

Ferry promluvil přes rameno, zatímco zkoumal další Panilleovo šatstvo pod čočkami skeneru.

„Myslíte si, že ta loď je Bůh?“

Ta loď? Tenhle výraz Panillea překvapil. „Já… ano.“

A zpětně se mu vybavil rozhovor, který na to téma vedl s Lodí. To byla taky zkouška. Loď je Bůh a Bůh je Loď. Loď dokáže věci, které smrtelník nesvede, aspoň dokud zůstává smrtelníkem. Normální dimenze vesmíru se před Lodí rozplývaly. Čas nepředstavoval pro Loď žádné lineární omezení.

Já jsem taky Bůh, doktore Winslowe Ferry. Ale nejsem Loď… Nebo jsem? A vy, milý doktore, co jste vy?

Nebylo pochyb o původu Ferryho otázky. Božský úradek Lodi zůstával pro mnohé otevřenou otázkou. Byla doba, kdy Loď byla *ta loď*, samozřejmě. Každý to věděl z dějin, kterým Loď vyučovala. Loď bývala kdysi dopravním prostředkem pro smrtelnou inteligenci. Loď existovala v omezených dimenzích, které dokázal pochopit každý člověk, a měla známý cíl. Také se vědělo o šílenství a násilí v její minulosti. Pak narazila Loď na Svatý Vesmír, tu nádrž chaosu, s níž se všechny bytosti musely poměřovat.

Dějiny Lodi byly zastřeny přesuny a náznaky o rajské planetě, která kdesi lidstvo očekává.

Ale Ferry se prozradil jako jeden z pochybovačů, jeden z těch, kdo zpochybňují verzi dějin podle Lodi. Jedinkrát, když se Panille zmínil o pochybnostech, zareagovala Loď jasně a s tvůrčím stylem, který byl pro básníka inspirací.

„Co je účelem pochyb, Panille?“

„Testovat data.“

„Můžeš testovat ta historická data svými pochybnost-

mi?“

To vyžadovalo přemýšlení a Panille odpověděl po dlouhé odmlce: „Ty jsi můj jediný zdroj.“

„Dala jsem ti někdy falešná data?“

„Nenašel jsem žádnou falеš.“

„Umlčuje to tvé pochybnosti?“

„Ne.“

„Co tedy můžeš s takovými pochybnostmi dělat?“

To vyvolalo další pečlivé přemýšlení a ještě delší pauzu, než odpověděl. „Odkládám je, až přijde chvíle, kdy budou moci být přezkoušeny.“

„Mění se tím tvůj vztah ke Mně?“

„Vztahy se ustavičně mění.“

„Áááá, společnost básníků je pro mě radost.“

Panille se probral z této vzpomínky zjištěním, že Ferry na něj už několikrát promluvil.

„Říkal jsem, ‚Co je tohle‘?“

Panille pohlédl na předmět ve Ferryho ruce.

„To je hřeben mé matky.“

„Ten materiál! Ta hmota?“

„Želvovina. Pochází to ze Země.“

Zlovolný záblesk ve Ferryho očích byl nepřehlédnutelný. „No… s tímhle nevím.“

„Je to památka po mé matce, jedna z mála věcí, které mi zbyly. Jestli mi to vezmete, podám formální stížnost k Lodi.“

Ferry nedokázal utajit zřetelný hněv, přimhouřil oči, ruka s hřebenem se mu třásla. Ale jeho pohled se zatoulal ke stříbrné síťce. Věděl, co se povídalo o tomhle básníkovi; tenhle mluví s Lodí za tichých nocí, a Loď mu odpovídá.

Ferry si znovu něco poznamenal v zastíněném utajení komkonzole, pak pronesl svůj nejdelší proslov: „Jste přidělen na zem k Waele TaoLini a dobře vám tak. Na Padesát-B čeká nákladní plavidlo. Nastupte do něj. Ona vás bude čekat na pevnině.“

Panille nacpal svůj majetek zpátky do vaku, což Ferry pozoroval s rostoucím pobavením. *Sebral mi něco, když jsem se zasnil?* uvažoval v duchu Panille. Byl mu milejší Ferryho hněv než pobavenost, ale nedalo se vyndat zase všechno z vaku a kontrolovat to. Ani náhodou. Co se stalo s lidmi kolem Oakese? Panille nikdy neviděl u žádného Lodníka takovou hrabivost a potměšilost. A pach té látky z jeho dechu! Mrtvé květiny. Panille vak neprodyšně uzavřel.

„Dělejte, čekají," řekl Ferry. „Neplýtvejte časem."

Panille uslyšel, jak se příklop za ním znovu otevírá. Cítil na sobě Ferryho pohled celou cestu, když opouštěl přijímací místnost.

Waela TaoLini? Tohle jméno ještě nikdy neslyšel. A potom: *Dobře mi tak?*

Střezte se, neboť jsem nebojácný, a tudíž mocný. Budu sledovat se zákeřností hada, abych mohl uštknout s jeho zlobou. Budete litovat utrpení, jež způsobujete.

Frankensteinova příšera mluví,
Záznamy Lodi

OAKES SEDĚL v šeru a pozoroval holografické přehrávání. Byl nervózní a podrážděný. Kde je Lewis?

Za ním mírně vlevo stála Legata Hammillová. Slabý svit projektoru zespoda osvětloval její tvář. Oba upřeně a soustředěně hleděli na dění v holofokusu.

Scéna, která je tak upoutala, ukazovala hlavní chodbu za Lodní Rampou Devatenáct, vedoucí k jednomu ze stromodómů. Kerro Panille v doprovodu Hali Ekelové kráčel směrem k přenosovému zařízení, které scénu zachycovalo. Vzadu bylo vidět stromodóm, orámovaný koncem chodby. Ekelová si nesla pribox přes rameno, jeho pás jí volně visel u pravé ruky. Panille měl u pasu záznamník a malou tašku, z níž vyčníval zápisník a světelné pero. Měl na sobě bílou kombinézu, která kontrastovala s jeho dlouhými vlasy a plnovousem. Vlasy byly sepnuté zlatým kroužkem, spletené a jejich koneček byl přehozený na hruď po levé straně. Na nohou měl fasované boty.

Oakes pečlivě zkoumal každý detail.

„Tohle je ten mladík z Ferryho zprávy?“

„Ten.“

Sytý Legatin kontraalt Oakese rozptýlil a trvalo několik mžiků, než odpověděl. Během té doby Panille a Ekelová prošli z dosahu jednoho senzoru do zorného pole dalšího. Holografické pozorovací stanoviště se posunulo.

„Zdají se trochu nervózní,“ řekl. „Kéž bych věděl co psali do toho bloku.“

„Milostná psaníčka.“

„Ale proč je píší, jestliže…“

„Je to básník.“

„A ona básník není. A co víc, on se brání jejím sexuálním návrhům. To nechápu. Vypadá docela pneumaticky, eminentně gaučózně.“

„Chceš ho dát sebrat a prošetřit ten zápisník?“

„Ne! Musíme postupovat diskrétně a jemně. Kruci! Kde je Lewis?“

„Stále nedostupný.“

„Aby ho čert vzal!“

„Jeho asistent tvrdí, že Lewise zaměstnává nějaký speciální problém.“

Oakes kývl. *Speciální problém*. To byl jejich tajný kód pro něco, o čem se nedalo volně mluvit. Nedalo se říct, kdo může odposlouchávat. Pecičky v šíji už tedy nejsou imunní vůči špehování?

Panille a Ekelová se zastavili u příklopu vedoucího do Ferryho kanceláře na Zdravotním.

Oakes se snažil rozpomenout, kolikrát tohoto mladíka na palubě viděl. Panille nebudil valný zájem, dokud nebylo jasné, že možná opravdu mluví s Lodí. Pak ten rozkaz od Lodi, aby Panillea poslali na pevninu!

Proč ho chce Loď na pevnině?

Básník! K čemu tam může být dobrý básník? Oakes usoudil, že vlastně nevěří, že Panille s Lodí mluví.

Ale Loď a možná i ten Raja Thomas chtějí Panillea na pevnině.

Proč?

Převracel tu otázku ze strany na stranu a nenalézal řešení.

„Víš jistě, že ten požadavek na Panillea přišel od Lodi?“ zeptal se.

„Od požadavku už uplynulo šest diurnů… a mně to neznělo jako požadavek; znělo to jako *rozkaz*.“

„Ale od Lodi? Víš to jistě?“

„Tak jistě, jak jen to jde.“ Podráždění v jejím hlase hraničilo se služební nekázní. „Použila jsem tvůj kód a provedla kompletní křížovou kontrolu. Všechno sedí.“

Oakes vzdychl.

Proč Panille?

Snad by se mělo básníkovi věnovat víc pozornosti. Je jedním z pozemských originálů. Je třeba pohrabat se hlouběji v jeho minulosti. To je zřejmé.

Scéna v holofokusu ukazovala, jak se Panille a Ekelová rozešli. Panille se otočil a viděli jeho záda – široká a svalnatá záda, všimla si Legata. Upozornila na to Oakese.

„Připadá ti atraktivní, Legato?“

„Jen podotýkám, že to není žádný titěrný kytičkář.“

„Mmmmmm.“

Oakes si intenzivně uvědomoval pižmový odér, vycházející z Legaty. Měla nádherně formované tělo, které mu až dosud nedopřála. Ale Oakes o sobě věděl, že je trpělivý. Trpělivý a vytrvalý.

Panille vstupoval příklopem do Ferryho kanceláře. Oakes uhodil na spínač, aby zastavil přehrávku, světlo přenašeče ale nechal ještě svítit. Nechtělo se mu přehrávat znovu tu scénu s Ferrym. Pitomý, ubrebtaný starý hlupák!

Oakes pohlédl na Legatu a jen nepatrně přitom pootočil hlavu. Nádherná. Často nasazovala duchaprázdnou masku, ale Oakes spatřoval v její práci ustavičnou genialitu. Jen málokdo věděl, že je otřesně silná, mutant. Tajila výjimečnou muskulaturu pod hladkou vlahou pletí. Tato představa ho vzrušovala. Po celé lodi byla známa jako fanatická milovnice historie, která často žadonila v Záznamech o ukázky stylů, aby je mohla kopírovat na svém oblečení. Momentálně na sobě měla krátkou tógu, která odhalovala většinu jejího pravého ňadra. Lehká tkanina jí nebezpečně splývala z bradavky. Oakes cítil tep její síly dokonce i zde.

Dráždí mě?

„Pověz mi, proč chce loď na pevnině básníka,“ řekl.

„Budeme muset počkat a uvidíme.“

„Můžeme hádat.“

„Může to být něco velmi jednoduchého a neskrývaného – komunikace s elektro…“

„Nic, co Loď dělá, není jednoduché a otevřené A nepoužívej přede mnou ten nóbl termín. Je to řasa, nic než řasa. A je to zatracená otrava.“

Odkašlala si, první známka nervozity, kterou u ní Oakes zpozoroval. Potěšilo ho to. Ano, brzy bude připravena na Místnost Křiku.

„Ještě je tu Thomas,“ řekla, „snad on může…“

„Ty se ho na Panillea ptát nebudeš.“

Polekala se „Tobě stačí ty odpovědi, které ti dal?“

„Stačí mi, že ty si s ním neporadíš.“

„Myslím, že jsi přehnaně podezíravý,“ řekla.

„U téhle lodi nemůžeš být nikdy přehnaně podezíravá. Podezíráš kdeco, a stejně víš, že ti něco unikne.“

„Ale jsou jen dva…“

„Rozkázala to Loď.“ Nastala dlouhá odmlka, během níž na ni Oakes stále upřeně hleděl. „Tvůj termín: rozkaz. Není to tak?“

„Pokud to dokážeme určit.“

„Máš nějaké indicie, třeba i slabý náznak, že tohleto neiniciovala Loď, ale Thomas?“

„Existuje jen jeden rozkaz od Lodi, který přiřazuje toho… toho Panillea do řad Kolonie.“

„Zaváhalas nad jeho jménem.“

„Vypadlo mi z hlavy!“

Teď byla nervózní a pohněvaná. Oakes se přistihl že ho to velice baví. Tahle Legata Hammillová má svůj potenciál. Bude se však muset zbavit zvyku říkat *Loď* namísto *ta* loď.

„Nepřipadá ti ten básník přitažlivý?“

„Nijak zvlášť.“

Prsty její levé ruky žmoulaly cíp tógy

„A neexistuje záznam o komunikaci mezi Thomasem a lodí?“

„Nic.“

„Nepřipadá ti to divné?“

„Jak to myslíš?“

„Thomas musel vyjít z hibernátoru. Kdo to nařídil? Kdo s ním měl vstupní pohovor?“

„Neexistuje záznam o žádné takové komunikaci.“

„Jak může neexistovat záznam o něčem, co se, jak víme, konalo?“

Teď se do jejího hněvu přimísil strach. „Nevím!“

„Neupozornil jsem tě, že máš tušit všechno?“

„Ano! Říkáš mi, abych podezírala každého!“

„To je dobře… velmi dobře.“

Obrátil se zpět ke světlu prázdného holofokusu.

„Teď se jdi ještě trochu podívat. Třeba ti něco uniklo.“

„Víš o něčem, co mi uniklo?“

„To musíš zjistit ty, má milá!“

Naslouchal šustotu jejího oblečení, když spěchala z místnosti. Krátký záblesk světla z vnější chodby, když otevřela příklop, pak opět šero, a byla pryč.

Oakes přepnul z přehrávky do reálného času a zakódoval na snímače v chodbě, aby sledovaly její postup, když zahýbala k Záznamům. Přepínal od snímače ke snímači a sledoval ji, dokud nezasedla ke skenovacímu stolu ve velitelské úrovni Záznamů a nevyvolala si informace, které potřebovala. Oakes prověřil výstupy. Žádala o jakékoli zprávy mezi Lodí a Pandorou, všechny odkazy na Raju Thomase a Kerro Panillea. Nepřehlédla ani Hali Ekelovou.

Dobrá.

Jako další krok využije některé Lewisovy lidi k aktuálnímu pozorování. Oakes věděl, že už prošla jednou údaje Záznamů, ale teď se bude dívat ještě důkladněji, hledat kódy nebo jiné maskování. Aspoň doufal, že je to jejím úmyslem. Pokud je tam nějaké tajemství, pak by je dokázala najít. Prostě potřebuje výzvu, potřebuje popohánět, nutit.

Podezírej všechno a každého.

Zavřel hologram a zamračil se do tmy. Brzy, velmi brzy bude muset sestoupit na pevninu nadobro. Bez návratu do nebezpečných uzavřených prostor lodi. Pandora je dost

nebezpečná, ale potřeba vlastní díry, hnízda, kde by ho nemohla pozorovat loď – ta potřeba narůstá děsivým tempem. *Tahle mechanická obluda!* Věděl, že sleduje každý pohyb, který na palubě udělá. *To udělám.*

Byli tací, kteří se domnívali, že vliv Lodi sahá ještě dál. Ale Pevnůstka to všechno vyřeší. Pokud ho Lewis nezradil. Ne… to ani náhodou. Tohle Lewisovo dlouhé mlčení musel způsobit nějaký interní problém s klony. Pro skutečné katastrofy existovalo příliš mnoho signálů, zajištěných proti selhání. Žádný z těch signálů nebyl aktivován. Dole v Pevnůstce se děje něco jiného. *Třeba mi Lewis připravuje příjemné překvapení. To je celý on.*

Oakes se pro sebe usmál, užíval si soukromí svých nejniternějších myšlenek. Ty nevíš, co plánuju, Mechanická Příšero. Mám s tebou své plány.

Měl plány také s Pandorou, velké plány. A loď v nich nefigurovala. Další plány s Legatou. Bude muset brzy vstoupit do Místnosti Křiku. Ano. Bude se muset stát důvěryhodnější.

Nostalgie představuje zajímavou iluzi. Prostřednictvím nostalgie lidé teskní po věcech, které nikdy nebyly. Pozitivní vzpomínka ulpívá. Během několika generací pozitivní vzpomínka vytlačuje víc a víc to, co skutečně existovalo, a krystalizuje ve výtažek z častých vzpomínek.

Citáty Lodi

WAELA POPRVÉ uvažovala o tom, že by odmítla úkol. Ne ze strachu – přežila ve výzkumných ponorkách, kde nepřežil nikdo jiný, a stále byla smířena s faktem, že tento projekt musí pokračovat za každou cenu. Instinktem poznala, že elektrořasa je nejvýznamnějším faktorem v životě Kolonie. Přežití.

Byla jsem tam dole a přežila jsem. Měla bych vést nový tým.

Tato myšlenka dominovala jejímu vědomí, když se s Thomasem blížila k ruchu denní aktivity kolem nové ponorky, jejíž dokončení se snažil uspíšit.

Thomas jí dělal starosti. Jednu chvilku působil jako docela milý chlapík; vzápětí… co? Jako by se zatoulal v myšlenkách.

Není dost dlouho venku z hibernátoru, aby si tady dokázal poradit.

Zastavili se několik metrů od pracoviště a ona se zadívala na to, co pod zářivými světly nabývalo tvaru. Tolik energie – tolik pracovníků. Byli jako hmyz soustředěný na obrovité vejce. Pokoušela se odhadnout smysl téhle věci. Dává to určitý smysl… ale transparentní plazmové jádro? Vždycky používali v ponorkách plazmasklo, jenže tohle oddělitelné jádro, zkonstruované celé z plazmy, to byla nová koncepce. Viděla, že tam bude těsno, a nevěděla, jestli se jí to bude zamlouvat.

Proč Thomas? Proč mu přidělili velení?

Vybavila si, jak šli přes ohradu do hangáru LNV. Příliš

horlivě uděloval rozkazy jí, než aby viděl výmluvné mihnutí Zakuklence, který pronikl mezi strážemi. Upekla ho ve skoku výstřelem od boku ze své laserovky – a okamžitě se roztřásla, když si uvědomila, že bezmála nechala zbraň v kóji. Tenhle obvod měl být zabezpečený, stráže z nejlepších.

Thomas si toho sotva všiml.

„Rychlé potvůrky," řekl klidně. „Mimochodem, z Lodi přichází do našeho týmu jeden básník."

„*Básník*? Ale my potřebujeme…"

„Dostaneme básníka, protože Loď nám posílá básníka."

„Ale žádali jsme o…"

„Já *vím*, o koho jsme žádali!" Mluvil jako člověk, který potlačuje vlastní nelibost.

Řekla: „No, stejně potřebujeme systémového inženýra na…"

„Chci, abys toho básníka svedla."

Měla co dělat, aby uvěřila tomu, co slyšela. Thomas řekl: „Tvoje kůže je hotová duha, když se rozčilíš. Prostě to považuj za týmový úkol. Viděl jsem hologram toho básníka. Není nepřitažlivý svým…"

„Moje tělo patří mně!" Zaškaredila se na něj. „A nikdo – ani ty, ani Oakes, ani Loď mi nebude říkat, koho do svého těla pustím nebo nepustím."

To už se zastavili v ohradě a ji překvapilo, když viděla, jak zvedá ruce a jak se zubí. Uvědomila si, že instinktivně zvedla laserovku a zamířila mu ji mezi oči. Aniž by se přestala zběsile mračit, spustila zbraň a zastrčila ji do pouzdra.

„Promiň," řekl. A znovu vykročili směrem k hangáru. Posléze se zeptal: „Jak důležitý je pro tebe řasový tým?"

To by měl vědět! Věděl to každý, a za tu dobu, co byl Thomas na pevnině, projevil ohromující schopnost vyhledávat zásadní informace.

„Pro mě je to všechno."

Začala se z něj hrnout slova. Chtěl vědět, jestli je Pa-

nille nezávislý. Opravdu Panillea posílá Loď? Je možné, že Panille pracuje pro Oakese nebo pro toho Lewise, o nichž se lidé zmiňují tak ustrašeným tónem. Pro koho? Pro koho? Pochybnosti – vodopád pochyb.

Ale proč by sakra měla svádět Panillea, aby to zjistila? V odpovědi, kterou jí Thomas dal, nenalézala uspokojení.

„Musíš proniknout přes Panilleovy bariéry, strhnout mu masku."

Kruci!

„Jenom jak důležitý je pro tebe tenhle projekt?" dotazoval se Thomas.

„Životně důležitý… nejen pro mě, ale pro celou Kolonii."

„Samozřejmě, že je. Právě proto musíš svést toho básníka. Jestliže je pracujícím členem tohoto velebizarního týmu, existují věci, které o něm musíme vědět."

„A musíme mít na něj páku!"

„Jinak to nejde."

„Stáhni si jeho záznamy, jestli chceš vědět, jestli dává přednost ženám. Já nebudu…"

„To není moje otázka, a ty to víš! Nemůžeš zůstat v tomhle týmu, jestli budeš odmítat rozkazy!"

„Nemůžu ani pochybovat o moudrosti tvých rozhodnutí?"

„Poslala mě Loď. Vyšší autorita neexistuje. A jsou věci, které musím vědět, aby tenhle projekt uspěl."

Nemohla se vzpírat intenzitě jeho emocí, ale…

„Waelo, máš pravdu, že ten projekt je životně důležitý. Nemůžeme si hrát s časem tak, jak si tady hrajeme se slovy."

„A já nemám do týmu co mluvit?" Měla slzy na krajíčku a bylo jí jedno, jestli je to poznat.

„Máš…"

„Po tom všem, čím jsem prošla? Viděla jsem je všechny umírat! Všechny! To mi dává právo trochu mluvit do toho, jak to chodí v tomhle týmu, anebo mi to dává právo

na rekreaci, kterou si můžu vybrat na palubě. Vyber si.“

Thomas, vědom si temnícího ruměnce na její pokožce, cítil sílu její osobnosti. Tak prchlivý a vnímavý člověk! Cítil, že podléhá pocitům, jaké po světelné roky nezažil.

Jsou to celá Lodní staletí!

Promluvil tiše: „Poradíme se, vyměníme si údaje. Ale všechna klíčová rozhodnutí jsou na mně, a jsou konečná. Kdyby tomu tak bylo od začátku, projekt by nebyl zfušovaný.“

Waela odemkla dveře hangáru a vstoupili dovnitř, k zářivému ohnisku světel a dění, hluku a pachu svařovacích hořáků. Položila mu ruku na rameno, aby ho zastavila. Jak hubený a šlachovitý byl na omak!

„Jak svádění toho básníka přispěje k úspěchu naší mise?“

„Už jsem ti to říkal. Dostat se k jeho srdci.“

Zadívala se k ruchu kolem nové ponorky. „A nahradit plastocel plazmou…“

„Nic na nás nezaútočí. Jsme tým.“ Shlédl na ni.

„A pod vodu půjdeme ze vzduchu.“

„Ze…“ Pak uviděla volné kabely, směřující vzhůru a ven ze zářivého osvětlení do horního šera hangáru – byl tam gigantický LNV, zčásti nafouknutý. Ponorku k němu připevňovali namísto obvyklé obrněné gondoly.

„Ale proč…“

„Protože řasa naše ponorky škrtila.“

Zavzpomínala na to, jak se sama zachránila z ponorky odsouzené ke zkáze — svíjející se řasa u břehu, bublavý útěk, jak zběsile plavala ke skalám, a pak téměř zázračný sestup pozorovacího LNV, který ji vyškubl ze spárů predátorů.

Jako by jí četl myšlenky, Thomas řekl: „Sama jsi to viděla. Na prvním brífinku jsi říkala, že podle tvého názoru je řasa rozumná.“

„To je.“

„Ty ponorky se jen tak nezapletly. Ty byly chycené.“

Uvažovala o tom. O každé ztracené misi, kde se dostali k datům, věděli, že ponorka byla zničena krátce poté, co nabrala vzorky.

Může si řasa myslet, že na ni útočíme?

V jejích úvahách to bylo možné. *Jestliže je řasa rozumná… Ano, bude mít externí senzorovou matrici, která reaguje na bolest. Ne slepé svíjení, ale vědomá reakce.*

Thomas promluvil bezvýrazným hlasem: „Řasa není žádná nerozumná zelenina."

„Říkala jsem od začátku, že bychom se s ní měli pokusit komunikovat."

„A to taky uděláme."

„Co se tím tedy mění, jestli tam žuchneme ze vzduchu, nebo ze břehu? Pořád ještě jsme tady."

„Půjdeme přes lagunu."

Thomas přistoupil blíž k pracovišti, sklonil se, aby si prohlédl řadu svarů podél plazmy. „Dobrá práce; dobrá práce," zamumlal. Svary byly takřka neviditelné. Až bude konverze úplná, bude zorné pole ponorky obnášet takřka tři sta šedesát stupňů.

„Lagunu?" zeptala se Waela, když zase odstoupil.

„Ano. Neříkáte snad tak těm vertikálním tunelům volné vody?"

„Samozřejmě, ale…"

„Budeme obklopeni řasou, vlastně bezmocní, kdyby chtěla zaútočit. Ale nedotkneme se jí. Tahle ponorka je vybavena tak, aby napodobovala řasosvětla – aby zaznamenávala jejich vzorce a přehrávala je nazpátek."

I tohle dávalo smysl.

Thomas mluvil dál a pozoroval práci: „Můžeme se přiblížit k obvodu řasy, aniž by došlo k fyzickému kontaktu. Jak jsi viděla, když jdeme ze břehu, je to nemožné. Není tam dost místa mezi provazci řasy."

Zvolna kývla hlavou. Tento plán měl mnoho nezodpovězených otázek, ale chápala jeho strukturu.

„Ponorky jsou příliš nepružné," řekl, „ale nic jiného

nemáme. Musíme najít dostatečně velkou kapsu volné vody, spustit se do ní a zakotvit. Pak se ponoříme a budeme studovat řasu!“

Znělo to nebezpečně, ale ne nemožně. A ten nápad přehrávat řasám řasosvětla; sama viděla ty souvislé vzorce, někdy opakované. Je to způsob, jímž řasa komunikuje?

Možná Thomase opravdu vybrala Loď.

Slyšela ho, jak něco brumlá. Thomas byl jediný muž, kterého znala a který víceméně ustavičně mluvil sám k sobě. Umlkal a pouštěl se do hovoru. Člověk si nikdy nemohl být jistý, jestli myslí nahlas nebo s ním rozpráví.

„Cože?“

„Plazma. Není tak silná jako plastocel. Musíme to trochu vyztužit zevnitř. Bude tam daleko těsněji, než bys čekala…“

Prošel skupinou dělníků, aby promluvil s jejich předákem, tlumený rozhovor ze kterého zalehly jen útržky: „… kdybyste pak vyztužili… a budu chtít… tam, kde…“

Posléze se k ní vrátil. „Můj návrh není tak dobrý, jak by mohl být, ale postačí to.“

Takže má své chybičky, ale neskrývá je.

Uslyšela několik úryvků hovoru mezi dělníky. Nad Thomasem trošičku žasli. Projevoval překvapivou zběhlost v jejich práci, ať byla jakákoli – sváření plazmy, design ovládání… Byl tovaryšem všech řemesel.

Mistrem žádného?

Vycítila, že tohoto muže je těžké ovlivnit: *strašidelný nepřítel, přítel, který nezrcadlí, ale vysmívá se tam, kde je výsměch zapotřebí.*

Tohle poznání jen zvýšilo její nejistotu. Věděla, že by dokázala mít tohoto muže ráda ale cítila kolem týmu špatné vibrace… a ještě to ani nebyl tým.

A v ponorce budeme namačkaní, i když budeme jen tři.

Zavřela oči.

Neměla bych mu to povědět?

Nikdy to neřekla nikomu, ani při rozborech mise, ani v

přátelském rozhovoru. Řasa nad ní měla zvláštní moc. Byla to věc, k níž začalo docházet, jen co ponorka začala klouzat mezi olbřímími stvoly a chapadly: sexuální vzrušení, které se někdy takřka vůbec nedalo ovládnout. Vlastně absurdita. Podařilo se jí vytvořit rovnováhu hyperventilací, ale pořád to bylo obtížné a někdy to snižovalo její výkonnost. Když ale k tomu došlo, zděšení smazalo účinky.

Její staří kolegové z týmu se domnívali, že ta hyperventilace je reakcí na strach, způsob, jak překonat hrůzu, kterou všichni cítili a potlačovali. A teď jsou všichni mrtvi – nezbyl nikdo, kdo by vyslechl její přiznání.

Blízkost, podivná sexuální atmosféra, která se zmocnila pozadí projektu – to neznámé v Thomasovi – to vše v ní budilo beznaděj. Pomýšlela na to, že by vzala Anti, aby si ulevila od sexuálních tenzí, ale po Anti byla ospalá a zpomalovaly se jí reflexy. Smrtelně.

Thomas stanul vedle ní, mlčky pozoroval práci. Skoro viděla, jak si v duchu poznamenává, co by se dalo změnit. V hlavě se mu otáčela kolečka.

„Proč já?“ zamumlala.

„Cože?“ obrátil se k ní.

„Proč já? Proč se do toho básníka musím pustit já?“

„Už jsem ti říkal, co…“

„Jsou ženy, které dostávají dobře zaplaceno právě za to, co…“

„Já za to nebudu platit. Patří to k projektu. Tvoje slova. Uděláš to ty.“

Otočila se k němu zády.

Thomas vzdychl. Tahle Waela TaoLini byla mimořádná osobnost. Nenáviděl to, co po ní žádal, ale byla jediná, komu mohl věřit. *Tak* byl i pro ni projekt životně důležitý. Panille představoval příliš mnoho nezodpovězených otázek. Slova Lodi byla prostá a jednoduchá: „Bude tam básník…“ Ne: „Jmenovala jsem básníka, nebo „Přidělila jsem básníka…“

Bude tam…

Pro koho pracuje Panille? Pochyby… pochyby…

Musím to vědět.

Podle starého prudkého proudění v žilách už poznal, že Waela uposlechne jeho rozkazů a on se pohrouží do smutku, jemuž podobné už skoro zapomněl.

„Starý pitomče," zamumlal si pro sebe.

„Cože?" obrátila se zpátky k němu a on viděl v její tváři smíření a rozhodnost.

„Nic."

Zůstala okamžik stát čelem k Thomasovi, pak: „Všechno záleží na tom, jak moc se mi ten básník bude líbit." Nato se otočila na patě a opustila hangár charakteristickým pandorským tempem.

Náboženství začíná tam, kde se lidé snaží ovlivnit Boha. Biblický obětní beránek a křesťanský vykupitel jsou odliti ze stejné starověké formy – člověk podřízený nepředvídatelnému vesmíru (nebo předvídatelnému králi) a snažící se zbavit viny, která přináší hněv všemocného.

Raja Flattery,
Kniha Lodi

KOMUNIKAČNÍ PECIČKA v Oakesově šíji znovu nenavazovala žádný kontakt s Lewisem. Statické praskání nebo ticho, divoké představy promítané do snů za bílého dne – nic víc neměl. Chtělo se mu sáhnout na šíji a tu věc vyrvat.

Proč Lewis zakázal veškerý fyzický kontakt s Pevnůstkou? Oakes zuřil nad vlastní neschopností vyvolat příliš velký rozruch. Skutečné cíle Pevnůstky zůstávaly pro většinu Lodníků tajemstvím; pro většinu z nich to byl jen údajný pokus o výzkum na Černém Draku. Neodvažoval se zrušit rozkaz, který Pevnůstku izoloval. Příliš mnoho lidí by pak uvidělo, jak je ve skutečnosti velká.

Tohle mi Lewis nemůže udělat.

Oakes přecházel po své kóji a litoval, že není ještě větší. Chtěl svou beznaděj rozchodit, ale venku v chodbách byl den a on věděl, že by ho potrefila nutnost rozhodovat, jen co by vykročil ze své svatyně. Po celé lodi bujely dohady. Mnozí zaznamenali jeho rozrušení. Takhle už to dlouho nepůjde.

Šel bych dolů sám… jenomže…

Ne, když Lewis nepřipraví cestu, je to příliš nebezpečné.

Oakes potřásl hlavou. Je příliš cenný, než aby už riskoval tam dole.

Krucinál, Lewisi! Mohl jsi mi poslat nějakou zprávu…

Oakes dospíval k čím dál většímu podezření že Lewis měl vlastně v tom původním stavu nouze prsty. To nebo zrada. Ne… musel to být stav nouze. Lewis není žádný

vůdce. Pak to musela být velká hrozba od planety samé.

Pandora.

V mnoha ohledech byla Pandora bezprostřednějším a nebezpečnějším protivníkem než loď.

Oakes pohlédl na prázdný holofokus vedle své pohovky. Dotek tlačítek by vyvolal v reálném čase obrazy planety. K čemu by to bylo? Zkusil senzorem vyhledat linii pobřeží Černého Draka z vesmíru. Příliš mnoho mraků… nedostatečné rozlišení.

Mohl identifikovat pobřežní zátoku, kde se budovala Pevnůstka, zahlédl dokonce i třpytivé odrazy od denních přechodů.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Tahle planeta ho neporazí.

Jsi má, Pandoro!

Jak prve řekl Legatě, tam dole je možné cokoli. Dokážou splnit každou fantazii.

Oakes si prohlížel své ruce, zamnul si jimi vypouklé břicho. Byl rozhodnut, že nikdy za žádných okolností nebude makat na povrchu planety. Zvlášť na planetě která mu patří. To je jen přirozené.

Loď ze mě udělala to, čím jsem.

Víc než z kohokoli jiného, koho kdy znal. Oakes měl pocit, ze zná povahu upravovacího procesu Lodi – změny oproti tomu, čím byli, když žili volně, roztroušeni po povrchu Země.

To ta mačkanice… příliš mnoho lidí příliš blízko sebe.

Nával z paluby byl přepravován na Pevninu. Tenhle styl života vyžadoval zvláštní přizpůsobování. Všichni Lodníci se v podstatě přizpůsobovali stejně. Fetovali, propadali hazardu – riskovali všechno… i vlastní životy. Běhali nazí po obvodu Kolonie, nazí až na nohy v sandálech. A proč? Kvůli sázce! Z frajeřiny! Aby se schovali sami před sebou. Na svých dlouhých procházkách lodí Oakes pochopil, jak vytěsňuje příchody a odchody ostatních. Stejně jako většina Lodníků i on se dovedl uchýlit do nej-

hlubšího nitra své mysli, kde nalézal soukromí, zábavu, život.

V této době nedostatku potravin byla pro něj tato schopnost obzvlášť cenná. Oakes věděl, že je… *nejstatnější* muž na palubě. Věděl, že je tu závist a hněvivé zpochybňování, ale i tak se na něj nikdo přímo nezadíval tak, aby se z jeho pohledu daly takové myšlenky otevřeně přečíst.

Ano, znám tyhle lidi. Potřebují mě.

Pod vedením Edmonda Kingstona studoval psychiatrickou stránku své specializace dobře – všechny záznamy, předávané po generace… možná po světelné roky. Při tom, jak je loď ukládala do hibernátorů a zase z nich vyjímala, se plynutí reálného času vytratilo.

Ta neznámá délka času Oakesovi vadila. A překlady ze záznamů vytvářely příliš mnoho anomálií. Populární apologie pro loď říkala, že zmatek vyvstal z pokusu Lodi zachránit co nejvíc lidí. Oakes tomu nevěřil. Překlady naznačovaly příliš mnoho jiných vysvětlení. *Překladʼ*? I ten ovládala loď. Člověk požádal počítač, aby převedl nesrozumitelné do srozumitelného. Ale lingvisté namítali, že mezi jazyky nalezenými v Záznamech jsou některé, které existují ve vlastním volně plujícím vesmíru – bez rozeznatelných počátků nebo nástupců.

Co se stalo s národem těch bohatých lingvistických dědictví?

Nevím ani, co se stalo s námi.

Vzpomínky z dětství mu však ledacos sdělovaly. V porovnání s lidmi ze Země, odkud ho loď vyškubla, byli Lodníci zrůdy – všichni, klony stejně jako Přirozeně Zrození. Zrůdy. Palubní myšlení se stalo místem, kde se žilo velmi rychle pro ty, kteří měli málo prostoru, jen málo soukromého majetku, který mohli považovat za vlastní, pro lidi rvané mezi NáLoděnstvím a nevolí. Lodníci si pěstovali dovednost personalizovat vše, co jim loď poskytovala. Funkční jednoduchost nenesla takové břímě ani

pocit omezování jako jednoduchost, svévolná, nahodilá. Každý nástroj, každá miska a lžíce a pár jídelních tyčinek, každá kóje nesla v nějaké maličkosti podpis svého uživatele.

Má kóje je toho jen větším projevem.

Mysl byla také výspou soukromí, poslední místo kde si člověk mohl sednout a vypižlat nejniternější myšlenky.

Jen Kápéčko byl nad tím vším; i když se zúčastnil, byl nad tím. Oakes měl pocit, že někdy lidé kolem něj nesou známky odhalující jejich nejniternější myšlenky.

A co ten Raja Thomas? Další Kápéčko, a bedlivě si mě prohlížel… hodně podobně, jako já si někdy prohlížím ostatní.

Oakese tehdy napadlo, že začíná být neopatrný. Od smrti starého Kingstona se považoval za imunního vůči zkoumavému pozorování ostatních. Bylo nebezpečné, aby tu zbraň měl někdo jiný. Jen o důvod víc, proč bude muset být tenhle Thomas odstraněn. Oakes si uvědomil že přechází po své kóji sem a tam – k mandale, otočka a zpátky ke komkonzoli, znovu k mandale… Stál proti komkonzoli, když si to uvědomil. Ruka mu zalétla ke klávesám a vyvolala na holofokus scénu z Agraria D-9, z okraje lodi. Zadíval se na ruch a shon pracovníků na filtrované modrofialové světlo, které tyto lidi vyčleňovalo do vlastního světa.

Ano… kdyby byla nezávislost na lodi možná, začínalo by to potravinami a pěstováním života. Axolotlové nádrže, klonovací laboratoře, sám biocomputer – to všechno byly jen rafinované hračky pro dobře živené, ubytované a oblečené.

„Nakrm lidi, pak po nich žádej ctnost.“

To byl starý hlas z jedné z jeho cvičebních nahrávek. Moudrý hlas, praktický. Hlas zachráněného.

Oakes dál upřeně zíral na pracovníky. Věnovali se svým rostlinám s naprostou pozorností, péčí a soustředěním, spojenými v jakousi konkrétní zbožnou úctu, kterou vnímal jen mezi staršími Lodníky během vyznávání Ná-

Loděnství.

Tito pracovníci z agraria se věnovali jakémusi NáLoděnství.

NáLoděnství!

Oakes se uchechtl, pobavila ho myšlenka, že se NáLoděnství omezilo na péči o rostliny v agrariu. Jak velkolepý pohled asi skýtají očím Boha! Smečka usmrkaných žebráků. Co je to za Boha, když udržuje své ovečky v chudobě, aby je slyšel žebronit? Oakes dokázal pochopit náznak poroby či zotročení, ale… tohle? Tohle vypovídá o něčem jiném.

Někdo musí být šéf, a ostatním se to musí občas připomenout. Jak by se jinak dalo něco zorganizovat tak, aby to fungovalo?

Ne; slyšel poselství. Stálo v něm, že programy lodi dobíhají. Všechny problémy padají na bedra Kápéčka.

Podívej se na ty dělníky!

Věděl, že nemají čas rozhodovat o uspořádání vlastních životů. Kdy? Po práci? Pak je tělo unavené a mysl otupená do osobního zadumání, které vylučuje inteligentní úsudky pro dobro všech.

Dobro všech – to je můj úkol.

Osvobodil je od utrpení rozhodování, pro něž nejsou dost dobře informovaní ani dost energičtí, ba ani dost inteligentní. Právě Kápéčko jim dává ten příjemnější dar plynoucího času, čas dopřát si klid a rekreaci.

Rekreaci… Re-kreaci… Znovustvoření…

Hlavou mu prolétla asociace. Znovustvoření je tam, kde jsou znovu vyráběni, kde vše, na čem pracují, se stává skutečným, kde *žijí*. Oakes shlížel na dělníky z agraria v holofokusu a připadal si jako dirigent složitého hudebního tělesa. Připomněl si, že si tuhle analogii musí zapamatovat pro příští generální shromáždění.

Dirigent symfonie.

To se mu líbilo. Byla to myšlenková strava. Má loď taky takové myšlenky? Pocítil náhlou náklonnost k lodi,

svému nepříteli.

Jaká jsme strava, že si zasloužíme úctu a péči? Jaká mana? Že by loď…?

Ze zadumání ho vytrhlo náhlé otevření příklopu kóje.

Kdo se opovažuje…?

Příklop bouchl o okraj trupu a vrazil do něj Lewis, pevně za sebou otvor zavřel a zajistil západkou. Ztěžka dýchal a místo obvyklých skromných hnědých maskáčů měl na sobě zbrusu novou erární tmavozelenou kombinézu.

„Lewisi!“

Oakes byl bez sebe radostí, že ho vidí… a pak přišla nevole. Když se Lewis otočil od neprodyšně uzavřeného příklopu, bylo zřejmé, že jeho tvář nese stopy rychlého zdravotnického příštipkaření, které má zakrýt četné oděrky a modřiny. A kulhal.

Úsudek tě připravuje ke vstupu do proudu možností a využití své vůle. Úsudek používáš k úpravám vůle. Myšlení je dílem okamžiku. Sedíš v úsudku, středu proudění, kde minulost připravuje budoucnost. Je to akt vyvažování.

Kerro Panille,
Argumentace Avaty

HALI EKELOVÁ, pohybující se se svou obvyklou sebejistou grácií, lehce vyskočila a chytila se zvedací tyče stropního příklopu, vedoucího k softwarovému skladišti Záznamů. Pribox, připevněný k ramennímu popruhu, ji při skoku plesknul do boku. Ani ne před hodinou zjistila, že Kerro Panille míří na pevninu. Udělal to bez rozloučení, neposlal jí ani vzkaz… ani báseň.

Ne že bych ho měla nějak zvlášť v hrsti!

Otevřela příklop a vytáhla se nahoru do spojovací roury.

Odmítá se mnou plodit, on…

Takové myšlenky odsunula stranou. Ale to, že odešel takhle, to bolelo. Dospívali ve stejné dětské sekci, byli stejně staří (v rozmezí několika dnů) a zůstali přáteli. Poslouchala jeho vyprávění o Zemi a on zase její. Hali neměla žádné iluze o svých vlastních emocích. Kerro byl pro ni nejhezčí mužský na palubě.

Proč je pořád tak odtažitý?

Přikrčila se a pelášila obloukovitým oválem roury. Byl v nejvyšším místě jen sto šedesát centimetrů vysoký, to bylo o osm centimetrů méně než její výška, ale byla zvyklá pohybovat se po Lodi takovými málo známými zkratkami.

Nejsem přece šeredná.

Její kombinéza z lodního sukna, jak věděla, odhalovala pěknou ženskou postavu. Pleť měla tmavou, oči hnědé a černé vlasy nosila ostříhané nakrátko jako všichni technici.

Všichni zdravotníci si byli dobře vědomi hygienických výhod vlasů ostříhaných do ježaté čapky. Ne že by chtěla, aby si Kerro ostříhal vlasy nebo vousy. Jeho styl jí připadal vzrušující. Ale on se nemusel zabývat medicínskými problémy.

Přístupový příklop k Záznamům našla zamčený, ale kód uměla zpaměti a trvalo jen pár sekund, než zámek překonala. Loď na ni zabzučela z interiérového senzorového oka, když se sklonila a proklouzla do skladovacího prostoru.

„Hali, co to děláš?“

Leknutím se zastavila. *Hlas!* Všichni znali nevýrazný, kovový, pracovní hlas Lodi, prostředky nezbytného kontaktu, ale tohle bylo něco jiného… zvučný hlas plný emocionálních podtónů. A Loď ji oslovila jménem!

„Já… chtěla jsem softwarovou čtecí stanici. Tady je vždycky jedna otevřená.“

„Jsi velmi nekonvenční, Hali.“

„Udělala jsem něco špatného?“ Její silné ruce při řeči pracovaly na zajištění západek a vtom zaváhala, polekala se, zda Loď neurazila.

Ale Loď s ní mluvila! Opravdu mluvila!

„Někdo by mohl považovat tvé činy za nesprávné.“

„Jen jsem pospíchala. Nikdo mi nechce říct, proč odjel Kerro na pevninu.“

„Proč tě nenapadlo zeptat se Mě?“

„Já jsem…“ Pohlédla do úzkého průchodu mezi otáčivými stojany se softwarovými disky směrem ke čtecí stanici. Její klávesnice a obrazovky byly prázdné, nikdo tu nebyl, jak očekávala.

Loď to tak nenechala. „Nikdy od tebe nejsem dál než nejbližší monitor nebo komkonzole.“

Vzhlédla k oranžové kouli senzorového oka. Byla to zlobná koule, kyklopská zornička obklopená kovovou mřížkou, z níž vycházel hlas Lodi. Zlobí se na ni Loď? Uměřená ovládanost toho strašného hlasu ji plnila bázní.

„Nezlobím se na tebe. Jen ti doporučuji, abys Mi projevovala větší důvěru. Záleží mi na tobě.“

„Já… já Ti důvěřuju, Lodi. Vyznávám NáLoděnství. To přece víš. Prostě mě nikdy nenapadlo, že bys Ty se mnou takhle mluvila.“

„Jako mluvím s Kerro Panillem? Ty žárlíš, Hali.“

Byla příliš čestná, než aby to popírala, ale slova nepřicházela. Zavrtěla hlavou.

„Hali, jdi ke klávesnici na konci téhle uličky. Stiskni červený kurzor v horním pravém rohu a já otevřu dveře za tou stanicí.“

„Dveře?“

„Najdeš tam tajnou místnost s další instrukční stanicí, kterou často používal Kerro Panille. Teď ji můžeš používat ty.“

V úžasu a bojácně uposlechla.

Celá klávesnice a stůl, na kterém byla, se otočily stranou a odhalily nízký otvor. Přikrčila se, aby mohla vstoupit, a ocitla se v malé místnosti s neurčitě žlutým gaučem. Ze skrytých iluminátorů v koutech místnosti vycházelo tlumené zelené světlo. Byla tu velká konzole s obrazovkou a klávesnicí, známý holofokusový kroužek na podlaze. Tohle prostředí znala – malá vyučovací laboratoř, jenže o její existenci vůbec nevěděla. Byla menší než všechny ostatní, s nimiž se kdy setkala.

Uslyšela, jak se za ní příklop neprodyšně uzavírá, ale cítila se v tomhle soukromí nepochopitelně bezpečně. Používal to tu Kerro. Lodi na ní záleží. Její citlivé chřípí vnímalo nezaměnitelné pižmo Kerrova těla. Dotkla se zlatého kroužku ve svém nose. U klávesnice bylo otáčivé sedadlo, připevněné k podlaze. Vklouzla na ně.

„Ne, Hali. Natáhni se na gauč. Tady klávesnici nebudeš potřebovat.“

Hlas Lodi vycházel odevšad kolem ní. Rozhlédla se po zdroji toho děsivě uměřeného hlasu. Nebyly tu žádné viditelné senzory ani monitorové oči.

„Neboj se, Hali. Tato místnost je v mém ochranném poli. Jdi na gauč.“

Zdráhavě uposlechla. Gauč byl pokrytý hladkým materiálem, který ji studil do šíje a rukou.

„Proč jsi sem přišla hledat volný terminál, Hali?“

„Chtěla jsem udělat něco… určitého.“

„Miluješ Kerra?“

„Ty víš, že ano.“

„Je tvé právo snažit se ho přimět, aby tě miloval, Hali, ale ne lstí.“

„Já… já ho chci.“

„Takže jsi vyhledala Mou pomoc?“

„Přijmu jakoukoli pomoc.“

„Máš volný přístup k informacím, Hali, ale co s nimi uděláš, o tom rozhoduje sama. Vytváříš život, chápeš to?“

„Vytvářím život?“ Cítila vlastní pot na hladkém potahu gauče.

„Svůj život. Je to tvůj vlastní… dar. Měla bys s ním zacházet dobře. Buď s ním spokojená.“

„Spojila bys znovu Kerra a mě?“

„Jen pokud to skutečně vyhovuje vám oběma.“

„Byla bych s Kerrem šťastnější. A Kerr odešel na pevninu!“ Vyšlo to z ní skoro jako zaúpění a v koutcích očí ucítila slzy.

„Ty nemůžeš jít na pevninu?“

„Víš přece, že mám zdravotnické povinnosti na palubě!“

„Ano, Lodníci se musí udržovat zdraví, aby Kolonie mohla jíst. Ale já se ptám na tvé vlastní rozhodnutí.“

„Potřebují mě tady!“

„Hali žádám, abys Mi důvěřovala.“

Zamžikala na prázdnou obrazovku naproti gauči. Takové podivné prohlášení! Jak by člověk mohl *nedůvěřovat* Lodi? Všichni lidé jsou výtvory Lodi. Vzývání NáLoděnství poznamenalo jejich životy navždy. Měla však pocit, že se od ní požaduje nějaká osobní reakce a tak ji poskytla.

„Samozřejmě že Ti důvěřuji.“

„To je pro mě potěšitelné, Hali. Proto mám něco jen pro tebe. Dozvíš se o muži jménem Yaisuah. To je jméno z prastarého jazyka, kterému se říkalo aramejština. Ješua je tvar jména Ježíš a odtud přišel ke svému jménu Jesus Lewis.“

Z toho všeho Hali nejvíc polekalo to, jak Loď vyslovila *Jesus*. Všichni na palubě vyslovovali Jesusovo jméno Hízús. O dikci Lodi však nemohlo být pochyb: „Ježíš.“

Upřeně hleděla na obrazovku. Laboratorní světla náhle jasně vzplála a zatřpytila se na kovových plochách. Zamžikala a kýchla.

Možná se mnou nemluví Loď, pomyslela si. *Co jestli někdo žertuje?* To byla děsivá myšlenka. *Kdo by se odvážil takového kousku?*

„Jsem tady, Hali Ekelová. Mluví s tebou Loď.“

„Ty… mi čteš myšlenky?“

„Tu otázku si nech, Hali, ale věz, že umím číst tvé reakce. Ty nečteš reakce lidí kolem sebe?“

„Ano, ale…“

„Neboj se. Nechci ti ublížit.“

Pokusila se polknout a vybavila si, co prve Loď řekla, že by se mohla dozvědět. *Ješua?*

„Kdo je ten… ten Ješua?“

„Aby ses to dozvěděla, musíš odcestovat.“

„Odcestovat? Co… cože…?“ Odkašlala si a přiměla se ke klidu. Kerro tuhle laboratoř používal často a nikdy neprojevoval obavu z Lodi. „Kam pocestuju?“

„Ne *kam*, ale *kdy*. Vkročíš do toho, čemu vy lidé říkáte *Čas*.“

Pochopila to tak, že jí Loď ukáže nějaký holozáznam. „Projekce? Co budeš…?“

„Ne takováhle projekce. Pro tento zážitek jsi *ty* projekcí.“

„Já… a…?“

„Je důležité, aby se Lodníci dozvěděli o Ješuovi, kterému se také říkalo Ježíš. Na tuhle cestu jsem vybrala te-

be.“

Pocítila sevření v hrudi, panika na dosah. „Jak…?“

„Já vím, jak, Hali Ekelová, a ty taky. Odpověz Mi: Jak fungují tvoje neurony?“

To věděl každý zdravotník. Vysypala to ze sebe bez přemýšlení: „Náboj acetylcholinu přes synapse, kde…“

„Náboj, ano. Můstek, zkratka. Pořád se ubíráš nějakými zkratkami.“

„Ale já…“

„Já jsem vesmír, Hali Ekelová. Každá část Mě – každá část ve své celosti – vesmír. Všechno Mé – včetně zkratek.“

„Ale moje tělo… co…?“ Zarazila se, zastavil ji prudký strach o to drahocenné tělo, které měla na sobě.

„Budu s tebou, Hali Ekelová. Ta *matrice*, kterou jsi, ta je také součástí vesmíru a Mě. Chceš vědět, jestli ti čtu myšlenky?“

Už sama ta myšlenka ji velmi rozrušila, vniknutí do jejího soukromí. „A čteš?“

„Ekelová…“ Loď vložila do jejího jména velký smutek. „Naše síly jsou ze stejného vesmíru. Tvá myšlenka je Má myšlenka. Jak ti mohu pomoci, než vědět, co si myslíš?“

Pracně a zhluboka se nadechla. Slova Lodi vypovídala o věcech těsně mimo její dosah, ale NáLoděnství ji naučilo to přijímat.

„Tak dobrá.“

„Tak, jsi připravena vydat se na cestu?“

Nasucho polkla. V duchu pátrala po nějaké logické námitce na to, co Loď navrhla. *Projekce?* Slova představovala něco tuze nehmotného. Loď řekla, že *ona* bude projekcí. To znělo tuze hrozivě!

„Proč… proč musím projít… Časem?“

„Projít?“ Tón lodi tlumočil laskavou výčitku. „Ty pořád bereš Čas jako lineární bariéru. To se zdaleka neblíží realitě, ale budu tu hru hrát s tebou, jestli tě to uklidní.“

„Co je… totiž, jestli není lineární…?“

„Představuj si ho jako lineární, jestli chceš. Představuj si ho jako tisíce metrů počítačové pásky, smotané a napěchované do téhle malé laboratoře. Můžeš se pohybovat z jednoho Času do druhého – zkratkou – stačí jen sáhnout přes smyčky a záhyby.“

„Ale… chci říct, jestli doopravdy přejdeš, jak se můžeš vrátit do…?“

„Nikdy neopustíš to, co je *teď*.“

Navzdory té hluboké a sžíravé obavě ji to zaujalo. „Dvě místa v jednom Čase?“

„Všechen Čas je jedno místo, Ekelová.“

Tehdy ji napadlo, že Loď přešla od osobního a chlácholivého Hali k Ekelové, nenápadně, ale zřetelně.

„Proč mi teď říkáš Ekelová?“

„Protože vidím, že tohle *odpovídá* tomu, o čem jsi přesvědčená, že jsi to ty. Dělám to, abych ti pomohla.“

„Ale jestli mě vezmeš někam jinam…?“

„Neprodyšně jsem tuhle místnost uzavřela, Ekelová. Budeš mít dvě těla současně, ale oddělená velmi dlouhým Časem a velmi velikou vzdáleností.“

„Budu vědět o obou…?“

„Budeš si vědoma jen jednoho těla, ale znát budeš obě.“

„Tak dobrá. Co mám dělat?“

„Zůstaň tady na gauči a smiř se s faktem, že ti udělám jiné tělo v jiném Čase.“

„Budu…?“

„Jestli uděláš, co ti řeknu, nebude to bolet. Budeš rozumět řeči na tom druhém místě, a dám ti staré tělo, tělo stařeny. Stará těla nepůsobí na ostatní tak hrozivě. Stařena nevadí nikomu.“

Pokusila se poslušně uvolnit. *Smířit se.* Ale hlavu měla plnou otázek. „Proč mě posíláš do…“

„Odposlouchávat, Ekelová. Pozorovat a učit se. A ať uvidíš cokoli, nepokoušej se vměšovat. Způsobila bys zby-

tečnou bolest, snad i sama sobě.“

„Mám se jen dívat a…“

„Do ničeho se neplést. Uvidíš posléze následky vměšování do Času.“

Než stihla položit další otázku, pocítila v týle mravenčení; po páteři jí dolů projel hádek chladu. Srdce se jí v hrudi rozbušilo.

Hlas Lodi přicházel z velké dálky. „Připrav se Ekelová.“ Byl to rozkaz, ne otázka, ale ona odpověděla a vlastní hlas jí zvučel v lebce.

„Anoooo…“

Mysl je zrcadlem vesmíru.
Vidíš odrazy?
Vesmír není zrcadlem mysli.
Nic tam není.
Nic tady
Neukazuje nás.

Kerro Panille,
Sebrané básně

WAELA TAOLINI ležela ve své kóji na pevnině, únavu v těle, únavu v mysli, ale spát nemohla. Thomas neměl slitování. Všechno se muselo udělat podle jeho perfekcionalistických požadavků. Byl to fanatik. Jedenadvacet hodin procházeli operační rutinu nové ponorky. Thomas nechtěl čekat na příchod básníka, který byl kdesi v útrobách Zpracování. Ne. *Využijeme ten čas, který máme.*

Pokusila se zhluboka nadechnout. Bolest cukla uzlem za její prsní kostí.

V duchu se ptala, jak se k nim Thomas dostal. Jak může být z Lodi? Věci, které neví, věci, které Lodníci berou jako samozřejmost, to vše jí dělalo starosti. Byl tu ten incident se Zakuklencem.

Ale klidný je, to se musí uznat.

Opravdu ji překvapovalo, že neznal Hru.

Dav se shromáždil za hangárem LNV – posádky, které měly po službě, většina z nich popíjela to, čemu Lodníci říkali spinneretské víno.

„O co tady jde?“ Thomas ukázal psací podložkou ke skupině.

„No, je to Hra.“ Pohlédla na něj s novým úžasem. „Chceš říct, že neznáš Hru?“

„Jakou Hru? To je jen banda opilců, co si užívají… divné, v mém brífinku nic o žádných lihovinách nebylo.“

„Vždycky zde existoval laboratorní alkohol,“ řekla, „a jeden čas bylo víno a brandy. Ale oficiálně si nemůžeme

dovolit obětovat žádné produktivní potraviny na víno. Někteří to nějak dokážou a trh kvete. Ti muži," ukázala ke skupině, „to vyměnili za některé svoje stravenky."

„Takže mění potraviny za víno, které se vyrábí na úkor potravin – možná menšího množství potravin. Není to jejich právo?" Přimhouřil na ni oči.

„Ano, ale potravin je nedostatek. Budou hladovět. Když tady hladoví, znamená to, že zpomalíš, a tady, Rajo Thomasi, když zpomalíš, tak zemřeš. A možná kvůli tomu zemře ještě někdo jiný."

„Ty to děláš?" zeptal se tiše.

„Ano," zrudla, „když mám čas."

Následovala Thomase, který kráčel směrem k posádce, a zatahala ho za rukáv kombinézy, aby ho zarazila. „To není všechno."

„Copak?"

„Vyžaduje to stejný počet hráčů, mužů nebo žen. Každý vstoupí do Hry s určitým počtem stravenek. Spárují se, jak chtějí, a každý vytáhne z košíku wihi tyčku. Porovnají si je a nejdelší tyčka vyhrává kolo. Kratší tyčka z páru se vyřadí, takže se spárují ti s delšími tyčkami. Táhnou znovu a tak dále, až zbude jen jeden pár."

„A co stravenky?"

„Hráči při každém kole přihazují, takže když je hodně lidí, Hra vyjde pěkně draho."

„Poslední pár si stravenky rozdělí?"

„Ne, táhnou znovu. Ten, kdo si vytáhne delší tyčku, vyhraje stravenky."

„To vypadá dost nudně."

„Ano."

Zaváhala, pak: „Kdo prohraje, běží po obvodu."

Řekla to ledabyle, ani přitom nemrkla.

„Chceš říct, že běží zvenčí kolem…?" Ukázal palcem přes rameno za sebe.

Kývla. „Běhají nazí."

„Ale přece nemůžou… to je skoro deset kilometrů ve

volném…“

„Někteří to dokážou.“

„Ale proč? Kvůli potravinám ne, tak zlé to přece ještě není, ne?“

„Ne, kvůli potravinám ne. Kvůli výhodám, práci, ubytování, partnerům. Kvůli vzrušení. Kvůli příležitosti vyjít na okamžik z nudného života. Dlouhé tyčky prohrávají. Stravenky jsou cena útěchy. Vítěz musí běžet Óčko.“

Thomas dlouze vydechl.

„Jaká je šance?“

„Podle zkušeností to vychází stejně jako zbytek Hry – půl na půl. Polovina to nedokáže.“

„A to je *legální*?“

Bylo na ní, aby na něj tázavě pohlédla.

„Mají právo na vlastní tělo.“

Obrátil se, aby viděl na lidi, hrající tuhle… tuhle *hru*.

Posádka se spárovala, táhla, spárovala, táhla, a teď zbýval poslední pár. Tentokrát muž a žena. Muž neměl nos, ale svraštělé štěrbiny v jeho čele pulzovaly vlhkostí, kterou Thomas považoval za dech. Žena se mlhavě podobala někomu, koho kdysi znal.

Táhli a žena vytáhla delší. Posádka jásala a pomáhala jí nashromáždit výhry. Cpali jí je za límec a do rukávů a za opasek. Kolovalo poslední víno a skupina se dala do pohybu směrem k západnímu východu.

„On tam opravdu půjde?“ Thomas je sledoval očima.

„Všiml sis jeho pravého obočí?“

„Ano,“ vzhlédl k ní, „vypadalo to, jako by měl nad ním dvě další obočí. A ten nos…“

„To byla tetování, záseky. Za každé přeběhnuté Óčko dostaneš jeden.“

„Takže tohle je jeho *třetí*?“

„Přesně tak. Pořád má šanci půl na půl. Ale na pevnině se říká: Jdeš jednou, zaflirtoval sis se smrtí. Jdeš dvakrát, podruhé ses narodil. Jdeš potřetí a jdeš.“

„Kouzelné.“

„To je dobrá hra.“

„Hrálas ji někdy, TaoLini?“

Polkla a pokožka jí vybledla.

„Ne.“

„Nějaký přítel?“

Kývla.

„Vraťme se k práci,“ řekl a zvolna ji vedl zpátky k hangáru.

Waela vzpomínala na tento dialog s podivným pocitem, že jí v Thomasových odpovědích něco uniklo.

Thomas neudělal ani přestávku k vyznávání NáLoděnství. Mrzutě přivolil k odpočinku, sotva zaváhání, teprve když únavou začali kazit programy a zapomínat koordinační hesla. Během jednoho z těch odpočinků s ní zavedl podivný rozhovor, kvůli kterému teď nemohla usnout.

Co se mi to pokoušel říct?

Seděli v kouli plazmy, která je bude zaštiťovat v hlubinách moře. Dělníci pokračovali ve své činnosti všude kolem na vnější straně. Ona a Thomas seděli tak těsně u sebe, že se museli naučit speciálnímu rytmu, aby do sebe nevráželi lokty. Waele se třikrát po sobě nezdařila správná sekvence kláves k ponoření.

„Odpočiň si.“

V jeho tónu byla výtka, ale klesla zpět do chráněných obrysů svého sedadla, vděčná za jakoukoli úlevu, vděčná i za ten bezpečnostní postroj, který ji podpíral. Svaly nemusely dělat to, co dělal postroj.

Posléze se do jejího vědomí vetřel Thomasův hlas.

„Byla jednou jedna čtrnáctiletá holčička. Žila na Zemi, na slepičí farmě.“

Já žila na slepičí farmě, pomyslela si Waela, a pak: *On mluví o mně!*

Otevřela oči.

„Takže ses hrabal v mých záznamech.“

„Je to moje práce.“

Čtrnáctiletá holčička na slepičí farmě. Jeho práce!

Zamyslela se nad tou holčičkou, kterou bývala – dítě emigrantů, co se hrabali v hlíně. Technozemědělci. Galská střední třída.

Od toho jsem se odřízla.

Ne… upřímně řečeno, musela přiznat, že utekla. Slunce vstupující do novu znamenalo pro čtrnáctiletou dívku pramálo – pro dívku, jejíž tělo se stalo tělem ženy mnohem dřív než u jejích vrstevnic.

Utekla jsem do Lodi.

Takové rozhovory vedla sama se sebou už mnohokrát. Waela zavřela oči. Bylo to, jako by v jejím vědomí žili dva lidé. Jednomu říkala „Útěk“ a druhému „Poctivost“. Útěk měl námitky proti životu Lodníka a vzpíral se proti pevninským nebezpečím.

Útěk říkal: „Proč mě vůbec vybrali k tomuhle zatraceně riskantnímu životu?“

Poctivost odpovídala: „Jak si vzpomínám, přihlásila ses dobrovolně.“

„Pak jsem musela někde zapomenout mozek. Co mě to sakra napadlo?“

„Co víš o Pekle?“ zeptala se Poctivost.

„Jo, musím poznat Peklo, než dokážu pochopit Ráj. Neříká to takhle Kápéčko?“

„Máš to obráceně, jako obvykle.“

„Ty víš, proč jsem se přihlásila, krucinál!“ V hlase Útěku se chvěly slzy.

„Jo – protože on zemřel. Deset let s ním a pak – puf.“

„Zemřel! Nic víc o tom nedovedeš říct. ‚Zemřel.‘“

„Co jiného se dá říct?“ Hlas Poctivosti byl klidný, jistý.

„Jsi stejná jako Kápéčko, vždycky odpovídáš otázkami. Čím si to Jim zasloužil?“

„Zkoušel meze a našel je, když běžel Óčko.“

„Ale proč o tom Loď ani Kápéčko nikdy nemluví?“

„O smrti?“ Poctivost se odmlčela. „O čem se dá mluvit? Jim je mrtvý a ty jsi živá, a to je mnohem důležitější.“

„Vážně? Někdy si říkám… ptám se v duchu, co se

mnou bude.“

„Budeš žít až do smrti.“

„Ale co se *stane*?“

Poctivost se opět odmlčela, což pro ni bylo netypické, a řekla“ „Budeš bojovat o život.“

Waelo! Waelo, vstávej!

To byl Thomasův hlas. Otevřela oči, naklonila hlavu opřenou o sedadlo a pohlédla na něj. Světlo se třpytilo v prostoru nad ním a bylo slyšet dělníky, kteří venku v hangáru bušili do nějakého kovu. Všimla si, že také Thomas vypadá unaveně, ale brání se tomu.

„Vyprávěl jsem ti jeden příběh o Zemi,“ řekl.

„Proč?“

„Je pro mně důležitý. Ta čtrnáctiletá holčička měla náramné sny. Pořád ještě máš sny o svém životě?“

Pokožka jí začala nervózně žhnout. *Copak on čte myšlenky?*

„Sny?“ Zavřela oči a vzdychla. „K čemu jsou mi sny? Mám svou práci.“

„Stačí to?“

„Stačí?“ Zasmála se. „To mi starost nedělá. Loď mi posílá dolů mého prince, vzpomínáš?“

„Nerouhej se!“

„Já se nerouhám, to ty. Proč musím svádět toho chudáčka blbečka básníka, když…?“

„O to už se nebudeme hádat. Odejdi od toho. Vzdej to. Ale už žádné hádky.“

„Já nic nevzdávám!“

„To už jsem si všiml.“

„Proč ses hrabal v mých záznamech?“

„Snažil jsem se vybavit si tu holčičku. Jestli se těch snů nepoleká, možná se se snílky někam dostane Chci jí povědět, co se s těmi sny stalo.“

„No, co se s nimi stalo?“

„Pořád je má; vždycky je bude mít.“

Mluvíte o bozích. Jak je libo. Avata nyní mluví tím jazykem. Avata říká, že vědomí je dar všech bohů jedinci. Vědomí je dar jednoho Boha všemu lidstvu. Ve vědomí nalézáte strukturu, formu vědomí, krásu.

Kerro Panille,
Překlady z Avaty

HALI NECÍTILA plynutí času, ale když jí ozvěny vlastního hlasu přestaly zvučet ve vědomí, zjistila, že má před sebou sebe samu. Stále vnímala tu maličkou laboratoř, kde se Loď zjevila za terminálem v Záznamech. A v té laboratoři bylo její tělo. Tělo leželo natažené na žlutém gauči a ona na ně zírala shora, aniž by věděla, jak to dělá. Laboratoř plnilo světlo, linoucí se ze všech ploch. Polekalo ji, jak se vzezřením liší od zrcadlového obrazu, který znala po celý svůj život. Kluzký žlutý materiál gauče zvýrazňoval její hnědou pleť. Říkala si, že zář světla by měla oslňovat, ale nedokázala cítit nic nepříjemného. Tam, kde jí pod levým uchem končily krátké černé vlasy, bylo černé mateřské znamínko. Od kroužku v nose se odráželo světlo a třpytivě kontrastovalo s její pokožkou. Její tělo obklopovala zvláštní aura.

Chtěla promluvit a na jeden zpanikařený okamžik nevěděla, jak to dokáže. Bylo to, jako by se pracně snažila vrátit do svého těla. Zaplavil ji náhlý klid a uslyšela hlas Lodi.

„Jsem tady, Ekelová."

„Je to jako hibernace?" Nevnímala, že mluví, ale slyšela vlastní hlas.

„Daleko obtížnější, Ekelová. Ukazuju ti to, protože si to musíš zapamatovat."

„Budu si to pamatovat."

Zčistajasna ucítila, jak zvolna padá do tmy. A v popředí jejího vědomí byl slib Lodi, že jí dá na tento zážitek jiné tělo. Tělo stařeny.

Jaké to bude?

Neexistovala odpověď, jen tunel. Byl to dlouhý, teplý tunel, a nejznepokojivější bylo, že v něm nebyl žádný tlukot srdce, vůbec žádný puls. Ale někde v dálce se třpytilo světlo a za světlem zahlédla svah kopce. Vyrůstala na palubě, vyznala se v koridorech, aniž by o nich přemýšlela, ale když se vynořila skrz bílý ovál, byl to pro ni šok, protože se ocitla v neuzavřeném prostoru.

Teď však tu tep byl. Byl v její hrudi. Přiložila si tam ruku, pocítila drsnou tkaninu a podívala se tam. Ruka byla tmavá, stará a vrásčitá.

To není moje ruka!

Rozhlédla se. Byl to svah kopce. Cítila hlubokou bezbrannost své zdejší existence. Svítilo slunce, žlutá záře, která byla tomuto tělu příjemná. Podívala se na nohy, na paže: staré tělo. A v dálce byli další lidé.

V její mysli promluvila Loď: „Chviličku potrvá, než se s tímhle tělem obeznámíš. Nesmíš na ně moc spěchat."

Ano – cítila, jak se její vědomí prodírá navenek skrz zadržující spojovací články. Na nohou měla sandály; cítila řemínky. Hrubý terén pod nohama, když zkusila dva šouravé krůčky. Látka ji švihla přes kotníky – hrubě tkané pytlovité roucho. Už cítila, jak jí dře ramena, když se pohne; byl to jediný oděv, pokrývající její tělo… ne. Kolem vlasů měla ovinutý kus látky. Zvedla ruku a dotkla se jí, a přitom se obrátila čelem z kopce dolů.

Tam dole bylo vidět dav několika set lidí – snad až tři stovky. Nebyla si jista.

Cítila, že tohle tělo možná předtím utíkalo, než v něm zaujala své místo. Dýchalo se těžce. Do chřípí ji udeřil pach starého potu.

Už slyšela dav; mumlavý zvířecí zvuk. Pohybovali se zvolna do kopce směrem k ní. Lidé v něm obklopovali muže, který vlekl přes rameno cosi, co vypadalo jako kus stromu. Jak se přiblížil, uviděla krev na jeho tváři, podivnou obroučku na jeho čele… vypadalo to jako trnitá če-

lenka. Muž byl zřejmě zbit; skrz rozedrané šedé roucho bylo vidět podlitiny a šrámy.

Ještě když byl muž vzdálen kus od ní, uviděla, jak klopýtl a padl tváří do hlíny. Žena ve vybledlém modrém rouchu mu vyrazila na pomoc, ale odrazili ji dva mladíci, kteří měli helmy s hřebeny a na horní části trupu nějaký tuhý oděv, který se třpytil. V davu bylo mnoho takových mužů. Dva kopali a dloubali do padlého muže, snažili se ho přinutit vstát.

Brnění, vybavila si historické hologramy. *Oni mají brnění.*

Hrozilo, že ji zahltí pocit té obrovské vzdálenosti v čase mezi tímto okamžikem a jejím životem na palubě. *Lodi?*

Buď klidná, Ekelová. Buď klidná.

Přinutila své staré plíce k několika hlubokým, namáhavým nadechnutím. Muži v pancířích, jak viděla, měli tmavé suknice, které je zakrývaly ke kolenům… těžké sandály na nohou, kovové chrániče na holeních. Každý měl na rameni krátký meč v pochvě s rukojetí čnící vedle hlavy. Dav zvládali pomocí dlouhých holí… *Ne*, opravila se. Používají kopí, zatlačují dav tupými konci.

Dav se teď hemžil, zakrýval před ní padlou postavu. Ozýval se z něj ohromný křik a pláč – konflikt, kterému nerozuměla.

Někdo zvolal: „Nechte ho vstát! Prosím, nechte ho vstát!“

Jiní křičeli: „Zbijte toho parchanta! Bijte ho!“

Řada mužů v pancířích zatlačovala dav nazpátek a vedle padlého ponechala vysokého snědého muže. Snědý muž se rozhlížel kolem sebe, jeho strach byl zřejmý. Ucukl stranou, pokusil se uprchnout, ale dva muži v pancířích mu zastoupili cestu a máchli po něm žerděmi svých kopí. Ucouvl nazpátek k padlému muži.

Jeden z vojáků pohrozil snědému špičkou svého kopí a křičel přitom něco, čemu Hali nerozuměla. Ale ten snědý se shýbl a zvedl strom, zvedl ho z padlého.

Co se to tu děje?

Pozoruj a nevměšuj se.

Opodál kvílel hlouček žen. Když se padlý muž pracně zvedl a připojil se k snědému, který nyní vlekl strom, všichni se pohnuli do kopce směrem k Hali. Bedlivě je pozorovala, pátrala po všech nápovědách, které by jí mohly sdělit, co se děje. Očividně to bylo něco bolestného. Je to významné? Proč Loď trvala na tom, aby byla svědkem této scény?

Přiblížili se. Bitý muž klopýtal kupředu a posléze se zastavil u kvílejících žen. Hali viděla, že se sotva drží na nohou. Jedna z žen proklouzla kruhem vojáků a otřela zkrvavenou tvář zraněného muže šedou látkou. Kašlal v dlouhých, těžkých křečovitých záchvatech, držel se za levý bok a při každém zakašlání udělal bolestnou grimasu.

Nad povědomím Hali převládlo zdravotnické vzdělání. Ten muž byl těžce zraněn – přinejmenším zlámaná žebra, a snad probodnutá plíce. V koutku úst měl krev. Chtělo se jí rozběhnout se k němu, využít svých rafinovaných dovedností, aby mu ulevila v utrpení.

Nevměšuj se!

Přítomnost Lodi byla jako něco hmatatelného zeď, mezi ní a zraněným mužem.

Klid, Ekelová.

Loď byla v jejích myšlenkách.

Sevřela ruce v pěsti, několikrát se zhluboka, zajíkavě nadechla. To ji upozornilo na pach davu. Byl to nejodpornější smyslový vjem, jaký kdy zažila. Čpěli nemytým kvašením. Jak mohou přežít ty věci, o kterých ji zpravoval její nos?

Tehdy uslyšela promluvit zraněného muže. Hlas měl měkký a směřoval k ženám, které umlkly, když mluvil.

„Plačte ne pro mě, ale pro své děti.“

Hali ho slyšela jasně. Taková něha v tom hlase!

Tehdy jeden z mužů v pancířích udeřil zraněného do zad násadou kopí, přinutil ho pokračovat v klopýtavém

pochodu do kopce. Přiblížili se. Ten snědý vlekl část stromu.

Co to dělají?

Poraněný se ohlédl na hlouček žen, které zase kvílely. Jeho hlas byl silný, mnohem silnější, než Hali považovala za možné.

„Jestliže tohle dělají zelenému stromu, co udělají uschlému?“

Zraněný se obrátil a pohlédl zpříma na Hali. Stále se držel za bok a ona uviděla na jeho rtech červenou pěnu, charakteristickou pro proděravění plic.

Lodi! Co mu to dělají?

Pozoruj.

Zraněný řekl: „Cestovala jsi daleko, abys to uviděla.“

Loď se vmísila do jejího zděšení: „Mluví s tebou, Ekelová. Můžeš mu odpovědět.“

Prach z davu se vzdouval kolem ní a ona se jím zakuckala, než mohla promluvit, pak: „Jak… jak víš, z jaké dálky přicházím?“

To, co slyšela vycházet ze svých úst, byl sípavý hlas stařeny.

„Nejsi přede mnou skryta,“ řekl zraněný.

Jeden z vojáků se jí zasmál a vytrčil kopí směrem k ní. Udělal to takřka hravě. „Uhni, bábo. Sice jsi cestovala daleko, ale já tě můžu poslat ještě dál.“

Jeho kumpáni se tomu žertu zachechtali.

Hali si vybavila ujištění Lodi: *stařena nikomu nevadí*. Zraněný na ni zavolal: „Dej jim vědět, že je dokonáno!“

Pak ji zahalily hněvivé výkřiky davu a zvířený, páchnoucí prach. Málem se dusila, když ji míjeli, zachvácena křečovitým kašlem, který jí pročistil hrdlo. Když zase mohla, obrátila se a zadívala za davem a vydralo se jí zajíknutí. Na vrcholku kopce za davem viseli dva muži na stromovitých konstrukcích s křížovými břevny, právě takových, jakou vlekl ten raněný muž.

Dav se na chvilku rozevřel, takže znovu zahlédla raně-

ného, který se obrátil směrem k ní a křikl: „Jestli někdo chápe Boží vůli, pak jsi to určitě ty.“

Hemžící dav ho před ní znovu zakryl.

Boží vůli?

Nějaká ruka se dotkla jejího ramene a ona polekaně ucukla, otočila se a uviděla po svém boku mladíka v dlouhém hnědém rouchu. Jeho dech páchl stokou. A jeho hlas byl vemlouvavě kňouravý.

„Říká, že přicházíš zdaleka, matko,“ řekl Páchnoucí-dech. „Znáš ho?“

Pohled do očí Páchnoucího-dechu způsobil, že si prudce uvědomila bezbrannost starého těla, v němž sídlilo její vědomí. Tohle je nebezpečný člověk… velmi nebezpečný. Výraz v jeho očích jí připomínal Oakese. Mohl by způsobit velikou bolest.

„Měla bys mi odpovědět,“ řekl a v jeho hlase byl jed.

Avatu nazýváte „Svatojánská muška v noci moře“. Avata má pochybnosti o takových slovech, protože Avata vidí krajinu vaší mysli. Avata se pohybuje vaší krajinou s obtížemi. Mění se a kroutí a mění, když jí Avata prochází. Ale Avata už takové cesty podnikl dřív. Avata je průzkumníkem takových krajin. Vaše fantomy jsou Avatovými průvodci. Jsme spojeni v pohybu.

Co je ta věc, kterou nazýváte „přirozený vesmír“? Je to něco převzatého od vašeho boha? Ááá, oddělili jste části sebe, abyste vytvořili jedinečné. Nepotřebujete toto odloučení pro svá stvoření. V této plynulé vyhýbavosti vaší krajiny je vaše síla. Šablony… ááá, šablony. Od vás samých pocházejí síly, které formují dráhu každé myšlenky. Proč uzavíráte své myšlenky do maličké, neměnné krajiny?

Nalézáte rozdíl mezi rozměry a přípravou své krajiny. Soustavně se připravujete, říkáte: „Řeknu něco o…“ Ale tím se omezuje to, co říkáte, a sděluje to vašemu posluchači, že má přijmout vaše meze. Všechna taková měření a omezování pocházejí z obyčejného systému v prosté, lineární krajině. Rozhlédni se kolem sebe, Člověče! Kde tvé smysly nalézají takovou prostotu?

Poskytne druhý pohled na krajinu stejnou podívanou jako ten první? Proč je vaše vůle tak neohebná?

Magické spříznění mezi předmětem a podobností, mezi bytím a symbolem, je podtónem všech symbolických systémů. To je předpokládaným základem jazyka. Výrazy pro věc nebo předmět jsou ve většině jazyků příbuzné výrazům pro říkat nebo mluvit, a ty zas mají své kořeny v magii.

Kerro Panille,
Zpívám Avatovi

OAKES zůstal stát v němém ohromení, upíraje pohled na Jesuse Lewise, který se zastavil hned za příklopem kápéčkovské kóje. Někde v pozadí něco hučelo. Oakes si uvědomí, že nechal holofokus promítat Agrarium D-9. Ano… tam venku je bílý den. Klepl na vypínač a projekci přerušil.

Lewis udělal další krok do nitra kóje. Těžce dýchal. Řídké, slámově zbarvené vlasy měl rozcuchané. Tmavýma očima těkal doleva, doprava – sondoval místnost. Právě v tom pohybu očí rozpoznal Oakes charakteristický rys těch, kdo žili na pevnině. Zranění na Lewisově úzké, rozeklané bradě zakrývala náplast z pseudokůže, další měl na kořeni ostrého nosu. Tenká ústa byla zkřivena sarkastickým úsměvem.

„Co se ti stalo?“

„Klony…“ Hluboký nádech. „… Vzpoura.“

„Pevnůstka?“ Oakesem projelo ostré bodnutí strachu.

„Už je to v pořádku.“

Lewis kulhavě přešel místnost, klesl na divan. „Nemáš tu trochu té tvé speciální šťávy radosti? V Pevnůstce jsme přišli o všechnu, do poslední kapky.“

Oakes spěchal ke skryté skříňce, vyndal láhev drsného pandorského vína, otevřel ji a celou podal Lewisovi.

Lewis láhev zvedl dnem vzhůru a dal si čtyři dlouhé doušky bez nadechnutí, přičemž přes láhev neustále upřeně zíral na Oakese. Vypadá to, že chudák starý Kápéčko je

na tom špatně. Pod očima má tmavé kruhy. *Má to těžké.*

Pro Oakese byla ta chvilka vítaná, získal tak čas, aby se vzpamatoval. Nevadilo mu posloužit Lewisovi, a pocit osobní péče, který to tlumočilo, bude mít kýžený efekt. Očividně se v Pevnůstce stalo něco moc ošklivého. Oakes počkal, až Lewis postaví láhev, pak: „Vzbouřily se?“

„Odpad z Místnosti Křiku, poraněné a další, které prostě nemůžeme živit. Jídla začíná být velký nedostatek. Všechny jsem je přesunul ven.“

Oakes kývl. Klony vyhozené z Pevnůstky byly samozřejmě odsouzeny k smrti. Rychlá a efektivní likvidace pandorskými démony… pokud by neměli tu smůlu a nenarazili na Nervoběžce nebo Vřetenovce. Hnusná záležitost.

Lewis si znovu zhluboka lokl vína, pak: „Neuvědomili jsme si, že to tam okolo zamořili Nervoběžci.“

Oakes se otřásl. Pro něj byli Nervoběžci nejhorší z pandorských hrůz. Dokázal si představit, jak se ti hbití, nitkovití tvorové přichytávají k jeho tělu, pustoší mu nervy, vnikají do očí, hltavě se prožírají k mozku. Dlouhé utrpení při takovém napadení bylo na pevnině dobře známo a vyprávění o něm dolehlo až na palubu. Na Pandoře se Nervoběžců bálo všechno živé, patrně až na řasu. Ta se zdála být imunní.

Když Oakes dokázal ovládnout hlas, zeptal se: „Co se stalo?“

„Klony začaly vyvádět jako obvykle, když jsme je zavřeli venku. Vědí, jaké to tam venku je, samozřejmě. Nejspíš jsme nedávali dost dobrý pozor. Najednou řvaly: ‚Nervoběžci!‘“

„Tvoji lidé zamkli, samozřejmě.“

„Všechno pevně uzavřeno a snažili jsme se najít líheň.“

„No a?“

Lewis zíral na láhev ve svých rukou, zhluboka se nadechl.

Oakes čekal. Nervoběžci jsou děsní, to ano; trvalo tři nebo čtyři minuty, než dokázali to, co jiní démoni svedli za pár vteřin. Ale se stejným výsledkem.

Lewis vzdychl, znovu upil doušek vína. Zdál se klidnější, jako by mu Oakesova přítomnost sdělovala, že je konečně opravdu v bezpečí.

„Zaútočili na Pevnůstku," řekl Lewis.

„Nervoběžci?"

„Klony."

„Zaútočili? Ale jaké zbraně…?"

„Kameny, vlastní těla. Někteří rozbourali kanalizační vývod, než jsme jim stihli zabránit. Dva klony se tudy dostaly dovnitř. To už byly infikované."

„Nervoběžci v Pevnůstce?"

Oakes zíral na Lewise v hrůze. „Co jste udělali?"

„Nastal šílený zmatek. Naše posádka, většinou E-klony, se zamkla v Akvakulturní laboratoři, ale Běžci už byli tou dobou ve vodním potrubí. Laboratoř je v troskách. Nikdo tam nepřežil. Já se zavřel ve velíně s patnácti pobočníky. Byli jsme čistí."

„Jaké jsou ztráty?"

„Většina našich výkonných."

„Klony?"

„Skoro všechny."

Oakes udělal obličej. „Proč jsi nepodal hlášení, nežádal o pomoc?" Poklepal na pecičku ve své šíji.

Lewis zavrtěl hlavou. „Snažil jsem se. Slyšel jsem praskání nebo nic, pak se na mě pokoušel mluvit někdo jiný, snažil se mi vkládat do hlavy obrazy."

Obrazy v hlavě!

To byl dobrý popis toho, co Oakes prožíval. Do jejich bezpečného komunikačního spojeníčka někdo pronikl! Kdo?

Pronesl tu otázku nahlas.

Lewis pokrčil rameny. „To se pořád ještě snažím zjistit."

Oakes si přiložil ruku k ústům. *Loď? Ano, ta zatracená loď se vměšuje!*

Neodvážil se vyslovit své podezření nahlas. Loď měla

oči a uši všude. Byly tu i jiné obavy. Líheň Nervoběžců se musí vypálit. Představoval si Pevnůstku s masou seškvařenin uvnitř.

„Říkáš, že Pevnůstka je v pořádku?“

„Čistá. Vysterilizovaná, a ještě máme prémii.“ Lewis si ještě dlouze lokl vína a zazubil se na Oakese, vychutnávaje napětí, které četl v Kápéčkově tváři. Kápé byl *tuze* čitelný.

„Jak?“ Oakes se nepokoušel skrýt svou netrpělivost.

„Chlór a silně chlórovaná voda.“

„Chlór? Chceš říct, že *ten* zabíjí Nervoběžce?“

„Viděl jsem to na vlastní oči.“

„Tak jednoduché? Je to tak jednoduché?“ Oakes myslel na všechna ta léta, která prožili v hrůze z těchto nejmalinkatějších démonů. „Chlórovaná voda?“

„Silně chlórovaná, nepitná. Ale Nervoběžce rozpouští. Jako kapalina nebo plyn proniká do všech škvír a dostane každého. V Pevnůstce to smrdí, ale je tam čisto.“

„Víš to jistě?“

„Jsem tady.“ Lewis si poklepal na hruď a znovu si lokl vína. Oakes reagoval podivně. Bylo to znepokojivé. Lewis postavil láhev s vínem a zamyslel se nad zprávou, kterou četl v raketoplánu cestou na palubu. *Legata do Místnosti Křiku!* Copak neexistují meze toho, čeho je ten starý prevít schopen? Lewis doufal, že ne. Takhle se dá Oakes ovládat – prostřednictvím svých výstřelků.

„Skutečně jsi tady,“ souhlasil Oakes. „Jak jsi dostal… chci říct, jak jste zjistili…?“

„My, co jsme byli ve Strojovně, jsme měli veškeré ovladače před sebou. Začali jsme vylévat všechno, co nám přišlo pod ruku…“

„Ale chlór; kde jste vzali chlór?“

„Zkoušeli jsme solný roztok. Došlo k elektrickému zkratu, velké elektrolytické reakci v roztoku, a už jsme měli chlór. Byl jsem tehdy u senzorů a viděl jsem, že chlór několik Nervoběžců zabil.“

„Víš to jistě?“

„Viděl jsem to na vlastní oči. Prostě se scvrkli a pomřeli.“

Oakes už to začínal vidět před očima. Kolonie nikdy nespojovala chlór s Nervoběžci. Většina palubních žíravin měla stejně na pevnině pramalé účinky. Užitná voda se vyráběla pomocí filtrů a žáru v laserových pecích. Tak to bylo nejlevnější. Na Nervoběžce fungoval oheň. Kolonie odjakživa používala oheň. Dostal další nápad.

„Ti, co přežili… jak…?“

„Zachránili se jen ti, co byli zamčení v neprodyšně uzavřeném prostoru předtím, než se infekce rozšířila. Všechno ostatní jsme spláchli chlórovým plynem a silně chlórovanou vodou.“

Oakes si představil, jak plyn zabíjí lidi a Nervoběžce, jak žíravina spaluje maso… Zatřepal hlavou, aby takové myšlenky zahnal.

„Víš absolutně jistě, že Pevnůstka je bezpečná?“

Lewis k němu upřeně vzhlížel. *Drahá Pevnůstka!* Nic není důležitější.

„Vracím se zítra.“

Opožděně si Oakes uvědomil, že by měl projevit lidštější péči. „Ale můj milý brachu, jsi raněný!“

„Nic vážného. Ale jeden z nás bude muset být od nynějška pořád v Pevnůstce.“

„Proč?“

„Ten úklid byl pěkně krvavý a to způsobuje nesnáze.“

„Jaké nesnáze?“

„Přežívající klony, ba i někteří z našich lidí… no, umíš si představit, jak jsem to tam musel vyčistit. Došlo k nezbytným ztrátám. Některé přežívající klony a pár nerozumnějších z řad našich lidí…“ Pokrčil rameny.

„Co je s nimi? Vysvětli mi to.“

„Museli jsme vyřídit několik peticí od klonů a našlo se dokonce i několik našich lidí, kteří s nimi sympatizovali. Nechal jsem tam za sebe Murdocha a sám jsem se vydal sem, podat hlášení.“

„Klony? Petice? Jak je vyřizujete?“

„Stejným způsobem, jako jsem vyřešil problém s potravinami.“

Oakes se zamračil. „A… ti sympatizanti?“

Lewis znovu pokrčil rameny. „Když jsme vysterilizovali prostor kolem Pevnůstky, ostatní démoni se vrátili. Představují rychlý a účinný způsob, jak vyřešit náš problém.“

Oakes se dotkl jizvy po pecičce na své šíji. „Ale když… totiž, proč jsi neposlal někoho nahoru…?“

„Zůstali jsme, dokud jsme neměli jistotu, že jsme čistí.“

„Ano… ano, samozřejmě. Chápu. Udatní chlapíci.“

„A umíš si představit, co by se stalo, kdyby se to vyneslo?“

„Máš úplnou pravdu.“ Oakes přemýšlel o tom, co Lewis prve řekl. Jako obvykle rozhodoval Lewis správně. Řízné, a tedy účinné.

„Copak jsem se to doslechl o Legatě?“ zeptal se Lewis.

Oakese to rozhořčilo. „Nemáš právo zpochybňovat mé…“

„Ale jen klid. Chceš ji poslat do Místnosti Křiku. Já jen chci vědět, jestli se ji připravujeme nahradit.“

„Nahradit… Legatu? To asi ne.“

„Dej mi vědět hodně předem, kdybys potřeboval náhradu.“

Oakes se pořád ještě zlobil. „Napadá mi, Lewisi, že velice plýtváš životy.“

„Víš o nějakém jiném způsobu, jak bych to mohl vyřešit?“

Oakes zavrtěl hlavou. „Nic ve zlém.“

„Já vím. Ale právě tohle je důvod, proč ti takové věci nehlásím, pokud se nezeptáš nebo pokud mi nic jiného nezbývá.“

Oakesovi se teď nezamlouval Lewisův tón, ale dostal další nápad. „Jeden z nás musí zůstat v Pevnůstce pořád? A co… chci říct, co Kolonie?“

„Budeš to tady muset zabalit a jít na pevninu Kolonii řídit. To je naše jediné řešení. Jako styčného důstojníka na palubě můžeš použít Legatu, pokud bude po Místnosti Křiku ještě k užitku.“

Oakes se nad tím zamyslel. Jít na pevninu mezi všechny ty zvrácené démony? Periodické cesty demonstrace síly, už to bylo dost zlé… ale žít tam na plný úvazek?

„Právě proto jsem se ptal na Legatu,“ řekl Lewis.

Uchlácholený Oakes si troufl na důležitější otázku: „Jaká… je… situace v Kolonii?“

„Dost bezpečná, pokud zůstaneš uvnitř nebo cestuješ jen v servu nebo v raketoplánu.“

Oakes zavřel na chvilku oči a zase je otevřel Lewis znovu předvedl bezchybnou dedukci. Komu jinému by mohli věřit tak, jak důvěřují jeden druhému?

„Ano, rozumím.“

Oakes se rozhlédl po své kóji. Žádné viditelné senzory, ale to ho nikdy neuklidňovalo. Ta zatracená loď vždycky věděla, co se děje uvnitř.

Budu muset jít na pevninu.

Důvody byly lákavé. Lewis přestěhuje Laboratoř Jedna do Pevnůstky, samozřejmě. Ale v Kolonii bylo v rovnováze příliš mnoho jiných delikátních záležitostí.

Pevnina.

Vždycky věděl, že jednoho krásného dne bude muset opustit loď. Nijak nepomáhalo, že okolnosti rozhodly za něj. Stěhování bylo nucené a on se cítil bezbranný. Tenhle incident s Nervoběžci ho nijak neuklidnil.

Takové dilema!

Zatímco shromažďoval větší moc a uplatňoval ji, byla Loď čím dál méně důvěryhodná. A Pandora zůstávala stejně nebezpečná a neznámá.

Tehdy Oakese napadlo, že dřív doufal ve zklidněnou a vydezinfikovanou planetu, místo, které pro něj Lewis připraví, než půjde na pevninu.

Sterilní. Ano.

Oakes upřeně hleděl na Lewise. Proč ten člověk vypadá tak poťouchle? Nejde jen o to přežití navzdory veškeré pravděpodobnosti. Lewis si nechává něco pro sebe.

„Co ještě máš?“

„Ty nové E-klony. Byly v izolované komoře a všechny přežily. Jsou čisté, kompletně nenaprogramované a krásné. Prostě krásné.“

Oakes byl nedůvěřivý. Statistický výskyt deviací mezi klony byl známým faktorem. Tělo konec konců nebylo chráněno proti kosmickému bombardování, které měnilo genetické informace v lidských buňkách. Přebudování struktury DNA je Lewisova specialita, ano, ale stejně…

„Žádné deformace?“

„Použil jsem buňky elektrořasy a vrátil se k překombinované DNA jako základu ke změnám.“ Třel si ukazováčkem ze strany nos. „Povedlo se nám to.“

„Tos říkal už minule.“

„Minule to taky fungovalo. Prostě jsme nemohli vystačit s přídělem potravin, nezbytným pro…“

„Žádné zrůdy?“

„Čistá práce. Máme jen zrychlený růst a dozrávání. A s tou řasou se nepracuje snadno. Lidi v laboratoři měli věčně halucinace a stárli rychleji než…“

„Ještě pořád si můžeš dovolit *plýtvat* na tohle laboranty?“

„To není plýtvání!“ Lewis se zlobil; právě ta reakce, o jakou Oakes usiloval.

Oakes se konejšivě usmál. „Chci jen vědět, že to funguje, Jesusi, to je všechno.“

„Funguje to.“

„To je dobře. Určitě jsi jediný, kdo tu práci dokázal, ale já jsem jediný, kdo ti může k tomu poskytnout dostatečnou volnost. Jaký je časový rámec?“

Lewis zamžikal nad náhlým posunem v té otázce. Ten mazaný starý prevít vždycky dokáže člověka vyvést z rovnováhy. Zhluboka se nadechl, cítil víno, pak si vzpomněl

na pocit ochranitelského uzavření, které mu Loď… *loď* vždycky poskytovala.

„Jak dlouho?“ naléhal Oakes.

„Můžeme pokračovat na růstu E-klonu, vlastně stárnutí, a dospět do jakéhokoli věku. Podle odhadu do věku padesáti let za padesát divonů.“

„V dobrém stavu?“

„Špičkový stav a zcela receptivní vůči našemu programování. Jsou to vrnící nemluvňata, dokud se z nich nestanou naši… hm, služebníci.“

„Pak můžeme obnovit pracovní síly v Pevnůstce dost rychle.“

„Ano… ale to je právě potíž. Většina našich lidí to ví a… ááá, viděli, co jsem udělal s těmi klony a sympatizanty. Začínají chápat, že můžou být nahrazeni.“

„Chápu,“ kývl Oakes. „Právě proto musíš zůstat v Pevnůstce.“ Bedlivě Lewise pozoroval. Muž byl pořád ustaraný, pořád si nechával něco pro sebe. „Co ještě, Jesusi?“

Lewis promluvil příliš rychle. Odpověď měl připravenu, čekal jen na otázku.

„Energetický problém. Ten můžeme vyřešit.“

„*Ty* ho můžeš vyřešit.“

Lewis sklopil oči. Tuhle odpověď čekal. Správná odpověď, samozřejmě. Ale musí vyprodukovat víc vznětu, svého elixíru.

„Něco ti navrhnu,“ řekl Oakes. „Spousta těžké práce zabírá čas, který by se jinak mohl věnovat intrikám a starostem. Když už jsi vyřešil problém klonů, nasaď své lidi do práce na likvidaci řasy. Chci pěkné, jednoduché řešení. Enzymy, virus, to je jedno. Řekni jim, ať tu řasu vyhubí.“

Nekonečný vesmír představuje nekonečný počet příkladů nepromyšlených činů, často rozmarných a nebezpečných, božských ve své záhadnosti. Bez božské moci nemůže vědomá dedukce prozkoumat celý tento vesmír tak, aby byl zcela známý; za tím, co je vysvětleno, musí zůstat mystéria. Jediný rozum v tomto vesmíru je ten, který vy ve své nebožské nestoudné aroganci promítáte do vesmíru. V tom si uchováváte příbuzenství se svými nejprimitivnějšími předky.

Raja Thomas,
Záznamy Lodi

JAK TAM Hali stála ztuhlá hrůzou před cizincem s páchnoucím dechem, snažila se vymyslet nějakou bezpečnou reakci. Ty strašné *rozdíly* tohoto místa, kam ji Loď promítla, v ní budily pocit bezmoci. Prach z davu, který následoval zbitého muže, zhoubné pachy, vášeň v hlasech, hemživé pohyby proti jedinému slunci…

„Znáš ho?“ naléhal muž.

Hali měla sto chutí říci, že ještě nikdy zraněného muže neviděla, ale něco jí říkalo, že to nemůže být pravda. Na tom člověku bylo něco znepokojivě známého.

Proč ke mně promlouval o Bohu a vědění?

Nemůže to být další Lodník, kterého sem promítli? Proč jí ten raněný člověk připadal tak známý? A proč ji přímo oslovil?

„Mně to můžeš povědět.“ Páchnoucí-dech byl potměšile vytrvalý.

„Urazila jsem velký kus cesty, abych ho viděla.“ Ten starý hlas, kterým ji Loď vybavila, zněl skřípavě, ale slova byla pravdivá. Cítila to v těch starých kostech, které si vypůjčila. Loď by jí nelhala, a Loď řekla tohle: … *hodně velká vzdálenost*. Ať byl význam této události jakýkoli, Loď ji sem přivedla výlučně proto, aby ji viděla.

„Neznám tvé nářečí,“ řekl Páchnoucí-dech. „Jsi ze Sidonu?“

Pohnula se za davem a promluvila nepřítomně k inkvizitorovi, který s ní srovnal krok. „Pocházím z Lodi.“

Co to ti lidé s raněným dělají?

„Z Lodi? O tom místě jsem nikdy neslyšel. Patří k Římskému pochodu?“

„Loď je daleko. Daleko.“

Co to *dělají* nahoře na tom kopci? Někteří vojáci vzali ten kus stromu a natáhli ho na zem. Zahlédla skrz dav nějakou činnost.

„Jak tedy může Ješua říkat, že znáš Boží vůli?“ dotazoval se Páchnoucí-dech.

To ji upoutalo. *Ješua?* To jméno vyslovila prve i Loď. Tohle jméno, jak Loď říkala, se stalo Džísus a pak Ježíš. Jesus. Zaváhala a zadívala se upřeně na svého inkvizitora.

„Vy mu říkáte Ješua?“ zeptala se.

„Ty ho znáš pod nějakým jiným jménem?“

Pevně ji popadl za rameno. Lakotná poťouchlost v jeho hlase a vystupování se nedala přehlédnout.

Tehdy v ní promluvila Loď. *Tenhleten je římský špeh, informátor, který pracuje pro ty, co mučí Ješuu.*

„Znáš ho?“ vyptával se Páchnoucí-dech. Bolestně jí zatřásl ramenem.

„Myslím, že tenhle… Ješua je příbuzný s Lodí,“ řekla.

„Příbuzný s… Jak může být někdo příbuzný s nějakým místem?“

„Není příbuzný s Tebou, Lodi?“ pronesla svou otázku nahlas, bez přemýšlení.

Je.

„Loď říká, že to je pravda,“ řekla.

Páchnoucí-dech pustil její rameno a o dva kroky ucouvl. Hněvivě zkřivil ústa a zamračil se.

„Bláznivá! Jsi všeho všudy bláznivá stařena! Jsi stejný blázen jako tamten!“ Ukázal nahoru na kopec, kam muži v pancířích odvedli Ješuu. „Vidíš, co se stane bláznivým?“

Podívala se tam, kam ukazoval.

Dva muži už tam viseli, připoutáni k příčným břevnům, a ona pochopila, že je tam nechávají zemřít. Tohle čeká Ješuu!

Když jí to naplno došlo, dala se Hali do pláče.

V její mysli promluvila Loď: *Slzy nezbystřují smysly. Musíš pozorovat.*

Otřela si oči cípem svého roucha a zpozorovala, že Páchnoucí-dech zamířil nahoru do davu. Přiměla se stoupat s ním, tlačila se mezi lidi.

Musím pozorovat!

Ti v pancířích strhávali z Ješuy roucho. Odhalili jeho rány – modřiny a oděrky po celém těle. Snášel to všechno s netečnou pozorností, nereagoval ani na zajíknutí, které se rozlehlo, když lůza spatřila jeho rány. V té chvilce byla nestřežená zranitelnost, jako by se každý z přítomných zúčastnil vlastního umírání.

Někdo nalevo křikl: „Je to truhlář! Nepřivazujte ho!“

Z této části davu se vynořilo několik velkých, hrubě ukovaných hřebů, které někdo vrazil do ruky mladíka v pancíři.

Jiní se přidali ke křiku: „Přibijte ho! Přibijte ho!“

Dva muži v pancířích teď podpírali Ješuu z obou stran. Hlava se mu lehce zhoupla ze strany na stranu, pak se sklonila. Z druhé strany davu po něm něco házeli, ale on se nepokusil uhnout. Hali viděla, že ho zasáhly kameny… občas plivanec.

Všechno to bylo tak… tak bizarní, sehrané v oranžové záři tlumeného slunce, vycházející skrz vysokou vrstvu řídkých mračen.

Hali mžikáním potlačovala slzy v očích. Loď řekla, že to musí pozorovat! Výborně… Odhadovala, že nestojí víc než šest metrů od Ješuova levého ramene. Zdálo se, že je šlachovitý, patrně po většinu dospělého života aktivní, ale nyní byl na prahu vyčerpání. Zdravotnické vzdělání jí říkalo, že by to Ješua mohl přežít, kdyby měl řádnou péči,

ale měla dojem, že on o takovou péči nestojí, že ho nic z toho nepřekvapuje. Když už, pak se zdálo, že se nemůže dočkat, aby to měl za sebou. Snad to byla reakce utýraného zvířete, zahnaného do kouta, které už nemůže bojovat ani uprchnout.

Před jejíma očima zvolna zvedl hlavu a obrátil se tváří k ní. Tehdy nad ním spatřila slabou záři, auru, takovou, jakou viděla kolem vlastního těla, když ji Loď promítala pryč z…

Je také projekcí Lodi?

Poznala, že mezi muži v pancířích probíhá debata. Ten, který vzal hřeby od davu na protější straně, jimi mával před druhým.

Ješua se na ni díval, lákal na sebe její pozornost. Viděla v jeho očích poznání, zvednutá obočí… náznak překvapení.

Loď se ozvala: *Ješua ví, odkud jsi.*

On je také Tvá projekce?

To tělo tady žije jako tělo, řekla Loď. *Ale je tu něco víc.*

Něco víc… Proto jsi mě sem přivedla.

Co je to, Ekelová? Co je to?

Dychtivost Lodi se nedala přeslechnout.

Má někde další tělo?

Ne, Ekelová. Ne!

Zalekla se zklamání Lodi, přinutila se k vrcholné ostražitosti, kterou její strach vyžadoval.

Něco víc… něco víc… Tehdy něco pochopila, význam aury. *Není uzavřen v čase.*

Jsi hodně blízko, Ekelová. Loď byla spokojena a to ji uklidňovalo, ale napětí okamžiku se tím nesnižovalo.

Je na něm něco, co Čas nemůže zadržet, říkala si. *Smrt ho neosvobodí!*

Děláš mi radost, Ekelová.

Zaplavila ji radost, kterou prudce přerušila naléhavá výzva Lodi: *Teď! Sleduj tohle!*

Muži v pancířích se na něčem dohodli. Dva hodili Ješuu na zem, roztáhli mu paže na břevno.

Další vzal hřeby a pomocí kamene místo kladiva začal přibíjet Ješuova zápěstí ke dřevu.

Někdo z davu křikl: „Jestli jsi syn Boží, ukaž, jak se z toho dostaneš!“

Hali slyšela všude kolem sebe posměšný smích. Musela sepnout ruce na hrudi, aby se přiměla nevyrazit kupředu. Tohle je barbarské! Třásla se zoufalstvím.

Všichni jsme děti Lodi!

Tohle se jí chtělo zakřičet na ty hlupáky. Byla to lekce z prvních hodin NáLoděnství, pokárání kněze.

Dva vojáci zvedli kus dřeva a s ním i muže, který byl přibitý za zápěstí. Zajíkl se, když s ním pohnuli. Čtyři vojáci, z každé strany dva, zvedali trám na špičkách kopí k zářezu ve vysokém sloupu, který stál vzpřímený mezi dalšími dvěma oběťmi. Další voják vylezl po hrubém žebříku za sloupem a zahákl břevno do zářezu. Další dva vojáci přistoupili k Ješuovým visícím nohám. Zatímco jeden voják zkřížil kotníky, druhý přibil chodidla ke sloupu. Krev z rány stékala po dřevu.

Musela otevřít ústa dokořán a zajíkavě lapat po vzduchu, aby neomdlela.

Viděla, jak se hnědé oči zablýskly náhlou bolestí, když jeden z vojáků zatřásl sloupem, aby vyzkoušel jeho pevnost. Ješua se zhroutil kupředu, ztratil vědomí.

Proč mu způsobují takovou bolest? Co od něj chtějí?

Hali se protlačila kupředu v náhle umlklém davu, prodírala se jím se silou, která ji v tomto starém těle překvapovala. Musí to vidět zblízka. Musí vidět. Loď jí přikázala, ať pozoruje. Bylo těžké pohybovat se v tlačenici lidí, i přes sílu vnitřního puzení. A pak si zčistajasna uvědomila zatajený dech a ticho v davu.

Proč jsou tak zticha?

Jako by jí do očí zaplála pravda. Chtějí, aby to Ješua ukončil nějakou tajnou mocí, kterou má v sobě. Chtějí zázrak! Pořád ještě od něj chtějí zázrak. Chtějí, aby Loď… Bůh sáhl z nebe a ukončil tuhle brutální frašku. Tohleto

udělají a chtějí, aby to Bůh ukončil.

Protlačila se před další dva lidi a shledala, že se ocitla ve vnitřním kruhu davu. Už tu byly jen tři konstrukce z trámů, tři těla…

Ještě pořád bych ho mohla zachránit, pomyslela si.

Hraji píseň, podle které musíte tančit. Vám zbývá svoboda improvizace. Této improvizaci říkáte svobodná vůle.

Oakesovy stanovy

„SHROMÁŽDĚNÍ SE laskavě uklidní.“

Oakes použil ruční zesilovač, aby opanoval šum a hučení v centrální shromažďovací síni Kolonie. Byla to klenutá a okrouhlá místnost, jíž vévodila úzká plošina u jižní stěny, kde stál. Když se nepoužívala ke schůzím, vyrábělo se v síni zařízení pro produkci potravin a doplňková asambláž mocných vaků LNV. Kvůli tomu se všechny schůze musely ohlašovat alespoň deset hodin předem, aby dělníci měli čas vyklidit stroje a tkaniny.

Stále cítil napětí z přesunu z paluby na pevninu. Jeho smysl pro čas byl narušen diurnálním přesunem a tato schůze se musela svolat narychlo. Tady už bylo skoro poledne. Kvůli tomu bude obecenstvo pod psychologickým tlakem.

Tohle byla špatná hodina pro schůzi a ozvalo se trochu reptání proti narušování důležité práce, ale Murdoch to umlčel tím, že prozradil, že Oakes přijel na pevninu natrvalo. Bylo zřejmé, co to značí. Blíží se velké úsilí o zajištění Kolonie; tomu úsilí bude velet Oakes.

Na plošině s Oakesem stáli Murdoch a Rachel Demarestová. Pozice Murdocha jako ředitele Laboratoře Jedna byla dobře známa, a záhada obklopující účel laboratoře činila jeho zdejší přítomnost důvodem intenzivní zvědavosti.

Rachel Demarestová, to bylo něco jiného. Oakes se zamračil, když si na ni vzpomněl. Ledacos se dozvěděla, když fungovala jako posel mezi Ferrym a pevninou.

Zvuky v místnosti začínaly utichat, jak se opozdilci trousili dovnitř a usedali. Byly tu přenosné židle, mnohé

zhotovené z pokrouceného pandorského rostlinného materiálu. Osobité vzezření jedné každé židle Oakese uráželo. Bude se muset něco udělat, aby se tu všechno na pohled standardizovalo.

Přelétl pohledem místnost a všiml si, že na jednom sedadle dole vpředu je přítomen Raja Thomas. Žena vedle Thomase odpovídala popisu Waely TaoLini, který mu poskytl Murdoch – ženy, která přežila z původních projektů výzkumu řasy. Její znalosti by mohly být nebezpečné. Inu… ona a básník budou sdílet Thomasův osud. Konec problému!

Oakes už byl na pevnině skoro dva diurny a značnou část té doby zabrala příprava na tuhle schůzi. Bylo tu příliš mnoho ústních zpráv od Lewise a jeho nohsledů. V tomhle byl Murdoch docela užitečný. Měl by se pohlídat. Legata poskytla některá data a i teď zůstala na palubě a shromažďovala další.

Tato schůze představovala náročný úkol pro jeho moc, to Oakes věděl a měl v úmyslu postavit se mu čelem. Lewis odhadoval, že je tu asi tisícovka lidí. Větší část personálu Kolonie se nikdy nedala odtrhnout od strážní služby a údržby a budování a přestavování. Dva kroky dopředu, jeden krok zpátky – tak to na Pandoře chodí. Oakes si však byl vědom, že většina těch, kteří teď tam dole sedí proti němu, je zplnomocněna hlasovat za své druhy. Konaly se neoficiální volby a tohle bude skutečný pokus o demokracii. Chápal nebezpečí. Demokracie na palubě nikdy nepanovala a nemůže se dopustit ani na pevnině. Byla to střízlivá myšlenka a on cítil, jak adrenalin překonává dřívější holdování vínu.

Lidem trvalo ďábelsky dlouho, než se uvelebili; přecházeli, tvořili skupinky. Oakes čekal a snažil se projevit co největší trpělivost. V místnosti byl vlhký, kovový pach, který se mu nelíbil. A světla byla vyladěna příliš do zelena. Ohlédl se na Demarestovou. Byla štíhlá, s nevýraznými rysy a matně hnědými vlasy. Pozoruhodná byla jen

svým silně nervózním chováním. Demarestová byla iniciátorkou voleb – nositelkou petice. Oakes se zmohl na úsměv, když na ni pohlédl. Lewis prve říkal, že ví, jak ji zneškodnit. Protože Lewise znal, na detaily se nevyptával.

Posléze vystoupila Rachel Demarestová na popředí plošiny. Ruční zesilovač si nechala na klipsně u pasu, zvedla obě paže a rychle kroutila dlaněmi. Bylo zajímavé, že místnost okamžitě utichla.

Proč nepoužívá zesilovač? podivil se v duchu Oakes. Je technický antitalent?

„Děkuju vám, že jste přišli," řekla. Hlas měla vysoký a kvičivý, kňouravě podbarvený. „Moc vás nezdržíme. Náš Kápéčko má kopii vaší petice a slíbil ji zodpovědět bod po bodu."

Vaší petice! pomyslel si Oakes. *Ne mojí petice. Kdepak.*

Ale důkazy od Lewise a Murdocha byly jasné. Tahle ženská chce podíl na moci v Kolonii. A podařilo se jí tuze šikovně vyslovit *Kápéčko* s takovým důrazem, že ten titul působil hloupě. Bitva tudíž byla zahájena.

Když Demarestová o krok ustoupila a pohlédla na něj, vytáhl Oakes z vnitřní kapsy své bílé kombinézy petici. Jakoby náhodou petici upustil. Několik stránek se třepetavě sneslo z plošiny.

„To je jedno." Mávnutím zahnal lidi z přední řady, když se pohnuli, aby listy papíru posbírali. „Všechno si to pamatuju."

Pohled na Murdocha mu vynesl konejšivé pokývnutí. Murdoch našel židle pro sebe a Demarestovou. Seděli teď hodně vzadu na plošině.

Oakes se nahrbil směrem ke svému obecenstvu v sebejistém gestu, s úsměvem. „Je vás tady dnes ráno málo a všichni velmi dobře víte, proč. Pandora nic neodpouští. Všichni jsme ztratili své milované při čtyřech neúspěších na Černém Draku."

Neurčitě ukázal na západ, kde ležely skalnaté výběžky Černého Draka, skryté za mlhami více než tisíce kilometrů

oceánu. Oakes věděl, že žádný z těch neúspěchů nemůžou přišít na triko jemu; na to si dával velmi dobrý pozor. A jeho trvalá přítomnost na pevnině budila pocit vzrušení stran vyhlídek Kolonie zde na zvlněných planinách Vejce. Ten pocit blížícího se úspěchu přispěl ke konfrontaci, chystající se v této místnosti. Kolonisté začínali hledět dál než jen ke svému současnému stavu obležení, svěřovali si svá přání, formovali své tužby pro osobní budoucnost.

„Jak většina z vás ví," říkal Oakes a zvedl zesilovač, aby se jeho hlas nesl dál, „jsem na pevnině natrvalo, jsem na pevnině, abych řídil poslední vítězný úder."

Ozval se zdvořilý ševel potlesku, mnohem menší, než očekával. Byl nejvyšší čas sestoupit na pevninu! Musí vytvářet loajalitu, zlepšit organizaci…

„Tak tedy Demarestové petice," řekl. „Bod jedna: zlikvidování jednočlenných hlídek." Zavrtěl hlavou. „Kéž by to šlo. Patrně nechápete důvod, proč tomu tak je. Vyjádřím to jasně. Vychováváme pandorská zvířata k tomu, aby utíkala jako o život, až uvidí člověka!"

To vzbudilo uspokojivý aplaus.

Oakes počkal, až se utiší, pak: „Vaše děti budou mít bezpečnější svět díky vaší udatnosti. Ano, řekl jsem *vaše děti*. Mám v úmyslu přenést Natali na pevninu."

Toto prohlášení uvítal ohromený šepot.

„Nedojde k tomu hned," řekl Oakes, „ale *dojde* k tomu. A teď – bod dvě petice Demarestové." Sevřel rty a vzpomínal. „Žádná velká rozhodnutí stran rizik nebo rozšiřování Kolonie nebudou učiněna bez souhlasu jasné většiny Kolonistů, hlasujících v Radě. – Je to tak správně, Rachel?" Ohlédl se na ni, ale nečekal na odpověď.

Znovu pohlédl na rozházené stránky petice na zemi před sebou, upřeně se zahleděl do přední řady a přelétl obecenstvo pohledem.

„Necháme-li stranou moment neurčitosti v onom slově ‚jasná' a nevysvětlenou koncepci ‚Rady', pak dovolte, abych namítl jednu věc, o které všichni víme. Trvá deset

hodin, než se tato místnost vyklidí před schůzí. Máme na vybranou. Necháme tuhle halu prázdnou a stále připravenou, a tím nebezpečně zatížíme výrobní zařízení, nebo se smíříme s desetihodinovým zdržením u všech velkých rozhodnutí. Já jim raději říkám *životní* rozhodnutí, mimochodem.“ Okázale se ohlédl na velký nástěnný chronometr, pak obrátil pozornost zpět k obecenstvu. „Už jsme tady víc než patnáct minut a očividně nám to potrvá déle.“

Oakes si odkašlal a poskytl jim chvilku, aby vstřebali to, co řekl. Všiml si několika vrtících se diváků, kteří vysílali signály, že by rádi tento argument nějak komentovali, a neunikla mu skutečnost, že Murdoch vzal Rachel Demarestovou za paži, šeptá jí něco do ucha, a tak jí čirou náhodou brání Oakese přerušit.

„Bod tři,“ řekl Oakes. „Víc odpočinku a rekreace na té lodi. Jestliže…“

„Loď!“ vykřikl někdo v prostředních řadách. Oakes poznal mluvčího, stráž z eskadry obvodu u hangáru, jednoho ze zastánců Demarestové. „Ne na *té* lodi, ale na Lodi!“ Muže, napůl stojícího nad svým sedadlem, stáhl nějaký druh nazpátek.

„Tak si to tedy přiznejme,“ řekl Oakes. „Předpokládám, že kněz-psychiatr má slušné znalosti k tomu, aby tuhle otázku zodpověděl.“

Pohlédl na Rachel Demarestovou, kterou Murdoch stále klidně, ale pevně držel. *Chceš používat tituly? Jak je libo, postavme tenhle titul do patřičné perspektivy. Ne Kápéčko, ale kněz-psychiatr. Všechny tradice TÉ lodi jsou na mé straně.*

„Vyložím vám to,“ řekl Oakes a znovu se obrátil k divákům. „Jsme smíšená banda lidí. Většina z nás zřejmě pochází ze Země, kde jsem se narodil i já. Ta loď nás odtud odvezla…“

„Loď tě zachránila!“ Ten zatracený strážný nezůstane zticha. „Loď tě zachránila! Naše slunce šlo do novu!“

„To říká loď!“

Oakes tomu dodal trošičku víc hlasitosti tím, že se dotkl ovladačů svého ručního zesilovače. „Fakta jsou otevřena jiné interpretaci.“

„Fakta…“

„Co jsme prožili?“ přehlušil ho Oakes a pak ztlumil hlasitost. „Co jsme prožili?“ Ještě nižší hlasitost. „Ocitli jsme se na lodi s jinými lidmi, jejichž původ není jasný, vůbec není jasný. Nějaké klony, někteří přirození. Loď nás naučila svému jazyku a ovládala naše hodiny dějin. Naučili jsme se to, co nás chtěla naučit loď. A jaké jsou motivy té lodi?“

„Rouhání!“

Oakes počkal, až se rozruch z tohoto výkřiku utiší, pak: „Ta loď mě také vyškolila na lékaře a vědce. Jsem závislý na faktech, která si sám osobně mohu ověřit. Co vím o Lodnících? Můžeme se množit mezi sebou. Po pravdě řečeno, celá tahle věc by mohla být geneticky…“

„Znám svůj původ a stejně tak všichni ostatní!“ To se Rachel Demarestová vytrhla Murdochovi a vyskočila. Stále nepoužívala ruční zesilovač, ale zápolila s ním, a blížila se k Oakesovi. „Jsem klon, ale jsem z…“

„To říká ta loď!“

Oakes po nich znovu mrštil tuhle výzvu. Jestli tedy Lewis a Murdoch četli v Kolonistech správně, podezření byla nastražena jako ostnaté dráty tam, kde prospějí nejvíc, až se bude hlasovat.

„To říká ta loď,“ opakoval Oakes. „Nepochybuji o vaší upřímnosti; děsí mě jen vaše lehkověrnost.“

To ji pohněvalo a ač stále zápolila se svým ručním zesilovačem, nedařilo se jí dostatečně ho vyladit, když říkala: „To je jen vaše interpretace.“ Její hlas slyšelo jen pár prvních řad.

Oakes oslovil obecenstvo tím nejrozšafnějším tónem: „Ona si myslí, že je to jen moje interpretace. Ale to bych vás zklamal jako kněz-psychiatr, kdybych vás neupozornil, že je to interpretace, kterou musíte brát v úvahu. Co

víme? Jsme pouze nějaký kosmický experiment z oboru genetiky? Víme jen, že ta loď…," udělal levým palcem gesto vzhůru, „… nás sem přivezla a nechce se vzdálit. Prý musíme kolonizovat tuhle planetu, kterou loď nazývá Pandora. Znáte legendu o Pandoře, protože je ve vzdělávacích záznamech lodi, ale co víte o téhle planetě? Můžete aspoň tušit, že to jméno je velmi přiléhavé!"

Nechal je to chviličku vstřebávat, protože věděl, že mnozí z nich sdílejí jeho podezření.

„Čtyřikrát se nám nepodařilo založit Kolonii na Černém Draku!" křikl. „Čtyřikrát!"

Ať přemýšlejí o svých ztracených milovaných.

Pohlédl na Rachel Demarestovou, která stála tři kroky nalevo od něj a konsternovaně na něj zírala.

„Proč tahle planeta, a ne nějaká lepší?" otázal se Oakes. „Podívejte se na Pandoru! Jen dvě zemské kry: tahle hlína pod námi, které loď říká Vejce, a ta druhá tamhle, která zabila naše milované – Černý Drak! A co jiného nám loď dala? Zbytek Pandory? Co to je? Pár ostrovů, příliš malých a příliš nebezpečných, než aby stály za riziko. A oceán, kde sídlí nejnebezpečnější forma života na planetě. Neměli bychom za to poděkovat? Neměli bychom…"

„Slíbil jste, že projednáte celou petici!"

To byla zase Rachel Demarestová, a tentokrát se zesilovačem vyladěným na příliš vysokou sílu zvuku. Její vstup obecenstvo šokoval a byly tu jasné známky, že mnohým ten šok vadí.

„Já ji *projednám*, Rachel." Velmi tiše a rozumně. „Vaše petice byla potřebný a užitečný nástroj. Souhlasím, že bychom měli mít lepší procedury pro přidělování pracovních úkolů. To, že jste mě upozornila na tento nedostatek, nás posiluje. Cokoli, co nás posílí, má okamžitě můj souhlas. Děkuju vám za to."

Zvládla zesilovač.

„Dovozujete, že elektrořasa je nejnebezpečnější…"

„Rachel, už jsem zahájil projekt, který se pokusí určit,

zda je pro nás na té řase něco užitečného. Ředitel tohoto projektu a jedna jeho asistentka sedí přímo tady dole.“

Oakes ukázal dolů na Thomase a Waelu, uviděl jak se hlavy obracejí a jak lidé natahují krky, aby na ně viděli.

„Navzdory nebezpečí,“ pokračoval, „velmi silným a zřejmým nebezpečím, jak potvrdí každý, kdo studoval data z těchto oceánů, jsem tento projekt zahájil. Vaše petice přišla *až potom*.“

„Proč jsme se to tedy nemohli dozvědět, když…?“

„Chcete otevřenější komunikaci od těch z nás, kdo rozhodují?“

„Chceme vědět, zda se nám daří, nebo zda selháváme!“ Znovu měla nastavenou příliš velkou hlasitost.

„Rozumné,“ řekl Oakes. „To je jeden z důvodů proč jsem se i se svým štábem přestěhoval natrvalo na pevninu. V mé hlavě…,“ poklepal si na lebku, „… je kompletní plán, jak udělat z Pandory zahradu…“

„Měli bychom mít členy Rady v…“

„Rachel! Vy navrhujete, abychom měli *vaše* lidi v klíčových pozicích? Proč *vaše* lidi? Jakých úspěchů kdy dosáhli?“

„Přežili tam dole.“

Oakes bojoval s hněvem, snažil se ho skrýt. Tohle byla podpásovka. Naznačila, že on zůstal v bezpečí schovaný na palubě, zatímco ona a její přátelé riskovali život na Pandoře. Rozumný tón, to byla jediná možnost, jak téhle výzvě čelit.

„Já jsem teď taky tady dole,“ řekl. „Mám v úmyslu zůstat. Vyslechnu vaše otázky v jakékoli oboustranně přijatelné době, navzdory tomu, co všichni víme – čas věnovaný diskusi o našich problémech by mohl být výhodněji použit pro Kolonii jako celek.“

„Zodpovíte naše otázky dnes?“

„Právě proto jsem svolal tuhle schůzi.“

„Co tedy máte proti zvolení Rady, která…?“

„Diskusní čas, jenom to. Nemáme čas na takový luxus.

Souhlasil jsem s těmi, kdo namítali, že *tahle* schůze nás odvádí od důležitější práce, od potravin. Ale vy jste na tom trvala, Rachel.“

„Co děláte na Černém Draku?“ To byl zase ten remcavý obvodový strážný dole v obecenstvu, našel si zas něco nového.

„Pokoušíme se zbudovat na Draku další záchytný bod pro Kolonii.“

Rozumně… rozumně, připomínal si. *Mluv pořád rozumně.*

„Dělíte energii?“ otázala se Rachel Demarestová.

„Využíváme nové klony, poskytnuté výrobními zařízeními z lodi,“ řekl. „Jesus Lewis tam teď řídí práci. Ujišťuji vás, že riskujeme jen nové klony, které plně chápou povahu svého nasazení.“

Oakes se usmál na Rachel Demarestovou a vybavil si Murdochovo žoviální rčení: „Pár lží neuškodí, když jsi jim dal k obdivování trochu pravdy.“

Obrátil se zpět k obecenstvu a řekl: „Ale tohle nás odvádí od spořádaného rozhodování naší schůze. Místo abychom takhle plýtvali časem, měli bychom brát témata jedno po druhém…“

Jeho oznámení o pokusu na Draku však posloužilo svému účelu. Posluchači (dokonce i Rachel Demarestová) vstřebávali jeho důsledky s různou měrou zděšení.

Někdo v pravém zadním kvadrantu místnosti křikl: „Co myslíte těmi *novými* klony?“

Po tom dotazu následovalo ticho, vyčkávavé ticho, které sdělovalo, že ta otázka tane na mysli většině přítomných.

„O tom nechám promluvit Jesuse Lewise na jiné schůzi. Je to technická otázka na záležitosti, které jsou pod jeho přímým dohledem. Prozatím mohu říci, že nové klony jsou chovány a vychovávány k tomu, aby vítězily nad smrtelným nebezpečím, které, jak všichni víme, na Draku existuje.“

Tak: Lewis je připraven s přehršlí rafinovaných lží a polopravd. Injekce klípků a klíčových prvků jejich připravené historky, která se aplikuje do tamtamů v Kolonii, ta tohle téma pospojuje. Většina lidí tu připravenou verzi přijme. Vždycky je lepší vědět, že do nebezpečí půjde někdo jiný a ušetří našince v případě nutnosti.

„Neodpověděl jste na naši otázku stran odpočinku a rekreace," vytkla mu Rachel Demarestová

„Možná si to neuvědomujete, Rachel, ale rozvrh rekreace na palubě je nejdůležitějším bodem, který dnes máme před sebou."

„Nás si časem na palubě nekoupíte!" řekla. Svírala zesilovač oběma rukama a mířila jím na něj jako zbraní.

„Znovu žasnu nad vaším omezeným chápáním," řekl Oakes. „Skutečně nejste *schopna* činit rozhodnutí, k nimž požadujete moc."

Po tomto přímém útoku od něj ucouvla o dva kroky a zamračila se mu do očí.

Oakes smutně potřásl hlavou. „Máte tam dole přítele dost statečného, aby vyjádřil zásadní problém…" Oakes ukázal dolů na obvodového strážného, který tam seděl, rudý vzteky. *(Na toho si musím dávat pozor. Dozajista fanatik.)* „… Ale ne dost statečného ani chápavého, aby chápal plný dopad svého emocionálního výbuchu."

A bylo to. Muž už byl na nohou a hrozil Oakesovi pěstí. „Vy jste falešný kněz! Jestli půjdeme za vámi, Loď nás zničí!"

„Ale sednout!"

Oakes použil téměř maximálního zesílení, aby přehlušil mužův hlas. Zvukový šok poskytl jeho druhům čas, aby strážného stáhli zpátky na sedadlo.

Oakes ztlumil zesilovač a zeptal se: „Kdo z vás se ptá na to, na co já? Otázka je nasnadě: Kde je původ NáLoděnství? U Lodi. U té lodi!"

Namířil ukazovák ke stropu. „Všichni to víte. Ale nezpochybňujete to. Jako vědec musím klást tvrdé přízemní

otázky. Někteří z vás argumentují tím, že loď byla motivována touhou nás zachránit – dobrodějný zachránce. Někteří z vás říkají, že NáLoděnství je přirozená reakce vůči našemu spasiteli. Přirozená reakce? A co jestli jsme pokusná morčata?“

„Jaký je *váš* původ, Oakesi?“

To byla zase Rachel Demarestová. Krásné. Nemohla mu posloužit lépe, ani kdyby byla naprogramovaná. Copak neví, že podle nejlepšího odhadu je převaha přirozených nad klony skoro čtyři ku jedné – a možná ještě víc? A ona už připustila, že je klon.

„Já byl dítě Země,“ řekl Oakes a jeho hlas byl znovu tak rozumný, jak jen dovedl. Pohlédl přímo na ni, pak zpět do obecenstva. Teď to chce trochu popíchnout pravdu. Není třeba zdůrazňovat fakt, že starý Edmond Kingston si ho vybral za svého následníka. „Většina z vás zná mou minulost. Loď mě vzala a vyškolila na kněze-psychiatra. Copak nechápete, co to znamená? Loď řídila můj výcvik tak, abych vedl NáLoděnství! Nepřipadá na tom nikomu z vás něco divného?“

Rachel se vmísila podle očekávání: „To se zdá nanejvýš přirozené…“

„Přirozené?“ Oakes popustil naplno otěže svému vzteku. „Zrcadlo a přehrávač by odvedly stejně dobrou práci jako takový kněz! Jestliže nemáme svobodnou vůli, je naše NáLoděnství pro ostudu! Jak může loď očekávat, že *mě* vychová pro takový úkol? Ne! Zpochybňuji to, co nám loď tvrdí. Nemám vlastně ani pochybnosti. Odmítám to! A nezamlouvají se mi některé odpovědi.“

Tohle bylo veřejné rouhání v takové míře, jakou si jen málokdo z nich dovedl vůbec představit. Od kněze-psychiatra to obnášelo otevřenou vzpouru. Oakes nechal šok pěkně usadit, než zatloukl poslední hřebík. Pozvedl tvář ke klenutému stropu a křikl: „Proč mě na místě nezabiješ, *Lodi*?“

Celá síň dlouze zatajila dech, zatímco Oakes se obrátil

a usmál na Murdocha, pak se znovu otočil a usmál na své obecenstvo. Snížil hlasitost zesilovače na minimum, potřebné k tomu, aby byl slyšet i v nejvzdálenějších koutech haly.

„Poslouchám loď, protože ta loď je mocná. Máme kolonizovat tuhle planetu? Jak je libo. To děláme a podaří se nám to. Ale kdo může pochybovat o tom, že loď je pro nás nebezpečná? Měli jste poslední dobou dost potravin? Proč loď snižuje naše zásobování? *Já* to nedělám. Pošlete deputaci na palubu, jestli si to chcete ověřit.“ Zavrtěl hlavou. „Ne. Naše přežití vyžaduje, abychom byli na lodi co možná nejméně závislí, a… nakonec vůbec žádná závislost. Kupovat si vás za čas na palubě, Rachel? Sakra ne! Mám v úmyslu vás zachránit tím, že vás od lodi osvobodím!“

Bylo jednoduché přečíst si reakci většiny na tuto výzvu. Možná vypadá jako tlustý malý člověk, ale je statečnější než oni všichni, troufá si víc než ti nejudatnější z jejich řad… a riskuje nové klony (ať už je to cokoli). Také je nakrmí. Až přijde čas na rozhodnutí: *„Odvolejte mě z úřadu, nebo mě v něm nechte. Ale už konec těch keců o demokracii a Radě.“* Až na to přijde čas, je jasné, že ho podpoří hlasováním. Je jejich udatný vůdce, dokonce i proti Lodi, a jen málokdo už o tom může pochybovat.

Lewis i Murdoch však namítali, že to chce ještě trošku pojistit, a Oakes věděl, že neuškodí držet se jejich scénáře.

„Bylo navrženo, abychom zavedli komplikované a časově náročné formality do našeho úsilí o přežití,“ řekl Oakes unaveným hlasem. „Ti, kteří to navrhují, to možná myslí upřímně, ale jsou nebezpeční. Pomalé reakce nás všechny zabijí. Musíme jednat rychleji než ti smrtící tvorové kolem nás. Nemůžeme čekat na diskuse a skupinová rozhodnutí.“

Tak, jak o ní Lewis i Murdoch tvrdili, že to udělá tváří v tvář porážce, pokusila se Rachel Demarestová o osobní útok. „Co vás vede k domněnce, že *vaše* rozhodnutí nás zachrání?“

„Jsme naživu a Kolonie prosperuje,“ řekl Oakes. „Má první snaha zde, primární důvod, proč tu jsem, je prudce zvýšit produkci potravin.“

„Nikdo jiný nemůže udělat to, co…“

„Ale *já* to udělám!“ Připustil do svého tónu jen náznak mírné výčitky. Každý, kdo dokáže vzdorovat *Lodi*, určitě dokáže vyřešit potravinový problém. „Všichni víme, že jsem *neudělal* ta rozhodnutí, která zabila naše milované na Draku. Kdybych byl tehdy rozhodoval já, možná bychom tam stále ještě mohli žít a růst.“

„Jaká rozhodnutí? Mluvíte o…“

„Nemrhal bych energií ve snaze pochopit formy života, které nás zabíjejí! Padl návrh jednoduše oblast vydezinfikovat a Edmond Kingston se nedokázal přimět, aby to nařídil. Zaplatil za ten nezdar životem… ale také mnoho nevinných.“

Stále chtěla svou rozumnou konfrontaci.

„Jak můžete bojovat s tím, čemu nerozumíte?“

„Zabije se to,“ řekl Oakes čelem k ní a ztlumil hlasitost. „Je to naprosto jednoduché: Zabije se to.“

V nekonečnu je strach, je v neomezeném chaosu neuspořádaného. Ale toto „místo“ bez hranic je nekonečným zdrojem toho, co můžete nazvat talent, té schopnosti, která sloupne strach, odhalí jeho strukturu a tvar, vytváří krásu. Právě proto budí talentovaní lidé mezi vámi strach. A je moudré bát se neznámého, ale jen dokud neuvidíte nově nalezenou nebojácnost, kterou identita zkrášluje.

Kerro Panille,
Překlady z Avaty

HALI EKELOVÁ stála nějakou dobu, která jí připadala jako zhuštěný okamžik, ve vnitřním kruhu davu a upřeně hleděla vzhůru na tři muže, tak krutě zavěšené. Byla to scéna jako ze zlého snu – krev, prach, oranžové světlo, které vrhalo groteskní stíny na odsouzené muže, pocit latentního násilí v každém okolním pohybu.

Jsem pozorovatel, pozorovatel, pozorovatel…

Hruď ji bolela, když se nadechla, a cítila pach krve, kapající z Ješuových přibitých nohou.

Mohla bych ho zachránit. Udělala šouravý polokrůček kupředu.

Nevměšuj se, zarazil ji rozkaz Lodi. Nemohla ten rozkaz neuposlechnout. Výchova NáLoděnství byla příliš silná.

Ale on tam zemře, a je úplně jako já!

Není úplně jako ty.

Ale je…

Ne, Ekelová. Až přijde čas, vzpomene si, kdo je, a vrátí se, stejně jako ty se vrátíš. Ale vy dva jste značně odlišní.

Kdo je to?

Je to Ješua, muž, který mluví s Bohem.

Ale on… chci říct, proč mu to dělají? Co udělal?

Podával zprávy o svých rozhovorech. Oni se teď takhle snaží pohnout Boha. Pozoruj. Tohle není správný způsob.

Boha? Ale Bůh je Loď, a Loď je Bůh.

A nekonečno je nekonečno.

Proč mi nedovolíš ho zachránit?

Nemohla bys ho zachránit.

Mohla bych to zkusit.

Způsobila bys jen bolest tomu starému tělu, které sis vypůjčila. To tělo má už tak dost bolestí. Proč bys chtěla, aby trpělo ještě víc?

Tehdy ji napadlo, že možná někde čeká další vědomí, aby znovu vstoupilo do tohoto těla. *Vypůjčeného.* Takhle o tom neuvažovala. Díky té myšlence si intenzivně uvědomila svou odpovědnost vůči tělu. Násilím odvrátila pozornost od visící postavy Ješuy – od těch krvácejících chodidel a dlaní.

Další dva muži se začali zmítat ve svých poutech. Hali tehdy pochopila krutý důvod tohoto mučení. Časem se udusí. Jejich hrudní svalstvo selže a dýchání se zastaví. Připoutaní muži se vzpírali nohama o dřevěné sloupy, snažili se nadzvednout, prahli po dalších několika mžicích života.

Jeden z ozbrojenců to uviděl a rozesmál se. „Koukejte, jak se ti zloději svíjejí!“

Někdo v davu za Hali se ušklíbl: „Snaží se ukrást ještě trochu času!“

Jeden z připoutaných mužů shlédl dolů na svého trýznitele v pancíři a zasténal: „Ty bys pověsil i vlastní matku.“ Zalapal znovu po dechu a Hali viděla, jak se přitom namáhají jeho hrudní svaly. Když vydechl, pohnul chabě hlavou směrem k Ješuovi. „Tenhle muž tady neudělal nic nezákonného…“

Muž v pancíři máchl tyčí svého kopí a rozdrtil mluvčímu kolena. Zloděj ochabl a svíjel se v poslední drkotavé agónii. Přitom se Ješua pohnul a otočil se k němu.

„Dnes se mnou půjdeš domů,“ řekl.

Bylo to řečeno tlumeně, ale většina davu to slyšela. Slova byla opakována těm několika málo na okrajích, kterým to uniklo.

Muž v pancíři se zasmál, řekl: „Kecy!“ Znovu máchl rukojetí kopí a zlomil kolena druhému zloději. I tento muž se zhroutil v křeči kuckavých zajíknutí.

Ješua zvedl hlavu, pak zavolal: „Mám žízeň.“

Ten, co se oháněl kopím, k němu vzhlédl. „Chudáček chlapeček má žízeň! Měli bychom mu dát něco dobrého k pití.“

Hali se chtěla odvrátit, ale nemohla se pohnout. Co udělalo z těchto mužů takové bestie? Pátrala kolem sebe po něčem, v čem by mohla dát umírajícímu muži napít.

Loď ji znovu varovala: *Nech to být, Ekelová! Tohle je nezbytná lekce. Tihle lidé se musí naučit, jak žít.*

Někteří z davu začali odcházet. Představení skončilo. Hali se ocitla sama po jedné straně umírajícího muže, jen několik žen naproti ní… a ozbrojení strážci tohoto trýznění. Nějaký chlapec přiběhl s džbánem a podal jej tomu ozbrojenému muži, který prve roztříštil zlodějům kolena. Hali uviděla minci, kterou chlapec dostal. Kousl do ní a odvrátil se, na odsouzence se ani nepodíval.

Muž v pancíři připevnil na konec svého kopí hadr, vylil na něj trochu z obsahu džbánu, hadr zvedl a přistrčil k ústům umírajícího.

Hali poznala pach kyseliny octové. *Ocet!*

Ješua však hadr dychtivě sál. Vlhkost se mu rozlévala přes popraskaná a zkrvavená ústa. Když hadr odtáhli, sesul se kupředu, znovu v bezvědomí.

Nějaký starší muž naproti Hali zavolal: „Měl by zemřít před západem slunce. Nemůžeme ho tam nechat přes sabat!“

„Snadná věc.“ Ozbrojený muž sundal z kopí hadr. Otočil se, připraven jím udeřit přes Ješuova kolena. V tom okamžiku světlo pohaslo, po krajině se rozlila tma. Davem zaznělo zasténání. Hali vzhlédla, uviděla částečné zatmění slunce za mraky.

Z davu naproti se oddělila mladá žena a popadla vojákovo kopí.

„Ne!“ vykřikla. „Nech ho být. Je skoro po něm.“

„Co je ti do toho?“

Mladá žena vzhlédla k Ješuovi, který si vybral právě tuto chvíli, aby se zasvíjel v delíriu. Obrátila oči zpět ke kopiníkovi. Byla zády ke svým společnicím a čelem jen k Hali, když zvedla kopiníkovu ruku a přiložila si ji k ňadru pod rouchem. V tom okamžiku Ješua vyklenul záda proti dřevěnému sloupu a zvolal: „Otče! Otče, proč jsi mě opustil?“

Otřáslo jím mohutné nadechnutí. Oči otevřené, pohled upřený na Hali.

„Dokonáno jest,“ řekl. Klesl kupředu, oči stále otevřené, a už se nenadechl.

Náhlé ticho roztříštilo kvílení ženy ve skupině naproti Hali. Ostatní se k ní přidaly, rvaly si oděv. Ozbrojený muž odtáhl ruku od prsu mladé ženy.

Hali stála nehybně na místě a upírala pohled vzhůru k mrtvému. Před jejíma očima se slunce znovu rozsvítilo. Vítr zvedl okraj jejího roucha; studil ji. Viděla, jak se ozbrojenci vzdalují, jeden z nich s paží kolem ramen té mladé ženy, co zastavila ránu kopím. Hali se odvrátila a zamířila z kopce dolů, neschopna dále přihlížet. Cestou promluvila k Lodi.

Lodi?

Ano, Ekelová?

Je v palubních záznamech historie této události?

Je tam na vyžádání. Vy, kteří jste byli vychováni na palubě, jste neměli mnoho důvodů se ptát, zvlášť ti z vás, jejichž předci pocházeli z míst, kde to nebylo obecně známo.

Je to skutečné, že tam právě teď umírá?

Tak skutečné jako tvoje tělo čekající na palubě.

Tehdy pocítila tah toho zapamatovaného těla. Tohle unavené staré tělo bylo v porovnání s ním tuze ubohý dopravní prostředek. Cítila rozbolavělé klouby, jak klopýtala z kopce dolů.

Chci se vrátit, Lodi.

Ještě ne.

Jestli byl Ješua projekce, proč se jeho tělo nerozpadlo, když zemřel?

Podporuje ho aktivní imaginace. To je pro takové jevy zásadní. Kdybych zapomněla na tvé já, které je na palubě, nebo na to tvé já, které je tady, zapomenuté tělo by zmizelo.

Ale on je mrtvý. K čemu je dobré udržovat jeho tělo nedotčené?

Ti, kdo přežili, potřebují něco pohřbít. Jednoho dne se vrátí k jeho hrobce a najdou ji prázdnou. Bude to zázrak. Řeknou, že ožil a ze svého hrobu odešel.

Udělá to?

To nepatří k tvé lekci, Ekelová.

Jestli je to lekce, chci vědět, co se s ním stane!

Ááá, Ekelová, ty chceš příliš!

Neřekneš mi to?

Povím ti tohle: Ti, kdo si zapamatují, budou cestovat po tomto světě a učit míru a lásce. Za to budou vražděni a mučeni a rozpoutají veliké války v jeho jménu, mnoho krvavých událostí ještě horších než ta, kterou jsi právě viděla.

Zastavila se. Přímo před ní byly hrubé budovy a ona měla pocit, že mezi nimi bude lépe chráněná. Byly spíš jako… koridory, jako chodby Lodi. Ale byla plna rozhořčení. *Co je tohle za lekci? K čemu je dobrá?*

Ekelová, takoví jako ty se nedokážou naučit míru, dokud se jim nenamočí nos v násilí. Musíte se znechutit za hranice všeho hněvu a strachu, až se poučíte, že ani prosby, ani hrozby Bohem nepohnou. Pak potřebujete něco, k čemu se můžete upnout. To všechno trvá dlouho. Je to obtížná lekce.

Proč?

Zčásti kvůli vašim pochybnostem.

Proto jsi mě sem přivedla? Abys mě zbavila pochyb?

Reakce se nedostavila a ona si náhle připadala ztracená, jako by ji Loď opustila. Udělala by to Loď?

Lodi?

Co slyšíš, Ekelová?

Sklonila hlavu, naslouchala. Spěšné kroky. Otočila se. Z kopce kolem ní se hnala skupina lidí. Za touto skupinou spěchal nějaký mladík. Zastavil se vedle Hali.

„Stála jsi tam celou dobu a neproklela jsi ho. Tys ho také milovala?“

Kývla. Mladíkův hlas byl sytý a podmanivý. Vzal ji za ruku.

„Jmenuji se Jan. Pomodlíš se se mnou v této hodině našeho smutku?“

Kývla a dotkla se rtů předstírajíc, že nemůže mluvit.

„Ach, milá ženo. Kdyby byl řekl jen slovo, tvé postižení by tě opustilo. Byl to veliký člověk. Vysmívali se mu, že je syn Boží, ale on jen tvrdil, že je z rodu Člověka. ‚Syn Člověka‘, říkal. To je rozdíl mezi bohy a lidmi – bohové nevraždí své děti. Nevyhlazují se.“

Tehdy vycítila v chování a hlase toho mladíka sílu té události na kopci. Děsilo ji to, ale uvědomovala si, že toto střetnutí je důležitou součástí toho, co Loď chce, aby ona prožila.

Některé věci se odtrhnou od Času, pomyslela si.

Teď se můžeš vrátit do vlastního těla, Ekelová, řekla Loď.

Počkej!

Jan se modlil, oči zavřené, pevně jí svíral ruku. Měla pocit, že je pro ni životně důležité vyslechnout jeho slova.

„Pane,“ říkal, „shromáždili jsme se zde ve tvém jménu. Jeden v pošetilosti mládí a druhá zchřadlá stářím, prosíme, abys na nás pamatoval tak, jak my pamatujeme na tebe. Dokud jsou oči ke čtení a uši k slyšení, nebudeš zapomenut…“

Naslouchala vážnosti a opravdovosti modlitby, která se odvíjela z jeho mysli. Pevný dotek jeho ruky jí byl příjem-

ný. Na víčkách měl slabé žilky, které se chvěly, když mluvil. Ani jí nevadil všeobecný zápach, který z něj vycházel, tak jako vycházel z každého, na koho tu narazila. Byl snědý jako Kerro, ale měl neposlušné, kučeravé vlasy, které mu rámovaly hladkou tvář a zdůrazňovaly jeho náruživost.

Tohohle muže bych dokázala milovat!

Opatrně, Ekelová.

Varování lodi ji pobavilo stejnou měrou, jako ji vlastní myšlenka překvapila. Ale jeden pohled na starou, jaterními skvrnami posetou ruku, kterou Jan držel, jí připomněl, že vstoupila do jiné doby. Tohle je tělo stařeny, v němž je uzavřeno její vědomí.

„… žádáme to ve jménu Ješuy," uzavíral Jan. Pustil její ruku, pohladil ji po rameni. „Neprospělo by ti, kdyby nás spolu viděli."

Kývla.

„Brzy se zase setkáme," řekl, „v tom či onom domě, a promluvíme si víc o Mistrovi a domově, do kterého se vrátil."

Poděkovala mu očima a dívala se za ním, dokud nezahnul za roh a nezmizel mezi domy pod ní.

Chci domů, Lodi.

Přišel okamžik prázdnoty a znovu cesta tunelem, pak ji po pozemském příšeří zabolela do očí oslnivá světla laboratoře.

Ale ty druhé oči nebyly stejné jako tyhle!

Posadila se a pocítila vitální čilost tohoto známého těla. Uklidnilo ji, že Loď dodržela slib a vrátila ji do vlastní tělesné schránky.

Lodi?

Ptej se, Ekelová.

Říkalas, že se dozvím něco o vměšování do Času. Vměšovala jsem se?

Já se vměšovala, Ekelová. Chápeš důsledky?

Vzpomněla si na Janův hlas v modlitbě, na tu sílu v něm – na tu strašlivou sílu, kterou uvolnila Ješuova smrt.

Byla to nespoutaná moc, schopná radosti či utrpení. Pocit té moci ji děsil. Loď zasáhla a výsledkem je tahle moc. K čemu je taková moc dobrá?

Jaká je tvá volba, Ekelová?

Radost nebo utrpení – můžu si vybrat?

Co volíš, Ekelová?

Jak mám volit?

Tím, že si vybereš, poučíš se.

Já tu moc nechci!

Ale už ji máš.

Proč?

Protože jsi chtěla.

Nevěděla jsem.

To se často stává, když se na něco zeptáš.

Chci radost, ale nevím, jak ji zvolit!

Naučíš se to.

Spustila nohy ze žluté pohovky, přistoupila k obrazovce a klávesnici, kde tento děsivý zážitek začal. Vlastní mysl jí náhle připadala prastará, starý mozek v mladém těle.

Já se zeptala – já to začala… kdysi pradávno, když jsem netoužila po ničem kromě Kerro Panillea.

Usedla ke klávesnici a zadívala se na obrazovku. Prsty se jí zatoulaly ke klávesám. Byly povědomé, a přesto divné. Těchto kláves se dotýkaly Kerrovy prsty. Zčistajasna viděla v tomto nástroji nádobu, která obsahuje syrové prožitky z daleka. Člověk nemusí vstupovat osobně. Tenhle stroj způsobuje, že jsou strašlivé věci přijatelné. Zhluboka se nadechla a vyťukala na klávesnici: STAROVĚK, DĚJINY, ZÁZNAMY – YAISUAH/JEŽÍŠ.

Loď ale ještě neskončila.

Kdybys něco z toho chtěla vidět osobně, Ekelová, stačí jen požádat.

Už jen při té myšlence se celá otřásla.

Tohle je mé tělo a já v něm zůstanu.

To, Ekelová, je volba, o kterou se možná budeš muset podělit.

Má představivost byla příliš povznesena prvním úspěchem, než aby mi dovolila pochybovat o mé schopnosti dát život zvířeti tak složitému a báječnému, jako je člověk.

Mary Shelleyová, *Frankenstein,*
Záznamy lodi

„TOMUHLE ŘÍKÁM Místnost Květin," řekl Murdoch, když vedl Rachel Demarestovou přes volný prostor k zamčenému vstupu. Bylo tu jasné osvětlení a jí se nezamlouvalo, jak se mladší klony od Murdocha odtahují. Jelikož byla sama klon, slyšela už o tomhle místě ledacos a chtěla zdržovat, odložit to, co se tu dělo. Byla to však její jediná možnost v politickém kruhu Oakes-Lewis. Murdoch ji stále pevně držel za paži těsně nad loktem a ona věděla, jakou bolest by jí mohl způsobit, kdyby zaváhala.

Murdoch přistoupil ke dveřím a pohlédl na svou svěřenku.

Tahle už žádné petice nepřinese, pomyslel si.

S namodralým tónem pleti a nervózními klátivými údy vypadala, jako by jí byla zima.

„Třeba bychom spolu na něco přišli," řekla a přitiskla se k němu bokem.

Murdoch byl v pokušení… ale ta modrá pokožka!

„Je mi líto, ale tohle je standard pro každého, kdo tu pracuje. Jsou věci, které musíme vědět – a věci, které musíte vědět i vy."

Opravdu mu to bylo líto, mlhavě vzpomínal na některé věci, které se mu udály během vlastního zasvěcení v Místnosti Křiku. Byly také věci, na které si nevzpomínal – to byla sama o sobě znepokojivá skutečnost. Ale rozkazy jsou rozkazy…

„Je tohle to místo, kterému říkáte Místnost Křiku?" Její hlas byl sotva šepot, když upřeně zírala na zámek příklopu.

„Je to Místnost Květin," řekl. „Všechny tyhle krásné mladé klony…" Neurčitě ukázal na místnost za ní. „Všechny pocházejí odtud."

Měla sto chutí se ohlédnout. Vzadu mezi shromážděnými v místnosti bylo několik podivně tvarovaných lidí, někteří měli barvu ještě podivnější než ona. Cosi v Murdochově chování jí zabránilo otočit se.

Vzal ji za ruku a položil její dlaň na senzorovou destičku vedle příklopu – „Aby se zaznamenal čas vašeho vstupu." Pocítila podivné mravenčení, když se její dlaň dotkla destičky.

Murdoch se usmál, ale nebyla v tom zlomyslnost ani nečitelnost. Volnou rukou se dotkl spínače zámku. Příklop se se syčením otevřel a on ji strčil dovnitř.

„Tak jděte."

Uslyšela, jak se za ní příklop neprodyšně uzavřel, ale její pozornost se upírala na vnitřní příklop, který se otevíral. Když byl dokořán, uvědomila si, že to, co považovala za groteskní sochu, je ve skutečnosti stojící nahý živý tvor, zarámovaný otevřeným koncem vstupního prostoru. A… a tomu tvorovi kanuly po lících slzy.

„Pojď dál, má milá." Jeho hlas byl plný chraplavých stenů.

Zdráhavě se k němu přiblížila s vědomím, že ji Murdoch pozoruje přes senzory na stropě. Místnost, kam vstoupila, byla osvětlena rohovými zářivkami, které naplňovaly celý prostor temně rudou iluminací.

Chrlič ji vzal za paži, když se za ní příklop uzavřel, a obrátil ji do místnosti.

Má moc dlouhé paže.

„Já jsem Jessup," řekl. „Pojď ke mně, když už jsi tady."

Rachel se rozhlédla po kruhu zubících se postav – některé byly muži, některé ženy. Byli mezi nimi tvorové ještě groteskněji než Jessup. Viděla, že muž s krátkými pažemi a kulovitou hlavou přímo před ní má obrovskou erekci. Sklonil se, aby ji uchopil, a namířil přímo na ni.

Tihle lidé jsou skuteční! pomyslela si. *Není to zlý sen.*

Ty řeči, které slýchala, ani zdaleka nevystihovaly tohle místo.

„Klony," zašeptal Jessup vedle ní, jako by jí četl myšlenky. „Samé klony, a vděčí za život Jesusi Lewisovi."

Klony? Tohle nejsou klony; to jsou rekombinovaní mutanti.

„Ale klony jsou lidé," zašeptala.

Kulohlavý vyrazil o krok směrem k ní, stále na ni mířil svou obrovskou erekcí.

„Klony jsou věci," řekl Jessup hlasem pevným, ale stále s tím podivným sténáním. „Lewis to říká a musí to být pravda. Možná začneš některé z nich… uznávat."

Jessup se začal vzdalovat, ale ona ho chytila za paži. Jak byla na omak studená! „Ne… počkat."

„Ano?" Sténání.

„Co… co se tu děje?"

Jessup pohlédl na čekající kroužek. „Jsou to děti, jen děti. Teprve pár týdnů staré."

„Ale jsou…"

„Lewis dokáže vypěstovat kompletní klon během několika dnů."

„Dnů?" Chytala se každého odkladu. „Jak… chci říct, energie…"

„Jíme tady hodně *vzpruhy*. Lewis říká, že je to důvod, proč jeho lidé vzpruhu vynalezli."

Kývla. Nedostatek potravin – bude nesmírně znásoben požadavky na výrobu vzpruhy.

Jessup se naklonil těsně k jejímu uchu a zašeptal: „A Lewis se naučil od řasy několik krásných triků."

Podívala se na něj naplno – ta příliš široká tvář s bezzubými ústy a vysedlými lícními kostmi, oči jako špendlíkové hlavičky, ustupující čelo a vystupující brada. Putovala pohledem dolů po jeho těle – ohromná hruď, ale propadlá… a úzké boky… nohy jako trubky… Byl… on není jen *on*, všimla si, má obě pohlaví. A teď pochopila to sté-

nání. On šoustá sám se sebou… sama se sebou! Drobné svaly v rozkroku pohybovaly s… Rachel se otočila na patě, v duchu zběsile pátrala po něčem, po čemkoli, co by mohla říci.

„Proč pláčeš?“ Hlas měla příliš vysoký.

„Óóóó, já pláču pořád. To nic neznamená.“

Kulohlavý vyrazil o další krok k ní a kruh se pohnul s ním.

„Volná zábava,“ řekl Jessup a hrubě ji strčil směrem ke Kulohlavému.

Ucítila ruce, které ji chytají, obracejí, a posléze ji paměť opustila… ale dlouho měla ještě pocit, že slyší křik, a v duchu se ptala, zda ten křik nemůže být její.

Absolutní závislost je poznávacím znakem náboženství. Postuluje prosebníka a toho, kdo udílí dary. Prosebník zavádí rituál a modlitbu ve snaze ovlivnit (ovládnout) udíleče darů. Příbuzenství mezi tímto vztahem a dobou absolutní monarchie nelze přehlédnout. Tato závislost na prosbě dává držiteli oněch dvou podstatných náležitostí – rituálních předmětů a čistoty modlitebních forem (to jest kněži) – moc podobnou moci udíleče darů.

„Výcvik kněze-psychiatra“,
dokumenty Měsíční základny
[ze Záznamů Lodi]

RAJA THOMAS kráčel chodbou Kolonie s Waelou Tao-Lini po boku. Oba měli na sobě izolované žluté kombinézy s límci upravenými tak, aby se k nim dala připnout dýchací helma. Venku vycházela Rega, ale tady byla měkce zlatá denní iluminace, kterou si každý Kolonista pamatoval z paluby.

Potrava z prvního jídla diurnu mu těžce ležela v břiše a on se tomu v duchu divil. Přidávají do jídla nějaké divné plnivo. Co se děje s palubními agrarii? Je možné, jak naznačili Oakesovi lidé, že Loď snižuje objem hydroponické výroby?

Waela s ním držela krok a byla podivně zamlklá. Pohlédl na ni a shledal, že ho pozoruje. Jejich oči se střetly na okamžik příliš krátký, než aby se to dalo nazvat poznání, ale šíje a tvář se jí zbarvily do zářivě oranžové.

Waela zírala přímo před sebe. Mířili k testovací rampě, aby si prohlédli novou ponornou gondolu a její nosič. Poprvé bude obojí vyzkoušeno v uzavřené a izolované nádrži v hangáru, než se odváží do nevyzpytatelného pandorského oceánu.

Proč nedokážu prostě říct ne? ptala se v duchu. Nemusí jít po básníkovi tak, jak jí Thomas rozkázal. Existují jiné způsoby. Pak ji napadlo zeptat se sebe samé na společnost,

ze které Thomas pochází. *Jaké má vychování, že si myslí, že sex je nejlepší způsob, jak snížit u člověka ostražitost?*

Jak se jí stávalo při těch vzácných příležitostech, kdy byla mezi ostatními, promluvila jí v hlavě Poctivost: „Muži vládli a ženy byly podřízená vrstva."

Věděla, že je to pravda. Zapadalo to do jeho chování.

Thomas si v duchu říkal: *Jsem Thomas. Jsem Thomas. Jsem Thomas.…*

Podivné na tomhle vnitřním skandování, které si osvojil jako osobní litanii, bylo to, že zvyšovalo jeho vnímavost vůči pochybnostem. Je možné, že je v tom jménu něco zabudováno?

Waela už mi nevěří… pokud někdy věřila.

Co je to za básníka a kde je? Zpracovávání trvalo u něj nepřiměřeně dlouhou dobu. *Je to prodloužená ruka Lodi?*

Proč dostanou do týmu básníka? Musí to být nějaká nápověď stran plánů Lodi. Snad záhadná… spletitá… ale přesto nápověď. Mohlo by to patřit ke smrtící hře, kterou měl sám odhalit.

Kolik máme času?

Loď nehrála vždycky podle spravedlivých a rovných pravidel.

Ty nejsi vždycky spravedlivá, viď, Lodi?

Jestli myslíš rovný přístup, pak ano, jsem spravedlivá. Odpověď Thomase překvapila. Nečekal, že Loď zareaguje, až bude kráčet koridorem.

Thomas pohlédl na Waelu – tichá ženská. Už měla zase normální bledě růžovou barvu. Mluví k ní někdy Loď?

Mluvím k ní dost často, Ďáble. Říká mi Poctivost.

Thomas překvapením vypadl z tempa.

Ví, že jsi to Ty?

Ona si toho není vědoma, ne.

Mluvíš i s jinými, aniž by o tom věděli?

S mnoha, s velmi mnoha.

Thomas a Waela zahnuli za roh do další neuzavřené chodby, tato byla osvětlena bleděmodrým stropním svět-

lem – barevný kód jim sděloval, že vede někam ven. Pohlédl k Waelinu boku a uviděl tam pouzdro se všudypřítomnou laserovkou.

Waela přerušila mlčení.

„Ty nové klony, o kterých Oakes říká, že se používají venku na Draku – co myslíš, že jsou zač?“

„Lidé s rychlejšími reakcemi.“

„Já tomu Lewisovi nevěřím“

Thomas shledal, že souhlasí. Lewis zůstával záhadnou postavou – surové Oakesovo alter-ego? O Lewisovi se povídalo ledacos, co naznačovalo, že Loď si nenechala nic pro sebe, když zvedla víko Pandořiny skříňky.

Došli k příklopu vedoucímu do hangáru. Thomas zaváhal, než dal západce signál, aby je vpustila. Podíval se skrz průhledný port, uviděl, že stropní brána hangáru je zavřená. Možná dojde k malému zdržení.

„Co tě žere, Waelo?“

Podívala se mu do očí. „Říkala jsem si, jestli existuje někdo, komu bych mohla důvěřovat.“

Kletba Pandory, pomyslel si a rozhodl se nasměrovat její podezření k Oakesovi.

„Co kdybychom trvali na tom, aby kontrolní tým prozkoumal všechno, co Oakes udělá?“

„Myslíš, že by nás nechali?“

„Stojí za to to zjistit.“

„Navrhnu to Rachel, až ji uvidím.“

„Zavolej jí, až budeme uvnitř.“

„To nejde. Podle rozpisu je na vegetační hlídce, jižní obvod. Zavolám jí v noci.“

Aniž by přesně věděl proč, pocítil Thomas mrazení, když to uslyšel. Je ta pitomá Demarestová v ohrožení? Zavrtěl hlavou. Všichni jsou v ohrožení, ustavičně.

Thomas znovu vykoukl přes port na dění v hangáru. Kolem ponorky svítila jasná světla. LNV byl ztracen ve stínu nad ní. V osvětleném prostoru se pohybovalo mnoho dělníků. Viděl, že otevírají podlažní otvor, aby odhalili

zkušební nádrž pod hangárem. Světla se odrážela v odlescích od odhalené vody vedle plazmové gondoly a nosné ponorky. Áá, ano. Spojují ponorku s gondolou.

Rachel se tedy vrátí od jižního obvodu až v noci. Upoutala ho zvláštní vytrvalost, s níž Waela používala palubní výrazivo.

Noc.

Nepravidelné diurny planety s dvěma slunci způsobovaly Kolonistům několik problémů. Bývali Lodníky, a Lodníci říkali, že den a noc není čas, ale dvě strany téže mince. Existuje tu nějaká nápověď, něco, co by mu pomohlo najít cestu k srdci těchto lidí? Říkal si, že kdyby měl úspěch v komunikaci s elektrořasou, poskytlo by mu to kýžený statut.

Cokoli, co nám pomůže zapadnout do rytmu Pandory.

Kdyby se mi Kolonisté naučili důvěřovat… kdyby ke mně vzhlíželi… pak jim mohu povědět, co od nich Loď vlastně chce. Budou věřit a budou následovat.

Ta ponorka tam – bude to klíč? *Přetrvávající symboly.* Co přetrvá v symbolech inteligentní zeleniny? Inteligentní je. O tom byl přesvědčen. Stejně tak Waela. Ale symboly zůstávaly záhadou.

Svatojánské mušky v noci moře.

Mluví spolu pod vlnami?

Mluvíme.

Waela ukázala na signalizační spínač vedle příklopu.

„Proč to zdržení?“

„Spojují novou gondolu s ponorkou. Nechci od toho nikoho odvolávat.“

Kývl, když uviděl, že se gondola zhoupla na své místo, pak stiskl spínač.

Posléze zeleně oděný dělník odjistil vnitřní zámky a příklop se otevřel. Pomalá procedura, ale tenhle prostor byl nebezpečný. Příklopy se daly zamykat z obou stran – zevnitř, když byl stropní otvor otevřený. Všechno na pevnině bylo naprojektováno tak, aby se dalo čelit útoku.

Z vnějšku hangáru přicházela zatuchlá vůně, která Thomase znervózňovala.

Waela vykročila před ním po podlaze hangáru, vykročila s tím ostražitým švihem, který Kolonisté nikdy neodkládali, obracela hlavu, pohledem těkala kolem sebe. Světlá kombinéza jí přiléhala k tělu jako druhá kůže.

Trval na tom, že si půjdou do Skladu pro nové kombinézy. Objednal izolované proti mořskému chladu, což odstraňovalo nutnost izolace gondoly. Plazma byla výtečný vodič, pokud nebyla ve dvou až třech vrstvách. Toto rozhodnutí jim poskytlo pár centimetrů navíc v jádru gondoly.

Waela ho znepokojila, když si vybírali oděvy. Podle palubního vzoru tu byly dvě oddělené šatny. Vstoupila hned do zkušebního prostoru s ním. Tento zvyk neskrývat své tělo mu pořád ještě vadil. Vždycky považoval za nutné obrátit se zády, když se svlékal nebo oblékal v přítomnosti ženy. Waela na druhou stranu zůstala upřímná a přímá.

„Raji, víš, že máš na zadku takové legrační mateřské znaménko?“

Bez přemýšlení k ní obrátil hlavu právě včas, aby viděl, jak si navléká svůj oděv – ňadra a ohanbí odhalené. Maličko zaváhala, než pokračovala v oblékání, jako by mu jen očima sdělovala: *„Samozřejmě, že jsem žena. Tos přece věděl.“*

Shledal, že si intenzivně uvědomuje, že je žena, a nedalo se popřít, jak magnetickou přitažlivostí na něj působí. Také se nedalo popřít, že to ví a baví se tím jaksi neurčitě něžným a laskavým způsobem. Toto vědomí u ní mohlo dokonce i přispět k jejímu rozrušení, když ji požádal, aby vyvinula sexuální tlak na nového člena týmu.

Taky měla pravdu. Bylo to podvádění.

Ale co jestli nás podvádí Loď?

Pochyby – pořád ty pochyby. Shledal, že v duchu souhlasí s některými věcmi, které prve říkal Oakes. Na druhou stranu nemohl nic namítat proti Waelinu argumentu:

„Nijak si nepomůžeme, když se budeme podvádět navzájem.“

Ta otevřená upřímnost ho u ní přitahovala stejně jako chemie její fyzické přítomnosti.

Ale já jsem obětní beránek, advokát ďábla, výzva. Jsem rytíř mezi pěšáky.

A věděl, že nemá moc času. Loď mu mohla každou chvíli předložit nějaký nemožný termín. Nebo mohli Oakes a jeho posádka dostát své nevyřčené hrozbě a zarazit tenhle projekt a dát ho k ledu, jen co se odvážili.

U Waely se nedal přehlédnout latentní hněv – prozrazoval se v jejím kroku (maličko příliš důrazném) a v tom, jak ho nyní pozorovala, když si myslela, že se nedívá. Ale dostane se Panilleovi na kůži a položí mu všechny patřičné otázky. To je důležité.

Thomas stále cítil pozůstatky jejího hněvu, když vkročili do ostrého světla a ruchu u testovací rampy, kde na vzpěrách spočívala nová ponorka. Byla vtělená práce, když upírala pohled vzhůru na tento výtvor, který se vynořil na Thomasův rozkaz.

Byla to tlustá kovová kapka, mírně protáhlá, smyčky na připoutání k LNV vyčnívaly podél horní části v podobě dvojitého pahorku, připomínajícího páteř nějaké předpotopní pozemské příšery. Princip byl relativně jednoduchý. Většina externích ponorek měla nosič pro plazmovou kouli gondoly v jádru. Jen pohonné motory a zásobárna paliva byly zesíleny proti tlaku moře. Nosič měl nyní ještě jednu důležitou funkci, viditelnou pro její oči: Vertikální řady plazmových bublin, světla vyčnívající nahoře i dole po jejích stranách – každá bublina měla v průměru čtyři centimetry. Spouštěcí systém na jejich rozsvěcení v sekvenci procházel počítačově-senzorovým programem zpětné vazby. Co senzorové oči *viděly* v hlubinách oceánu, to tahle světla dokázala přehrát. Vzorce řasy budou i jejich vzorci, rytmy řasy budou jejich rytmy.

Náčelník Konstrukčních služeb Hapat Lavu jim vyšel

vstříc k okraji osvětleného prostoru. Byl to štíhlý, energický muž, úplně plešatý. Jeho šedým očím uniklo při práci jen pramálo detailů a navzdory kousavému a vyčítavému jazyku, který dovedl kárat s upjatou zuřivostí, byl jedním z nejoblíbenějších Kolonistů. Podle obecného soudu „na Hapa je spolehnutí“.

Spolehlivost se na pevnině cenila vysoko, a Hap Lavu o svou reputaci bojoval. Z veškerého vybavení z jeho dílen se pouze ponorkám nedařilo vyhovět pandorským požadavkům. Šestnáct jich zmizelo beze stopy; ze čtyř se někdo zachránil a vraky tří dalších byly lokalizovány na dně. Všechny byly rozdrceny nebo jinak zneškodněny obrovitými úponky řasy.

Lavu měl stejný názor jako mnozí další: „Ta zatracená věc dokáže myslet a je to zabiják.“

Stal se Thomasovým obdivovatelem za tu krátkou dobu, co se znali. Thomas vzal odsouhlasené subkomponenty a přepracoval je do tohoto nového designu. Jediné části plánu, kterým Lavu nedůvěřoval, byly komunikace a vyzvednutí. Promluvil o tom, jen co Thomase uvítal: „Měli byste mít něco lepšího než raketovou sondu. Ty jsou poruchové, víte.“

„Zůstaneme při tom,“ řekl Thomas.

Věděl, co dělá Lavuovi starosti. Všudypřítomná řasa nejenže ucpávala moře, ale její elektrická činnost tvořila zácpu i v komunikačních kanálech – od sonaru po radar. Hyletouny vytvářely podobný jev. Existuje tu nějaký vztah? Neexistoval systém v ucpávání; byly to nahodilé výtrysky signální aktivity. Kvůli tomu byli ve vodě závislí na vysokém napětí a okem viditelných relacích. I tak mohl oblak hyletounů stoupajících z moře zablokovat vysílání.

„Budete se muset vynořit a pak teprve komunikovat,“ říkal Lavu. „Kdybyste mi teď dovolil přizpůsobit kotevní lano k…“

„Příliš mnoho lan k ponorce,“ řekl Thomas. „Mohla by se zaplést.“

„Pak se modlete, abyste se při vysílání dostali přes interference a mohli si popovídat.“

Thomas souhlasně kývl. Podle plánu měl LNV zakotvit v laguně, spustit vertikálně kotevní lano a držet se stranou od řasových bariér.

„Budeme pozorovat, přehrávat jejich světelné systémy a hledat veškeré nové koherentní systémy ve světlech nebo jejich elektrické aktivitě,“ řekl.

Byl to plán, který mohl fungovat. Několik ponorek přežilo výzkumné ponory tak, že se řase vyhnuly širokým obloukem. K násilnostem došlo tehdy, když ponorky chtěly odebrat vzorky.

Funkční plán… ale má nevyhnutelně své slabosti.

Jejich LNV bude viset na hladině připoután ke kotevnímu lanu a očekávat návrat ponorky z hlubin. Plán, podle kterého měl být další LNV se zvedací gondolou zakotvený nebo vznášející se ve vzduchu, škrtli. Vítr byl příliš nepředvídatelný a argumentovalo se tím, že dva LNV zakotvené v téže laguně by představovaly nebezpečné manévrovací problémy. Nutná velikost takového LNV způsobovala, že se jím v omezených prostorách těžce manipulovalo. Standardní procedura v hangáru byla taková, že se LNV přitahoval rumpálem po zachycení vlečného lana hákem. Místo toho byl vak jejich LNV trojnásobně posílený vodotěsnými buňkami.

Tyto argumenty probíhaly Thomasovi hlavou, zatímco si prohlížel novou ponorku.

Stojí to za to riziko? Měl pocit, že napadá Loď, ale sázky byly nejvyšší z možných.

Necháš mě tady zemřít, Lodi.

Žádná odpověď, ale Loď prve řekla, že teď má Thomas svůj osud ve vlastních rukou. To bylo pravidlo téhle hry.

Jestli je řasa rozumná a nám se podaří navázat kontakt, bude to nesmírný úspěch. Inteligentní zelenina! Vyznává NáLoděnství? Mohl by to být klíč k požadavkům Lodi.

Loď nazvala řasu inteligentní, a to by mohl být další

zvrat ve hře. Neměl by pochybovat?

Thomase tehdy napadlo, že jestliže Loď mluví pravdu, možná má řasa blízko k nesmrtelnosti. Kromě exemplářů poškozených zásahem člověka nikdy neviděli mrtvou řasu.

Žije snad věčně?

„Pořád odmítáte pohotovostní LNV?“ zeptal se Lavu.

„Jak dlouho byste mohli jeden takový udržet na dohled?“ zeptal se Thomas.

„To záleží na počasí, jak dobře víte.“

V Lavuově hlase byla nevraživost. Bral to osobně, že tohle jeho výtvorů bylo zničeno, všechny vybavené, jak nejlépe dovedl pro přežití pod vodou. Řešení samozřejmě spočívalo v tom, že celoplanetární moře na Pandoře skrývalo nebezpečí, jaká ani neznali. Lavu měl pocit, že celý projekt je teď pro něj výzva. Nechtěl toho nechat. Nebyla to jen starost o materiál. Lavu chtěl vyrazit jako člen posádky.

„Jak jinak se můžu dozvědět, co je zapotřebí jestli tam nevyrazím osobně?“

„Ne,“ řekl Thomas.

No dobrá, Lodi. Tohle bude velký hod kostkami.

Ďáble, proč si pořád libuješ v tak přehnaně dramatických pózách? Tentokrát očekával odpověď a byl na ni připraven.

Protože mě tady nebudou poslouchat, dokud pro ně nebudu mít nadživotní velikost.

Život nikdy nemůže mít nadživotní velikost

Lavu poplácal vnější plochu ponorky a Waela si stoupla vedle něj. Naslouchala spodním tónům rozhovoru mezi Thomasem a Lavuem.

Co toho Thomase žene? ptala se v duchu.

Znala o něm jen ty nejnutnější detaily. Ven z hibernátoru a k velení tomuto projektu. Dílo Lodi, říkal.

Proč?

„Je těžší než všechny ostatní,“ řekl Lavu, protože si myslel, že právě tahle otázka tane Waele na mysli. „Žádná

pandorská příšera ji nerozbije.“

„Vyřešil jste problém s naplněním LNV?“ zeptal se Thomas.

„Konečné napuštění budete muset provést venku,“ řekl Lavu. „Rozestavěl jsem obvodové stráže navíc, protože stropní otvor bude otevřený déle, než se mi zamlouvá.“

„Samotná ponorka?“ zeptala se Waela.

„Připevnili jsme vodicí lana nahoru skrz otvor.“

Thomas instinktivně vzhlédl k nůžkovému uzávěru stropního otvoru.

„Bude připravená nejpozději v šest nula nula,“ řekl Lavu. „Budete mít před startem celou noc na odpočinek. Kdo jede s vámi?“

„Vy ne, Hape,“ řekl Thomas.

„Ale já…“

„Nějaký nový chlapík, jmenuje se Panille,“ řekl Thomas.

„Slyšel jsem. Necvičený. Básník? Je to pravda?“

„Odborník na komunikaci,“ odpověděl Thomas.

„No tak tedy spustíme test v nádrži,“ řekl Lavu. Otočil se a mávnutím ruky dal signál svému pobočníkovi.

„Sjedeme to s vámi,“ řekl Thomas. „Jaký tlak nasadíte?“

„Pět set metrů.“

Thomas pohlédl na Waelu. Nepatrně kývla hlavou, pak znovu obrátila pozornost k ponorce. Klenula se nad ní, víc než třikrát vyšší než ona v nejtlustší části slzovitého tvaru poblíž přídě. Vnější nosič skrýval celou plazmovou gondolu, až na horní bublinu. Indukční šroub na zádi byl krytý složitým systémem odrazných desek a mřížek, který snižoval jeho efektivnost, ale bránil případnému poškození řasou.

Dělníci přivezli nyní k boku trupu žebřík, vypolštářovali ho pěnovou přikrývkou, aby se nepoškodila vnější signální světla, a podpírali ho, zatímco Lavu stoupal nahoru. Při šplhání mluvil.

„Instalovali jsme manuální ovládání, aby byla jistota, že vám žádný náhodný signál neotevře poklop. Budete ho při každém otvírání muset odjistit ručně.“

To mě nepřekvapuje, pomyslel si Thomas. To byl Waelin nápad. Panovalo podezření, že řasa dokáže ovládat signály v širokém skenovacím spektru a že některé ze ztracených ponorek se pouze otevřely pod vodou skenerovou aktivací motorů, otevírajících poklopy.

Waela pelášila za Lavuem a Thomase nechala za sebou. Už byli uvnitř, když se dostal k otevřenému příklopu. Zastavil se tam a rozhlédl se po plavidle, kterému bude velet. Svým způsobem to byla malá Vesmírná loď. Stabilizační ploutve byly jako solární panely. Vnější senzory do všech světových stran byly jako oči na trupu Vesmírné lodi. A každý známý slabý bod byl mnohonásobně posílen.

Zabezpečovací systém na zabezpečovacím systému.

Otočil se, našel nohou horní příčku přístupového žebříku a sestoupil do gondoly. Bylo tam červené šero, Lavu a Waela už zaujali svá místa. Waela se skláněla nad svou konzolí, kontrolovala přístroje, v rudém světle ukazovala Thomasovi linii levé líce. Jak něžná a krásná je to linie, pomyslel si. Okamžitě potlačil cynický smích.

No, žlázy mi pořád ještě fungují.

Kain povstal proti Abelovi, svému bratru, a zabil ho. A Pán řekl ke Kainovi: „Kdeže je Abel, bratr tvůj?“ a on řekl: „To nevím: jsem já snad strážcem bratra svého?“ a On řekl, „Co jsi to učinil? Hlas krve bratra tvého křičí na Mě ze země.“

Křesťanská Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

„DĚJE SE tu něco?“ zeptala se Legata.

Bedlivě si prohlížela Sy Murdocha, když nad otázkou uvažoval. S odpovědí si dával příliš na čas. Tenhle člověk se jí nezamlouval, ty bledé oči, které vzdorovaly všemu kolem. V laboratoři udržoval příliš silné osvětlení, zvlášť takhle navečer. Mladé E-klony, schoulené u protější zdi, se ho očividně děsily.

„No?“

„Chce to trochu přemýšlet,“ řekl Murdoch.

Legata sevřela rty. Tohle byla její druhá návštěva v Laboratoři Jedna během tří diurnů. Důvodům téhle nevěřila. Oakes předstíral hněv, že *nepronikla* do všech koutů laboratoře, ale vycítila v jeho hereckém výkonu nedostatky. Lhal.

Proč ji sem zpátky Oakes posílá? Lewis už není mimo dosah. Co ti dva vědí, že se jí s tím nesvěří? Legata cítila hněv nad tím beznadějným nevěděním.

Murdoch postupoval obezřetně. Oakes nařídil poslat Legatu do Místnosti Křiku, „na průzkum“, ale upozornil: „Ona je děsně silná.“

Jak silná? Silnější než já?

Nechápal, jak je to možné. Takový buclatý drobek.

„Položila jsem vám jednoduchou otázku,“ řekla Legata, aniž by se obtěžovala skrývat hněv.

„Zajímavá otázka, ale nejednoduchá. Proč ji kladete takhle?“

„Protože jsem viděla laboratorní zprávy pro Morgana. Děláte tady divné věci.“

„No… řekl bych, že tady není mnoho omezení, ale není to snad základ pro objevy?“

Odpověděla chladným, upřeným pohledem a on pokračoval.

„Je tady málo omezení, pokud má doktor Oakes kompletní holozáznam toho, co děláme.“

„Teď zrovna nás má na hologramu,“ řekla.

„Já vím.“

Z toho, jak to řekl, naskočila Legatě husí kůže. Murdoch nesl své mocné tělo jako tanečník. Zvedl bradu a ona uviděla jizvu pod čelistí, které si prve nevšimla. Když spustil bradu, splynula s vráskami. Jeho věk se nedal odhadnout. Vzhledem k možnosti, že byl možná klon, nedal se určit ani jeho chronologický věk.

Musím se podívat do jeho záznamů, poznamenala si v duchu.

Ty věci, co tady Lewis dělal…

Rozhlédla se ještě jednou po místnosti. Něco nebylo, jak by mělo být. Viděla obvyklé holo, komkonzoli, senzory, ale místnost ji přímo urážela; byla z těch, kdo dovedou ocenit krásu. Ne zdobnost, ale krásu. Dvě obrovské květiny lemující příklop… všimla si jich už dřív. Byly růžové jako jazyky a jejich okvětní lístky do sebe zapadaly jako řada zrcadel.

Zvláštní, pomyslela si, *páchnou potem.*

„Tak pokračujme,“ řekla.

„Nejprve jedna formalita, kterou požaduje doktor Oakes.“

Murdoch vyklopil senzorovou destičku z panelu vedle zámku. Vypadala jako standardní identifikační čtečka, jakou znala z paluby. Položila ruku na plochou destičku, aby ji senzor mohl přečíst.

Hloupá formalita, každý přece ví, kdo ona je.

Paží jí z dlaně vyrazil nenadálý mravenčivý pocit a ona si uvědomila, že jí Murdoch prve něco říkal. Co to říkal?

„Prosím… cože?“

Cítila se slabá a dezorientovaná. Něco…

Viděla, že příklop je otevřený, a nevzpomínala si, že by ho otevřel. Co jí to udělal?

Na rameni měla Murdochovu ruku, která ji postrčila do spojovací komory. Když prošla příklopem, měla dojem, že slyší slabý hlásek, který prosí ze středu jedné z květin: *Nakrm mě, nakrm mě…*

Uslyšela, jak se příklop za ní hermeticky uzavírá, a uvědomila si, že je sama a vnitřní dveře se otevírají… zvolna… hrozivě. Co je to za červené světlo? A ty neurčité obrysy, co se pohybují…

Vykročila k otevírajícímu se příklopu.

Tuze zvláštní, že ji Murdoch nedoprovází. Zadívala se na obrysy, zaplavené rudou září za vnitřním příklopem. Ach ano – ty nové E-klony. Některé poznávala z laboratorních zpráv. Byly navrženy tak, aby se vyrovnaly bleskurychlým pandorským démonům. Se šlechtěním na rychlost byl problém, něco, co měla v úmyslu prošetřit.

Na co si to chtěla dát pozor?

Nějaký hlas jí zašeptal do ucha: „Já jsem Jessup. Pojď ke mně, když už jsi tady.“

Jak jsem se sem dovnitř dostala?

Něco se stalo s jejím smyslem pro čas. Těžce polkla a ucítila, jak jí lepkavě suchý jazyk dře o patro.

„Dobro a zlo odkládají uniformy u dveří.“

Řekl to někdo, nebo jsem si to jen pomyslela?

Oakes prve řekl: „Na Pandoře jde všechno. Tam se může uskutečnit každá naše fantazie.“

Proto jsem se ptala Murdocha… kde je Murdoch? Chrličovité klony byly teď všude kolem ní a ona se snažila na ně zaostřit. Oči ji neposlouchaly. Někdo ji popadl za levou paži. Bolestivě.

„Pusť mě, ty…“ Vyrvala paži a uslyšela překvapené mručení. Nějaké divné věci se děly s jejím smyslem pro čas a vědomím vlastního těla. Krev se jí hrnula do paží a

nevzpomínala si, jak se tam dostala. A její tělo… bylo nahé. Svaly se jí reflexivně napjaly a přikrčila se na obranu.

Co se to se mnou děje?

Další ruce – hrubé ruce. Zareagovala zpomaleným vypětím síly. A zřetelně uslyšela někoho křičet. Jak zvláštní, že na ten křik nikdo nereaguje!

Lidé tráví svůj život v bludištích. Jestliže uniknou a nemohou najít jiné bludiště, vytvoří si je. Co je to za vášeň pro stálé zkoušení sil?

Kerro Panille,
Otázky Avaty

RAJA THOMAS procitl do tmy a bylo to jako onehdá, když se probouzel v hibernátoru. Shledal, že je dezorientovaný v temnotě, že čeká na nebezpečí, která nedokáže lokalizovat. Zvolna mu docházelo, že je ve své pevninské kóji… a je noc. Pohlédl na světélkující časový displej vedle palandy: dvě hodiny do půlnoční hlídky.

Co mě probudilo?

Jeho kóje byla osm pater pod povrchem Pandory, na vybraném místě izolovaném před povrchovými zvuky a nebezpečími četnými barevně kódovanými chodbami, spojovacími komorami, příklopy, skluzy a zdánlivě nekonečným větvením. Kdo měl trénink z Lodi, tomu nebylo zatěžko zaznamenat si v duchu mapy takových půdorysů; čím vzdálenější adresa, tím lépe. Thomasovi velice vadilo být takhle zahrabaný v hlubinách. Příliš dlouhá cesta k místům, která vyžadovala jeho pozornost.

Laboratoř Jedna.

Předtím, když usínal, uvažoval o tom zakázaném místě. Zdroj tolika prapodivných řečí.

„Šlechtí tam lidi, kteří jsou rychlejší než démoni."

To se všeobecně tvrdilo.

„Oakes a Lewis stojí jen o servilní zombie!"

Tohle Thomas slyšel od jednoho z nových militantních, ohnivé mladé ženy, spojené s Rachel Demarestovou.

Zvolna se posadil a zkusil zasondovat ve tmě kolem sebe.

Zvláštní, že jsem se probudil v tuhle hodinu.

Dotkl se světelné destičky na zdi vedle své hlavy a tmu

vystřídalo šero. Kóje vypadala nudně normálně: jeho kombinéza přehozená přes posuvné sedátko… sandály. Všechno, jak má být.

„Připadám si tady dole jako nějaký zatracený Vřetenovec.“

Řekl to nahlas a přitom si mnul obličej. Poté si přivolal servo a zatímco na ně čekal, vklouzl do oblečení. Servo zabzučelo u příklopu a on vyšel ven do prázdné chodby, osvětlené nočními žárovkami, rozmístěnými daleko od sebe. Posadil se do serva a nařídil, ať ho odveze nahoru. Tísnilo ho trvání té cesty, tíha konstrukce, kterou měl nad sebou.

Na palubě mi otevřený prostor nikdy nevadil. Možná se ze mě stává domorodec.

Servo vydávalo protivný bzukot plný infrazvuků. Na povrchu automatická strážní kontrola, vyťukal do systému svůj kód. Naskočil zelený signál volno a spolu s ním blikající žluté světlo pro *Stav 2*. Polohlasem zaklel, pak zahnul ke skříňkám vedle příklopu na povrch a vyndal laserovku. Věděl, že se příklop neotevře, dokud to neudělá. Zbraň v ruce mu připadala nešikovná a když ji zasunul do pouzdra, silně si uvědomoval zátěž u pasu.

„Na to člověk nepotřebuje moc rozumu, aby pochopil, že by někde neměl žít, když tam musí nosit zbraň.“ Mumlal si to pro sebe, ale dost hlasitě na to, aby na něj z destičky stráže zamrkalo modré *příjem*.

Příklop před ním stále zůstával neprodyšně uzavřený. Zamířil k němu rukou, aby stiskl spínač, když uviděl malé blikátko na dolním okraji destičky, které se tázalo: „Účel přesunu?“

„Pracovní inspekce,“ řekl.

Systém to chvíli trávil, pak příklop otevřel.

Thomas vyklouzl ze serva a vykročil do horních koridorů. Už si byl jistý, proč se probudil v tuhle hodinu.

Laboratoř Jedna.

Byla to záhada s prapodivným odérem.

Posléze se ocitl ve ztemnělých obvodových síních, tu a tam míjel nějakého dělníka a daleko od sebe rozestavěné hlídkové posty, přičemž ozbrojené služby na nich věnovaly pozornost pouze noční krajině.

Plazmové porty Thomasovi ukazovaly, že venku svítí měsíc, dva měsíce v první čtvrti na jižním obzoru. Pandorská noc se hemžila stíny.

Po chvíli se kruhová chodba svažovala ke kopuli s příklopy na všech stranách o průměru asi třiceti metrů. Chodba k Laboratoři Jedna byla označena nápisem „L-l“ po jeho pravici. Udělal jen dva kroky k příklopu, když se otevřel a vynořila se nějaká žena. Zabouchla jej za sebou. V kopuli bylo šero, osvětlené jen měsíčním svitem, přicházejícím skrz plazmové porty nalevo, ale nedalo se přehlédnout takřka zmatené rozrušení v jejích pohybech.

Žena se k němu vrhla, popadla ho za paži, když ji míjel, a vlekla ho k vnějším portům silou, která ho ohromila.

„Pojďte sem! Potřebuju vás!“

Její hlas byl chraplavý a plný podivných podtónů. Tvář a paže měla plné škrábanců a z její světlé kombinézy vycítil nezaměnitelný odér krve.

„Co…“

„Neptejte se mě!“

V jejím hlase byla divokost, náznak nepříčetnosti.

A byla krásná.

Pustila ho, když dorazili k bariérové stěně, a on uviděl neurčitý obrys nouzového příklopu do volného prostoru Pandory. Její ruce se činily na ovladačích příklopu, vyťukávala uvolňovací systém způsobem, který nespustil poplašné zařízení. Jednou rukou se natáhla a chytila ho za pravé zápěstí, naváděla jeho ruku k zamykacímu mechanismu. Jakou v sobě měla sílu!

„Až řeknu, otevřete tenhle příklop. Počkáte třiadvacet minut, pak mě začněte hledat. Pusťte mě dovnitř.“

Než stihl nalézt slova k protestu, vyklouzla z kombinézy a strčila mu ji. Bezděčně ji chytil volnou rukou. Už se

krčila, aby si zapnula sandály, a on viděl, že má nádherné tělo – hladké svaly, štíhlá dokonalost – ale pokožku jí křižovaly náplasti Buňkoplasti.

„Co se vám stalo?“

„Už jsem vás jednou upozornila, abyste se neptal.“ Mluvila, aniž by vzhlédla, a on v ní vycítil divokou sílu. Nebezpečná. Velmi nebezpečná. Bez zábran.

„Vy poběžíte Óčko,“ řekl. Rozhlédl se, hledal někoho, kohokoli, koho by požádal o pomoc. V kruhu dělicí kopule však nikdo další nebyl.

„To si pište,“ řekla a postavila se.

„Jak poznám třiadvacet minut?“ zeptal se. Přitiskla se těsně k němu a plácla do panelu vedle nouzového příklopu. Okamžitě uslyšel šum strážního obvodu, pak hluboký mužský hlas: „Post devět čistý.“

Maličká obrazovka nad obvodovým ampliónem zazářila červenými číslicemi: 2:29.

„Příklop,“ řekla.

Nedalo se tomu vyhnout; cítil její divokou sílu. Odjistil příklop a ona se prodrala kolem něj, rozrazila příklop dokořán a vyrazila ven do prostoru, zahnula doprava. Její tělo bylo jako stříbrná šmouha v měsíčním svitu a on uviděl, jak za ní vyrazil tmavý stín. Než se nadál, už měl v ruce zbraň a sežehl Zakuklence, který byl jen krůček za ní. Neotočila se.

Ruce se mu třásly, když znovu uzavíral příklop.

Běží Óčko!

Pohlédl na časový signál: 2:29. Řekla třiadvacet minut. To by byla zpátky u příklopu ve 2:52.

Tehdy ho napadlo, že obvod má téměř deset kilometrů.

To se nedá dokázat! Nikdo neuběhne deset kilometrů za třiadvacet minut!

Jenže ona přišla z chodby k Laboratoři Jedna. Rozbalil její kombinézu. Byla na ní krev, o tom nebylo pochyb. Na levém prsu bylo vyšité její jméno: *Legata.*

V duchu se ptal, zda je to křestní jméno, nebo příjmení.

Nebo titul?

Zadíval se z plazmového portu ven, hleděl doleva, kde by se měla objevit, pokud skutečně oběhne obvod.

Copak by to bylo, Legata?

Hlas z hlídkového obvodu ho polekal: „Někdo tam je, hodně daleko.“

Jiný hlas odpověděl: „To je nějaká ženská, běží Óčko. Právě oběhla Post Třicet osm.“

„Kdo to je?“

„Moc daleko, nedá se identifikovat.“

Thomas se přistihl, že se modlí, aby to dokázala, a naslouchal, jak postupně ohlašuje běžkyni jedno stanoviště po druhém. Věděl však, že velká šance není. Poté, co se od Waely dozvěděl o Hře, nahlédl do statistiky. Půl na půl ve dne, ano. Ale v noci to bylo méně než jeden z padesáti.

Ukazatel času vedle jeho hlavy postupoval s trýznivou pomalostí: 2:48. Připadalo mu, že trvá hodinu, než naskočilo 2:49. Hlídky už mlčely.

Proč nehlásí hlídky její průchod?

Jako by mu odpovídal, řekl hlas z obvodu: „Právě oběhla Východ Osmdesát devět!“

„Kdo to tam sakra je?“

„Pořád je moc daleko, než aby se dala identifikovat.“

Thomas vytáhl laserovku a položil ruku na západku. Říkalo se, že poslední minuty jsou nejhorší. Pandorští démoni se na běžce vždy shoufovali. Zadíval se ven, do měsíčního stínu.

2:50.

Otočil západkou, otevřel na štěrbinku. Žádný pohyb… Nic. Ani démon. Přistihl se, že polohlasem kleje a mumlá: „No tak, Legato. Dělej. Dokážeš to. Ať ten zkurvený běh nakonec nepoděláš!“

Něco se mihlo ve stínu nalevo od něj. Otevřel příklop dokořán.

Byla tu!

Bylo to jako tanec – skočila, proklouzla. Něco velkého

a černého za ní zabrzdilo. Thomas pečlivě zacílil a sežehl dalšího Zakuklence, zatímco se přehnala kolem něj, aniž by zpomalila. Vycházel z ní pižmový pach potu. Zabouchl příklop a zajistil ho. Něco narazilo do bariéry, jen co zavřel.

Pozdě, ty hajzle!

Otočil se a uviděl, jak proklouzává příklopem do Laboratoře Jedna, kombinézu v ruce. Zamávala mu a příklop se sykavě uzavřel.

Legata, pomyslel si. Pak: *Deset kiláků za třiadvacet minut!*

Na obvodu hlídek se rozjel hovor.

„Ví někdo, kdo to byl?“

„Neví. Kam šla?“

„Někam ke kopuli Laboratoře Jedna.“

„Do prdele! To musel být úplně nejrychlejší čas.“

Thomas plácl do spínače, aby je umlčel, ale ještě předtím nějaký mužský hlas řekl: „Tuhle kočičku bych tedy prohnal rád…“

Thomas přistoupil k příklopu Laboratoře Jedna a opřel se do západky. Odmítla se pohnout, byla pevně uzavřená.

Tohle všechno, jen aby získala zářez nad obočím?

Ne… v tom musí být mnohem víc než známka úspěchu.

Co to dělají tam dole v Laboratoři Jedna?

Znovu zkusil západku. Odmítla povolit. Potřásl hlavou a zvolna kráčel zpět k automatické kontrolní brance, vyzvedl si servo a odjel do svého příbytku. Celou cestu dolů se stále v duchu ptal:

Co je to sakra ta Legata?

Klon klonu nemusí nutně být o nic bližší originálu než klon ze staršího originálu. Záleží na buněčné interferenci a dalších prvcích, které se mohou zapojit. V průběhu času se vždy vyskytnou další prvky.

Jesus Lewis,
Manuál nového klonování

OAKES VYPNUL holo a otočil židli, aby viděl na dekoraci na stěně své pevninské kóje.

Nelíbilo se mu tady. Kóje byla menší než jeho příbytek na palubě. Divně to tu páchlo. Nezamlouvalo se mu, jak ležérně s ním někteří Kolonisté jednají. Shledával, že si ustavičně uvědomuje povrch Pandory… hned tam venku.

Bez ohledu na to, že za jeho příbytkem leželo ještě mnoho vrstev konstrukce Kolonie, bylo to *hned tam venku.*

Navzdory několika známým kusům nábytku, které si přivezl na pevninu, mu to tady nikdy nepřipadalo tak pohodlné jako jeho stará palubní kóje.

Až na to, že nebezpečí lodi – nebezpečí, která znal jen on – byla vzdálenější.

Oakes vzdychl.

Bylo už pozdě a on měl ještě mnoho věcí na práci, ale to, co viděl na hologramu, upoutalo jeho pozornost.

Nanejvýš neuspokojivý výkon.

Kousal se do dolního rtu. *Ne… víc než neuspokojivý. Znepokojivý.*

Oakes se opřel a pokusil se uvolnit. Hologram Legatiny návštěvy v Místnosti Křiku ho naplnil neklidem. Potřásl hlavou. Navzdory droze, potlačující její kortikální reakce, odolala. Nic z jejího výkonu v Místnosti Křiku se jí nedalo zazlívat… leda… ne. Neudělala nic.

Nic!

Kdyby to neviděl na vlastní oči… Bude chtít Legata vidět tenhle hologram? Myslel si, že ne, ale nic není jisté.

Nikdo nikdy nechtěl vidět svůj hologram, ačkoli každý věděl, že takový záznam byl pořízen.

Legata si nepočínala podle obvyklého vzorce. Ledacos jí udělali a ledasčemu jinému se ubránila. Tenhle hologram mu nad ní nedával žádnou absolutní moc.

Jestli uvidí ten hologram, bude vědět.

Jak by mohl uchránit záznam o tom před dobře známou Pátrací Techničkou?

Byla to chyba… poslat ji do Místnosti Křiku?

Ale říkal si, že ji stejně zná. Ano. Nezazlívala by mu jeho čin, ledaže by měla velké bolesti. A možná o ten hologram nepožádá. Možná… ne.

Ani jednou v Místnosti Křiku nevyhledala Legata vlastní rozkoš. Jednala jen v reakci na působení bolesti.

Bolesti, kterou jsem nakázal já.

Z toho byl nesvůj.

Bylo to nutné!

Vzhledem k protivníkovi tak mocnému jako Loď musel učinit extrémní opatření. Musel prozkoumat hranice.

Bylo to oprávněné.

Legata ani nepožadovala sedativa poté, co vyšla z Místnosti Křiku.

Kam šla, když se tak vyřítila ven jen s minimem Buňkoplasti na svých ranách?

Vrátila se nahá, kombinézu nesla v ruce. Oakes už slyšel řeči, že někdo v té době oběhl obvod. Legata určitě ne. Shoda okolností, nic víc. A důkazem toho je, že nemá zářez.

Zatracený blázen! Takhle běhat v noci venku!

Rád by Hru zakázal, ale Lewis ho před tím varoval a jeho zdravý rozum s tím souhlasil. Hře nebylo jak zabránit, aniž by se vyplýtvalo příliš mnoho lidských sil na hlídání u příklopů. Kromě toho Hra ventilovala určité násilnické pudy.

Legata běžela po obvodu?

To určitě ne!

Zatracená schopná ženská! Večer ji čekají zase v práci,

fyzické stopy po zážitku z Místnosti Křiku budou skoro pryč. Pohlédl do poznámek u své levé ruky. Podvědomě je adresoval jí.

„Zkontroluj možný vztah mezi voskováním Alki a růstem elektrořasy. Ať Laboratoř Jedna založí dva LH klony. Zmapuj nová data disidentů – zvláštní pozornost těm, spojeným s Rachel Demarestovou.“

Přijala by teď Legata vůbec jeho rozkazy?

Obrázek Legatiny tváře z holozáznamu se mu pořád vracel do mysli.

Ona mi důvěřovala.

Opravdu mu důvěřovala? Proč by se jinak vracela do Laboratoře Jedna, když byly její obavy a nejistoty tak zřejmé? U každého jiného by se byl takovým úvahám vysmál, ale u Legaty ne. Bolestně se odlišovala od ostatních a on už ji zavedl příliš daleko.

Volná zábava.

Nebyla to zábava, jakou očekával. Vybavil si ten první silný výraz zrady v jejích očích, když ji zasáhly zvukové vlny. Zvukové vlny zahnaly klony; ty už se pobavily. Ale Legatu nepohnula ani silná bolest. Navzdory sedaci slyšela Murdochovy povely. A sedace byla určena k tomu, aby potlačila její vůli… ale ona odolala. Murdochovy povely jí říkaly, co dělat, klony byly připraveny, zařízení nastaveno – ale i tak musela být úplně zaplavena bolestí, než způsobila klonu něco podobného svému utrpení. Většinu času její pohled vyhledával holoskener. Zírala upřeně přímo do skeneru, a to, jak se jí zamžívaly oči, mu nepůsobilo žádnou rozkoš, vůbec žádnou rozkoš.

Nebude si to pamatovat. Nikdy si to nepamatují.

Většina subjektů žadonila, nabízela cokoli, aby bolest ustala. Legata prostě jen hleděla vytřeštěnýma očima do skeneru. Kdesi v ní, to věděl, bylo vědomí, že je naprosto bezmocná, zcela podřízená každému jeho rozmaru. Byl to proces předurčování. Chtěl, aby byla jako ostatní. S tím by se dokázal vypořádat.

Ale nebyl připraven na šok z její jinakosti. Ano je jiná. Takový šok, objevit konečně ten velkolepý rozdíl, vědět, že to zničil. Ať třeba dříve měli jakoukoli soukromou důvěru, zmizela navždy.

Navždy.

Nikdy mu už nebude plně důvěřovat. Ach, bude poslouchat – teď možná ještě pohotověji. Ale důvěra ne.

Cítil, jak ho toto vědomí rozechvívá. Napětí, roztěkanost. Měl sílu uvolnit se, soustředit na něco, co uklidňuje.

Nic není navěky, pomyslel si.

Posléze sklouzl do vlastní absurdní arény spánku, ale byl to spánek, v němž strašila dekorace ze stěny jeho kóje. Dekorace nabývala zkreslených tvarů z hologramu Legaty v Místnosti Křiku.

A Pandora je *hned tam venku*… a… a… *zítra*.

ČLOVĚKERRO: „Ochraňuje posluchač svůj vlastní smysl pro chápání a vědomí?“
AVATA: „Áá, už si buduješ bariéry.“
ČLOVĚKERRO: „Tomu vy říkáte iluze chápání, je to tak?“
AVATA: „Jestliže chápeš, pak se nemůžeš učit. Tím, že řekneš, že chápeš, buduješ bariéry.“
ČLOVĚKERRO: „Ale já si pamatuju, že věci chápu.“
AVATA: „Paměť chápe jen přítomnost nebo nepřítomnost elektrických signálů.“
ČLOVĚKERRO: „Jaká je tedy kombinace, program pro učení?“
AVATA: „Teď otevíráš správnou cestu. V nejdoslovnějším smyslu záleží právě na programu.“
ČLOVĚKERRO: „Ale jaká jsou pravidla?“
AVATA: „Upravují snad pravidla každý aspekt lidského života? To je tvoje otázka?“
ČLOVĚKERRO: „Zdá se, že to otázka je.“
AVATA: „Pak na ni odpověz. Jaká jsou pravidla pro to, být člověk?“
ČLOVĚKERRO: „Ale já se ptal tebe!“
AVATA: „Ale ty jsi člověk a já jsem Avata.“
ČLOVĚKERRO: „No, tak jaká jsou pravidla pro to, být Avata?“
AVATA: „Áá, Člověkerro, my v sobě máme veliké vědění, ale nemůžeme to vědět.“
ČLOVĚKERRO: „Zdá se, že říkáš, že takové vědění se nedá vměstnat do žádného jazyka.“
AVATA: „Jazyk nemůže vzniknout v referenčním vakuu.“
ČLOVĚKERRO: „Copak nevíme, o čem mluvíme?“
AVATA: „Použití jazyka obnáší mnohem víc než jen rozpoznávání řetězců slov. Jazyk a svět, o kterém mluví…“
ČLOVĚKERRO: „Scénář hry.“

AVATA: „Scénář, ano. Scénář hry a její svět musí být navzájem propojeny. Jak můžeš nahradit slovem nebo nějakým jiným symbolem každý buněčný element svého těla?“
ČLOVĚKERRO: „Dokážu mluvit se svým tělem.“
AVATA: „Na to nepotřebuješ scénář.“

Kerro Panille,
Avata, „Hra na pravdu“

Mystérium vědomí? Chybná data – signifikantní výsledky.

P. Weygand,
Zdravotnictví na vesmírné lodi

OAKES SLEDOVAL hlídku na skeneru Kolonie. Muž se svíjel a řval bolestí. Večerní světlo Alki vrhalo dlouhé fialové stíny, které se kroutily, jak se muž točil a zmítal. Okruhy Současné Vnější Aktivity reprodukovaly zvuky vydávané hlídkou jasně a věrně, děsivě bezprostředně. Ten člověk klidně mohl být hned za příklopem téhle kóje místo na severním obvodu Kolonie, jak stálo na logu senzoru.

Řev se změnil v chraplavé mručení, jako když dobíhá turbína. Přišlo křečovité zazmítání, třas, pak klid.

Oakes shledal, že první výkřiky hlídky mu dosud zvučí v paměti a nedají se umlčet.

Nervoběžci! Nervoběžci!

Na pandorské pevnině nebylo kam utéct. Kolonie zůstávala pod neustálým obležením. A v Pevnůstce – tam byla jediným řešením dezinfekce. Všechno pozabíjet.

Oakes se přistihl, že si tiskne ruce k uším a snaží se utišit vzpomínku na ten křik. Zvolna spustil ruce k ovladačům skeneru a zadíval se na ně, jako by ho zradily *ony*. Jen tak procházel dostupnými senzory, projížděl nahodile a hledal nějakou SVA, Současnou Venkovní Aktivitu, která by třeba vyžadovala jeho pozornost. A… a narazil na tuhle hrůzu.

V hlavě se mu ty obrazy ustavičně přehrávaly.

Strážný si drásal oči, rval ven nervovou tkáň, která Nervoběžcům tolik chutnala. Musel ale vědět to, co věděl každý Kolonista – že mu nebude pomoci. Jakmile Nervoběžci kontaktovali nervovou tkáň, nedali se zastavit, dokud mu nezapouzdřili v mozku svou snůšku vajíček.

Až na to, že tenhle konkrétní strážný věděl o chlóru.

Nezmocnila se snad jeho k smrti odsouzeného vědomí nějaká zbytková naděje? To jistě ne. Jakmile měl Nervoběžce v těle, bylo už pozdě i na chlór.

Pro Oakese bylo na celém incidentu nejděsnější, že toho strážného znal: Illuyank. Člen Murdochovy posádky z Laboratoře Jedna. A ještě předtím byl na smrt odsouzený strážný s Lewisem v Pevnůstce na Černém Draku. Illuyank kdysi přežil – třikrát běžel Óčko… a byl jedním z těch, kdo se vrátili z týmu Edmonda Kingstona. Illuyank přišel na palubu podat zprávu o Kingstonově neúspěchu.

Vyslechl jsem jeho hlášení.

Pohyb ve skeneru znovu probudil Oakesovu pozornost. Do zorného pole vstoupil záložník hlídky (ne příliš blízko!) s laserovkou v pohotovosti. Záložník byl podle pravidel Kolonie ocejchován na jasného zbabělce. Nedokázal zastřelit odsouzeného Illuyanka. Takže oběť Nervoběžců zemřela tou nejzoufalejší smrtí, jakou Pandora mohla nabídnout.

Nyní záložník zamířil svou zbraň a spálil Illuyankovu hlavu na uhel. Standardní procedura. *Uškvařte je.* Aspoň že se ta vajíčka nikdy nevylíhnou.

Oakes nalezl sílu vypnout skener. Tělo se mu třáslo tak silně, že se nedokázal odtrhnout od konzole.

Bylo to jen rutinní skenování, věc, kterou dělal na palubě pravidelně. Ta hrůza tady!

Co nám to ta Loď udělala?

Pevnina – není kam uprchnout. Nelze se zbavit vědomí, že v tomhle bleskurychlém světě by nemohl přežít bez mnohonásobných bariér a ustavičného střežení.

A nebylo návratu. Lewis měl pravdu. Kolonie vyžaduje ustavičnou pozornost. Delikátní rozhodnutí stran osobních postupů a úkolů, přesun zásob a vybavení do Pevnůstky – nic z toho by se nedalo svěřit komunikačním kanálům paluba-pevnina. Pandora vyžadovala hbitou akci a reakci. Lewis nemohl dělit pozornost mezi Pevnůstku a Kolonii.

Oakes přitiskl palec k hrbolku kuličky ve své šíji. Už

zbytečné. Statické rušení na pevnině omezovalo dosah… a když to ustalo, což se na krátké okamžiky stávalo, nahodilé signály, které se v ní ozvaly, dokazovaly, že jejich utajení bylo narušeno.

Zdrojem těch signálů musela být loď. Loď! Pořád se vměšuje. Kuličky budou muset ven při první příležitosti.

Oakes zvedl z podlahy vedle konzole láhev. Ruka se mu ještě třásla šokem z Illuyankovy smrti. Pokusil se nalít sklenku vína a většinu z ní vybryndal na konzoli, kde mu lepkavý červený cákanec připomněl krev, tryskající z prázdných očních důlků strážného… z nosu… z úst…

Tři vytetované zářezy nad Illuyankovým levým okem zůstaly Oakesovi vpálené do paměti.

Čert vem tohle místo!

Oakes svíral sklenici oběma rukama a jedním douškem z ní vypil to málo, co zbylo uvnitř. I ten malý doušek mu uchlácholil žaludek.

Aspoň nebudu zvracet.

Postavil prázdnou sklenku na okraj konzole a pohledem přelétl prostor své kóje. Nebyla dost velká. Toužil po prostoru, jaký si užíval na palubě. Ústup však nepřipadal v úvahu – žádný návrat do otroctví lodi.

My tě porazíme, Lodi!

Bravo!

Všechno na pevnině mu připomínalo, že sem nepatří. Rychlost Kolonistů! Nic tu nepřipomínalo tempo na palubě. Oakes věděl, že je příliš otylý, příliš z formy, než aby mohl vůbec uvažovat o tom, že by s nimi udržel krok, natož pak aby se dovedl případně ubránit. Potřeboval ustavičně střežit. Kvasilo v něm vědomí, že Illuyank býval jedním z lidí, o nichž uvažoval pro svou vlastní ostrahu. Illuyank měl přežít.

I ti, kdo přežijí, tady umírají.

Musí se dostat někam z téhle místnosti, musí někam jít. Ale když se odstrčil od konzole, aby vstal a otočil se, měl před sebou další stěnu. Tehdy mu došlo, že ztráta jeho

luxusní palubní kóje byla větší rána, než čekal. Potřeboval Pevnůstku z fyzických a psychologických důvodů, stejně jako bezpečnou velitelskou základnu. Tahle zatracená kóje byla větší než všechny ostatní na pevnině, ale když sem nastěhovali jeho velitelskou konzoli, jeho holovybavení a další doplňky Kápéčka, už se sem málem nevešel.

Není tady místo k dýchání.

Položil ruku na západky, toužil po uvolnění v podobě procházky chodbami, ale když se dotkl studeného kovu, uvědomil si, že všechny ty koridory vedou na otevřený, nestřežený povrch Pandory. Západka byla další bariérou proti běsnění tohoto místa.

Něco si sním.

A snad by se dala pod nějakou záminkou předvolat Legata. Praktická Legata. Půvabná Legata. Jak zůstala užitečná… až na to, že se mu nezamlouvalo to, co se událo hluboko v jejích očích. Není na čase požádat Lewise o náhradu? Oakes nedokázal najít vůli k tomu, aby to udělal.

S ní jsem udělal chybu.

Mohl to přiznat jen sám sobě. Byla to chyba, poslat Legatu do Místnosti Křiku.

Změnila se.

Připomínala mu nyní palubní dělníky z agraria. Co na něj tam venku opravdu zapůsobilo, to byl rozdíl mezi těmi dělníky a ostatními Lodníky. Dělníci z agraria byli upjatá banda, a vždycky měli napilno – někdy hluční při práci, ale sami v sobě tiší.

To je ono. Legata umlkla sama v sobě.

Byla jako ti dělníci z agraria, byla v ní vážnost, skoro zbožná úcta… ne to ošklivé, co se nacházelo ve Vitro laboratořích nebo kolem axolotlových nádrží, kde Lewis vyráběl své zázraky… něco jiného.

Oakese napadlo, že agraria jsou jedinými částmi lodi, kde se cítil nemístně. Tahle myšlenka ho rozčilovala.

S Legatou si teď připadám nemístně.

A nebylo úniku před rozhodnutími, která učinil. Bude

muset s jejich důsledky žít. Rozhodnutí vyplývala z informací. Jednal podle špatných informací.

Kdo mi dal ty špatné informace? Lewis?

Jaké kontrolní systémy spočívají v těch informacích, vedoucích nevyhnutelně k určitým rozhodnutím?

Tuze jednoduchá otázka.

Převracel ji v mysli s pocitem, že ho navádí na stopu něčeho zásadního. Třeba je to klíč k opravdové povaze lodi. Klíč někde v toku informací.

Informace-rozhodnutí-čin.

Jednoduché, vždycky jednoduché. Opravdový vědec musí tušit složitost.

Occamova břitva opravdu řeže.

Jaká rozhodnutí učinila loď, a na základě jakých informací? Postaví se loď otevřeně proti přesunu Natali na pevninu, například? Přestěhování dosud nelze provést, ale možnost otevřené opozice ho vzrušovala. Toužil po takové opozici.

Ukaž karty, ty mechanická obludo!

Loď dokáže jednat bez karet.

Ale může loď jednat bez zvědavosti a aniž by zanechávala stopy?

Jako inteligentní, zvídavá bytost měl Oakes pocit ustavičné potřeby bystřit svou zvědavost, udržovat se v pohybu. Možná nepostupoval vždycky jako v rukavičkách – ta záležitost s Legatou – ale musel jednat… ve skocích a poryvech a nárazech… to je jedno. Úspěch jeho tahů zůstával úměrný jeho vlastní inteligenci a dostupným informacím.

Lepší informace.

Projelo jím vzrušení. Kdyby měl správné informace, dokázal by vypracovat test, který by prokázal jednou provždy, že loď není Bůh? Navždy konec lodnímu předstírání!

Jaké má informace? Vědomí lodi? Musí to být vědomí. Předpokládat něco jiného by byl krok zpátky – špatná vol-

ba. Ať už je to cokoli jiného, na loď se dá hledět jedině jako na komplex inteligence.

Opravdu inteligentní bytost by sice jednala zřídka, ale počínala by si jistěji a na základě spolehlivých informací, jejichž předvídatelnost byla nějak testována.

Testování na mnoha případech nebo během dlouhé doby.

Jedno nebo druhé.

Jak dlouho testovala loď Lodníky? V čistě náhodném vesmíru nemohly dřívější výsledky vždycky zaručit předpověď. Nemohla být rozhodnutí lodi předvídána?

Oakes cítil, jak mu srdce buší silně a rychle. V téhle hře měl opravdu pocit, že ožívá. Bylo to jako sex… ale tohle by mohlo být ještě větší – největší hra ve vesmíru.

Jestliže lze tahy a rozhodnutí lodi předvídat, dalo by se jim předcházet. Bude mít klíč k rychlému a snadnému vítězství na Pandoře. Co udělá, aby spojil síly lodi s vlastními tužbami? Kdyby měl správné informace, mohl by ovládnout i Boha.

Ovládat!

Co je modlitba jiného než kňourání, fňukavý pokus ovládnout. Prosba? Hrozby?

Jestli mě nepřidělíš do Zdravotního, Lodi, opustím Ná-Loděnství!

Tak to by bylo NáLoděnství. Bohové, pokud nějací existují, by se mohli pěkně zasmát.

Zčistajasna vystřízlivěl při vzpomínce na Illuyankovu smrt.

Čert vem tohle místo!

Projít se teď v palubním agrariu… nebo dokonce ve stromodómu…

Vzpomněl si, jak jednou v noci na lodi vstoupil žaluziovými vrátky do dómu na okraji, přitiskl čelo k plazmě a zíral do vesmíru. Tam venku vířily hvězdy v pomalých spirálách a on věděl mimo veškerou pochybnost, že víří kolem něj. Ale tváří v tvář těm nesčetným hvězdám cítil,

jak sám klouže do chřtánu děsivé černi. Na druhé straně plazmaskleněné bariéry celé galaxie procitaly a celé galaxie umíraly každou sekundou. Žádné volání o pomoc by se nedostalo dál než na špičku jeho jazyka. Žádný projev něžnosti by nepřežil ten chlad.

Kdo jiný v tom vesmíru je takhle moc sám?

Loď.

Hlas jeho mysli vyřkl neočekávané. Věděl ale, že je to pravda. V tom okamžiku tehdy uviděl v plazmě odraz vlastních očí splývajících s tmou mezi hvězdami. Vybavoval si, že ucouvl v němém překvapení.

Ten pohled! Tentýž, výraz!

Byl na tváři toho černého muže tehdy na Zemi, když ho odváděli.

Při té vzpomínce si uvědomil, že to byl týž výraz, který teď vídal v Legatiných očích.

V mých očích… v jejích očích… v očích černého muže z mého dětství…

Když nyní cítil kolem sebe pozemskou kóji, všemi soustřednými kruhy stěn a bariér, jež obklopovaly Kolonii, cítil, jak může být jeho nestřežené tělo zrazeno.

Mohl bych sám sobě zradit sebe.

A snad i jiným.

Thomasovi?

Lodi?

Ať to popíral, jak chtěl, záhada hlubokého vesmíru a vnitřního prostoru ho plnila úžasem a strachem. Tohle je slabost a musí se s ní vypořádat přímo.

Bůh nebůh, loď je jedinečná. *Jako já.*

A co jestli… *Loď* je opravdu Bůh?

Oakes si přejel jazykem rty. Zůstal stát sám uprostřed kóje a naslouchal.

Čemu naslouchám?

Může pokročit jen zkoušením, donucením k dialogu, sáhnutím za ohrádku všech ostatních Lodníků. Klíč k lodi leží v jejích krocích. Proč se organismy hýbou?

Aby vyhledaly rozkoš, aby se vyhnuly bolesti.

Potrava je rozkoš. Ucítil, jak se mu žaludek kroutí hlady. Sex je rozkoš. Kde je teď zrovna Legata? Vítězství je rozkoš. To bude muset počkat.

Ať se bolesti dožadují vlastních činů.

Kyvadlo se pořád houpalo: rozkoš-bolest… rozkoš-bolest. Intenzita a interval se různily; rovnováha, význam, se neměnila.

Jakápak sladkost by zlákala Boha? Jaký trn by Boha přiměl zvednout nohu?

Tehdy Oakesovi došlo, že už dlouho stojí v jedné pozici, pohled upřený na ornament mandaly, připevněný ke stěně kóje. Byl kopií toho, který nechal na palubě. Tuhle kopii mu udělala Legata předtím, než… Vyrobila svou zručnou rukou i další, a ta už byla vystavena v Pevnůstce. Jak si přál, aby už Pevnůstka byla připravená! Démoni pryč, bezpečno ve dne i v noci. Mnohokrát snil o tom, že vyjde ven, do svitu dvou pandorských sluncí, lehký vánek mu zčechrá vlasy, s Legatou po boku vyjde na procházku zahradami k něžnému moři.

Tuto pastorální vizi náhle vystřídal obrázek Legaty, drásající si oči. Oakes se pracně zhluboka nadechl, pohled upřený na mandalu.

Lewis musí zničit všechny démony – řasu, všechno!

Oakes musel vynaložit fyzické úsilí, aby se od mandaly odtrhl. Otočil se, ušel tři kroky, zastavil se… Měl před sebou mandalu!

Co se to děje s mým mozkem?

Snění za bílého dne. Tím to musí být, zatoulal se v myšlenkách. Tlak všech těch démonů za obvodovými zdmi Kolonie ho překonal pocity zranitelnosti. Ztratil izolaci, které se těšil na palubě – vyměnil zlo lodi za zlo Pandory.

Koho by kdy napadlo, že se mi bude po té lodi stýskat?

Ti zatracení Kolonisté jsou příliš drzí, příliš ztřeštění, příliš hbití. Myslí si, že sem můžou kdykoli vtrhnout, v

čemkoli vyrušovat. Mluví příliš rychle. Všechno musí být hned!

Komkonzole na něj zabzučela.

Oakes stiskl klávesu. Z obrazovky na něj zírala Murdochova hubená tvář. Murdoch začal mluvit, aniž by požádal o dovolení, bez jakékoli předmluvy.

„V denním rozkaze mám, že jste chtěl Illuyanka přidělit k…“

„Illuyank je mrtvý,“ řekl Oakes bezvýrazně. Těšil ho překvapený výraz v Murdochově tváři. To byl jeden z důvodů pro tajné nahodilé nakukování špehounskými senzory. Ať člověk našel jakékoli hrůzy, díky získaným informacím mohl působit jako všemocný.

„Najděte mi do strážní eskadry někoho jiného,“ řekl Oakes. „Ať je to někdo vhodnější.“ Přerušil spojení.

Tak! Takhle se to dělá na pevnině. Rychlá rozhodnutí.

Připomínka Illuyankovy smrti mu znovu stáhla žaludek. Potrava. Potřebuje něco sníst. Otočil se a znovu se přistihl při pohledu na mandalu.

Všechno prostě bude muset zpomalit.

Mandala se mu vlnila před očima, statisíce groteskních tváří se splétaly a rozplétaly a překrývaly z jejího vzorce.

Opožděně si uvědomil, že jedna z těch tváří patří Rachel Demarestové. Mrcha hloupá! Místnost Křiku ji připravila o rozum… o to málo, co jí z rozumu zbývalo. Takhle vyběhnout ven! Dost lidí vidělo, jak ji dostali démoni, takže nikdo to nemůže přičítat jemu. Jeden problém odstraněn… ale vyběhnout ven…

Všechno mi připomíná venek!

Bude se muset najít někdo jiný, aby dodával lihoviny starému Winu Ferrymu. A Ferry bude muset dostat zprávu – už žádné otravné dotazy na Demarestovou.

Oakes zjistil, že ho bolí ruce, a uvědomil si, že má obě pěsti zaťaté. Donutil se povolit, začal mnutím zahánět začínající křeč v prstech. Možná ještě doušek vína… Ne!

Všechna ta beznaděj! Kvůli čemu?

Jen jedna odpověď, odpověď, kterou dal Lewisovi už tolikrát: *Kvůli tomuhle světu.*

Vítězství jim dá jejich vlastní bezpečný svět. Podvědomě vztáhl pravou ruku a dotkl se mandaly. Taková cena! A Legata – historička, pátrací technička, krásná žena – snad bude jeho královnou. Aspoň to jí dluží. Císařovna. Sledoval prstem bludiště čar v mandale, plynoucí spletitosti.

„Politika je tvůj život, ne můj," řekl kdysi Lewis.

Lewis nevěděl, co to stojí. Lewis chtěl jen svou laboratoř a bezpečí Pevnůstky.

„Tady mi dej pokoj. Pronášet proklamace a dělat politiku si můžeš podle libosti."

Byli ohromný tým – jeden vpředu a jeden vzadu.

Možná ještě trošičku vína. Zvedl láhev a napil se z ní. Ten Raja Thomas bude zlikvidován už brzy. Další oběť řasy.

Lewis by měl pít víc tohohle vína. Opravdu ho vylepšili.

Oakes upil a poválel víno na jazyku se srkavým zvukem, o němž věděl, že Lewise vždycky znejistí.

„Vážně by sis měl dopřát trochu tohohle pití, Jesusi. Mohlo by ti to vyhladit pár vrásek z obličeje."

„Ne, díky."

„Aspoň zbude víc na mě."

„Na tebe a na Ferryho."

„Ne. Můžu dávat nebo brát sám."

„Máme naléhavé problémy," říkal pořád Lewis.

Jenže naléhavost by nikdy neměla znamenat spěch, neopatrnost, zbrklost. Řekl tehdy Lewisovi jednoznačně: „Jestliže budeme při dokončování Pevnůstky klidní a rozumní, pak i řešení, která najdeme, budou klidná a rozumná."

Chaos není zapotřebí.

Srkl si znovu vína a zíral přitom na mandalu. To, jak se ty čáry kroutí – i ony vypadají, jako by vystupovaly přímo z chaosu. Ale Legata ten vzor našla a dvakrát okopírovala.

Vzor. Pandora má také svůj vzor. Jen ho najít. Sloupnout všechnu tuhle disonanci, a najdou se základy řádu.

Skoncujeme s řasou, s Nervoběžci. Chlór. Spousty chlóru. Všechno tady začne hodně brzy dávat smysl.

Zvedl láhev, aby si dal další doušek, zjistil však, že už v ní žádné víno není. Nechal si láhev vyklouznout z ruky, uslyšel, jak žuchla o podlahu. Jako by to byl signál, komkonzole na něj znovu zabzučela.

Zase Murdoch.

„Lidé Demarestové žádají o další schůzi, doktore."

„Zdržte je! Povídám ž… zdržte je."

„Pokusím se."

Nezdálo se, že by měl Murdoch z tohoto rozhodnutí velkou radost.

Oakes dvakrát klepl prstem, aby přerušil spojení. Kolikrát musí člověk na tomhle zatraceném místě vydávat jeden rozkaz?

Znovu zaostřil pohled na mandalu.

„Hodně brzy tady uděláme pořádek," sdělil jí.

Tehdy si uvědomil, že to s vínem přehnal. Znělo to absurdně, mluvit si takhle pro sebe ve vlastním příbytku, ale některé věci ho bavilo poslouchat, i když je musel sám vyslovovat.

„Zavedeme tady pořádek."

Kde je ta zatracená Legata? Musí jí říct, aby do věcí vnesla trochu řád.

Tak jako skála umlčí moře, tak Jedno v jednom umlčí vesmír.

Kerro Panille,
Překlady z Avaty

LEGATA PŘEPNULA na přistávací automatiku u stanice Pevnůstka. Opřela se pohodlně na pohovce a pozorovala, jak pod ní ubíhá linie pobřeží. Tenhle čas patřil jen jí. Bylo časně zrána a ona se zrovna nemusela vypořádávat s Oakesem ani Lewisem, ani s démony nebo klony. Neměla nic na práci než se dívat, odpočívat a klidně dýchat.

Hyletouny!

Viděla je na hologramu a několik málo jich prolétlo kolem Kolonie, když tam byla, ale tyhle visely ne víc než dvě stě metrů od plazmy před ní.

Propána! Ty jsou obrovské!

Napočítala jich dvanáct, největší z nich o polovinu větší než její raketoplán. Jejich bronzově oranžové plachty nabraly vítr a ony jednomyslně změnily směr, takřka ji doprovázely. Sluneční svit skrz membránu jejich plachet je celé halil tetelivými duhami. Většinu chapadel měli nastrkanou pod tělem. Každý nesl ve dvou nejdelších úponcích balvan místo zátěže. Ti větší táhli balvany v moři, a tvořili tak pěnivé brázdy. Křižovali a křižovali, podle toho, jak se měnil vítr. Když se její raketoplán dostal na závěrečnou klouzavou dráhu, uviděla, jak se dva menší hyletouny oddělily od ostatních, zvýšily rychlost a mrštily balvany, které nesly, do plazmového štítu kolem Oakesovy soukromé zahrady.

Zahrada, otřásla se při pomyšlení na to slovo.

Balvany na plazmu nijak nezapůsobily – mohla by do ní narazit raketoplánem a možná by ji roztříštila, ale kameny…

Oba hyletouny zmizely v záblesku tak prudkém, až ji to

na pár okamžiků oslepilo. Když zase začala vidět jasně, spatřila, že její raketoplán už je dole a lemuje ho vstupní komora a že exploze dvou hyletounů byla jen maskovací manévr. Ostatní, všechny větší, bušily svými kameny do stěn a plazmy Pevnůstky tam, kde už je poškodily klony. Každý balvan odštípl několik dalších úlomků z budov dřív, než hlídky zaostřily na plachty. I ostatní hyletouny zmizely v plameni. Ten největší byl tak blízko stanice raketoplánu, že když explodoval, vzal s sebou část kontrolní věže a lanoví.

Dávají za to své životy, pomyslela si. *Buď jsou velmi hloupí, nebo velmi ušlechtilí.*

Na několika místech hořelo a pozemní posádka, kryta hlídkami, pilně bojovala s plameny. Lewis na ni kýval z plazmové verandy v Oakesově příbytku, a teprve tehdy si všimla sežehlých stop na kopuli svého raketoplánu.

Otevřela příklop, vystoupila mezi dvě hlídky a ty ji doprovodily po kryté cestě k Pevnůstce. Všude byl silně cítit chlór.

Aspoň se nemusíme bát Nervoběžců, pomyslela si.

Přes chlór zachytila pach moře od pláže a uviděla, že čára přílivu se o několik metrů snížila oproti obvyklé výši. Vlhký písek, který po ní zůstal, prohřívala slunce. Stoupal z něj těžký mlžný opar, rozplýval se v pramíncích nad skalami a nad mořem. Na Lewise se nepodívala, dokud nevystoupila na verandu.

„Legato," podal jí ruku, „jak se daří?"

Pátravý výraz v jeho očích jí sdělil vše, co potřebovala vědět.

Tak proto jsem tady, pomyslela si. *Chce prozkoumat mou současnou… použitelnost, než dorazí Oakes.*

„Docela dobře," řekla, „to je nádherná podívaná, ty hyletouny. To jste uspořádali jen kvůli mně?"

„Kdybych to uspořádal já, nevznikly by nám náklady na likvidaci škody, které si nemůžeme dovolit."

Vedl ji dovnitř a zavřel za nimi příklop.

„Jak velká škoda?“

Vedl ji dál, dovnitř, pryč od plazmy. Chtěla vidět terén, opravy.

„Ne nenapravitelná. Dala byste si něco k jídlu?“

Kolem nich prošla žena s velkýma vějířovitýma ušima, doprovázená normálním členem posádky nesoucím laserovku.

„Ne, děkuji, nemám hlad.“

Při Legatině odpovědi se žena otočila, pohlédla jí zpříma do očí, jako by chtěla něco říci, pak se rychle otočila a vyšla ven. Legata se rozpomněla, že bojový pokřik povstání klonů byl *Mám hlad teď!*, a ocitla se v rozpacích.

„Ty uši… proč?“

„Slyší Zakuklence na sto metrů. Tak získáváme celou sekundu náskok. Taky je to hezké, nemyslíte?“

„Ano,“ řekla Legata chladně, „velice.“

Všimla si, že Lewis ještě pořád kulhá, ale nesoucítila s ním. Ačkoli byla zvědavá na podrobnosti revolty, neptala se. Kontrovala tak, že neopustila předchozí téma.

„Jak napravitelné je to ‚ne nenapravitelné‘?“

Lewis nechal srdečnosti a vrátil se k obvyklé věcnosti.

„Ztratili jsme většinu pracovních klonů. Ani ne polovina zbývajících je funkční. Dostáváme náhrady z Kolonie a lodi, ale jde to pomalu. Dva z dokončených hangárů jsou těžce poškozené – chybějí příklopy, ve zdech jsou díry. Příbytky klonů mají vnější stěny a příklopy nedotčené, ale interiéry jsou úplně k nepotřebě. Dobře jim tak. Ať spí na hromadách plazmy.“

„A co tahle budova?“

„Byla trochu poškozena tam, kde se ubytovna klonů napojuje na skladovací prostor. Dostali se do kuchyně, ale tam jsme je odřízli…“

„Vy jste je odřízli?“

Lewis uhnul pohledem, pak se vrátil. Třel si nos prstem a jí to připomnělo Oakese, když je nervózní. Když už bylo zřejmé, že neodpoví, kývla.

„Když jste zjistili, že Nervoběžce zabíjí chlór – jak dlouho předtím, než jste ho pustili mezi lidi, jste je odřízli?“

„Ale Legato, vy jste tady nebyla. Nechápete, co byli…“

„Jak dlouho?“

Podíval se jí do očí, ale neodpověděl.

„Tak vy jste je zabili.“

„Zabili je Nervoběžci.“

„Ale vy jste mohli zabít Nervoběžce.“

„Pak by se klony dostaly dovnitř a zabily nás. Vy jste tu nebyla. Vy nevíte, jaké to bylo.“

„Hm, myslím, že vím. Odveďte mě do Morganovy zahrady.“

Potřebovala všechnu kuráž, jen aby to slovo vyřkla. Ať byla jakákoli ta hrůza, s níž se střetla v Kolonii, název *Zahrada* se nedal setřást, i když si nemohla vzpomenout. Viděla ale, že Lewis znejistěl, když na to pomyslel, a ať ji vezme čert, jestli mu něco usnadní.

Lewis byl očividně otřesen náhlou zmínkou o *Zahradě*. I pro něj to znamenalo Místnost Křiku. Viděla, jak se mu za očima formují otázky: *Jak moc toho ví? Proč se nebojí?* Odmítala si dopřát luxus strachu. Jen ať to Lewis vidí. Dokud se sama nerozpomene, co se stalo, nedovolí nikomu jinému, aby zde těžil z jejího prožitku.

„Ano,“ řekl hlasem téměř neslyšným, „samozřejmě. Zahrada. Můžete si tam odpočinout, dokud nepřijde Morgan. Tudy.“

Lewis vedl Legatu dokončenými částmi letoviska do hlavního sídla, mamutí stavby vytesané celé ze skvrnitého kamene v horském úbočí a vyložené plastocelí. U vchodu se otočila a ohlédla na okolní krajinu až k moři.

„Tenhle příklop vede do Morganova příbytku. Pracovna, knihovna a kóje, to vše je v téhle jednotce. Dál jsou shromažďovací a jídelní prostory, to všechno. Provedu vás tudy, jestli chcete.“

Pozorovala puls vln explodujících o pobřeží a předsta-

vovala si, že slyší pleskání a burácení vody skrz izolační plazmu.

„Legato?“

„Ano. Totiž ne, nemusíte mě provádět. Ráda bych byla sama.“

„Jak je libo,“ řekl Lewis prudce. „Morgan říkal, že si máte udělat pohodlí. Doporučuji, abyste se se mnou poradila, než se tu začnete toulat. Pro některé exponovanější prostory možná budete potřebovat stráž. Ještě je brzy a já musím být zpátky v Kolonii až po obědě. Zavolejte, kdybyste mě potřebovala.“

Nato se příklop se zasyčením uzavřel a ona osaměla. Znovu se podívala na moře. Valilo se od ní navždy, táhlo za sebou její vědomí, ven, do dálky.

Je tady síla, kterou si ani Morgan nemůže koupit, říkala si a bránila se pokušení rozběhnout se kolem zaplazmovaných stromů, květin a rybníčka, podél potoka klikatícího se trávou, za ochranu samého opevněného objektu do divokého mořského vzduchu Pandory. Pak si všimla řasy. Z velikých mas řasy, které se přilepily na pláž a zátoku za Pevnůstkou, už zbylo jen několik osamělých trsů a trochu velkých, hadovitých úponků, vlnících se na Povrchu. *Lewisovo dílo!* Náhlý smutek jí naplnil oči slzami a nahlas zašeptala řase: „Doufám, že se mýlí. Doufám, že to dokážeš.“

Koutkem oka zachytila nějaký pohyb, otočila se a uviděla dva klony, pracující na věži u stanice raketoplánů.

Čekají Morgana, pomyslela si, *budou chtít, aby všechno vypadalo co možná zvládnuté.*

Pohlédla důkladněji na oba muže, její pozornost upoutala skutečnost, že zvedali a upevňovali plazmu, která byla přinejmenším čtyři metry nad zemí – *a ani jeden nepoužíval lešení.*

Ty paže…

Chladně zauvažovala, kam asi tihle dělníci zapadají v seznamu a ceníku klonů.

„Náklady nejsou problém, má milá,“ řekl Murdoch, a něco v jeho tónu ji vyděsilo. Tuto hrůzu znovu rozdmychal pohled na dva dělníky, pilně připevňující plazmu.

Všechno šlo, říkala si, *každá moje fantazie je možná.*

Proč si nemůžu vzpomenout?

Jakékoli hrůzy či rozkoše, které se odehrály v Místnosti Křiku, už nebyly součástí jejího vědomí. Byly tu záblesky, nekontrolovatelné a rychlé, které ji připravily o řeč uprostřed rozhovoru nebo uprostřed myšlenky. Ti, kdo s ní pracovali, to přičítali rostoucí roztržitosti, vedlejším účinkům její zřejmé milostné aférky se Šéfem.

Věděla, že by mohla nalézt hologram z Místnosti Křiku a podívat se na vlastní oči, co dělala. Oakes ji tím dráždil.

„Milá Legato,“ ze všech pulentních pórů mu prýštil olej a med, „posaď se tady ke mně, pěkně se napijeme a pobavíme se tvými hrami v Místnosti Křiku.“

Zprvu se smál, když se otřásla a odvrátila. Bylo pro ni těžké zachovat si sebeovládání – o to se postaral, když ji měl uvězněnou a bezmocnou dole v Laboratoři Jedna. A teď byla Místnost Křiku přestěhována do Pevnůstky.

Smích utichl a on k ní promluvil přímo a na rovinu. „Ať se ti to líbí, nebo ne, teď jsi jedna z nás. Nikdy se nemůžeš vrátit. Možná už nikdy nevstoupíš do té místnosti, ale *jednou* jsi do ní vstoupila. Z vlastní svobodné vůle, můžu dodat.“

„Ze svobodné vůle!“ blýskla po něm modrýma očima. „Zdrogovals mě! A ty… *příšery*. Kde byla jejich svobodná vůle?“

„Ty by neměly vůbec žádnou vůli, vůbec žádnou existenci, nebýt mě…“

„Nebýt Lodi, chceš říct.“

Přehnaně dramaticky vzdychl. Pamatovala si, jak pohlédl na svou obrazovku a udělal několik úprav na konzoli.

„Někdy tě skutečně nechápu, Legato. Jednoho krásného dne, už brzy, si budeš užívat luxusu v Pevnůstce a tamních

přepychových rozkoší, a teď tady mumláš nějaké středověké kecy o mystických silách Lodi.“

Ukázal jí tehdy hologram té zahrady, ve které teď stála. Nebylo pochyb o její kráse. Byla hustě zarostlá vegetací a prodchnutá vůněmi nesčetných květů. Zvedla oči ke kopuli. Nesmírnost a nádhera pandorského nebe do ní vlila zvláštní poryv síly. Prožívala pocit… pocit…

Spojení! Pomyslela si. *Ano, ať si dělá Oakes, co chce, nějak tohle všechno ve mně žije, stejně, jako já teď žiju v tom.*

Včera v noci v Kolonii, když se připravovala k odchodu do Pevnůstky, ji Oakes doprovodil do maličké plazmové kopule vysoko nad svým příbytkem.

„Tam,“ ukázal na velkou bílou záři, zvolna traverzující obzor, „tam je tvá loď. Další špendlíková hlavička ve tmě noci. Není potřeba žádné mystiky, ani stupínku božství, aby jeden kousíček hmoty obíhal kolem druhého.“

„To je rouhání,“ odpověděla, protože to čekal.

„Ano? Loď se umí bránit. Nic není mimo doslech ani dosah Lodi. Loď by mohla ukončit můj program v každém okamžiku – ale rozhodne se to neudělat. *Nebo nemůže.* Pro mě je to stejné, jedno jako druhé. Rouhání?“

Pevně jí tehdy zmáčkl ruku. *Přesvědčuje sám sebe*, pomyslela si a těšila ji moc, kterou jí tohle konstatování dávalo.

Udělal široké gesto, ukázal na celou záplavu hvězd.

„K tomuhle jsem tě přivedl já, ne Loď. Loď je nástroj. Složitý a silný, pravda, ale pořád jen nástroj. Sestrojená lidmi, *myslícími* lidmi, pro potřebu myslících lidí. Lidí, kteří dovedou velet, vidí světlo v temnící bouři zmatku…“

Zatímco dál řečnil do noci, Legata pochopila, že mnohé z toho, co říká, působí překvapivě pravdivě. Věděla, že pod vším, co se děje Lodníkům na Lodi i mimo ni, je to důsledkem nevměšování samotné Lodi. Pohroužila se však do tajemství plánu elektrických obvodů Lodi tak hluboko a tak dávno, že nemohla věřit, že Loď je kus oceli a tvaro-

vaných plastů, že Lodi je to *jedno*.

Stanula v zahradě Pevnůstky a vzhlížela tam, kde podle jejího odhadu byla nad nimi pozice Lodi.

To bych ráda věděla, říkala si, *ráda bych věděla, jestli jsme ji zklamali.*

Dva hlídkové letouny s řevem přeletěly kopuli a vytrhly Legatu ze zadumání. Odhadla, že brzy dorazí Oakes; mají pohotovost kvůli němu. Uvědomila si, že by se také měla připravit.

Nic, připomínala si, *není posvátné.*

Pak v náhlém návalu prozíravosti během těžkého ticha, které následovalo po přeletu hlídek, dodala, *ale něco by mělo být*. Tahle myšlenka byla osvobozující a vzpružovala.

Vesmír nemá střed.

Citáty Lodi

RAJA THOMAS stanul pod gigantickým, polonafouklým vakem LNV v hlavním hangáru. Lavuova posádka už odešla a pozhasínala většinu světel. Už byla úplná noc. Vak se vznášel jako mlhavě oranžová hmota nad ním a jemně potahoval za poutací lana. Byly v něm ještě velké záhyby a prolákliny, ale než se Alki za rozednění přidá k Reze, budou ve vzduchu a vak bude plný a hladký jako hyletoun.

Až na to, že ještě nikdy nikdo neviděl hyletoun takových rozměrů.

Pohlédl přes ztemnělý hangár a už se nemohl dočkat, až odejde. *Proč se se mnou Oakes chce sejít zrovna tady?*

Rozkaz byl prostý a výstižný. Oakes sem jede zvlášť kvůli inspekci LNV a k němu připoutané ponorky, než jim dovolí odvážit se do nechráněné divočiny pandorského moře.

Chce projekt vetovat?

Náznaky byly jasné: Příliš mnoho energie Kolonie pohlcují takové projekty jako tenhle. To bylo v rozporu s přežíváním. *Vyhlazovači* chtěli dosáhnout svého. Tohle je možná na dlouhou dobu poslední povolené vědecké zkoumání. Příliš mnoho ztracených ponorek… příliš mnoho ztracených LNV. Tolik energie by se dalo vložit do výroby potravin.

Opačná argumentace rozumu nalézala s každou další hodinou hladu méně posluchačů.

Když nevíme, co získáme, možná nebude na Pandoře nikdy spolehlivá produkce potravin. Řasa je rozumná. Vládne této planetě.

Jak nazývá řasa Pandoru?

Domov.

Byla to Loď, nebo má vlastní představivost?

Žádná odpověď.

Thomas věděl, že je příliš nabuzený, příliš plný nejistot. *Pochybnosti.* Bylo by příliš snadné sdílet každé stanovisko, které předloží Oakes. Souhlasit s ním. I někteří členové Lavuova personálu přebírali to šeptané heslo, které bylo slyšet po celé Kolonii: *Mám hlad teď!*

Kde je ten Oakes?

Nechává mě čekat, aby mě poučil, kde je moje místo.

Této myšlence dominovala vlastnoručně vykonstruovaná postava Raji Thomase, byly v ní však i vzdálené ozvěny Flatteryho – vzdálené, ale výrazné. Připadal si jako herec sžitý se svou rolí po mnoha představeních. Flattery ležel v jeho minulosti jako vzpomínka na dětství.

Co máš skrytého v hlubinách moře, Lodi?

To musíš objevit ty.

Tak! Teď k němu určitě mluvila Loď.

LNV zavrzal v poutacích lanech. Thomas zpod něj vystoupil a zadíval se nahoru, na překrývající se listy stropní brány – obrovský šerý kruh v tlumeném světle. Jeho chřípí zaznamenalo ve vzduchu slabou trpkost pandorských esterů. Kolonie zjistila, že některá prchavá napodobení pachu pandorských démonů izolují oblast kolem nich před jinými dravými pandorskými tvory – obzvlášť před Nervoběžci. Nic však netrvá věčně. Démoni si záhy vypěstují protireakce.

Thomas se ohlédl na ponorku v šeru – hladký černý kámen držený v chapadlech umělého hyletounu… hladký černý kámen s třpytivými čárami podél boků.

LNV v poutacích lanech znovu zaskřípal. V hangáru byl průvan a on zadoufal, že to neznamená nějaký nestřežený otvor do nebezpečného vnějšího prostředí Pandory. Byl tu neozbrojen a sám, až na obvodové stráže u přízemních příklopů a hlídače, který si někde vařil čaj. Thomas cítil jeho slabou vůli – známá věc, avšak poznamenaná jemnými rozdíly pandorské chemie.

Mám odejít stejnou cestou jako Rachel Demarestová?

Byl pochybovačný, ale v jeho mysli nebylo pochyb o tom, jak Rachel zesnula. Bylo to příliš příhodné, příliš dobře načasované.

Kdo by však o tom mohl pochybovat?

Takové věci se stávaly na obvodové hlídce každý den. Kolonie znala i počet pravděpodobnosti: jedna ku sedmdesáti. Bylo to jako válečné ztráty. Vojáci to znali. Až na to, že většina Lodníků zřejmě věděla velmi málo o válce v historickém smyslu slova.

Válčení však znali.

Zavětřil.

Do vzduchu se vetřel slabý sladký podtón místních lubrikantů. To mu prudce připomnělo, jak neochotně tato planeta odevzdává něco ze své podstaty Kolonii. Viděl zprávy – jen pouhé hloubení vrtů pro těžbu těchto lubrikantů je stálo každých šest diurnů jeden život. A panovala obecná neochota uchylovat se ke klonovým náhradám – nevysvětlitelná neochota.

Čím dál méně klonů kolem, až na ten záhadný projekt na Draku.

Co to tam Lewis dělá?

Proč narůstá roztržka mezi klony a přirozenými? Souvisí to nějak s pobytem na pevnině?

Pocházíme z planety.

Funguje tady nějaká atavistická vzpomínka?

Proč mi neodpovíš Ty, Lodi?

Až to budeš potřebovat vědět, pochopíš to bez ptaní.

Typická odpověď Lodi!

Co myslel Oakes těmi *novými* klony? *Pomáháš mu s tím projektem Ty, Lodi? Jsou ty nové klony Tvým projektem?*

Kdo ti pomáhal vytvořit Mě, Ďáble?

Thomas měl pocit, že mu vysychá v hrdle. V té odpovědi byly ostny. Pohlédl na ponorku, zavěšenou ve vzduchu nalevo od něj. Zčistajasna v ní viděl ztělesnění křehké a pošetilé odvahy. Ponorka a LNV byly tvarovány tak, aby

napodobovaly hyletoun nesoucí charakteristickou kamennou zátěž. Bez ohledu na to, že ponorka se kameni moc nepodobala.

Měl bych být venku a kázat o požadavku Lodi, místo abych riskoval své prastaré tělo v tomhle dobrodružství.

Ale Loď mu nedala žádný podklad pro tuhle hru, žádnou platformu, na které by stál.

Jak budeš vyznávat NáLoděnství?

Ať už Loď formulovala tuto otázku seberůzněji, vycházelo to nastejno.

Kdo by naslouchal neznámému, samozvanému Kápéčku, probuzenému z hibernátoru? Byl přiznaný klon, člen menšiny, jejíž roli Oakes předefinoval.

Mluvit s rozumnou zeleninou. Má snad odpověď řasa? Loď to naznačila, ale odmítala se vyjádřit s určitostí.

To musíš objevit ty, Ďáble.

Tady není pomoci. Žádné náznaky, jak by mohl zahájit rozhovor s touto mimozemskou inteligencí. V abstraktním smyslu to byla vzrušující představa – mluvit s formou života tak odlišnou od lidstva, že by se dalo nalézt jen málo evolučních paralel.

Jaké zvláštní věci se od nich můžeme dozvědět?

Co by se mohla řasa naučit od něj?

Thomas znovu pohlédl na svůj chronometr. Tohle zdržení začíná být absurdní!

Proč jsem to dovolil?

Touhle dobou už bude mít Waela našeho básníka ve své kóji.

Otřásl jím hluboký vzdech.

Ze Zpracování propustili Panillea ani ne hodinu před setměním. *Zdrželi ho naschvál… takhle teď Oakes zdržuje.* Co mají za lubem?

Waelo, jestli…

Může *tohle* být příčina Oakesova zdržování? Nezjistil snad Oakes, že Waela…

Thomas ostře zavrtěl hlavou. *Pošetilá spekulace!*

Byla mu zima a připadal si vystavený všem nebezpečím, když čekal tady v hangáru, a jeho neklid při myšlenkách na Waelu byl nepopiratelný.

Waela a básník.

Thomas cítil, jak ho vlastní představivost táhne na dvě strany zároveň. Ještě nikdy neprožil tak mocnou fyzickou přitažlivost k žádné ženě. A v jeho minulosti, načerpáno z toho pradávného procesu výchovy, bylo strašlivé puzení k vlastnictví – k soukromému a výlučnému vlastnictví. Věděl, že to směřuje přímo proti značné části chování, které Loď dovolovala… nebo prosazovala.

Waela… Waela…

Musel násilím nasadit masku odtažitého, pracného klidu. *Zdržení s Panillem byla možná doba, kterou potřeboval, aby ho připravil jednat proti mně. Mohli ho proškolit.* Je nutné, aby se Waela intimně s básníkem sblížila, sloupla z něj masky a zjistila… co?

Panille… Pandora…

Další dílo Lodi?

Waela to zjistí. Má své rozkazy. Musí obrátit toho Panillea naruby, nakouknout do centra jeho bytosti. Dozví se to a podá hlášení svému veliteli.

Mně.

Kdo takhle poslouchá Oakese? Určitě Lewis. A Murdoch. A ta Legata. Jaké překvapení, zjistit, že ona je ta Hammillová z brífinku Lodi. Nastavili pasti tak, aby on nastavil tuhle past na Panillea?

Waela to udělá správně. Panilleovi to musí připadat jako naprostá náhoda. Správná doba… správná situace… *Krucinál! Jak můžu žárlit? Nastražil jsem to já!*

Věděl, že podává výkon podle plánu Lodi. A patrně podle Oakesova plánu. Jaký je vztah mezi Oakesem a Lodí?

Rouhač, ten Oakes. Ale Loď tohle rouhání dovolila. A Oakes má možná pravdu.

Thomas dospíval k čím dál silnějšímu podezření, že Loď možná není Bůh.

Co jsme to udělali, když jsme vytvořili Loď?

Thomas znal svůj vlastní podíl na tomto stvoření. Ale nebyly v té konstrukci i další, neviditelné ruce?

Kdo ti pomáhal stvořit Mě, Ďáble?

Bůh, nebo Satan? Co jsme vytvořili?

V tomto okamžiku na tom moc nezáleželo. Byl unavený tělesně i emocionálně a jeho dominantní osobní naděje byla taková, že Panille prokoukne sexuální past a vzepře se jí. Thomas však ve skutečnosti nečekal, že k tomu dojde.

Dělám Tvou práci podle svých nejlepších schopností, Lodi.

„Funkcí mého Ďábla je kazit dobrodiní. Lodníci musí vynaložit úsilí, o jakém ani nevěří, že je možné."

To byla slova Lodi k němu.

Proč? Protože zklamání nám pomohlo uspět s Projektem Vědomí?

Přehrávají snad jenom staré téma, které zabralo jednou a mohlo by zabrat podruhé?

Tehdy ho napadlo, že ředitel Měsíční základny, který dohlížel na stavbu a přípravu posádky pro onu původní Vesmírnou loď – starý Morgan Hempstead – sehrál úplně stejnou roli.

On byl naším Ďáblem a my jsme to věděli. Ale já jsem teď Ďáblem Lodi… a nejlepším přítelem.

Thomas nalézal v této myšlence cynické potěšení. Být přítelem Lodi obnášelo mimořádná nebezpečí. Oakes si možná zvolil lepší roli. Nepřítel Lodi. Thomas však svou vlastní roli znal. Loď mu ji připomínala dost často.

„Hraj hru, Ďáble."

Ano, musí hrát tu hru, i když prohraje.

Do jeho vědomí se vetřel škrábavý zvuk. Zvuk vycházel ze šatny, kde se posádky ponorek připravovaly na své lety. *Šatna mrtvých*, říkala tomu Kolonie.

Někdo se tam pohnul ve stínu, kolébavá postava oděná v bílé kombinéze. Thomas poznal Oakese. Samotného. Tak takováhle to bude schůzka.

Thomas vyndal z kapsy baterku a zamával jí, aby ukázal, kde stojí.

Oakes zareagoval na světlo a mírně změnil směr. Oakes si v prostoru hangáru vždycky připadal maličký. Příliš mnoho prostoru využitého příliš málo efektivně.

Špatná investice.

Thomas vypadal jako trpaslík vedle nesmírnosti napůl nafouknutého vaku nad svou hlavou.

Tyto myšlenky upevňovaly jeho rozhodnutí. Nevyplatilo by se zrušit tento projekt hned, bez dramatického motivu. Vždycky by se našli tací, kteří by ho podporovali. Oakes jejich argumenty znal.

Naučit se žít s řasou!

S divokou kobrou člověk nežije; tu zabije. Ano, Thomas musí odejít… ale dramaticky, hodně dramaticky. Pro dvě Kápéčka není v Kolonii místo.

Oakes nechtěl vědět, co zařídili Lewis a Murdoch. Třeba nehoda s ponorkou. Nehod už bylo dost, i nezařízených. Náklady v životech Lodníků dosáhly znepokojivé úrovně. Kolonisté očekávali ztráty, když si podrobovali tuto planetu, ale poslední počet mrtvých už přesahoval únosnou míru.

Když Oakes došel k Thomasovi, široce se usmál. Tohle gesto si mohl dovolit.

„No, tak se podíváme na tu *novou* ponorku," řekl.

Nechal se odvést k bočnímu příklopu ponorky a do stísněné velitelské gondoly v jejím jádru, přičemž si všiml, že Thomas nevede žádnou společenskou konverzaci, nic z podvědomého podřízení tónu řeči, který si Oakes zavedl a od svého okolí očekával. Všechno bylo pracovní, technické: Tady jsou nové sonarové přístroje, senzory dálkového nahrávání, nefelometry…

Nefelometry?

Oakes musel zapátrat ve svém medicínském vzdělání, než narazil na asociaci.

No ano. Přístroje ke sbírání a zkoumání malých částic, plujících ve vodě.

Oakes se málem zasmál. Není třeba studovat malé částice, ale olbřímí řasu: dobře viditelnou a rozhodně zranitelnou. Navzdory svému pobavení se však zmohl na několik zdánlivě vstřícných otázek.

„Co vás vede k domnění, že všechno v moři musí sloužit řase?“

„Protože to zjistíme, takové jsou podmínky v moři. Všechno od potravních cyklů bioty až po rozložení stopových kovů, všechno zapadá do požadavků pro růst řasy. Musíme zjistit proč.“

„Potravní cykly čeho?“

„Bioty – všeho živého… Bahenní tvorové i ti, co jsou na hladině, to všechno je zřejmě ve výrazné symbióze s řasou. Býložravci kupříkladu rozvířují toxické produkty vylučované řasou do vrstvy vysoce absorpčního sedimentu, kde jiní tvorové vracejí tyto substance do potravního řetězce. Ti pak…“

„Chcete říct, že řasa sere a to pak zpracovávají zvířata na dně?“

„I tak by se to dalo vyjádřit, ale celkové náznaky systému moře jsou znepokojivé. Jsou tu býložravci, například, jejichž jedinou funkcí je udržovat řasu v čistotě. Těch několik málo predátorů má velké ploutve, mnohem větší, než by se při jejich rozměrech dalo čekat, a…“

„Co to má společného s…?“

„Zvířují vodu kolem řasy.“

„Co?“ Na okamžik se Oakes přistihl při zvědavosti, ale Thomas byl typický specialista, který si troubí na svou vlastní troubu – včetně ezoterického jazyka své specializace. Tohle že má být komunikační expert?

Jen aby udržel všechno v pohybu, položil Oakes očekávanou otázku: „Jaké znepokojivé náznaky?“

„Řasa ovlivňuje moře daleko víc, než se dá vysvětlit prostými evolučními procesy. Možná podporuje mořskou komunitu. Jediná historická srovnání, která můžeme provést, nás vedou k přesvědčení, že tu funguje nějaká inteligentní síla.“

„Inteligentní!“ Oakes vložil do toho slova tolik opovržení, kolika byl schopen. Ta zatracená zpráva o vztazích řasa-hyletouny! Lewis ji měl znedostupnit. Vměšuje se do toho snad loď?

„Vědomá struktura,“ řekl Thomas.

„Nebo extrémně dlouhodobá adaptace a evoluce.“

Thomas zavrtěl hlavou. Byla tu ještě jiná možnost, ale nechtělo se mu o ní diskutovat s Oakesem. Co jestli Loď stvořila tuto planetu přesně tak, jak ji našli? Proč by Loď něco takového dělala?

Oakes z toho střetnutí vstřebal dost. Udělal gesto. Všichni uvidí, že mu na tom záleží. Jeho stráže čekají vzadu u příklopu. Nebudou mlčet. Ztráty jsou příliš vysoké a Kápéčko si to musí posoudit sám. Čas to ukončit.

Oakes se viditelně uvolnil. Jak pěkně to všechno vychází.

A Thomas si pomyslel: *Pustí nás bez zápasu. Tak dobrá, Lodi. Vetřu se na jedno z Tvých tajných míst. Jestliže jsi Ty vyrobila tuhle planetu, abys nás naučila Tvému Ná-Loděnství, pak musí být v moři nápovědi.*

„No, samozřejmě budu chtít kompletní zprávu, až se vrátíte,“ řekl Oakes. „Některá vaše data nám možná pomůžou zahájit nějaký užitečný akvakulturní projekt.“

Pak odešel a mumlal si přitom tak hlasitě, aby to bylo slyšet: „Inteligentní řasa!“

Když se Oakes vracel přes hangár, říkal si, že to byl jeden z jeho nejlepších výkonů, a všechno to zachytily senzory, všechno je to zaznamenáno a uloženo. Až… se stane to, co Lewis zařídil, budou moci zveřejnit výtah ze záznamů.

Vidíte, jak jsem se staral?

Thomas sledoval Oakesův odchod od příklopu ponorky, pak znovu vklouzl dovnitř, aby provedl závěrečnou inspekci jádra. Sabotoval Oakes něco? Všechno vypadalo normálně. Pohled mu padl na centrální velitelské sedadlo, pak na sekundární pozici nalevo, kde bude sedět Waela. Pohladil opěradlo sedadla.

Jsem starý blázen. Co bych to udělal? Mrhal vzácným časem na neužitečné milkování? A co kdyby na mě odmítla reagovat? Co pak, starý blázne?

Starý!

Kdo jiný než Loď vůbec tuší, jak starý? Originální materiál. Klon, kopie – ale originální materiál. Nic takového nežije a nepohybuje se nikde jinde ve vesmíru.

To řekla Loď.

Ty mi nevěříš, Ďáble?

Ta myšlenka zapraskala jako statická elektřina v Thomasově vědomí. Promluvil, jako často, když byl sám a odpovídal Lodi. Ať si o něm klidně ostatní myslí, že je mírně šílený.

„Záleží na tom, jestli Ti věřím?“

Mně na tom záleží.

„Pak je to zbraň, kterou mám já, a Ty ne.“

Lituješ svého rozhodnutí hrát tuhle hru?

„Držím slovo.“

A slovo jsi Mi dal.

Thomas věděl, že nezáleží na tom, zda to řekl nahlas nebo si to pouze pomyslel, ale shledal, že není schopen zabránit výbuchu.

„Dal jsem své slovo Satanu, nebo Bohu?“

Kdo může vyřešit tuhle otázku k tvé spokojenosti?

„Možná Ty jsi Satan a já jsem Bůh.“

To bylo hodně blízko, Můj nevěřící Tomáši!

„Blízko čemu?“

To poznáš jen ty.

Jako obvykle se v takovém dialogu nevyřešilo nic kromě znovunastolení vztahu pán-sluha. Thomas vklouzl na velitelské sedadlo a vzdychl. Posléze začal procházet seznam přístrojů, spíš aby se rozptýlil než z nějakého jiného důvodu. Oakes nepřišel sabotovat, ale něco předvést.

Ďáble?

Takže Loď s ním ještě neskončila.

„Ano, Lodi?“

Něco bys měl vědět.

Thomas cítil, jak se mu zrychlil tep. Loď jen zřídkakdy sdělovala nějaké informace dobrovolně. Musí to být něco důležitého.

„Copak je?“

Pamatuješ se na Hali Ekelovou?

To jméno bylo povědomé… ano viděl je v Panillově složce, kterou mu dodala Waela.

„Ta zdravotnice, Panilleova přítelkyně, ano. Co je s ní?“

Vystavila jsem ji jednomu segmentu dominantní lidské minulosti.

„Přehrávka? Ale říkalas…“

Segment, Ďáble, ne přehrávka. Musíš se naučit ten rozdíl. Když někdo potřebuje nějakou lekci, nemusíš ukazovat celý záznam; můžeš ukázat jen vyznačenou pasáž, segment.

„Žiju momentálně ve vyznačené pasáži?“

Tohle je originální hra, opravdové pokračování.

„Proč mi to říkáš? Co děláš?“

Protože jsi byl vyškolen jako kněz. Je důležité, abys věděl, co Hali prožila. Ukázala jsem jí Kristovu epizodu.

Thomas cítil, jak mu vyschlo v ústech. Chvilku se vzpamatovával, pak: „Vrch Lebek? Proč?“

Její život byl příliš krotký. Musí se naučit, jak daleko může dosáhnout svaté násilí. Ty také potřebuješ tuhle připomínku.

Thomas si představil nic netušící mladou ženu z palubního života, vystavenou náhle ukřižování. Rozhněvalo ho to a nechal ten hněv znát ve svém hlase.

„Vměšuješ se, co!“

Tohle je taky Můj vesmír, Ďáble. Na to nikdy nezapomínej.

„Proč jsi to udělala?“

Předehra k dalším datům. Panille poznal past, kterou jsi mu nastražil, a vyhnul se jí. Waela selhala.

Thomas věděl, že nedokáže skrýt nadšení, a nesnažil se o to. Ale otázka zůstávala: „Je Panille Tvůj pěšák?“

Jsi Můj pěšák ty?

Thomas ucítil, jak se mu svírá hruď. Nic nefungovalo tak, jak očekával. Posléze našel hlas.

„Jak tu past poznal?“

Tak, že je otevřený vůči svému ohrožení.

„Co to znamená?“

Ty nejsi tak otevřený, jak by Můj Ďábel měl být.

„A tos mi řekla, že se nebudeš vměšovat do házení kostkami!“

Nikdy jsem neřekla, že se nebudu vměšovat; řekla jsem, že nebudou žádné zásahy zvenčí.

Thomas o tom chvíli přemýšlel a snažil se přitom překonat hluboký pocit zklamání a beznaděje. Bylo toho příliš a on vyjádřil své pocity: „Jsi v té hře: můžeš si dělat, co se Ti zachce, a nenazýváš to…“

Ty také můžeš dělat, co se ti zachce.

To ho omráčilo. Jakou moc mu Loď předala? *Necítil* se mocný. Před všudypřítomností Lodi se cítil bezmocný. A tahle záležitost s Hali Ekelovou a Kristovou *epizodou*? Co to znamená?

Loď se znovu ozvala: *Ďáble, říkám ti, že některé věci se ubírají vlastním směrem, jen když se ti nepodaří ten směr vypátrat. Waelu mladý Panille skutečně mocně přitahuje.*

Mladý Panille!

Thomas promluvil přes prázdnotu ve své hrudi. „Proč mě mučíš?“

Mučíš se sám.

„To říkáš Ty!“

Kdy procitneš? Zklamaný důraz Lodi se nedal přeslechnout.

Thomas shledal, že se toho nebojí. Byl už příliš unavený a neexistoval pro něj další důvod, aby zůstával tady v ponorce. Oakes výpravu schválil. Vyrazí podle plánu – Waela a Panille s ním.

„Lodi, procitnu zítra časně ráno a vyrazím s tímhle LNV a ponorkou.“

Kéž by to byla pravda.

„Máš v úmyslu mi zabránit?“ Thomas shledal, že ho podivně těší vyhlídka na to, že by se do toho Loď vložila právě takhle.

Zabránit? Ne. Hra se musí zjevně ubírat vlastní cestou.

Byl v projekci Lodi smutek? Thomas si nebyl jistý. Znovu usedl. Mezi lopatkami cítil bodavou bolest. Zavřel oči a v myšlenkách zaháněl malátnost a beznaděj.

„Lodi, vím, že před Tebou nemůžu nic skrývat. A Ty víš, proč zítra vyrazím na moře.“

Ano, vím i to, co skrýváš sám před sebou.

„Ty jsi teď *můj* psychiatr?“

Který z nás si uzurpuje funkci druhého? To byla odjakživa otázka.

Thomas otevřel oči. „Musím to udělat.“

To je původ té iluze, které lidé říkají kismet.

„Jsem moc unavený, než abych hrál hru se slovy.“

Thomas sklouzl z velitelského sedadla a postavil se. Jednu ruku nechal na opěradle křesla a mluvil sám k sobě stejně jako k Lodi.

„Zítra možná všichni zemřeme, Waela, Panille i já.“

Musím tě upozornit, ze otřepané pravdy představují nejnudnější ze všech lidských slabostí.

Thomas cítil, jak se vtíravá přítomnost Lodi vzdaluje, ale věděl, že se nic nezměnilo. Kamkoli půjde, cokoli udělá, Loď bude u toho.

Shledal, že jeho myšlenky zalétají zpět do té vzdálené doby, kdy byl školen (vlastně vychováván) nejen jako psychiatr, ale jako kněz-psychiatr.

„Boj se toho, kdo je schopen zničit tělo i duši v pekle.“

Starý Matthew věděl, jak člověku vštípit strach z Boha!

Thomas shledal, že mu trvá několik vteřin, než překoná pocit paniky tak hluboké, že ho přikovala na místo.

Průprava v raném věku je nejmocnější, připomněl si.

Člověk také nezná svůj čas: jako ryby, které se zapletou do sítě zla, a jako ptáci, kteří uvíznou ve smyčce; tak jsou i synové člověka uvízlí ve zlém čase, když na ně znenadání dopadne.

Křesťanská Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

DLOUHO POTÉ, co se vrátila na Loď z Vrchu Lebek, nedokázala Hali nashromáždit dost vůle, aby opustila místnost. Zírala vzhůru a kolem sebe v měkce osvětleném prostoru – po tom tajném místě, kde Kerro trávil tolik hodin komunikace s Lodí. Pamatovala si, že si vypůjčila tělo staré ženy, bolestné a škobrtavé kroky. Bolest ve starých ramenou. Pocit silné vnímavosti vůči známému tělu převládal nad vědomím; každičký sebemenší pohyb byl nabitý elektřinou bezprostřednosti.

Rozpomněla se na muže, který byl přibit k tvrdému břevnu na kopci. *Barbarství!*

Ješua.

Zašeptala to: *„Ješua.“*

Bylo pochopitelné, jak se to jméno vyvinulo v Ježíše… a dokonce i v Jesuse Lewise.

Nikde však nedokázala nalézt pochopení, proč byla vzata za svědka té trýznivé scény. *Nikde.* A připadalo jí divné, že nikdy nenarazila na historické záznamy oné vzdálené události – ani v učení Lodi, ani ve vzpomínkách Lodníků, kteří přišli ze Země.

V prvních okamžicích svého návratu se zeptala Lodi, proč jí ukázala tu brutální epizodu, a obdržela záhadnou odpověď.

Protože jsou věci z lidské minulosti, které by žádné stvoření nemělo zapomenout.

„Ale proč já? Proč teď?“

Následovalo už jen mlčení. Usoudila, že je na ní, aby nalezla odpovědi.

Zadívala se na komkonzoli. Sedadlo tam u instrukčního terminálu bylo nyní jejím sedadlem; věděla to. Kerro je pryč… na pevnině. Loď ji uvedla na toto místo, dala jí je.

Zpráva byla jasná: *Už tu nebude žádný Kerro Panille.*

Projela jí chvějivá vlna ztráty a potlačila slzy v očích. Už tu není proč být. Vstala, zvedla svůj pribox a vyklouzla ven, kudy přišla.

Proč já?

Vykličkovala ze softwarů do chodby D, vedoucí zpět ke Zdravotnímu, do pracovních prostor těla Lodi.

Polekalo ji pípnutí priboxu.

„Tady Ekelová," řekla, překvapena mladickostí vlastního hlasu – vůbec se nepodobal třasu v hlase té stařeny, který si vypůjčila.

V priboxu zapraskalo, pak: „Ekelová, hlaste se v kanceláři doktora Ferryho."

Našla servo a místo aby šla pěšky, do Zdravotního dojela.

Ferry, říkala si. *Může to znamenat nějaký úkol? Je možné, že bych šla na pevninu za Kerrem?*

Ta myšlenka ji vzrušila, ale představa pevninské služby zůstávala strašidelná. Povídalo se tuze mnoho ošklivého. A poslední dobou se všechny úkoly na pevnině zdály být natrvalo. Kromě těsného politického okruhu na Zdravotním se nikdo nevrátil. Pracovní nároky jí dříve bránily moc o tom přemýšlet, ale zčistajasna to nabylo životní důležitosti.

Co dělají s tolika lidmi?

Nároky na vybavení a potraviny z Lodi byly tématem ustavičných úzkostlivých rozhovorů; opakované denní rozkazy vyžadovaly větší produkční úsilí… ale jen málokdo spekuloval o nedostatku lidí.

Jsme vychováváni k tomu, abychom se nestavěli čelem k jednoznačnosti absolutních konců. Proto mi Loď ukázala Ješuu?

Ta myšlenka stála v jejím vědomí, nesla se na bzukotu serva, které ji neslo směrem ke Zdravotnímu a k Ferrymu.

Bylo jí jasné, že Ješua skončil, ale jeho vliv ne. Pandora je místem konců. Polyká jídlo a lidi a nástroje. Jaké vlivy se budou šířit z tohoto místa?

Konce.

Servo umlklo, zastavilo se. Vzhlédla, uviděla servobránu Zdravotního a na druhé straně chodby příklop do Ferryho kanceláře. Nechtělo se jí projít tím příklopem. Tělo jí dosud tepalo vjemy roznícenými tím, co jí prve ukázala Loď. Nechtěla, aby se Ferry dotýkal jejího těla. Nebyla v tom jen její nelibost vůči němu – starý hlupák! Pije příliš mnoho alkoholu, který přichází z Kolonie, a vždycky po ní natahuje ruku a někam ji na ni pokládá.

Každý ví, že Demarestová mu vozí víno z pevniny. Po jejích návštěvách ho měl vždycky habaděj.

Stravenky mu na takové pití stačit nemohou.

Zadívala se na zajištěný příklop naproti sobě. Něco určitě není v pořádku – na palubě i na pevnině. Proč vozí Rachel Demarestová Ferrymu víno?

Jestliže mu vozí víno, co dostává na oplátku?

Lásku? Proč ne? I neurotici jako Ferry a Demarestová potřebují lásku. Nebo… ne-li lásku, aspoň občasného partnera na pohovce.

V duchu se otřásla při vzpomínce na podobu Páchnoucího-dechu. Téměř cítila dotek jeho ruky, přenesený na její mladé tělo. Bezděčně si přetřela dlaněmi paže.

Možná se právě takhle stávají tak hnusnými. Bez lásky… bez milenců.

Předvolání však nebylo možné se vyhnout. Vyklouzla ze serva a přistoupila k Ferryho příklopu. Při jejím příchodu se otevřel. Proč jí to připomnělo meč, vyjíždějící z pochvy?

„Áááá, milá Hali.“ Ferry k ní napřáhl rozevřené dlaně, když vstoupila.

Kývla. „Doktore Ferry.“

„Sedněte si, kam je libo.“ Jeho ruka spočinula na opěradle pohovky, zval ji na místo vedle sebe. Vybrala si se-

dadlo naproti němu, sklidila změť papírů a počítačových disket, které je pokrývaly. Celá kancelář kysele páchla, navzdory filtraci lodního vzduchu. Ferry vypadal opile… přinejmenším spokojeně.

„Hali," řekl a zkřížil si nohy tak, že se jedna dotýkala jejích. „Máte nové přidělení."

Znovu kývla. *Pevnina?*

„Jdete do Natali," řekl Ferry.

Bylo to zcela nečekané a ona na něj hloupě zamžikala. *Do Natali?* Elitní sbor, který se zabývá všemi přirozenými porody, nikdy nebyl její ctižádostí. Ba ani nadějí. Snem, to ano… ale ona nebyla ten typ, co doufá v nemožné.

„Co vy na to? No?" zeptal se Ferry a šťouchl nohou do její.

Natali Pracovat denně se svátostí NáLoděnství!

Kývla si pro sebe, jak jí prostupovalo zjištění, že je to pravda. Přidá se k elitě, která otevírá příklop k mystériu života… bude pomáhat vychovávat na palubě děti, dokud nebudou ve věku sedmi let rozděleny do škol a ubytoven.

Ferry se usmál červeně potřísněným úsměvem. „Vypadáte jako omráčená. Vy mi nevěříte?"

Promluvila zvolna. „Věřím vám. Tušila jsem, že tohle…," mávla rukou po jeho kanceláři, „… je kvůli přeřazení, ale…"

Ferry nijak nereagoval, a tak pokračovala.

„Myslela jsem, že půjdu na pevninu. Poslední dobou se zdá, že tam odchází každý."

Složil k sobě špičky prstů a opřel si o ně bradu.

„Nejste spokojená s tímhle přidělením?"

„Ach, mám z něj velkou radost. Jenže…" Přiložila si ruku k hrdlu. „Nikdy mě nenapadlo, že bych… totiž… proč já?"

„Protože si to zasloužíte, má milá." Uchechtl se. „A povídá se, že Natali se bude překládat na pevninu. Možná získáte to nejlepší z obou světů."

„Na pevninu?" Potřásla hlavou. Bylo to na ni příliš mnoho šoků po sobě.

„Ano, na pevninu.“ Mluvil, jako by vysvětloval něco jednoduchého nechápavému dítěti.

„Ale já myslela… chci říct, nejpřednější zásadou Ná-Loděnství je, že předáváme své děti Lodi, dokud jim není sedm. Loď vyprojektovala Natali jako strážce zrození… a jejich příbytek je tady, sídlo…“

„Loď ne!“ přerušil ji Ferry ostře. „To udělal nějaký Kápéčko. Tohle je záležitost, kterou určujeme my.“

„Ale Loď snad…“

„Neexistuje záznam o tom, že by to dělala Loď. Náš Kápéčko tedy rozhodl, že není porušením NáLoděnství, jestliže se Natali přestěhuje na pevninu.“

„Jak… za jak dlouho… než…?“

„Patrně jeden pandorský rok. Víte – ubytování, zásoby, politika.“ Nad tím vším mávl rukou.

„Kdy v Natali nastoupím?“

„Příští diurn. Dejte si pauzu. Dejte si přestěhovat věci. Promluvte sssss…“ Zvedl nějaký lístek ze změti na svém stole, zamžoural do něj. „… Usijou. Ta se tam o vás postará.“

Jeho noha jí přejela po patě, pak jí přetřela nárt.

„Děkuju vám, doktore.“ Odtáhla nohu.

„Necítím vaši vděčnost.“

„Ale já vám děkuju, zvlášť za to volno. Musím si projít nějaké poznámky.“

Zvedl prázdnou sklenku. „Mohli bychom se napít… na oslavu.“

Zavrtěla hlavou, ale než stihla říci *ne*, předklonil se a zazubil.

„Budeme brzy sousedé, Hali. *To* bychom taky mohli oslavit.“

„Jak to myslíte?“

„Na pevnině.“ Přistrčil jí sklenku. „Po přesunu Natali…“

„Ale kdo zůstane tady?“

„Výrobní zařízení, převážně.

„Loď? Továrna?“ Cítila, jak jí tvář rudě plane.

„Proč ne? Jaké jiné využití budeme pro Loď mít, až budeme na pevnině?“

Vyskočila. „Vy byste udělal lobotomii i vlastní matce!“ Otočila se na patě před jeho polekanýma očima a utekla.

Celou cestu zpět do svého příbytku slyšela v uších dunět Ješuův hlas: *„Jestliže udělají tohle zelenému stromu, co udělají suchému?“*

Rád vidím věci na svém místě.

Kerro Panille,
Zápisníky

NOC ZA NOCÍ, pořád noc! Ta hrůza! Legata procitla na palubě v palubní kóji, visuté lůžko viselo kolem ní jako rozervané cáry jejích nočních můr. Pot a strach ji ve tmě studily.

Zvolna se vracel rozum. Cítila zbytky visutého lůžka na sobě a pod sebou, chlad paluby pod dlaněmi.

Jsem na palubě.

Přišla prve na Oakesův rozkaz zkontrolovat zprávy o tom, že Ferry už příliš propadl alkoholu, než aby byl efektivní. Šokovalo ji, když vystoupila z raketoplánu na známou rampu a uviděla, jak málo Lodníků tvoří příletový personál. Lewisovy personální nájezdy decimovaly pracovní síly na palubě, aby se nahradily ztráty v Pevnůstce.

O kolik lidí vlastně přišli?

Vytahovala zpod sebe kusy visutého lůžka a házela je do tmy.

Ferry, upozorněn na její příjezd, spolykal příliš mnoho probíracích pilulek a když ho našla, byl celý rozjitřený a zmatený. Zpražila ho tak vztekle, až to překvapilo dokonce i ji, a odstranila zbytek jeho zásob alkoholu z Kolonie a doufala, že víc mu už nezbylo.

Musím udělat něco proti těm nočním můrám.

Některé detaily zůstávaly po probuzení nejasné, ale věděla, že se jí zdá o krvi a o tom, jak její nejcitlivější maso rozpitvávají desítky nástrojů se špičkami ostrými jako jehly – a to vše na pozadí horečnatého třpytu úsměvu Morgana Oakese. Oakesův úsměv s odulými rty… ale Murdochovy oči… A… kdesi v pozadí… Lewisův smích.

Našla kusy ložního prádla, nepoškozený polštář, stáhla je k sobě a stále potmě se vlekla přes kóji k rohoži. Jen

jednou v životě cítila tuhle ubitost, tuhle prázdnotu… tuhle bezmoc.

Místnost Křiku.

Právě proto běžela Óčko – aby znovu získala trochu sebeúcty. Sebeúcta se vrátila… ale ne důležité vzpomínky.

Co se stalo v té místnosti? Jakou hru to hraje Morgan? Proč mě tam poslal?

Rozpomínala se na předběžné formality. Celkem nevinné. Oakes jí dal pár skleniček, nechal ji s holonádrží, která obsahovala, jak to formuloval, „několik pamlsků, dostupných těm, kdo si je mohou dovolit“.

Začal tím, že jí ukázal technické souhrny a grafy práce, kterou prováděl Lewis s E-klony. Pití jí rozmazalo myšlenky, ale většina toho se zachovala v paměti.

„Lewis udělal pozoruhodné modifikace v klonovacím systému,“ řekl Oakes.

Pozoruhodné, vskutku.

Lewis dokáže vypěstovat klon ve věku třiceti let za deset diurnů.

Dokáže *sestrojit* klony pro speciální účely.

Když sledovala holopřehlídku klonů z Laboratoře Jedna, napadlo ji, že by mohla začít hrát tuhle hru s Oakesem, ale že by museli přejít na *její* pravidla.

Ani jsem tu hru neznala!

Když jí Oakes navrhl, aby provedla inspekci v Laboratoři Jedna, neměla tušení, že chce, aby… že se od ní očekává…

Nic není svaté! Ta myšlenka se jí pořád vracela. Vdechovala zhluboka voňavý, filtrovaný palubní vzduch. Jak se lišil od pevninského! Věděla, že marní čas. Jsou věci, na které se musí rozpomenout, než se vrátí k Oakesovi.

On je přesvědčen, že se teď nemá ode mě čeho obávat. Měla bych to tak udržet.

Jeho moc se nezmenšila. Ale po tom všem, co jí udělal, po Místnosti Křiku, měla stále ještě pocit, že je jediný člověk, který ho zná dost dobře, aby ho dokázal porazit. Ne-

bude se stavět proti ní, dokud ji nebude považovat za nebezpečnou… nebo vzpurnou.

Pokud chce mé tělo… a když teď znám tu hru, kterou ve skutečnosti hrajeme…

Začala v ní narůstat úzkost – ty noční můry… ztracené vzpomínky…

Bušila do paluby vedle sebe oběma pěstmi. Úzkost v ní stoupala jako nějaká *věc*, jako bastard počatý při znásilnění. Nevyřešené emoce v ní byly *místo*, bezprostředně nárokované, a ona měla pocit, že na ně shlíží ze svého současného rozrušení, tak, jak se říká, že umírající shlížejí sami na sebe z jakéhosi vysokého a neurčitého kouta.

Bolely ji ruce, jak jimi bušila do paluby.

Kněz má ulevovat od úzkosti, ne ji způsobovat!

Kněz – jednou si to slovo vyhledala a výstup ji překvapil: *Strážce posvátných relikvií.*

Jaké jsou posvátné relikvie Lodi?

Lidé?

Zvolna se ve tmě palubní kóje přiměla uvolnit, ale v mysli jí zůstávala rozmazaná změť nezodpovězených otázek a znovu se přistihla, jak lapá po dechu. V náhlé závrati spatřila vzpomínkový obraz sebe samé, jak se dotýká nějakého číselníku v Místnosti Křiku. Jen záblesk, a naproti ní ta pokroucená tvář klonu… ty vyvalené, vyděšené oči…

Otočila jsem tím číselníkem? Musím to vědět.

Objala si kolena, aby si zabránila bušit do paluby.

Otočila jsem tím číselníkem já, nebo mi Oakes vedl ruku?

Zadržela dech, protože věděla, že si musí vzpomenout. *Musí.* A věděla, že bude muset Oakese zničit, že je jediná, kdo to dokáže.

Ani Loď ho nedokáže zničit. Zadívala se do tmy kóje. *Ty to nedokážeš, viď, Lodi?*

Cítila, že jí v hlavě víří myšlenky někoho jiného – závrať, závrať. Ostře potřásla hlavou, aby se toho pocitu zbavila.

Nic… není… posvátné.

Jejího těla se zmocnil divoký třas.

Místnost Křiku. Musí si vzpomenout, co se tam událo! Bude muset znát vlastní hranice, než půjde po hranicích někoho jiného. Musí čelit prázdným místům ve své mysli, jinak bude dál patřit Oakesovi – ne její tělo, ale její nejtajnější já. Bude ji *vlastnit*.

Ruce svírající nohy se jí sevřely v pěsti. Dlaně ji bolely, jak se do nich zarývaly její vlastní nehty.

Musím si vzpomenout… musím…

Byla tu jedna zamlžená vzpomínka a té se držela: Jessup hnětoucí její zraněné tělo podivně jemnými prsty, jejichž deformace jí ani nevadila.

Ta vzpomínka byla skutečná.

Přinutila se rozevřít zaťaté pěsti, uvolnit nohy. Sedla si se zkříženýma nohama na rohož, zpocená a nahá. Jedna ruka se potmě natáhla a šátrala po jedné z lahví vína, které odebrala Ferrymu. Ruce se jí třásly tak silně, až se bála, že rozdrtí sklenku – kromě toho by musela vstát, rozsvítit světla, otevřít skříňku. Odzátkovala to drsné víno a napila se rovnou z láhve.

Posléze se vrátilo zdání klidu, našla ovladač světel, vyladila tlumeně žlutou a vrátila se k láhvi, kterou nechala na podlaze. *Ještě?* Představila si samu sebe ve Ferryho stavu. *Ne!* Musí existovat nějaký lepší způsob. Zazátkovala láhev, strčila ji do skříňky a sedla si na rohož, nohy natažené před sebe.

Co dělat?

Pohled jí padl na odraz v zrcadle vedle příklopu a to, co uviděla, ji přimělo zasténat. Měla ráda své tělo – štíhlost, pevnost. Mužům připadalo silně ženské a měkké, iluze přičítaná velkým prsům. Ale i její ňadra byla pevná na dotek, vyladěná přísným programem cvičení, o němž věděl kromě ní a Oakese jen málokdo. Nyní však viděla rudé stopy na břiše, na paži – počínající měkkost na stehnech, kde byly další rudé šmouhy od toho, jak ve zlém snu zápolila s visutým lůžkem.

Zvedla levou ruku a zadívala se na ni. Prsty měla rozbolavělé. V té štíhlé paži a těch prstech měla sílu za pět mužů. Zjistila to už dávno a tento genetický dar tajila, protože se bála, že by to znamenalo celoživotní fyzickou práci namísto duševní. Nedokázala však skrývat to, co ukazovalo zrcadlo – ty cáry, které udělala ze svého visutého lůžka, a stopy na svém těle.

Co dělat?

Odmítala se vrátit k vínu. Pot ji začínal chladit na kůži. Husté vlasy měla přilepené k obličeji a šíji – na konečcích vlhce tmavé. Necítila už pot, prýštící jí po zádech v kříži.

Její zelené oči na ni upřeně zíraly ze zrcadla a zarývaly se do ní jako Oakesovy špehující senzory.

Čert ho vem!

Zavřela oči. Musí existovat nějaký způsob, jak prolomit tu paměťovou bariéru! *Co se se mnou stalo?*

Místnost Křiku.

Pronesla to nahlas: „Místnost Křiku."

Jessupovy strašlivé prsty jí hnětly šíji, záda.

Zčistajasna se jí myslí začaly obrazy hnát jako bouře. Nejprve úryvky a střípky: záblesk obličeje tu, bolest tam. Svíjení a páření. Byla tu duha smutných klonů, obskakujících jeden druhého, pořád zpocení, jejich zrůdné orgány slizké, rozkývané…

Žádného z nich jsem nepřijala!

Její strašlivá síla klony ohromila.

Krev! Viděla krev na svých pažích.

Ale nespojila jsem se s nimi! S žádným! To věděla. A protože to věděla, byla v ní nová síla. Z očí jí zářila objektivizující svoboda, když se znovu zadívala do zrcadla.

Holozáznam!

Oakes nabídl, že jí ho přehraje, v očích pobavený výraz… a ještě něco dalšího… strašidelné sledování. Odmítla.

„Ne-e-e. Snad jindy."

A žaludek měla stažený hrůzou.

Víno, nebo holozáznam? Měla v sobě jistotu, že to musí být jedno nebo druhé, a zažila náhlou vlnu pochopení pro starého Wina Ferryho.

Co tomu starému chudákovi udělali?

O její volbě nebylo pochyb. Musí to být holozáznam, ne láhev. Musí se vidět tak, jak se jevila Oakesovi. Tohle je hrůza, kterou musí podstoupit, než se ty noční můry dají zarazit.

Než se dají zarazit Oakes a Lewis a Murdoch.

Jestli je něco zarazí, kdo udrží Kolonii naživu?

Lodníci to zkusili čtyřikrát – čtyři vůdcové, čtyři neúspěchy. „Neúspěch“ byl eufemismus Lodníka pro realitu – vzpoura, jatka, sebevražda, masakr. Existovaly záznamy, které dobrý pátrací technik dovedl vydolovat.

Současná Kolonie trpěla neúspěchy, pravda, ale zdaleka se neblížily totálnímu vyhlazení – žádný masový ústup zpět do izolovaných koridorů Lodi. Pandora se nestala o nic přívětivější. Lodníci zmoudřeli. A nejmoudřejší ze všech, mimo veškerou pochybnost, byli Oakes a Lewis.

Jen Loď věděla, kolik Lodníků se plazí po povrchu Pandory nebo statisíci chodeb Lodi. A všichni přežili, v různém pohodlí či nepohodlí, díky Oakesovi a efektivnosti jeho řízení… a protože Lewis věděl, jak vykonávat rozkazy se surovou účinností. Pokud věděla, tým žádného jiného Kápéčka se nedokázal tak zapsat do veškerých oblastí dějin Lodi.

Loď se o nás postará.

Cítila teď Loď kolem sebe, slabé šumy a šepoty noci. Ale Loď nikdy neslíbila, že se o Lodníky postará. Jeden čas se zajímala o místo Lodníka ve schématu Lodi. Probírala se matoucím množstvím historických materiálů a hledala nějaký slib, smlouvu, nějaký důkaz i jen rudimentárního formálního vztahu mezi lidmi a jejich Bohem.

Lodí, která je Bůh.

Všechny dohody až na jednu uzavírali jménem Lodi Kápé. V prvních líčeních narazila na jednu zaznamenanou

větu, přímý požadavek Lodi: *Musíte se rozhodnout, jak budete vyznávat Mé NáLoděnství.*

To musel být původ současného NáLoděnství. Dalo by se vysledovat až k Lodi. Ale požadavek se zdál příhodně neurčitý a když jej reprodukovala Oakesovi, viděl v tom jen zdůraznění moci Kápéček.

„My konec konců NáLoděnství velíme."

Kdyby Loď *byla* Bůh… no, Lodi se zřejmě stále ještě nechce přímo vměšovat do řízení záležitostí Lodníků. Každá viditelná věc, kterou Loď udělá, se dá přičíst práci na údržbě sebe samé.

Někteří Lodníci tvrdili, že s Lodí mluvili, a ona tyto lidi studovala. Spadali do dvou zřetelných kategorií: blázni a neblázni. Většina těch, kdo to tvrdili, už v minulosti hovořila se stěnami, miskami, kusy oděvu a podobně. Ale tak asi každý dvacátý z těch, kteří říkali, že s Lodí mluvili, patřil k nejlepším Lodníkům. Pro ně hovor s Lodí představoval jedinou vzácnou absurditu v záznamech. Fascinovalo ji, že v této malé skupince byly případy rozhovorů izolované a zdánlivě neškodné – skoro jako by Loď čas od času prováděla kontrolu.

Na rozdíl od Oakese a Lewise se nepovažovala za nevěřící.

Ale Bůh nebůh, Loď se očividně odmítala vměšovat do soukromých rozhodnutí Lodníků.

Co tedy, pokud se rozhodnu Oakese zničit?

Záleží Lodi i na něm?

Oakes byl příliš obezřetný, příliš pracně si dával záležet na všem, co dělal. Co jestli je on jediným důvodem toho, že Kolonie přežila? Dokázala by se dívat na to, jak Kolonie chřadne a umírá, s vědomím, že to zavinila ona?

Je Místnost Křiku správná?

To za ni mohl rozhodnout jen holozáznam. Musí ho vidět.

Zvedla se na nohy, našla kombinézu a vklouzla do ní. V jejích pohybech byl nyní pocit naléhavosti, v němž se spo-

jovala pozdní hodina a hrůzy, o nichž věděla, že ji čekají. Pohled na chronometr ukázal, že zbývá jen šest hodin do rozednění. Šest hodin na vyvolání záznamů, jejich prohlédnutí a zakrytí stop. A ty záznamy zabírají skoro celý diurn – možná čtyřicet hodin. Jí však stačí zhlédnout jen to nejpodstatnější.

Co mi udělal?

Bez vědomého rozhodnutí zamířila do Oakesovy opuštěné palubní kóje a uvědomila si svou volbu, teprve když svírala dveřní západky. Ano, komkonzole tam ještě bude. Je to dobré místo k vyhledání záznamu a jeho přehrání. Znala kód, kterým vyvolá hologram z Místnosti Křiku. Její prioritní číslo zajistí, že se tam dostane. A bylo cosi jedinečně správného na volbě místa, kde to provede.

Když vyťukávala kódy západek u kóje, připomínala si: *Ať po mně chtěl cokoli, neudělala jsem to.* Kdesi tam uvnitř věděla, že ani rozkoše, ani podivnosti Místnosti Křiku ji nezlákaly – ani extáze, ani bolest. Ale Oakes chce, aby věřila v nějaké dobrovolné ponížení. Požaduje, aby věřila. Však uvidí. Uvolnila západky a vstoupila dovnitř.

Rodina krmí svá holátka a pod hnízdem splétá proutky
– Inteligence je chudý příbuzný porozumění…

Kerro Panille,
Sebrané básně

MATNÝ KARMÍN přístrojů a ukazatelů plnil gondolu ponorky rudými stíny a vrhal ohnivé záblesky na každý pohyb tří lidí, připoutaných na sedadlech kolem úzkého oblouku ovladačů.

Thomas, který si intenzivně uvědomoval drtivý tlak vody kolem nich, vzhlédl k ukazateli hloubky. Nebylo to tady přece jen docela jako ve Vesmírné lodi. Místo prázdného prostoru cítil, jak se na ně tlačí pandorské moře. Stačilo jen vzhlédnout přímo nahoru skrz průhlednou kopuli gondoly tam, kde vystupovala z nosné lodi, a už viděl zmenšující se kruh jasného světla, jímž byla hladina laguny.

Když pohnul hlavou, zahlédl Waelu, která stejně reflexivně kontrolovala hloubkoměr. Zdálo se, že to nese dobře. Žádné reziduální psycho ze špatných zkušeností tam dole.

Pak pohlédl na Kerra Panillea. Tenhle básník nebyl tím, co očekával – mladý, to ano – málo přes dvacet, podle záznamů – ale v Panilleově vystupování bylo cosi zralejšího.

Básník byl během sestupu zticha, ani nekladl očekávané otázky, ale jeho očím uniklo jen velmi málo. To, jak nakláněl hlavu při každém novém zvuku, prozrazovalo jeho všímavost. Bylo skutečně velmi málo času na jeho výcvik. Waela uložila Panilleovi pozorovat monitory s komunikačním programem, aby mohl dát signál, až začnou přijímat světluškovité vzorce řasy. Pro sebe si vyhradila přístroje, které hlásily stav spojení s kotevním lanem. Kotva byla spuštěna uprostřed laguny a jejich sestup teď

navádělo lano. LNV se vznášel těsně nad hladinou moře nad nimi, pevně připoután k lanu.

„Je velmi vnímavý k podvědomé komunikaci," řekla Thomasovi před příchodem Panillea do hangáru.

Thomas se neptal, jak to ví. Už potvrdila neúspěch svého pokusu svést Panillea.

„Nebyl příliš naivní? Věděl, co…?"

„Ale věděl. Ale má to tak, že jeho tělo patří jemu. To je u muže docela osvěžující."

„Je… myslíš, že opravdu pracuje pro Oakese?"

„On není ten typ."

Thomas musel souhlasit. Panille projevoval takřka dětskou otevřenost.

Od neúspěšného a (to musela uznat) dost amatérského pokusu o svedení cítila Waela vůči Panilleovi jakousi zdrženlivost. Básník však žádné takové zábrany najevo nedával. Byl upřímný, jak bylo na palubě zvykem, a měla podezření, že by byl docela dobře schopen vstoupit otevřeně do nějakého smrtelného pandorského nebezpečí z pouhé zvědavosti.

Líbí se mi, říkala si. *Opravdu se mi zamlouvá.*

Ale bude se muset rychle poučit o zdejších nebezpečích, jinak už další báseň nenapíše.

Loď ho tedy opravdu vyslala, říkal si Thomas. *Má na mě dávat pozor!*

Thomas si pro sebe vyhradil vizuální pozorování bezřasé kapsy, skrze niž sestupovali. Byl to sloupec čiré vody o průměru asi čtyř set metrů, pandorská „laguna". Ještě nesestoupili do temných oblastí, kde řasa předvádí svou světelnou podívanou.

Panille byl fascinován názvem *laguna*, když ho uslyšel. Loď mu jednou ukázala lagunu na Zemi – palmy, loď s bílými plachtami. Uvidí někdy Pandora takové divadlo na moři?

Shledal, že soustředěně vnímá všechny smyslové otisky tohoto prožitku. Byla to látka k nesčetným básním. Bylo

tu slabounké syčení recyklovaného vzduchu, pach lidských těl, příliš blízkých a vylučujících své nevyřčené obavy. Líbilo se mu, jak se červené světlo odráží od žebříku, který vedl nahoru k poklopu.

Když Thomas použil slovo *laguna* k označení jejich cíle, Panille řekl: „Atavismus přetrvává.“ Ta poznámka vyprovokovala u Thomase polekaný pohled.

Waela označila jejich sestup po pětaosmdesáti metrech a zastavila ho. Naklonila se těsně k obrazovce, na níž byla zobrazena nejbližší stěna neproniknutelné řasy v laguně. Dlouhé úponky se natahovaly do tmy, sem tam se černé chapadlo vztáhlo směrem k ponorce. Vnější ponorná světla vrhala zelené stíny na světlou řasu, odhalovala malé tmavé výběžky, bublinky, jejichž účel zůstával neodhalen. O kus níž takové bublinky přehrávaly své zářivé vzorce světel.

Voda kolem řasy a v horní části laguny se hemžila rychlými i pomalu se pohybujícími stíny, některé měly mnoho očí a některé žádné. Některé byly tenké a červovité, jiné tlusté a neohrabané, s dlouhými masitými ploutvemi a bezzubými chňapajícími čelistmi. O žádném z nich nebylo známo, že by někdy napadl Lodníky, a platila domněnka, že žijí v symbióze s řasou. Když je odebírali jako vzorky, probouzelo to v řase násilné chování, a když byli tito tvorové vyjmuti z moře, rozpustili se tak rychle, že jedinou možností, jak je prozkoumat, byly zřejmě mobilní laboratoře. Jenže mobilní laboratoře tu dlouho nepřežily.

O kus níž, jak Waela věděla, bude těchto tvorů méně a méně. Pak ponorka vstoupí do zóny plazů, věcí, které se pohybují po řase a po dně moře. Bylo tam několik málo velkých plavců, ale plazi převládali.

Při letu k laguně se Waela pilně zaměstnávala ze strachu, aby se nezhroutila, až přijde chvíle k dalšímu ponoru. Pomáhalo jí vybavovat si silnou konstrukci této ponorky, ale vlastní okamžik ponoru se před ní chmurně tyčil, smíšen s návratem k temným vzpomínkám na prožité hrůzy.

Poslední ponor Kolonie byl katastrofální. Ponorka byla sedmdesát metrů dlouhá, pobitá noži a řezači. Kolonie zaplatila strašlivou daň v podobě životů, ztracených při jejím transportu přes zvlněné pláně Vejce k jedinému místu na jižním pobřeží, kde ponorku mohli spustit do vlnami omývané zátoky řasy. Byla členkou devítičlenné posádky, přežila jediná.

Nějakou dobu se domnívali, že už jen velikost a rozměry jim přinesou úspěch. Dálkově se otevřely dveře do vody a nacpaly se do nich vzorky řasy. Jenže lanovité šlahouny řasy se uvolnily od skal na mořském dně a s mávajícími chapadly se na ponorku vrhly. Útok jako by neměl konce. Řasy přibývalo, ovíjela se kolem ponorky, překonávala řezače vahou a množstvím, stahovala je hloub a hlouběji, zatímco chapadla hledala všechny slabé body. Listy jim oslepily vnější senzory. V komunikačním systému to jen praskalo. Byli slepí a hluší. Pak do trupu u příklopu vnikla voda, proud tak silný, že proťal i tělo, které mu stálo v cestě.

Při myšlenkách na ty chvíle se Waele zrychloval dech. Obsluhovala řezač, její stanoviště bylo v plazmové bublině vyčnívající z trupu. Bublinu pokryly listy, až na pohybující se šlahouny řasy, snažící se ponorku rozdrtit. Přes praskot ve sluchátkách slyšela, jak jeden člen posádky popisuje vodní trysku, jež přeřízla jednoho z jejich druhů vejpůl. Zčistajasna deformace trupu a explozivní změna tlaku uvnitř ponorky vystřelily její bublinu na svobodu. Vyletěla z oslepujících listů a pak vzhůru, zatímco řasa se rozestoupila, aby ji nechala projít. Nikdy si ten jev nedokázala vysvětlit. Řasa jí otevřela cestu na hladinu!

Jakmile se ocitla v prudkém žáru dne, přinutila se otevřít příklop a vyskočila do zvlněného moře, pokrytého širokými vějíři listů řasy. Pamatovala si, jak se těch listů dotýkala, bála se jich a potřebovala se o ně opřít; byly to bledě zelené podušky, které tlumily vlny. Pak pocítila v celém těle šimrání. Do mysli jí pronikaly divoké obrazy démonů a lidí ve smrtelných zápasech. Během několika sekund ji obrazy překonaly a ona se v bezvědomí převalila

na list řasy.

Pozorovací LNV ji vyzvedl z moře. Strávila mnoho diurnů zotavováním, procitala za všeobecného jásotu, protože byla důkazem, že řasa nejenže není nebezpečná svými fyzickými schopnostmi, ale i toho, že její halucinogenní schopnosti natropí zmatek už při pouhém kontaktu s tělem Lodníka v kapalném prostředí.

„Děje se něco, Waelo?“

To na ni upřeně hleděl Panille, dělalo mu starost její zahloubání.

„Ne. Opouštíme aktivní povrchové vody. Brzy uvidíme světla.“

„Už jsi tady dole prý byla.“

„Ano.“

„Budeme v bezpečí, pokud řasu neohrozíme,“ řekl Thomas. „To přece víš.“

„Díky.“

„V záznamech stojí, že pokusy o zřízení pobřežního kombajnu byly potlačeny, když řasa doslova vyšla na břeh, aby zaútočila,“ řekl Panille.

„Strhla z břehu lidi i stroje, ano,“ řekla. „Lidé se utopili a byli vyhozeni nazpátek. Stroje prostě zmizely.“

„Proč na nás tedy nezaútočí tady?“

„Nikdy nezaútočila, když jsme jen sestoupili dolů a pozorovali.“

Ta slova jí pomohla vrátit do jisté míry klid. Vrátila se k pozorování senzorů a ukazatelů.

Panille se jí díval přes rameno na obrazovku, viděl zahnuté šlahouny řasy, vroubkované listy a podivné bublinkovité výběžky, které odrážely záblesky z ponorných světel ponorky. Když vzhlédl podél žebříku k hornímu příklopu, viděl svítící kruh hladiny laguny – vzdalující se měsíc, osídlený míhajícími se obrysy tvorů, kteří s řasou sdíleli moře.

Laguna byla místem magie a mystéria s krásou tak výraznou, až pocítil vděk k Lodi jen za to, že to mohl spatřit.

Šlahouny řasy byly bledě šedozelené kabely, místy tlustší než trup Lodníka. Vztahovaly se z temnot ke vzdálenému rtuťovitému jezírku světla nahoře.

Světlo sahá po hvězdách a když vidí hvězdy, bojí se je uchopit, vznáší se v úžasu. Ach hvězdy, spalujete mou mysl.

Řasa se zacílila na Regu, momentálně jediné slunce na obloze. Alki se k ní připojí později. I pod mraky se řasa natáčela kolmo k dráze slunce. Když byla přítomna dvě slunce, tento tropismus se přizpůsoboval rovnováze záření. Bylo to přesné přizpůsobení.

Panille o tom uvažoval, opakoval si v duchu, co se dozvěděl od Lodi. Tato pozorování byla plodem nebezpečných výprav do moře. Sporé informace, a zdaleka ne tak intenzivní jako to, co se naučil tím, že je tady. Věděl něco o tom, co uvidí na dně: chapadla řasy ovinutá kolem velkých skalisek a propletená mezi nimi. Plaziví tvorové a ti, kteří se zahrabávají. Pomalé proudy, plynoucí usazeniny. Laguny byly ventilátory, cesty pro dialog mezi povrchovými a spodními vodami. U hladiny poskytovaly světlo jiným tvorům než řase.

Laguny byly klece.

„Tady v těch lagunách se řasa věnuje zemědělství," řekl.

Thomas zamžikal. To bylo tak blízko jeho vlastnímu dohadu o tom, jak řasa zapadá do mořského systému, až se v duchu zeptal, zda mu Panille neodposlouchává myšlenky.

Mluví s ním Loď i teď?

Panilleova slova Waelu fascinovala. „Ty si myslíš, že řasa se řídí nějakým vědomým plánem?"

„Snad."

Thomasovi básníkova slova stáhla závoj z domény řasy. Začal vnímat moře jinak. Zde byl bohatý životní prostor, oproštěný od ostatních nebezpečných démonů Pandory. Je tedy správné zbavit moře řasy? Věděl, že by to šlo – narušit ekosystém, porušit vnitřní řetězec vlastního života řasy. Rozhodli se tak Oakes a Lewis?

„Světla!" řekl Panille. „Ááá, ano."

Dostali se do temné zóny, kde vnější senzory ponorky začaly zachycovat mihotavá světla. Drahokamy tančící v černotě za dosahem ponorných světel – maličké výbuchy barvy… červená, žlutá, oranžová, zelená, fialová… Jako by v nich nebyl žádný systém, jen výbuchy záře, které oslňovaly vnímání.

„Dno se zvedá," řekla Waela.

Panille, všechny smysly ve střehu, střelil pohledem po obrazovce. Ano – dno jako by se pohybovalo, zatímco oni zůstávali na místě. *Zvedá se.*

Thomas přizpůsobil tempo sestupu – pomaleji, pomaleji. Ponorka spočinula s lehkým cuknutím, které kolem nich zvířilo šedou mlhou usazeniny. Když se mlha usadila, na obrazovkách se ukázala omítka z vroubků mimo dosah jejich osvětlení. Mezi vroubky se pohybovali býložravci ze dna – obrácené talířky s chňapavými pysky podél celého okraje. Na nejvzdálenějším okraji osvětleného prostoru se do sedimentu bořily kotevní patky z kotvy gondoly. Lano se sesulo za ně a mimo dosah světel. Na pravoboku mohli zahlédnout černé hromady kamene, propletené a ovinuté chapadly řasy. Hluboko v džungli řasy plavaly temné siluety – další sloužící vládce moře.

Maličcí plazi už se propracovávali podél kotvy a lana. Panille věděl, že kotevní řetěz je zhotoven z domorodého železa a oceli – látek, které by se za pár diurnů daly rozežrat na krajku. Jen plazma a plazmocel odolávaly erozivním silám pandorských moří.

Toto vědomí ho naplnilo pocitem, jak křehké je jejich spojení s bezpečím. Pozoroval brilianty jiskřící v šeru za ponornými světly ponorky. Jako by mu říkaly: „Jsme tady. Jsme tady. Jsme tady…"

Pro Thomase ta světélka byla jako hra na počítači. Když sledoval jejich holozáznamy, vytvořil si v duchu tuto asociaci. Během jednoho sezení to prohodil před Waelou, když ho učila, jak to chodí v pandorských hlubinách. „Počítač by jich dokázal vysypat daleko větší počet, vy-

tvořit mnohem víc asociací a mnohem rychleji.“

Z toho se zrodil jeho návrh: Zaznamenat je, projít, zda se nenajde systém, a přehrát ten systém nazpátek řase.

Waela uznala, že je to elegantní a prosté: přeskočit nebezpečné odebírání a analýzu vzorků, přeskočit organické spekulace. Udeřit přímo na komunikační vzorce!

Říci řase: „Vidíme tě a víme, že jsi vnímavá a inteligentní. My také vnímáme. Nauč nás svou řeč.“

Zatímco pozoroval hru světel, měl Thomas sto chutí říci, že jsou jako vánoční světélka, mihotající se ve tmě. Jenže věděl, že nikdo z jeho posádky by tomu neporozuměl.

Vánoce!

Už jen při té myšlence si připadal prastarý. Lodníci Vánoce neznali. Hráli jiné náboženské hry. Snad jediný člověk ve vesmíru, který by mohl pochopit Vánoce byla Hali Ekelová. Viděla Vrch Lebek.

Co má Vrch Lebek a Ježíšova vášeň společného s těmito světélky, mžikajícími v moři?

Thomas upřeně hleděl na obrazovku před sebou. Co tam má vidět?

Akvakultura?

Budou Lodníci nuceni řasu vyhubit? Ukřižovat ji, aby sami přežili?

Vánoce a akvakultura…

Hra světel byla hypnotická. Cítil němý úžas pozornosti v celé velitelské gondole. Zmocnil se ho pocit zbožné úcty. Zde na dně byl záznam pandorského rozpočtu, všechny transakce, které provedl život planety. Tohle nebyla jen burza, byla to pokladnice, kde ležel otevřený na dohled velkolepý pandorský kruh geochemické a biochemické výměny.

Co to tu děláš, mocná řaso?

Tohle chce Loď, aby viděli?

Nečekal, že mu Loď na tuto otázku odpoví. Taková odpověď nezapadala do pravidel této hry. Tady dole byl od-

kázán sám na sebe.

Hraj tu hru, Ďáble.

Tlak vody kolem gondoly se mu vetřel do vědomí. Zůstávali zde z blahovůle řasy. Jen díky snášenlivosti řasy mohli přežít. I jiní už do tohoto moře vstoupili a přežili díky opatrné zdrženlivosti. Co by si mohla řasa vyložit jako hrozbu? Ty mžikající drahokamy ve tmě mu teď začínaly připadat nějak zlovolné.

Příliš důvěřujeme.

V mlčení plném obav k němu Panilleův hlas dolehl jako prudké vyrušení.

„Začínáme dostávat několik indikátorů vzorců."

Thomas střelil pohledem po záznamové tabuli nalevo od své konzole. Ukládací senzory hlásily přípravu přehrávání. Ta ovládne vnější bublinky ponorky tak, aby přehrály veškeré světelné systémy, které počítač považuje za opakované a signifikantní. Všechny takové vzorce se přehrají řase.

„Vidíš! Už s tebou mluvíme. Co říkáme?"

Toho si řasa všimne. Ale co udělá?

„Řasa nás pozoruje," řekl Panille. „Cítíš to?"

Thomas shledal, že v duchu souhlasí. Řasa kolem nich je pozorovala a čekala. Cítil se jako v dětství, onoho vzdáleného dne v Měsíční základně, když poprvé vstoupil do školy. Byla zde odhalena pravda, kterou většina vzdělavatelů ignorovala: Mohl by ses dozvědět ledacos nebezpečného.

„Jestli nás pozoruje, tak kde má oči?" zašeptala Waela.

Thomasovi to připadalo jako nesmyslná otázka. Řasa může mít smysly, jaké si Lodníci nikdy ani nedovedou představit. To by se člověk mohl klidně ptát, kde má oči Loď. Ale nemohl popřít ten pocit kolem ponorky, že je někdo pozoruje. *Přítomnost*, kterou řasa vyzařovala na vetřelce, byla takřka hmatatelná.

Vedle něj zabzučel záznamník a on uviděl zelená světélka, která signalizovala přechod na přehrávání. Nyní

vyčnívající bubliny na povrchu ponorky něco přehrávaly, neměl zdání co. Vnější senzory odhalily jen záři mnoha barev, odrážející se od částic ve vodě.

Neviděl žádnou pozorovatelnou změnu ve hře světel řasy.

„Ignoruje nás.“ To byla Waela.

„Moc brzy, to se ještě nedá poznat,“ namítl Panille. „Jaký je reakční čas řasy? Nebo s ní možná ještě ani *nemluvíme*.“

„Zkus ukázat vzorec,“ řekla Waela.

Thomas kývl, vyťukal připravený program. Tohle musí být alternativní přístup. Malá obrazovka nad přehrávací tabulí začala ukazovat, co je vidět na trupu ponorky: nejprve pythagorovské čtverce, pak počítání hůlek, galaktickou spirálu, hru škrábky…

Od řasy žádná reakce.

Neurčité siluety plavců mezi řasou nijak dramaticky své pohyby nezměnily. Všechno vypadalo pořád stejně.

Waela, pozorující vlastní obrazovky, se zeptala: „Pletu se, nebo jsou ta světla jasnější?“

„Trošičku jasnější snad ano,“ řekl Thomas.

„Jsou jasnější,“ řekl Panille. „Mně připadá, že voda je… kalnější. Jestli… Podívejte se na kotevní lano!“

Thomas mžikl k obrazu, který byl na Panilleově obrazovce, a uviděl, jak senzory signalizují, že shora se blíží nějaký velký předmět.

„Lano se povolilo,“ řekla Waela. „Potápí se!“

Ještě než domluvila, všichni uviděli první pozůstatky vaku LNV, které klesaly kolem nich v dosahu ponorných světel – matně oranžové odrazy od tkaniny, tmavé okraje. Zatáhly oponu přes kopuli bubliny nad nimi. To rozrušilo tvory mezi řasou a způsobilo divoké blikání světélek řasy, která mizela, jak se opona usazovala kolem ponorky.

„Vak zasáhl blesk,“ řekla Waela. „Pokud…“

„Zastavit sestup ponorky a vypustit všechny nádrže,“ řekl Thomas. Sáhl po ovladačích, pracně se snažil potlačit paniku.

„*Počkat!*“ zvolal Panille. „Počkejte, až se celý vak usa-

dí. Možná v něm zůstaneme jako v pasti, ale ponorka se skrz něj může prořezat.“

To mě mělo napadnout, pomyslel si Thomas. *Ten vak by nás tady dole mohl uvěznit.*

Hittitský zákon zdůrazňoval spíše obnovu než pomstu. Lidstvo ztratilo určitou užitečnou praktičnost, když zvolilo druhou semitskou reakci – nikdy neodpouštět a nikdy nezapomínat.

Ztracený národ,
Záznamy Lodi

LEGATA SEDĚLA, celé tělo se jí třáslo a chvělo. Podle blikajícího kurzoru na komkonzoli poznala, že už je skoro den. V koridorech Lodi záhy začnou známé činnosti – známé, ale budící dojem nedostatečnosti kvůli úbytku posádky. Během noci nechávala osvětlení tlumené, nestála o to, aby ji něco rozptylovalo od přehrávání holozáznamu v ohnisku před Oakesovým starým divanem.

Zvedla pohled a uviděla mandalu, kterou okopírovala pro Oakesův příbytek v Pevnůstce. Pohled na vzory jí pomohl vzpamatovat se, ale viděla, že ruce se jí stále ještě třesou.

Únava, zlost nebo znechucení?

Uklidnit třas vyžadovalo vědomé úsilí. Svaly zůstaly stažené napětím a ona věděla, že teď zrovna by byl Oakes v nebezpečí, kdyby vstoupil do své staré kóje.

Uškrtila bych ho.

Teď není důvod, proč by Oakes vstupoval na palubu. Je natrvalo na pevnině.

Vězeň svých hrůz.

Jako jsem byla já… dokud…

Zhluboka, čistě se nadechla. Ano, osvobodila se od Místnosti Křiku.

Stalo se to, ale teď jsem tady.

Co si počít s Oakesem? *Ponížení.* To musí být reakce. Ne fyzické zničení, ale ponížení. Mimořádné ponížení. Bude muset být zároveň politické i sexuální. Něco víc než trapnost. Něco, co by *on* zamýšlel udělat někomu jinému.

Sexuální část byla celkem snadná; to nebylo pro ženu s její krásou a genialitou nic náročného. Ale ta politika…

Neměla bych skrýt důkaz, že jsem viděla tenhle hologram?

Schovat si tu informaci na správnou chvíli.

To byla dobrá myšlenka. Věřit vlastní inspiraci. Spustila komkonzoli a vyťukala: ZÁZNAMY LODI POUZE PRO LEGATU HAMMILLOVOU. Pak malý dodatek, který si pro sebe objevila: ZAKÓDOVAT VOX.

Tak. Ať už kohokoli napadne hledat takové datum, ztratí se v tom cizím počítači, který objevila při jednom ze svých historických lovů.

Tenhle diurn zůstanu na palubě. Nebylo jí dobře. To bude ve zprávě Oakesovi. Poskytne jí chvíli odpočinku bez ptaní. Stráví svůj čas zde tím, že bude vytahovat všechny triky počítačového čarodějnictví, aby se dostala ke kompletnímu záznamu o Morganu Oakesovi.

Politické ponížení. Politické a sexuální. Tak to musí být.

Snad by se nápověď mohla skrývat v tom druhém Kápéčku, probuzeném z hibernátoru, v tom Thomasovi. Něco v tom, jak se díval na Oakese… jako by viděl starého známého v nové roli…

A Thomasovi je něco dlužna. Zvláštní, že zrovna on je jediný, kdo ví, že běžela Óčko. Uchoval to tajemství, aniž by mu o to musela říkat… a bez ptaní. Vzácná diskrétnost.

Na únavu teď ani nepomyslela. Na palubě bylo jídlo, kdy potřebovala. Díky Oakesovu mocenskému postavení to nebyl žádný problém. Poslala zprávu Oakesovi na pevninu a vrátila se ke konzoli.

Někde v záznamech bude pár užitečných fakt. Něco, co Oakes skryl nebo co o sobě ani neví – třeba něco, co udělal a nechce odhalit. V téhle hře na schovávanou byl dobrý, ale ona věděla, že je v ní lepší.

Začala hlavním počítačem – největší styčnou plochou mezi Lodí a Lodníky.

Přijme nahodilé programování? Pracné pátrání za kódovanými vztahy, které by mohly skrývat kousky dat v prohlubních a odbočkách okruhů, jako je ta brána Ox? A co brána Ox? Ledacos tam ukrývala, ale nikdy se jí nezeptala na Oakese.

Vyťukala rutinní text, odklikla a čekala.

Posléze začala přes malou obrazovku na konzoli plynout data. Zírala na ně. Takhle jednoduché? Bylo to, jako by ten materiál jen čekal, až se zeptá. Jako by ji někdo připravil materiál k odkrytí. Bylo tu vše, co potřebovala – fakta a čísla.

„Podezírej každého," řekl kdysi Oakes. „Nikomu nevěř."

A tady se to potvrzovalo, jak by se mu nezdálo ani v nejdivočejších obavách. Text se valil dál. Zálohovala ho, vyťukala si sjetinu a znovu spustila.

Titulek záznamu ji překvapil ze všeho nejvíc.

MORGAN LON OAKES.

Naklonovaný. Vychovaný, jak by sám řekl, „jako obyčejná zelenina". Z mločích nádrží do nějaké dělohy na Zemi.

Proč?

Bylo to tu, ještě než se zeptala. „Aby se zakryla skutečnost, že je něco takového možné, byl porod zařízen tak, aby působil přirozeně."

To byla politická finta hodná Lodi… nebo Oakese. Ví to? Jak by to mohl vědět? Zastavila sjetinu a zeptala se, kdo ještě si dal vyvolat tato data.

„Loď."

Byla to odpověď, kterou ještě nikdy neviděla. Loď s těmito daty pracovala. Ustrašeně se zeptala, proč si Loď vyvolala Oakesův životopis.

„Aby jej uložila ve zvláštním záznamu pro Kerro Panillea, pokud by někdy zatoužil sepsat dějiny."

Odtáhla ruce od kláves. *Mluvím s Lodí?*

Panille je jeden z těch, co říkají, že mluví s Lodí.

Nepatří tedy mezi blázny.

Jsem blázen?

Přistihla se, že ji tento objev vyděsil víc než Místnost Křiku. Loď měla moc daleko přesahující Oakese a Lewise a Murdocha. Rozhlédla se po zvětšené kóji – okázalé, zatracené místo. Pohled jí padl na mandalu. Přenosné dekorace odnesl. Mystický vzor ležel odhalen na holém kovovém trupu stříbrošedé barvy. Připadal jí neživotný, jako by ztratil původní dech.

Nejsem hodna mluvit s Lodí.

Tohle byla náhoda… nebezpečná náhoda. Zdráhavě začala znovu tisknout Oakesův životopis. Slova opět plynula přes obrazovku a tiskárna rachotila svůj text.

Legata těžce vydechla úlevou. Nebezpečný terén. Ale ona unikla.

Tentokrát.

Měla pocit, že se děje něco divného, že v Lodi procitá nějaký nový program. Byl to pocit, který měla v zádech, v lopatkách. Mohlo by se stát něco ještě úžasnějšího a ona je právě uprostřed toho.

Znovu obrátila pozornost k Oakesovu životopisu. To byla na Zemi doba velikého šmejdění, velikých tajemství. Spása a přežití – ať už se to nazývalo jakkoli – příchod Lodi a zoufalství lidí odsouzených ke zkáze.

Zoufalství plodí přinejmenším extrémy.

„Legato.“

To Oakes zavolal její jméno a ona pocítila, jak jí vynechal tep srdce. Ale bylo to jen z konzole. Volal jí z pevniny.

„Ano?“

„Co děláš?“

„Svou práci.“

Pohlédla na ukazatele komkonzole, aby zjistila, jestli nemůže zjistit, co četla. Stále to bylo zablokováno branou Ox.

Ale poznal zvuk tiskárny.

„Co tiskneš?“

„Nějaká data, která ti budou připadat zajímavá.“

„Áá, ano.“

Skoro viděla, jak si to zpracovává v mysli. Legata má něco, co by nesvěřila otevřeným kanálům mezi Lodí a pevninou. Ale ukáže mu to. Musí to být zajímavé.

Budu muset najít něco šťavnatého, pomyslela si. *Něco na Ferryho. Kvůli tomu jsem tady.*

„Co chceš?“ zeptala se.

„Čekal jsem tě na pevnině.“

„Není mi dobře. Nedostal jsi můj signál?“

„Ano, má milá, ale máme tu naléhavé záležitosti, které vyžadují naši pozornost.“

„Ještě se ani nerozednilo, Morgane. Nemohla jsem tady spát a přitom pracovat.“

„Je všechno v pořádku?“

„Jen moc práce,“ řekla.

„Tohle nemůže počkat. Potřebujeme tě.“

„Jak je libo. Jdu dolů.“

„Počkej na mě v Pevnůstce.“

V Pevnůstce!

Přerušil spojení a teprve tehdy si uvědomila, že mluvil o tom, že ji potřebuje. Je to možné? *Spojenectví, nebo láska?* Nedomnívala se, že by ve spletitém bludišti uvnitř Morgana Oakese bylo moc místa pro lásku.

To si spíš Lewis začne vychovávat z Nervoběžce domácího mazlíčka.

Ať tak nebo tak, Oakes potřebuje její přítomnost. To jí dávalo klín do moci, který potřebovala. Něco ji ale pořád pronásledovalo – jedna obava nad všemi ostatními: *Co jestli mě miluje?*

Kdysi si myslela, že chce, aby ji miloval. Nebylo pochyb o tom, že je to nejzajímavější muž, jakého kdy poznala. Nepředvídatelně děsivý, ale zajímavý. O tom by se dalo hodně vyprávět.

Zničím ho?

Tiskárna dotiskla Oakesův životopis. Složila ho, přistoupila k mandale a hledala místo, kam by skryla tlustý žvanec Lodipisu. Mandala byla bytelně upevněná k trupu. Otočila se a rozhlédla po kóji. Kam to skrýt?

Musím to skrývat?

Ano. Až do toho pravého okamžiku.

Divan? Přistoupila k divanu a poklekla vedle něj. Byl připevněný k podlaze šrouby. Má zavolat údržbáře? Ne… neodvažovala se dopustit, aby někdo vytušil, co dělá. Zaskřípala zuby, uchopila šroub dvěma prsty a zakroutila. Šroub se otočil.

Síla má své důvody!

Když odstranila šrouby, nadzvedla konec divanu. Propána! Ten byl těžký. Pochybovala, zda by ho dokázali zvednout tři muži. Vsunula text pod divan, vrátila šrouby, pevně je utáhla.

A teď něco pikantního o Winu Ferrym.

Vstala a vrátila se ke konzoli. S Ferrym jí to taky nedalo žádnou práci. Ten nebyl vůbec diskrétní.

Chudák starý blázen! Zničím Oakese za tebe, Wine.

Ne! Nenalhávej si žádnou ušlechtilost. Děláš to sama a pro sebe. Lásku a slávu druhých z toho vynechejme.

Nezapomínej, že mám moc; máš se za zoufalého, ale já z tebe mohu udělat takovou trosku, že budeš nenávidět světlo dne. Jsi můj stvořitel, ale já jsem tvůj pán.

Frankensteinova příšera hovoří,
Záznamy Lodi

OAKES PROCITL z prvního tvrdého spánku na pevnině. Probudilo ho tlumené bušení před jeho kójí.

Prsty nahmatal komkonzoli, ještě než se úplně probudil, a obrazovka ukázala naprosté šílenství všude v koridorech Kolonie.

Dokonce i před jeho zamčeným příklopem!

„Mám hlad teď! Mám hlad *teď*! Mám hlad *teď*!“

Skandování bylo jako vrčení v hrdle noci.

Na dohled nebyly zbraně, ale kamenů habaděj.

Během několika mžiků byl na lince Lewis.

„Morgane, momentálně jsme je ztratili. Téhle věci se bude muset nechat volný průběh, dokud…“

„Co se sakra děje?“ Oakesovi se nezamlouvalo, jak se mu lámal hlas.

„Začalo to jako kolo Hry v hydroponárně. Spousta pití. Teď je to hladová bouře. Můžeme je vyplavit…“

„Počkej moment! Obvody jsou pořád zabezpečené?“

„Ano. Mám tam svoje lidi.“

„Proč tedy…?“

„Voda v chodbách je zpomalí, dokud…“

„Ne!“ Oakes se zhluboka nadechl. „To není tvoje liga, Jesusi. My je pustíme. Jestli se zmocní potravin, pak *oni* ponesou odpovědnost, až bude potravin ještě větší nedostatek. Zásobování se nemění, slyšíš mě? Žádné potraviny navíc!“

„Ale oni lítají po…“

„Nech je rozbíjet. Opravy je potom zaměstnají. A pěkná bouře na čas pročistí ovzduší, fyzicky je vyčerpá. *Pak*

to obrátíme ve svůj prospěch, ale teprve až po dobře zdůvodněné úvaze.“

Oakes poslouchal, zda bude Lewis nějak reagovat, ale dekodér zůstal zticha.

„Jesusi?“

„Ano, Morgane.“

Lewisův hlas zněl zadýchaně. „Myslím, že by ses… měl okamžitě… přestěhovat do Pevnůstky. Nemůžeme čekat, až bude den, ale…“

„Kde jsi, Jesusi?“

„Komplex staré Laboratoře Jedna. Stěhovali jsme odtamtud poslední…“

„Proč musím do Pevnůstky hned?“ Oakes zamžikal a rozsvítil. „Bouře pominou. Pokud je obvod zajištěný, můžeme…“

„Oni jen tak nedupají a nefňukají, Morgane. Zabíjejí lidi. Odřízli jsme skladiště zbraní, ale někteří vzbouřenci…“

„Pevnůstka ještě nemůže být hotová! To poškození tam… chci říct, je tam bezpečno?“

„Stačí to. A posádku tam osobně vybíral Murdoch. Jsou to ti nejlepší. Můžeš se na ně spolehnout. A Morgane…“

Oakes polkl, pak: „Ano?“

Další dlouhá pauza, nezřetelné úryvky hovoru.

„Morgane?“

„Pořád jsem tady.“

„Měl bys jít hned. Všechno jsem zařídil. Vyplavíme je z chodeb, kde je to nutné. Moji lidé tam budou během pár minut; náš obvyklý signál. Měl bys být u hangáru raketoplánů do patnácti minut.“

„Ale moje zdejší záznamy! Nedokončil jsem…“

„Ty opatříme později. Nechám ti brífinkovou disketu u posádky raketoplánu. Budu tě čekat, hned jak dorazíš do Pevnůstky.“

„Ale… totiž… co Legata?“

„Ta je na palubě v bezpečí! Zavoláš jí, až dorazíš do Pevnůstky.“

„Je to… tak zlé?“
„Ano.“
Spojení se přerušilo.

Ačkoli se oblouk kyvadla může lišit, jeho fáze se nemění. Každý kyv vyžaduje stejný časový úsek. Uvažuj poslední kyv a jeho nekonečně malý oblouk. Tam jsme opravdu živí: v poslední fázi kyvadla.

Kerro Panille,
Zápisníky

LEGATA SE DÍVALA přes Oakese na moře pod Pevnůstkou. Tam venku spořádaně zapadala slunce, Rega následovala Alki za moře na obzoru. Vzdálená linie mraků kypěla podél křivky horizontu. Dlouhé vlny se valily a lámaly o pláž v jejich malé zátoce. Příboj ležel mimo dohled pod útesy, na nichž hřadovala Pevnůstka. Dvojité stěny z plazmy a izolované základy odstiňovaly většinu zvuků, ale ona cítila příboj nohama. Rozhodně viděla jemnou spršku vody, která jí zamžívala zorné pole a perlila se na plazmě podél vyhlídkové verandy.

Uspořádaný západ sluncí a neuspořádané moře.

Měla v sobě pocit klidu, o němž věděla, že je falešný. Oakes se posilnil alkoholem, Lewis prací. Stále ještě dostávali zprávy z Kolonie, ale poslední zvěsti nasvědčovaly tomu, že stanoviště staré Laboratoře Jedna je obléháno. Ještě štěstí, že Murdoch byl poslán na palubu.

Neuspořádané moře.

Na hladině zůstaly jen tenké cáry řasy a ona shledala, že její nepřítomnost je pro ni ztráta, kterou nedokáže vysvětlit. Kdysi řasa tlumila příboj. Nyní vítr bičoval bílou pěnu přes hřebeny vln. Dopustil to Lewis?

„Proč spojuješ řasu s hyletouny?“ zeptala se. „Viděl jsi hlášení. Jsou to vektory téhož tvora, nebo symbiotičtí partneři.“

„Ale to neznamená, že jsou spojeni.“

Oakes na ni zaměřil pohled zpod přivřených víček, zakroužil ambrovým nápojem v malé sklence. „Dotkneš se

jednoho z nich a zareaguje druhý. Jednají společně. Myslí.“ Ukázal na útesy za zátokou Pevnůstky, kde se vznášela roztroušená řada hyletounů jako bdělé stráže.

„Teď neútočí,“ řekla.

„Plánují.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„My taky plánujeme.“

„Možná nejsou jako my. Možná nejsou moc chytří.“

„Dost chytří, aby se stáhli a přeskupili, když prohrávají.“

„Ale násilně se chovají, jen když je ohrožujeme. Jsou jen… na obtíž.“

„Na obtíž! Ohrožují naše přežití.“

„Ale… tak krásní.“ Zadívala se přes zátoku na vznášející se oranžové vaky, na to, jak majestátně křižují a otáčejí se, dotýkají se útesu chapadly, aby se ustálily, jak se vyhýbají druh druhu.

Otočila jen hlavu, aby přesunula pozornost na Oakese, a pokusila se nasucho polknout. Zíral dolů do své sklenky, jemně vířil tekutinou. Proč nechce mluvit o tom, co se děje v Kolonii? Byla nervózní právě proto, že Oakes už nervózně nevypadal. Od hladové bouře uplynuly celé dva diurny. Co se děje? Vycítila, že tu vstupují do hry jiné síly – rušná aktivita po celé Pevnůstce, zatímco Oakes tu stojí, pije a kochá se pohledem na ni. Ani jednou za tu dobu se na ni Oakes neobrátil s nějakým úkolem. Měla pocit, jako by byla ve zkušební lhůtě na novou funkci. Možná ji testuje.

Má podezření, co jsem na něj zjistila na palubě? Morgan Lon *Oakes.*

Nemožné! Kdyby to věděl, nemohl by vypadat takhle klidně.

Oakes na ni zvedl obočí a hodil do sebe obsah sklenky.

„Jsou krásné, to ano,“ řekl. „Moc pěkné. To je i slunce, když jde do novu, ale žít se s ním nedá.“

Obrátil se zpět ke vždypřítomnému dávkovači pro další pití, a upoutalo ho cosi na fresce na vnitřní stěně verandy,

polekalo ho to. Ta věc jako by se hýbala… jako vlny moře.

„Morgane, můžu se taky napít?“

Její hlas zněl slabě a tence na pozadí fresky – a přesto tuhle fresku vytvořila ona. Dar. Pomyslel si: *Chce mě potěšit.* Jenomže… v tom, jak se na něj dívala, bylo vždycky něco nepotěšujícího. Co vlastně myslela tímhle obrazem? Měl ho potěšit, nebo rozrušit? Upřeně na něj hledět. Obraz byl změtí barev, mnohem větší než mandala pro jeho zdejší kancelář. Nazvala ho: „Zápolení při západu sluncí.“

Na fresce byla zachycena scéna, jíž byli předtím svědky na hologramu: Kolonisté při stavbě stanoviště u moře se brání náhlému náletu hyletounů. Jeden Kolonista visel za nohu ve vzduchu, oči vytřeštěné… Hrůza, nebo halucinace? Muž odsouzený k smrti ukazoval vyčítavě prstem z obrazu přímo na pozorovatele. Tento detail prve Oakesovi unikal. Zíral na něj.

Všechna staveniště, vrty, důlní jámy – to vše bylo nyní zavřeno. Všechno záviselo na Pevnůstce.

Proč se ta postava na obraze tváří vyčítavě?

„Napít, prosím, Morgane?“

Nemusel se obracet, aby věděl, jak se tváří, jazyk jí kmital mezi rty, aby je navlhčil. Co má v plánu? Stiskl klávesu dávkovače na dvě sklenky. Místnost Křiku v ní zanechala svůj otisk, o tom nebylo pochyb, ale místo aby byla důvěryhodnější… tak… Co? Nezamlouvalo se mu, jak dychtivě požadovala pití. Bude se ubírat cestou toho zatraceného Wina Ferryho? Její zpráva o Ferrym byla znepokojivá. Musí mít na palubě někoho, komu se dá věřit!

Oakes se vrátil, postavil se vedle ní, podal jí jednu sklenku. Západ sluncí temněl do tmavě fialova s několika růžovými šmouhami výš na obloze.

„Takhle si teď musím kupovat tvou přízeň?“ Zaostřil pohled na její pití.

Zmohla se na úsměv. Co tou otázkou mínil? Dostat se sem bylo daleko obtížnější, než si představovala. I když

byla vyzbrojena novými znalostmi, jichž se zmocnila… i když unikla zmatku v Kolonii – velmi obtížné. Nová Laboratoř Jedna v čele s Lewisem se stavěla jen pár vteřin cesty odtud, zahrabána ve skalách Pevnůstky.

Od toho jsem se osvobodila. Osvobodila.

Ale teď věděla, že to bude vyžadovat víc než vědomé chápání toho, co ji potkalo, mnohem víc, než se bude moci cítit úplně osvobozená. Oakes měl dosud její psychiku v hrsti.

Prsty se jí chvěly, když usrkávala ze sklenice, kterou jí podal. Bylo to čpavé a trpké, destilát, ale cítila, že ji to uklidňuje.

Až přijde ta pravá chvíle, Morgane Lone Oakesi.

Oakes se dotkl jejích vlasů, pohladil ji po hlavě. Nenaklonila se k němu ani se neodtáhla.

„Za dalších pár diurnů," řekl, „zůstanou z řas jen holoodhady a naše vzpomínky. Jestli máme s hyletouny pravdu, nevydrží o moc déle." Pohlédl přes plazmu tam, kde ze záře zapadajících sluncí zbyl jen zlatý přísvit na obloze a dva vějíře stínových čar, vyzařujících vzhůru zpoza křivky moře. „Ani jedny jsme zvlášť nemilovali, co, Legato?"

Otřásla se, když se jeho prsty dotkly nervu na její šíji.

„Chladno, Legato?"

„Ne."

Otočila se a zrak jí padl na fresku. Senzory zapnuly tlumené osvětlení, které vyvážilo stíny, plnící verandu. Freska. Vpíjela se jí do mysli.

To jsem udělala já. Byla to skutečnost, nebo sen?

Zírala na fresku, do světa svých snů, do toho zvláštního jasnovidce mysli, zvaného *představivost* – do světa, který Oakes nikdy nemůže uvidět bez zásahu někoho, jako je ona.

Znovu se otřásla, když si vybavila holozáznam, který obraz inspiroval: záhadné steny hyletounů a *hůůš* a *bum*, když explodovaly, bolestné výkřiky hořících Kolonistů. Když si vybavovala tu scénu, představovala si i pach hoří-

cích vlasů. Jako by ho byla plná veranda. Odtrhla pozornost od fresky a zadívala se na moře – už tam byla úplná tma, až na vzdálenou bílou čáru, zářící na obzoru. Vypadala hrozivě, hrozivěji než její vzpomínky.

„Proč jsme museli stavět tak blízko u moře?“ zeptala se.

Otázka byla vyslovena, ještě než si to stihla rozmyslet, a litovala, že ji nepotlačila.

To pití. Rozvazuje jazyk.

„Jsme vysoko nad mořem, má milá, vůbec ne moc blízko.“

„Ale je tak velké a…“

„Legato! Pomáhala jsi kreslit plány Pevnůstky. Souhlasila jsi. Jasně si vybavuju tvoje slova: ‚Potřebujeme mít kam se uchýlit, bezpečné místo.‘“

Jenže to bylo před Místností Křiku, pomyslela si.

Přinutila se na něj pohlédnout. Šero smazalo měkké okraje jeho tváře a zanechalo stíny, určované lebkou.

Jaké další plány se mnou má?

Jako by slyšel otázku, kterou si v duchu položila, začal Oakes mluvit, obraceje se k jejímu odrazu v plazmě.

„Jakmile to tady dole dáme do pořádku, Legato, chci, abys vykonala pár cest zpátky na loď. Budeme muset dohlédnout na Ferryho, dokud nenajdeme náhradu.“

Takže mě pořád ještě potřebuje.

Už bylo jasné, že se bojí jít na palubu víc, než se bojí hrůz na pevnině. Proč? Jak ho *Loď* ohrožuje? Pokusila se představit si samu sebe na místě Oakese v jeho kóji na palubě, zcela obklopeného přítomností Lodi. Ne *lodi*. Lodi s velkým L! Že by Oakes přece jen věřil v Loď?

Objal ji kolem pasu. „Souhlasila jsi, má milá.“

Přinutila se neucuknout, ustrašená z té afektované vlídnosti v jeho hlase; bála se neznámých plánů, které s ní možná má. Co je důvodem jeho rozhodnutí?

Třeba žádný důvod neexistuje.

Marnost této myšlenky ji vyděsila ještě víc než Morgan

Oakes. Morgan *Lon* Oakes. Je možné, že… klony a divocí tvorové z Pandory… a Lodníci – že jich tolik pomřelo pouze proto, že Oakes jednal bez rozmyšlení?

Má své důvody.

Znovu se podívala na svou fresku. *Co jsem to tam namalovala?* Umírající muž upřeně opětoval její pohled – oči, tající tělo, napřažený prst, to vše křičelo: *Ty jsi souhlasila! Ty jsi souhlasila!*

„Nemůžeš zabít všechna stvoření na téhle planetě," zašeptala a pevně zavřela oči.

Odtáhl paži od jejího pasu. „Promiň, Legato… měl jsem dojem, že říkáš ‚nemůžeš'."

„Já…" Nedokázala pokračovat.

Vzal ji za paži nad loktem tak, jak ji chytil Murdoch u Místnosti Křiku! Cítila, jak ji vede přes verandu, a otevřela oči, teprve když se její holeně dotkly červené pohovky. Pevně ji stlačil do podušek. Všimla si, že stále drží svou sklenku, trochu obsahu v ní dosud šplouchalo. Nedokázala se na Oakese podívat. Třásla se tak silně, až jí nápoj vyšplíchl ze sklenice na ruku a stehno.

„Jsi ze mě nervózní, Legato?" Spustil ruku a pohladil ji po čele, po líci.

Nedokázala odpovědět. Rozpomněla se, jak to udělal naposled, a tiše se rozplakala, ramena ztuhlá, slzy tiše prýštící po lících.

Oakes se spustil na gauč vedle ní, vzal jí sklenku z ruky a postavil ji někam bokem na podlahu. Začal jí masírovat šíji, odstraňovat ztuhlost z ramen. Jeho prsty, jeho precizní zdravotnický dotek, věděly, kam sáhnout a jak se dostat přes její obranu.

Jak se mě může takhle dotýkat, a přitom chybovat?

Předklonila se, takřka úplně uvolněná, a lokty se dotkla vlhkého místa na stehně, kam si rozlila pití. V tom okamžiku pochopila, že by mu mohla odolat… a že způsob jejího odporu nebude čekat.

Neví o záznamu, který jsem ukryla na palubě.

Jeho prsty se dál pohybovaly, tuze odborně, plné pseudolásky.

Nemiluje mě. Kdyby mě miloval, nemohl by… nemohl by… Otřásla se při vzpomínce na Místnost Křiku.

„Pořád je ti zima, má milá?“

Jeho cvičené ruce ji jemně stáhly na pohovku, uvolňovaly napětí z jejího hrdla a ňader.

Kdyby mě miloval, nedotýkal by se mě takhle a neděsil by mě tak, jak mě děsí. Co vlastně chce?

Musí to být víc než sex, víc než její tělo, o němž s takovou jistotou věděl, jak je rozpálit. Musí to být něco daleko většího.

Jak zvláštní, to, jak s ní dokáže pořád mluvit v takovéhle chvíli. Jeho slova jako by nedávala vůbec žádný smysl.

„… a v samotném rekombinačním procesu jsme dosáhli zajímavého vedlejšího efektu směrem k degeneraci řasy.“

Degenerace! Pořád ta degenerace!

Avata informuje prostřednictvím ezoterických symbolů z dějin Avaty, omezených na sny a obrazy, které často dokáže tlumočit pouze snící, nikoli Avata.

Kerro Panille,
Dějiny Avaty

ZATÍM NENÍ důvod k panice, říkala si Waela.

Už i jiné ponorky přišly o svůj LNV a přežily. Podle těchto zkušeností byl vypracován postup.

Stejně zjistila, že se nekontrolovatelně třese, paměť soustředěnou na únik z hlubin u jižního pobřeží Vejce.

Už jsem unikla. Přežila jsem. Lodi, zachraň nás!

Zachraňte se sami. To byl bezpochyby hlas její vlastní Poctivosti. *Zajisté.* Věděla, jak na to. Učila tu proceduru Thomase opakováním postupu. A Panille vypadal jako kliďas. Odtud žádná panika nehrozí. Sledoval obrazovku, odhadoval plochu vaku LNV, který je pokrýval.

Zvláštní, že se snáší přímo dolů.

„V téhle laguně musí být vertikální proud," řekl Panille, jako by jí četl myšlenky. „Vidíš, jak se ta látka přes nás nařasila."

Thomas se díval, jak je látka přikrývá, jak klesá všude kolem ponorky a uzavírá je oranžovým závěsem, který jim odřezává výhled na řasu.

Neexistuje způsob, jak by mohl být LNV sražen bleskem, pomyslel si. Vak byl uzemněn kotevním lanem. Byl rozdělený na komory. Nespadl by, ani kdyby se proděravěla polovina komor. Stále ještě by zbývalo dost vzduchu, aby dokázal vyzvednout připoutanou gondolu.

Někdo nechce, abychom se vrátili.

„Myslím, že už bychom mohli začít odřezávat tkaninu," řekl Panille. Dotkl se Thomasova ramene, nezamlouvalo se mu, jak tam sedí a upřeně zírá na obrazovky.

„Ano… ano. Děkuju."

Poté Thomas zvedl nos ponorky a vysunul řezače. Bičovité obloukové hořáky vyklouzly z vodotěsných příhrad na trupu a daly se do práce. Plazmová kopule nad nimi zářila stříbřitě modrým světlem z hořáku. Thomas viděl, jak se oranžový závěs rozděluje a klesá, přičemž zvířil mlhu usazeniny.

„Chceš, abych to udělala?“ zeptala se Waela.

Prudce zavrtěl hlavou, protože si uvědomil, že i ona musela zaznamenat, jaký je strašpytel. „Ne, já to zvládnu.“

Procedura byla jasná: uvolnit klouzavou smyčku, která je spojovala s kotevním lanem, odpálit šrouby, a tak osvobodit velitelskou gondolu od nosiče, vypustit nádrže a vyjet s gondolou na hladinu. Jakmile bude gondola na hladině, automaticky se stabilizuje. Pak by mohli vystřelit radiosondu a nastavit lokalizační maják. Od té chvíle to bude otázka čekání na přílet záchranného LNV.

Thomas zakoušel velký pocit selhání, když zahajoval únikovou proceduru. Sotva zahájili komunikační postup… a plán to byl dobrý.

Řasa možná odpověděla.

Všichni pocítili škubnutí při uvolňování šroubů. Gondola se začala zvedat od odpojeného nosiče. *Vyvstává jako perla z lastury*, pomyslel si Thomas.

Jak stoupali, objevila se znovu světélka řasy za otevřenými prostory plazmových stěn.

Waela na mrkající světélka upřeně hleděla. Pulzovala a zářila v křečovitých výbuších, které rozjiskřily vzpomínku na samém okraji vědomí.

Kde už jsem to viděla?

Bylo to tak známé! Světélka, skoro všechna zelená a fialová, mrkala na ni…

Kde? Byla jsem jen dole v…

Vzpomínka se prudce vrátila a ona bez přemýšlení promluvila.

„Tohle je přesně jako tenkrát, když jsem unikla. Světélka řasy byla hodně podobná tomuhle.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Thomas.

„Vím to jistě. Pořád je vidím – řasa se rozdělila a otevřela mi cestu na hladinu.“

„Hyletouny se rodí v moři,“ řekl Panille. „Možná si myslí, že jsme hyletoun.“

„To je možné,“ řekl Thomas. A pomyslel si: *Tohle jsme měli vidět, Lodi?*

Ta myšlenka dávala určitý elegantní smysl. Kolonie kopírovala hyletouny, aby poskytla LNV volný přístup k pandorskému nebi. Hyletouny na LNV neútočily. Snad se dá řasa oklamat stejně. Dalo by se to prošetřit. Momentálně byly nicméně důležitější úvahy o přežití. Protože měl podezření na sabotáž, musel se o ně podělit s týmem.

„Nic obyčejného nemohlo ten LNV sestřelit,“ řekl.

Panille se odvrátil od světélkující řasy.

„Sabotáž,“ řekl Thomas. Předložil své argumenty.

„Tomu přece vážně nevěříš!“ namítla Waela.

Thomas pokrčil rameny. Upíral pohled na klesající lana řasy. Gondola už byla skoro v biologicky aktivní zóně u hladiny.

„Nevěříš,“ naléhala.

„Věřím.“

Zpětně procházel svůj rozhovor s Oakesem. Přišel na inspekci nějakého sabotážního přístroje? Rozhodně neudělal nic, co by se dalo postřehnout. Ale v jeho reakcích byly rozpory – lapsy.

Panille upíral pohled skrz plazmové stěny gondoly na uzavírající se klec řasy. Osvětlení teď rychle sílilo. Kopule světla na hladině se zvětšovala a zvětšovala, jak vstupovali do prosluněných vod. Plovoucí tvorové uhýbali ze své dráhy a kroužili v těsné blízkosti. Oslnivé paprsky světla vystřelovaly mezi okolní barierou řasy. Mihotavé noduly uhasly a zmizely. Během několika málo okamžiků vyrazila gondola na hladinu.

Thomas aktivoval povrchový program, když gondola začala nadskakovat a otáčet se v proudech laguny, stoupat

a klesat na nízkých vlnách. Obloha nad jejich hlavami byla bezmračná, ale po větru bylo vidět masu hyletounů.

Kotva vyskočila z vnějšího pouzdra pod nimi, rozprostřela svůj trubkovitý tvar a obklopila kapsli. Plazmou filtrované světlo obou sluncí naplnilo gondolu zářícími odrazy.

Panille dlouze vydechl, uvědomil si, že zadržoval dech, než zjistí, jestli se skutečně stabilizovali na hladině.

Sabotáž?

Waela také přemýšlela o Thomasově podezření. Musí se mýlit! Několik zbytků vaku LNV se vznášelo v listech řasy kolem závětrného konce laguny. To vše odpovídalo zásahu blesku.

Z bezmračné oblohy?

Poctivost *by se měla* soustředit na tenhle velký rozpor!

Tak tedy hyletouny?

Hyletouny neútočí na LNV. To přece víš.

Thomas nasadil radiosondu, stiskl odpalovací tlačítko. Nad nimi se ozval pukavý zvuk a vyklenula se tam rudá záře, zamířila doleva a ponořila se do moře. Kypící oranžový kouř se zvedl z vody tam, kam dopadla, a hnal se směrem k mase hyletounů, křižujících na závětrném obzoru.

Všichni viděli, jak se listy řasy rozčileně zkroutily a zvedly tam, kde zmizela radiosonda.

Thomas pro sebe kývl. Vadná radiosonda.

Waela se osvobodila z bezpečnostních pásů a sáhla po uvolňovací klice stropního příklopu, ale Panille ji popadl za paži. „Ne! Počkej.“

„Cože?“ Vykroutila se mu.

Bylo jí trapné dotýkat se ho po té scéně včera večer. Shledala, že jí pokožka horce žhne a je sametově fialová, což nedokázala ovládnout.

„Má pravdu,“ řekl Thomas. „Zatím se ničeho nedotýkej.“

Thomas rozepnul vlastní bezpečnostní pásy, nalezl sadu

nářadí a vyjmul páčidlo. Páčidlem začal odstraňovat kryt příklopového mechanismu. Kryt s prasknutím odskočil a spadl dolů na podlahu. Všichni uviděli podivný zelený balíček, uhnízděný mezi ovladači tam, kde by ho rozdrtila páka, až by se příklop odjistil a otevřel. Thomas vyjmul z nářadí pinzetu a zelený balíček vyprostil. Zacházel s ním jemně.

Velmi amatérská práce, říkal si, když si vybavoval výcvik, který jeho posádka z Vesmírné lodi podstoupila při vyhledávání a zajišťování nebezpečných přístrojů. *Loď to uměla mnohem lépe, ještě než se stala Lodí.* Byl to dobrý výcvik, a nezbytný. Nedalo se říct, jak by zdivočelá Vesmírná loď mohla zaútočit na svou pupeční posádku.

Stvořili jsme zdivočelou Vesmírnou loď s rafinovanějšími schopnostmi?

Důkazy sabotáže, které až dosud pozoroval, se mu k Lodi nějak nehodily. Čpělo to Oakesem… nebo Lewisem.

„Co je to za balíček?“ zeptala se Waela.

„Podle mého odhadu je to jedovatý plyn nastavený tak, aby se začal odpařovat, až se pokusíme odjistit příklop,“ řekl Thomas.

Thomas s balíčkem zacházel v nadskakující gondole opatrně. Odložil jej stranou a znovu se soustředil na ovladače příklopu. Zdálo se, že se systémem už se nic víc nedělalo. Zvolna, opatrně odjistil příklop, sklopil kliku a začal jí otáčet. Příklop se zvedl a odhalil okraj těsnění a oblohu, nefiltrovanou okolní plazmou.

Když byl příklop zcela otevřený, Thomas uchopil zelený balíček do jedné ruky, vylezl zčásti po žebříku a hodil balíček po větru. Když se dotkl vody, vyrazil z něj citrónově žlutý kouř, který zachytil vítr a odvanul ho přes řasou pokryté vlny. Vrchní listy před kouřem svíjivě uhýbaly, kroutily se a vadly mu před očima.

Waela se opřela o vzpěru a přiložila si ruku k ústům.

„Kdo?“

„Oakes,“ řekl Thomas.

„Proč?“ zeptal se Panille. Shledal, že ho tento vývoj událostí spíš fascinuje než děsí. Loď by je mohla zachránit, kdyby na to přišlo.

„Možná nechce, aby v Kolonii žil víc než jeden Kápéčko.“

„Vy jste Kápéčko?“ Panille byl překvapen.

„Waela vám to neřekla?“ Thomas sestoupil po žebříku zpět.

„Já…“ Zarděla se do temně fialova. „Vypadlo mi to z hlavy.“

„Patrně má Šéf s řasou vlastní plány,“ řekl Panille.

Thomas se toho chytil. „Jak to myslíte?“

Panille opakoval to, co mu pověděla Hali Ekelová o hrozbě vyhubení řasy.

„Proč jsi nám to neřekl?“ otázala se Waela.

„Já myslel, že se Hali možná plete, a… nenaskytla se příležitost vám to povědět.“

„Všichni zůstanou na svých místech,“ řekl Thomas, „než zjistím, jestli tu nejsou ještě nějaká další drobná překvapení.“

Sklonil se a dal se do zkoumání.

„Jako bys věděl, co hledáš,“ řekla Waela.

„Jsem v tom trochu trénovaný.“

Ta představa ji rozrušila: Thomas trénovaný v odhalování sabotáží?

Panille je poslouchal jen napůl. Vyprostil se ze sedadla a vzhlédl k otevřenému příklopu. Prosolený vzduch, vanoucí do příklopu, příjemně voněl. Ta vůně mu dodávala energii. Skrz nezablokované místo vedle své konzole viděl hejno hyletounů, křižujících proti větru blíž k nim. Pohyby gondoly, vůně i to, že přežili nebezpečný ponor, to vše ho nabíjelo intenzivním pocitem čilosti.

Thomas dokončil prohlídku.

„Nic,“ řekl.

Waela se ozvala: „Pořád je pro mě těžké…“

„Stejně tomu věř,“ řekl Panille. „Kolem Oakese se dějí

věci, které se my ostatní nemáme dozvědět.“

To ji rozhořčilo. „Loď by nedopustila…“

„Ha!“ Thomas udělal obličej. „Oakes má možná pravdu. Loď, nebo *loď*? Jak si můžeme být jistí?“

Tak otevřené rouhačství Panillea zaujalo. A navíc od jiného Kápéčka! Ale byla to stará filozofická otázka, kterou mnohokrát s Lodí probíral, pouze přímo formulovaná. Zatímco o tom přemýšlel, pozoroval Panille blížící se hyletouny, a teď ukázal po větru.

„Podívejte na ty hyletouny!“

Waela se ohlédla. „Je jich spousta a jsou velké. Co to dělají?“

„Patrně nás hodlají prozkoumat,“ řekl Thomas.

„Nedostanou se moc blízko, co myslíš?“

Panille zíral na oranžové hejno. Jsou živé, možná myslící. „Zaútočily už někdy?“

„O to se vedou spory,“ řekla Waela. „Používají jako pohon vodík, víš, velmi výbušný, když se vznítí. Došlo k případům…“

„Lewis tvrdí, že se obětují jako živé bomby,“ řekl Thomas. „Já myslím, že jsou jen zvědavé.“

„Mohly by nás rozbít?“ zeptal se Panille. Bedlivě se rozhlížel po horizontu. Žádná země na dohled. Věděl, že potraviny a vodu mají v přihrádkách pod nohama. Waela prve kontrolovala, že tam jsou, a on jí svítil baterkou.

„Mohly by trochu osmahnout gondole kůži,“ řekl Thomas. Při řeči pracoval na své konzoli. „Aktivoval jsem lokalizační maják, ale na těch frekvencích to hodně praská. Rádio zřejmě funguje…“

„Ale bez sondy se přes rušení nedostaneme,“ řekla Waela. „Ztroskotali jsme.“

Panille se přidržoval, aby udržel v rozkymácené gondole rovnováhu, a vystoupil několik stupňů po žebříku, až měl ramena venku z příklopu. Jediný pohled mu sdělil, že hyletouny se stále propracovávají směrem ke gondole. Obrátil pozornost k soupravě uvolňovací sondy, připevně-

né k plazmě vedle příklopu.

„Co to děláte?“ optal se Thomas.

„Na kotouči je ještě spousta antény od sondy.“

Thomas přistoupil k úpatí žebříku, zadíval se nahoru. „Co myslíte?“

Panille hleděl na hyletouny, na větrem bičovanou hladinu moře. Cítil zde nečekanou svobodu, jako by všechen ten čas, co byl uzavřený v umělém prostředí Lodi, byl pouhou přípravou na tohle vypuštění. Všechny holozáznamy, dějiny a hodiny intenzivního studia nesahaly téhle realitě ani po kotníky. Přípravy ho však vyzbrojily vědomostmi. Shlédl na Thomase.

„Drak by mohl zvednout naši anténu dost vysoko.“

„Drak?“ Waela na něj zdola upírala pohled skrz plazmu. Draci byli mrchožraví ptáci.

Thomas znal i druhý význam a zatvářil se zamyšleně. „Máme materiál?“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Waela.

Thomas jí to vysvětlil.

„Ahááá, slavnostní letadélka,“ řekla. Rozhlédla se po gondole. „Máme látky. Co je tohle?“ Odloupla těsnicí proužek od přístrojové desky, ohnula ho. „Tohle je materiál na vzpruhy.“

Panille na ně pohlédl, řekl: „Pak můžeme…“ Přerušil ho stín, který nad nimi proletěl.

Všichni vzhlédli.

Dva velké hyletouny proplouvaly přímo nad gondolou, některá chapadla svinutá pod vakem, zatímco další držela ve vodě velké kameny kvůli vyvážení. Zátěžová chapadla jednoho hyletounu se otřela o gondolu a prudce ji rozhoupala.

Panille se chytil okraje příklopu, aby udržel rovnováhu. Zátěžový kámen se prohnal pod ním a za sebou nechal zpěněnou brázdu.

„Co to dělají?“ křikla Waela.

„Ten plyn, co jsme vyhodili, pozabíjel spoustu řasy,“

řekl Thomas. „Přece nepředpokládáš, že hyletouny ochraňují řasu?“

„Už jsou tady další!“ zvolal Panille.

Thomas a Waela vzhlédli tam, kam ukazoval. Roj hyletounů, zlatooranžově zářících, křižoval proti větru asi sto metrů od nich a otáčel se jako na povel.

Panille vyšplhal dál po žebříku a posadil se na okraj. Z této pozorovatelny viděl zátěžové kameny, kreslící zpěněné čáry napříč vlnami a klouzající přes listy řasy. Obrovité plachty hyletounů se při obracení vzdouvaly a pleskaly, pak ztuhly, jak nabraly nový směr.

Thomas stál pod ním, vykukoval přes okraj přístrojového pultu a něco z toho viděl.

„*Mně* ať nikdo neříká, že jsou bez mozku,“ řekl.

„Jestlipak jsme je rozzlobili?“ zeptala se Waela.

Panille, kterému vítr cuchal vlasy a plnovous, to vnímal, jako by to přicházelo z prastarého světa Lodi. Cítil se bujně – nebo přinejmenším svobodně. Pandora je báječná!

„Jsou krásné!“ vykřikl. „Krásné!“

Ostrý praskavý zvuk za Thomasem ho přiměl se prudce otočit. Byl to amplión vysílačky, kterou nechal zkusmo zapnutou. Z ampliónu vyrazilo další ostré zapraskání. Tento jev se kladl za vinu hyletounům i řase, kvůli němu zde byla vysílačka nespolehlivá, ale jak to dělají?

Roj už byl skoro u gondoly. Jeden obrovitý exemplář v čele zacílil svůj zátěžový balvan přímo na gondolu. Thomas zadržel dech. Jak dlouho *tohle* plazma vydrží?

„Útočí!“ vykřikla Waela.

Panille vyšplhal o kus výš, stál nyní na nejvrchnější příčce žebříku a opíral se kolenem o otevřený kryt příklopu. Mával oběma pažemi doširoka a volal: „Podívejte se na ně! Ty jsou nádherné! Velkolepé!“

Thomas křikl na Waelu, která stála na úpatí žebříku: „Sundej toho blázna!“

Zatímco křičel, svinutá chapadla vůdčího hyletounu sklouzla přes gondolu a kámen udeřil do plazmy přímo

před Waelou. Chytila se žebříku, aby neupadla, a zařvala na Panillea, když se gondola nakláněla, ale její varování přišlo pozdě. Panille, stále máchající pažemi, byl sražen a vypadl z gondoly. Viděla, jak se jednou rukou chytil chapadla hyletounu a jak ho to vyškublo k nebesům. Další chapadla ho hbitě ovinula, téměř skryla jeho tělo, které teď prosvítalo jen místy skrz sevření hyletounu. To všechno viděla jen útržkovitě, jelikož gondola se divoce zmítala a otřásala pod náporem úderů hyletounů.

Útočí na ně!

Thomas se zaklínil do rohu, kde se oblouk ovladačů spojoval s komunikační deskou. Viděl jen mizet Panilleovy nohy a slyšel Waelu řvát: „Dostali Kerra!“

Řečeno vašimi slovy, Já se může nazývat Avata. Ne hyletoun, ne řasa, ne elektrořasa, nýbrž Avata. To je Veliké Já v jazyce z vaší zvířecí minulosti. Avata. Když ve vás nalézá toto označení, Avata ví, že zpíváme stejnou píseň. Prostřednictvím sebe navzájem Avata a člověk znají Já. Avata nepřeměřuje. Pokaždé stejná hodnota. Žádné oddělené vlastnosti nebo formy. Taktéž s lidmi.

Avata. Ale ne Avata.

Pojmenovat znamená stanovit meze, ovládnout. Pojmenovat, aniž bys znal své meze, znamená zabránit poznání. Přinejlepším je to rozptýlení, odpoutání pozornosti. Přinejhorším je to překroucení, uvedení v omyl, ukradená značka, smrt. Pojmenovat něco klamně a pak se tím názvem řídit – to je zabití, odříznutí duchovního listu, smrt stvolu. Věc je Já nebo je to Jiné. Pojmenování je otázka přibližnosti.

Avata identifikuje magnetifikaci druhu, magnetismus přibližnosti; vlnovou délku vesmíru; člověkThomas, člověkerro, člověkJessup, člověkOakes. Avata uzavírá nedostatek senzorických orgánů nezbytných k rozlišení mezi klonem a člověkem. Avata nepovažuje tento nedostatek za slabost nebo mylné zařazení.

Avata je jedno v hyletounu a řase, ani odloučený v každém, ani stejný. Buňky se liší, ale sdílejí Jedno. Před lidmi Avata nerozlišoval. Obojí je Já. Avata tě naučí já Jiného, člověka v klonu.

Některé věci jsou, protože je pojmenuješ. Zvěčníš je ve svém jazyce, lamentuješ nad žalem, který ti způsobily.

Řekni jednoduše, že tyto věci tak nejsou. Neměň označení, nýbrž označenost. Eliminuj je ze svého života tak, že je smyješ nejprve ze svého jazyka. Ignorovat to, co je falešné, je také znát. Tudíž – poznávat. Poznat znamená růst a růst znamená žít. Můžeš se cvičit v zapomínání, a tím se učit.

„Domov.“

To je tvé označení pro toto místo, Člověkerro. Avata umývá tvůj jazyk zde, abys mohl jaksepatří udělit jméno a pak je zapomenout. Avata ti toto přináší, aby tě očistil od očekávání, aby ses mohl naučit nápovědím, na které Avata reaguje nebo reagovat odmítá.

Takto se učíš Avata. Jsi na nižší i vyšší úrovni, a soustavnost je soustavností tvé vůle. Pozoruj liánu, která je celá Avata klikatící se přes „Domov“. Uchop tu liánu. Naber vody do dlaní a pij.

Jsi pozorovatelský efekt.

Kerro Panille,
Překlady z Avaty

A Pán Bůh řekl: „Vizte, ten muž přišel jako jeden z nás, aby poznal dobro i zlo; a nyní vztáhl ruku a pojedl také ze stromu života, jinak by žil věčně.“ A tudíž ho Pán Bůh vypudil ze Zahrady Ráje, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak vyhnal člověka a zasel na východ od Zahrady Ráje pelyněk a umístil tam planoucí meč, který všechno odehnal, aby se zachoval strom života, jak byl.

Křesťanská Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

POSLEDNÍ SOUVISLÁ myšlenka Kerro Panillea patřila tomu, jak krásný je vůdčí hyletoun, plynoucí dva metry nad ním. Cítil přítomnost moře a větru, viděl černou masu zkroucených chapadel a viděl dlouhý provazec z nich, o němž věděl, že spojuje toho velkolepého tvora s jeho kamennou zátěží. Pak byl sražen a chytil se jediného, co bylo po ruce – toho dlouhého provazce naváděcích chapadel.

Ze svého studia těchto tvorů Panille věděl, že jsou považováni za nebezpečně halucinogenní, explozivní a pro Lodníky jedovaté, ale na skutečný prožitek ho nic nemohlo připravit. Když se rukou dotkl hyletounu, pocítil elektrické bzučení, které stoupalo do crescenda ve všech smyslech jeho těla. Cítil hořkou chuť železa. Pižmo nespočtu květin zaútočilo zběsile na jeho chřípí. Jeho uši byly citadelou nejdivočejšího útoku – cimbály a kvílející struny soupeřily s trumpetami a křikem ptáků. Za tímto přívalem slyšel zpěv mnohohlasého sboru.

Pak jeho smysl pro rovnováhu zešílel.

Ticho.

Vjemy se vypnuly, jako by někdo stiskl spínač.

Jsem mrtvý? Je to skutečné?

Žiješ, Člověkerro.

Svým způsobem to bylo jako hlas Lodi. Byl klidný, mírně pobavený a on věděl, že se vyskytuje pouze v jeho hlavě.

Jak to mám vědět?

Protože jsi básník.

Kdo… kdo jsi ty?

Jsem ten, komu říkáte hyletoun. Zachránil jsem tě z moře.

Ten krásný…

Ano! Ten krásný, úchvatný, velkolepý hyletoun!

V tomto sdělení byla hrdost, ale pořád ještě ten pobavený nádech.

Řekls mi… Člověkerro.

Ano – Člověkerro-básník.

Co má to, že jsem básník, společného s tím, že mám vědět, jestli je tohleto skutečné?

Protože věříš svým smyslům.

Jako by ta slova otevřela dveře do jeho těla, ucítil svírající chapadla, ostře se zařezávající vítr mezi nimi, a jeho vnitřní ucho zaregistrovalo převalení plavné otočky, jak hyletoun křižoval. Oči mu hlásily matně zlatou plochu pár milimetrů před nosem a on pochopil, že leží naznak v kolébce z chapadel, trup hyletounu těsně nad sebou.

Cos mi to udělal?

Dotkl jsem se tvé bytosti.

Jak…

Znovu prožil ten divoký útok na své smysly, ale tentokrát v tom byl systém. Vysledoval poryvy modulace příliš rychlé, než aby je dokázal rozdělit do souvislých útržků. Jeho zrak zaregistroval obrazy a on věděl, že shlíží zrakem hyletounu na moře… a na gondolu, z níž byl stržen. Měl pocit, že se musí těchto pocitů držet tak, jako se držel zdravého rozumu. Na okrajích jeho vědomí číhalo šílenství…

A nápor znovu ustal tak prudce, až ho to šokovalo.

Panille ležel a lapal po vzduchu. Bylo to jako pohroužit se do všech nejkrásnějších básní, které kdy lidstvo zplodilo – všechno zároveň.

Jsi můj první básník, a všichni básníci jsou známi skrze tebe.

Panille v tom cítil jakousi elementární pravdu.

Co to se mnou děláš? zeptal se. Hodně se to podobalo tomu, když v hlavě mluvil s Lodí.

Snažím se zabránit smrti člověka a Sebe.

To bylo rozumné.

Panille na to nedokázal reagovat. Všechny myšlenky, které ho napadaly, mu připadaly nedostatečné. Jed z gondoly zabil řasu. Hyletounům, o nichž bylo známo, že pocházejí z moře, to očividně vadilo. A přesto tento hyletoun zachrání člověka. Tehdy ho napadlo, že mluví se zdrojem, který by mohl vysvětlit vztah mezi řasou a hyletounem. Než stihl promyslet svou otázku, naplnil mu hlavu nějaký hlas, jediný výbuch myšlenky: *Hyletounjářasajá-vše-jedno.*

Bylo to, jako když se ho Loď ptala na Boha. Vycítil další elementární pravdu.

Básník ví… Tato myšlenka se mu vinula myslí, až nedokázal určit, zda pochází z hyletounu, nebo z něj. *Básník ví… básník ví…*

Panille měl pocit, že ho ta myšlenka zaplavuje. Byla stále ještě s ním, když si uvědomil, že nerozmlouvá s hyletounem v žádném jazyce, který by si dokázal vybavit. Myšlenky ho napadaly… rozuměl jim… ale ze všech jazyků, které znal, se žádný neshodoval se strukturou tohoto dialogu.

Člověkerro, mluvíš zapomenutým jazykem své zvířecí minulosti. Jako já mluvím skálou, ty mluvíš tímto jazykem.

Než mohl Panille reagovat, ucítil, jak se chapadla kolem něj rozevírají. Byl to tuze zvláštní pocit: Byl současně chapadly i sebou samým a věděl, že se drží Avaty tak, jako se drží vlastního zdravého rozumu. Zvědavost byla tím, čím se držel své bytosti. Nesmírně zvláštní prožitek! To ale bude báseň! Pak poznal, že se houpe nad mořem: pěna na okraji vějířovitého listu řasy upoutala jeho pozornost a nepouštěla ji. Nebál se; byla tu jen ta nesmírná zvědavost. Chtěl vsát všechno, co se děje, a uchovat si to, aby se o to mohl podělit s ostatními.

Vítr svištěl kolem něj. Cítil jeho vůni, viděl ho, dotýkal se ho. Otáčel se v sevření hyletounu a viděl navršenou masu hyletounů přímo pod sebou. Rozevřely se jako okvětní lístky květin doširoka, aby odhalily gondolu ve svém středu – oranžové okvětní lístky a třpytivá gondola.

Jemně a s jistotou ho chapadla spustila do té květiny, do příklopu gondoly. Následovala ho, rozprostřela se kolem nitra gondoly. Věděl, že je tam s Waelou a Thomasem, a přece stále viděl tu květinu, když se její okvětní lístky uzavíraly.

Obklopil ho oranžový plamen a on viděl skrze plazmu všude kolem hyletouny, které držely gondolu v koši z úponků.

Divoká hra jeho smyslů začala nanovo, ale tentokrát to bylo pomalejší a on dokázal mezi jednotlivými návaly přemýšlet. Ano, jsou tu Thomas a Waela, oči skelné – vyděšení nebo v bezvědomí.

Pomoz jim, Avato.

I zdánlivě nesmrtelní bohové přežívají jen tak dlouho, dokud je smrtelníci potřebují.

Oakesova klauzule

OAKES ZAČAL prskat a chrápat. Jeho tělo leželo napůl rozteklé v poduškách dlouhého divanu, který se rozprostíral pod Legatinou freskou na verandě Pevnůstky. Světlo bylo tlumeně červené, časné ráno Regy pronikalo skrz plazmu nad mořem.

Legata se vyprostila z Oakesova objetí, zvolna vysunula rukáv své kombinézy zpod jeho nahého stehna. Přistoupila k plazmě a zadívala se na denní světlo, blýskající se na hřebenech vln. Moře bylo divoké a na obzoru tlustá, mléčně bílá čára. Nekontrolovaná divokost moře jí odpuzovala.

Snad jsem nebyla stvořena pro přirozený svět.

Natáhla si kombinézu, zapnula zip.

Oakes dál chrápal a frkal.

Mohla jsem ho tam v těch poduškách rozmačkat, hodit jeho tělo démonům. Kdo by pojal podezření?

Nikdo kromě Lewise.

Chybělo hodně málo, aby se ta myšlenka tam na tom divanu stala skutečností. Oakes byl po celou noc jako satyr. Jednou mu sklouzla pažemi vzhůru kolem žeber, zatímco ji zpracovával, zpocený a mumlající, ale nedokázala se přimět zabít. Ani Oakese ne.

Na protější straně zátoky, kam se letmo podívala, bičovaly pláž vlny. Voda dnes ráno vystřikovala vysoko. Dunění příboje rozeznívalo hlubší chvění země a bylo slyšet rachot balvanů. Venku to musel být děsivě silný zvuk, když byl tak dobře slyšitelný i tady.

Je to úkol vln a skal, dělat písek, říkala si. *Proč nedokážu já dělat svou práci tak dobře… bez ptaní a pochybností?*

Odpověď se dostavila okamžitě, jako by už o tom přemýšlela bezpočtukrát: *Protože změnit skálu v písek není zabíjení. Je to změna, ne zánik.*

Její umělecké oko chtělo najít řád ve vyhlídce za plazmou, ale všechno tam bylo neuspořádané. Krásně neuspořádané, ale děsivé. Velký kontrast oproti mírumilovnému ruchu palubního agraria.

Viděla stanici raketoplánů na izolovaném pozemku nalevo od sebe, oddělenou obloukem zátoky, a nízkou čáru kryté chodby vedoucí od Pevnůstky ke stanici. To byl Lewisův nápad: nechat stanici opodál, aby se dala snadno odříznout, pokud by z Kolonie přišli útočníci.

Shledala, že jí chybí vlnění a přehazování listů řasy v zátoce, ale řasa mizela… mizela…

Mráz jí přeběhl po páteři a po pažích.

Několik málo diurnů, řekl Oakes.

Zavřela oči a obraz, který ji strašil, byla její vlastní freska, ten vyčítavý prst, co jí ukazoval přímo na srdce.

Zabíjíš mě! říkal.

Ať třepala hlavou sebesilněji, hlas se nechtěl utišit. Proti své vůli přistoupila k dávkovači a naprogramovala si pití. Ruku měla klidnou. Vrátila se k vyhlídce střežené plazmou a zvolna usrkávala, přičemž sledovala, jak si vlny prohlodávají cestu přes zátoku až k pláži. Vlny už zakrývaly dřívější hranici přílivu přinejmenším o dvanáct metrů. V duchu si říkala, zda by neměla Oakese vzbudit.

Nízko nad pláží pod stanicí raketoplánů se náhle objevil hyletoun. Na strážní věži u pláže se objevila stráž, žena, a přiložila k rameni těžkou laserovku, pak zaváhala. Legata zadržela dech, očekávala jasně oranžový plamen a otřes. Žena však nevystřelila; spustila zbraň a dívala se, jak půvabný hyletoun odplouvá z dohledu kolem věže.

Legata dlouze vydechla.

Co se stane, až nebudeme mít koho zabíjet?

Oakesova touha po rajské planetě zmizela, když se střetla s tímhle přímořím. Dokázal to podat tak věrohodně,

tak přirozeně, ale…

A co Místnost Křiku?

To byl symptom. Budou se lidé obracet jeden proti druhému, sdružovat v kmenech a útočit na sebe navzájem v nepřítomnosti Odvážlivců nebo Nervoběžců… nebo řasy?

O kus dál proplul další hyletoun.

Myslí.

A mizející řasa. Oakes měl pravdu, že viděla zprávy z katastrofálních podmořských výzkumných projektů.

Myslí.

Byla tu inteligence, která se jí dotýkala tam, kde končily buněčné stěny, kdesi uvnitř té říše tvůrčí představivosti, které Oakes nedůvěřoval a kam nikdy nevstoupil.

Skoro osmdesát procent téhle planety je pokryto mořem a my ani nevíme, co tam dole je.

Přistihla se, že závidí vědcům, kteří riskovali (a ztratili) život šátráním pod tímto mořem. Co našli?

Dvojice obrovských balvanů dole na pláži pod ní o sebe udeřila s ohlušivým *prásk*, až nadskočila. Pohlédla na pláž na protější straně zátoky. Stejně rychle, jak překročila čáru přílivu, začala voda opadat.

Zvláštní.

Tuny balvanů byly navaleny k bariéře útesu na protější straně areálu. Další musí být očividně na pláži pod ní. Ty balvany, na které viděla, byly gigantické.

Tolik síly je v těch vlnách.

„Legato…“

Nenadálost Oakesova hlasu a dotek na rameni ji polekaly, až rozmáčkla v ruce sklenici. Zadívala se na ruku, na řezné rány, na vlastní krev, na střepy skla třpytící se v jejím mase.

„Posaď se tady, má milá.“

Teď byl doktor a ona tomu byla ráda. Vybral rozbité sklo, pak odvinul ze zásobníku v komkonzoli proužky Buňkoplasti, aby zastavil krvácení. Ruce měl při práci pevné a jemné. Poplácal ji po rameni, když skončil.

„Tak. Měla bys…“

Přerušilo ho zabzučení komkonzole.

„Kolonie už není.“ Byl to Lewis.

„Jak to myslíš, *není*?“ rozběsnil se Oakes. „Jak může celá…“

„Přelet raketoplánu nezjistil nic než díru tam, kde byla Laboratoř Jedna. Spousta démonů, příklopy do všech nižších podlaží rozbité…“

„To je… to jsou tisíce lidí. Všichni… mrtví?“

Legata se nedokázala podívat Lewisovi do obličeje, ani na obrazovce. Mlčky přešla k divanu a zadívala se přes plazmu ven.

„Možná někteří přežili, zahrabaní za nějakými příklopy,“ pokračoval Lewis. „Tak jsme to udělali my, když…“

„Já vím, že jste to tady dokázali!“ vykřikl Oakes. „Co mi to naznačuješ?“

„Nenaznačuju nic.“

Oakes zaskřípal zuby a udeřil pěstí do konzole. „Nemyslíš, že by se měl Murdoch pokusit někoho zachránit?“

„Proč riskovat raketoplány? Proč riskovat někoho z našich posledních kvalitních lidí?“

„Samozřejmě. Díra v zemi, říkáš?“

„Nic než sutiny. Vypadá to na práci laserovek a řezaček plastoceli.“

„Oni… chci říct, zbyly tam nějaké raketoplány?“

„Před odchodem jsme všechny vyřadili z provozu.“

„Ano… ano, samozřejmě,“ zamumlal Oakes. Pak: „LNV?“

„Nic.“

„Neříkali jste ty a Murdoch, že jste z Laboratoře Jedna všechno vyklidili? Že jste to všechno přestěhovali sem?“

„Vzbouřenci se zřejmě domnívali, že by se tam mohla skrývat nějaká senzace. Zmocnili se jen zbývajícího komunikačního zařízení. Požadovali pomoc od… té lodi.“

„Ne snad…“ Oakes nedokázal otázku dokončit.

„Loď neodpověděla. Poslouchali jsme.“

Oakes si zhluboka oddechl.

Legata, aniž by se obrátila čelem k němu nebo k obrazovce, zavolala: „Kolik lidí jsme tam ztratili?“

„Loď ví!“ Lewis zaklonil hlavu, rozesmál se.

Oakes stiskl klávesu, aby ho umlčel.

Legata zaťala pěsti. „Jak se může takhle smát…?“ Potřásla hlavou.

„Nervozita,“ řekl Oakes. „Hysterie.“

„On nebyl hysterický! On si to užíval!“

„Uklidni se, Legato. Měla by sis trochu odpočinout. Máme hodně práce a budu potřebovat tvou pomoc. Zachránili jsme Pevnůstku. Máme většinu potravin, které byly v Kolonii, a daleko míň hladových krků. Buď ráda, že jsi mezi živými.“

Ta starost v jeho tónu, v jeho očích.

Skoro se dalo uvěřit, že k ní cítí opravdovou lásku.

„Legato…“ Vztáhl ruku a dotkl se její paže.

Odtáhla se. „Kolonie zmizela. Teď přijdou na řadu hyletouny a řasa. Co potom? Já?“

Věděla, že to mluví její vlastní hlas, ale neměla nad ním vládu.

„No dovol, Legato! Jestli nesnášíš alkohol, neměla bys ho pít.“

Zalétl pohledem k rozbité sklence na podlaze.

„Zvlášť takhle časně zrána.“

Otočila se k němu zády a slyšela, jak tiskne klávesu na konzoli a přivolává pracovní klon, aby uklidil rozbité sklo. Zatímco mluvil, Legata cítila, jak se poslední zbytek její naděje tříští v ranním vzduchu, ztracen v divokých odlescích vln, které viděla tam venku.

Co můžu proti němu udělat?

Člověče, víš, jak je to zajímavé, tohle, co popisuješ? Avata nemá boha. Jak to, že ty boha máš? Avata má Sebe, má tenhle vesmír. Ale ty máš boha. Kde jsi toho boha našel?

Kerro Panille,
Překlady z Avaty

THOMASOVI A WAELE se návrat hyletounů jevil jako další organizovaný útok. Thomas se pokusil zavřít příklop gondoly a shledal, že je zaseklý. Waela na něj křičela, ať spěchá, a ptala se, jestli nevidí Kerra.

Obě slunce už vyšla. A světlo na moři oslňovalo.

Waele se ještě točila hlava po vývrtkách, které prve prováděla gondola.

„Co s ním udělají?“ zavolala.

„Loď ví!“ škubal krytem příklopu, ale ten se ani nepohnul. Něco udeřilo do mechanismu, když se gondola točila a nakláněla při prvních útocích.

Thomas se zadíval na křižující hyletouny. Jeden měl chapadla pevně svinutá pod vakem. Možná tam drží Panillea. Viděl, že gondola byla odstrkána od mrtvé řasy do oblasti živé zeleně. Moře všude kolem bylo pokryto kobercem mírně pulzujících listů.

„Vracejí se!“ zvolala Waela.

Thomas nechal pokusů s příklopem a sklouzl zpátky do gondoly.

„Zapři se do sedadla!“ křikl. A uposlechl vlastního rozkazu, přičemž pozoroval přibližující se oranžový roj.

„Co to dělají?“ zeptala se Waela.

Byla to řečnická otázka. Oba viděli, jak hyletouny v posledním okamžiku zpomalují tempo. Organizovaně natočily své veliké membrány po větru a uchopily gondolu do visících úponků.

Waela se osvobodila ze sedadla, ale než se stihla po-

hnout, nahromaděné hyletouny uvolnily prostor nahoře a spustily skrz příklop Panillea.

Pokusila se vyhnout šátrající mase chapadel, která Panillea doprovázela, ale našla si ji. Zahalila jí tvář pocitem mravenčivé suchosti, který okamžitě vystřídal pocit opilé nespoutanosti. Věděla o svém těle; věděla, kde je; přímo v gondole, kterou drželo v rovnováze sepjaté visuté lůžko z chapadel hyletounů. Nezáleželo ale na ničem kromě pocitu radosti, který se v ní rozhostil. Měla dojem, že ten pocit vychází z Panillea, a ne z hyletounů.

Avata? Co je to Avata?

Ta myšlenka jí zřejmě patřila, ale nebyla si jista. Nevnímala, co je nahoře či dole. Prostorová stálost neexistovala.

Já se zblázním!

Všechny strašidelné historky o jedovatých a halucinogenních hyletounech se probily skrz její bariéry a ona se pokusila vykřiknout, ale nemohla nalézt hlas.

Radost přesto přetrvávala. Byl tu Panille a říkal něco, aby ji uchlácholil. „To nic, Lini.“

Kde přišel na to jméno? Tak mi říkali v dětství! Tohle jméno nenávidím!

„Nesmíš nenávidět žádnou část sebe, Lini.“

Radosti se nedalo vzdorovat. Dala se do smíchu, ten svůj smích však neslyšela.

Zčistajasna se kolem ní otevřel ostrov jasu a ona věděla, že Kerro Panille leží vedle ní nahý. Cítila jeho teplé tělo na svém.

Kam se podělo moje šatstvo?

To není důležité.

Mám halucinace.

Tohle je produkt Thomasova příkazu, aby básníka svedla. Poddala se snu, jeho teplu a tvrdosti, jak do ní vklouzl, jak ji kolébal. A cítila všude kolem pátrající chapadla, která zkoumala a přidávala se k ní s obrazy planoucích hvězd. To bylo také bezvýznamné – další halucinace. Existovala jen radost, extáze.

Pro Panillea zpomalená hra útoku smyslů zakolísala, když poprvé uviděl Waelu. Ucítil vlastní tělo a ucítil tělo hyletounů. Vítr bičoval jeho membrány. Pak uslyšel hudbu, pomalý a smyslný jednotvárný rytmus, který rozhýbal jeho tělo do rytmu s tancem úponků kolem něj. Shledal, že ho to táhne k Waele, ruce kolem její šíje. Jak měla elektrické tělo! Jeho ruce jí rozepínaly kombinézu. Ani se nepohnula, aby mu pomohla nebo se bránila, ale udržovala smyslný rytmus mírným pohupováním boky, které neustalo, ani když jí kombinéza sklouzla z těla.

Nejpodivnější pocit ze všech: Viděl její tělo, krásné tělo, a přece také viděl, jak zlatooranžový hyletoun vyvstává z moře a vyráží volně k obloze, a viděl Hali nataženou ve vlahém žlutém světle pod cedrem ve stromodómu. Naplnil ho úžas, když odhodil vlastní oděv a stáhl Waelu na podlahu.

Lodi? Lodi, je tohle ta žena, pro kterou jsem se šetřil?

Jak to, že voláš Loď, když bys mohl volat své člověkojá?

Byla to Loď, nebo Avata? Na tom nezáleželo. Nedokázal naslouchat odpovědi. Byl tu jen tvrdý rytmus sexuálního magnetismu, který mu napovídal každý pohyb, jejž by jeho tělo mělo vykonat. Waela se stala neWaelou, neHali, neAvatou, stala se součástí jeho vlastního těla, prodchnutou pocitem nesmírného propojení s nesčetnými dalšími. Měl pocit, že někde v tom všem ztratil dokonce i sám sebe.

Thomas, stále bezpečně připoután bezpečnostními pásy, když se Panille vrátil, uvízl ve spleti úponků. Snažil se jim bránit, ale…

Hlasy! Byly tu hlasy… měl dojem, že slyší starého Morgana Hempsteada z Měsíční základny, když křtil jejich Vesmírnou loď. Slavnostní den. V chřípí mu bzučelo a cítil pižmo Pandory, ale současně byl ve svém chřípí skrčen a zaznamenával to. *Chapadla!* Pohybovala se mu po celém těle, pod oděvem, nevyhýbala se žádnému in-

timnímu doteku. Při pohybu vysávala jeho identitu. Nejprve byl Raja Flattery, pak Thomas, pak nevěděl, kdo je. To ho pobavilo a měl dojem, že se směje.

Mám halucinace.

To ani nebyla jeho vlastní myšlenka, protože tam nebyl, aby takovou myšlenku mohl mít. Hlava se mu točila kdesi mimo kontrolu. Připadalo mu, že slyší svůj mozek rachotit a šplouchat v kleci lebky. Věděl, že by měl dýchat, ale nedokázal najít místo, kudy by dýchal. Klouzal chodbou, kterou žádný klon nikdy nepoznal – dělohou všech děloh.

Takovéhle to je, když se někdo rodí.

Hrozilo, že ho zachvátí panika. Já se nikdy nenarodil! *Ty hyletouny mě zabíjejí!*

Avata tě nezabije!

To byl hlas, zvučící ozvěnou v plechovém sudu. *Avata?* Věděl to ze svých kněžských studií – starověké superego hinduistické duše.

Kdo jsem já, který tohle ví?

Pohlédl na Panillea a Waelu, na jejich nahá těla propletená při milování. Konečný biologický princip. Klony nemají tohle pouto s minulostí.

Jsem klon? Kdo jsem?

Věděl, co jsou to klony, ať byl kýmkoli; to věděl. Klony jsou věc. Morgan Hempstead to říkal. Znovu mu hrozila panika, ale okamžitě byla potlačena, zatímco se snažil sledovat stříbřité vlákno vědomí, které se pohybovalo rychleji a rychleji, jak se za ním hnal, aby je dostihl.

Waela… Panille…

Věděl, že to musí být lidé, ale nevěděl kdo, až na to, že ta jména ho plnila vztekem. Něco ho nutilo ke klidu. Mandala na stěně jeho kóje. Ano. Upřeně na ni hleděl.

Kdo je Waela?

Zaplavil ho pocit ztráty. Je navěky pryč ze své doby, daleko odněkud, kde vyrostl, zbaven minulosti a bez budoucnosti.

Vem tě čert, Lodi!

Věděl, kdo je Loď – strážce jeho duše, ale tahle myšlenka v něm vzbudila pocit, že on je Loď a že zatratil sám sebe. Nezbyla žádná realita. Všechno bylo zmatené, všechno zmizelo v chaosu.

To vy, vy zatracené Avata-hyletouny! Nepouštějte toho Panillea do mých myšlenek! Ano, řekl jsem MÝCH myšlenek.

Tma. Vnímal tmu a pohyb, pocity kontrolovaného pohybu, záblesky světla a pražícího slunce, pak zubaté skály. Viděl Regu nízko na zubatém skalnatém obzoru. Kolem něj bylo tělo a on poznal, že patří jemu.

Jsem Raja Flattery, kněz-psychiatr na… Ne! Jsem Raja Thomas, Ďábel Lodi!

Shlédl na sebe a zjistil, že je připoutaný ve své velitelské lenošce. Gondola se nehýbala. Když se podíval skrze plazmu, uviděl pevnou zemi – vlhký pruh pandorské půdy, posázený domorodými rostlinami: podivné špičaté věci s vroubkovanými stříbrnými listy. Otočil hlavu a na podlaze seděla Waela, úplně nahá. Zírala na dvě kombinézy. Na jedné, jak Thomas viděl, byl Waelin nárameník služby LNV a druhá… ta druhá patřila Panilleovi.

Thomas se rozhlédl po gondole. Panille tam nebyl.

Waela obrátila pohled k Thomasovi. „Myslím, že to bylo skutečné. Myslím, že jsme se opravdu milovali. A já byla v jeho hlavě, když on byl ve mně."

Thomas se prudce vzepřel do opěradla svého sedadla, v paměti pracně sháněl kousky a útržky toho, co je potkalo. Kde je ten zatracený básník? Tam venku nemohl přežít.

Waela si přejela jazykem zuby. Měla pocit, že ztratila přehled o čase. Byla mimo své tělo, na jakémsi novém místě, ale teď znala své tělo lépe než kdy předtím. *Obrazy…* Vybavila si dřívější, strašnější chvíle u jižního pobřeží Vejce, kdy ležela roztažená na listu řasy a bojovala o zdravý rozum. Tento nedávný prožitek v gondole nebyl stejný, ale oba byly nějak propojené. V obou měla následný pocit, že ztratila svou identitu, a vnímala směs lineár-

ních vzpomínek, které rozházely útržky z její minulosti.

Thomas rozepnul bezpečnostní pásy, vstal a zadíval se skrz filtrující plazmu. Měl pocit, že něco sáhlo do jeho psychiky a vysálo z ní energii. *Co tu děláme? Jak jsme se sem dostali?*

Po hyletounech ani stopy.

Co je Avata?

Gondola byla uložena v široké kapse plochého terénu, obklopené skalnatým okrajem. To místo mu bylo mlhavě povědomé. Obrys západního okraje… Zadíval se na něj, uvězněn ve stavu ztráty paměti, pokoušel se vybavit si minulost.

„Kde jsme?“ To byla Waela.

V hrdle měl příliš sucho, než aby reagoval. Chviličku se křečovitě pokoušel polknout, než dokázal odpovědět.

„Já… myslím, že jsme někde u Oakesovy Pevnůstky. Ty skály…,“ ukázal.

„Kde je Kerro?“

„Tady ne.“

„Venku být nemůže. Démoni!“

Vstala a nahlížela za překážející panely s přístroji, natahovala krk, aby nakoukla všude. *Ten bláznivý básník!* Vzhlédla k příklopu. Byl pořád otevřený.

V tom okamžiku se nad okrajem skal na západě ukázal LNV; záře západu Regy ho orámovala zlatou svatozáří. LNV přistál vedle gondoly, syčení jeho hlasitých ventilátorů zvířilo prach. Gondola byla běžný pevninský typ, obrněná proti démonům a opatřená zbraněmi. Postranní příklop se na štěrbinu otevřel a zevnitř zavolal nějaký hlas: „Jestli poběžíte, zvládnete to! Nablízku nejsou žádní démoni!“

Waela kvapně vstala a vklouzla do kombinézy. Bylo to jako oblékat si známé tělo. Cítila, jak se její pocit vlastní identity upevňuje.

Nesmím myslet na to, co se stalo. Jsem naživu. Jsme zachráněni.

Ale kdesi uvnitř jí připadalo, že slyší hlas, vykřikující jména: „Kerro… Jime… Kerro… kde jsi?“

Odpověď nepřišla, jen Thomas naléhal, aby šla za ním, teprve až to venku vyzkouší. *Zatracený blázen! Jsem rychlejší než on.* Ale tiše vystoupala po žebříku za ním, sledovala, jak sklouzl po hladké plazmové křivce gondoly, pak vyrazila za ním. Záchranný příklop gondoly se otevřel dokořán, když k němu dorazili, a dva páry rukou je vtáhly prudce dovnitř. Byli ve známém červeném šeru s Lodníky na obranných stanovištích všude kolem interiéru.

Waela slyšela, jak se příklop zabouchl, jak zacvakly západky, cítila, jak se gondola zvedá a houpe. Bylo slyšet bzučení skeneru, který přejížděl po jejím těle. Nějaký hlas u ucha jí říkal: „Jsou čistí.“

Teprve pak si uvědomila, že stojí v hermeticky uzavřené bublině uvnitř záchranné gondoly. To vypovídalo jen o jediné hrozbě: *Nervoběžci!*

V okolí jsou Nervoběžci.

Pocítila hlubokou vděčnost k Lodníkům, kteří je prohlédli, a riskovali tak kontakt s Nervoběžci. Otočila se a spatřila dlouhorukou příšernost, jejíž tvar jen mlhavě připomínal Lodníka.

„Dopravíme vás do Laboratoře Jedna,“ řekl a místo úst měl bezzubou černou díru.

V záchvatu nadšeného šílenství jsem stvořil rozumného tvora a byl nucen zajistit, pokud bylo v mých silách, jeho spokojenost a blaho. To byla má povinnost, ale byla tu i další, ještě větší. Mé povinnosti vůči vlastnímu živočišnému druhu kladly větší nároky na mou pozornost, protože obsahovaly větší podíl štěstí nebo zoufalství.

Slova dr. Frankensteina,
Záznamy Lodi

THOMAS SE PROTÁHL v závěsném lůžku cely a pozoroval mouchu lezoucí po stropě. V téhle cele nebyla žádná okna ani chronometr. Neměl jak odhadnout čas.

Moucha se vyhnula vyčnívajícímu senzorovému oku.

„Tak tebe jsme taky přivezli," řekl Thomas mouše nahlas. „Nepřekvapilo by mě, kdybych zjistil, že tady šmejdí pár krys. Tedy ne lidských krys."

Moucha se zastavila a třela si křídla. Thomas naslouchal. Z chodby za zamčeným příklopem se ustavičně ozývaly kroky, přecházející sem a tam. Příklop byl zamčený zvenčí, klika tu nebyla.

Věděl, že je někde v Oakesově neblaze proslulé Pevnůstce, opevněném předsunutém bodu na Černém Draku. Vzali mu všechno šatstvo, veškerý majetek, nechali mu jen špatně padnoucí zelenou kombinézu.

„Karanténa!" odfrkl opovržlivě, pořád nahlas. „Na Měsíční základně jsme tomu říkali ‚díra'."

Některé z těch kroků venku běžely. Všechno tady bylo honem-honem. Byl zvědavý, co se děje. Co se odehrává v Kolonii? Kam odvedli Waelu? Řekli mu, že má podat hlášení a rozbor letu. Nakonec se z toho vyklubala rychlá prohlídka nějakým cizím zdravotníkem a izolace v této cele. *Karanténa!* Než zavřeli příklop, zahlédl naproti nápis: „Laboratoř Jedna." Takže tady taky mají Laboratoř Jedna… nebo ji sem přestěhovali z Kolonie.

Byl si vědom oka senzoru, které se na něj upíralo ze stropu. Cela byla spartánsky vybavená – závěsné lůžko, přišroubovaný stůl, umyvadlo, staromódní chemický záchod bez sedátka.

Znovu se podíval po mouše. Postupovala ke vzdálenému rohu cely.

„Išmael," řekl. „Asi ti budu říkat Išmael."

… jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu, a bude prodlévat v přítomnosti všech svých bratří.

Nepřehlédnutelná přítomnost Lodi naplnila Thomasovi hlavu tak znenadání, až si reflexivně zakryl rukama uši.

„Lodi!" Zavřel oči a shledal, že má slzy na krajíčku. *Nesmím podlehnout hysterii! Nesmím!*

Proč ne, Ďáble? Hysterie není tak špatná. Obzvlášť mezi lidmi.

„Na hysterii není čas." Otevřel oči, odtáhl dlaně z uší a promluvil směrem ke stropnímu senzoru. „Musíme vyřešit Tvůj problém NáLoděnství. Nebudou mě poslouchat. Budu muset rovnou jednat."

Loď byla neúnavná: *Ne MŮJ problém! Tvůj problém!*

„Tak tedy můj problém. Podělím se o něj s ostatními."

Je na čase mluvit o koncích, Raji.

Zamračil se na senzor, jako by tam byl původ toho, co měl v hlavě.

„Chceš říct… zrušit nahrávání?"

Ano, to je čas časů.

Opravdu slyšel z hlasu Lodi smutek?

„Musíš?"

Ano.

Takže Loď to opravdu myslí vážně. Tohle není jen další rozptýlení, další přehrávka. Thomas zavřel oči, cítil, jak mu hlas skomírá v hrdle a v ústech mu vysychá. Otevřel oči, moucha byla pryč.

„Jak… jak dlouho ještě… jak dlouho?"

Nastala zřetelná pauza.

Sedm diurnů.

„To nestačí! Stihl bych to za šedesát. Dej mi šedesát diurnů. Co je to pro Tebe, takový střípeček času?“

Přesně tak, Raji: střípeček. Je to protivné, jak se mi propracovává do nejcitlivější oblasti. Sedm diurnů, Raji, pak se musím začít zabývat něčím jiným.

„Jak můžeme zjistit správný způsob vyznávání NáLoděnství za sedm diurnů? Neuspokojili jsme Tě za celá staletí a…“

Řasa umírá. Zbývá sedm diurnů do jejího vyhubení. Oakes si myslí, že to potrvá déle, ale mýlí se. Tedy sedm diurnů pro vás všechny.

„Co uděláš?“

Ponechám vás jistotě, že se vyhubíte sami.

Thomas vyskočil z visutého lůžka a vykřikl: „Tady odtud nemůžu nic! Co očekáváš od…?“

„Vy tam! Thomasi!“

Byl to mužský hlas ze skrytého hlasového kodéru. Thomas měl dojem, že poznává hlas Jesuse Lewise.

„To jste vy, Lewisi?“

„Ano. S kým to mluvíte?“

Thomas vzhlédl k senzoru na stropě. „Musím mluvit s Oakesem.“

„Proč?“

„Loď nás chce zničit.“

Chce vás nechat, abyste se zničili sami. Oprava byla jemná, ale pevná.

„Kvůli tomu jste křičel? Myslel jste si, že mluvíte s lodí?“ V Lewisově tónu bylo opovržení.

„Já jsem *mluvil* s Lodí! Naše NáLoděnství je úplně špatné. Loď požaduje, abychom se naučili…“

„*Loď* požaduje! Ta loď bude odkázána tam, kam patří, jakožto funkční…“

„Kde je Waela?“ Vykřikl to v zoufalství. Někdo mu musí pomoct, Waela by snad pochopila.

„Waela je těhotná a byla odeslána na palubu do Natali. Nemáme tu ještě porodní zařízení.“

„Lewisi, prosím, poslouchejte mě, prosím, věřte mi. Loď mě probudila z hibernace, abych vás všechny upozornil. Nezbývá vám moc času, než…“

„Máme všechen čas tohohle světa!“

„No právě! A tenhle svět už má jen sedm diurnů. Loď požaduje, abychom se naučili správnému NáLoděnství, než…“

„NáLoděnství! Nemůžeme plýtvat časem na takový nesmysl. Musíme zabezpečit celou planetu, aby se na ní dalo žít!“

„Lewisi, musím mluvit s Oakesem.“

„Vy si myslíte, že budu obtěžovat Kápéčko kvůli vašemu blábolení?“

„Zapomínáte, že Kápéčko jsem já.“

„Jste šílený a jste klon.“

„Pokud mě nevyslechnete, řítíte se do zkázy. Loď přeruší… bude to konec lidstva navěky.“

„Mám své rozkazy, pokud jde o vás, Thomasi, a dodržím je. Tady je místo jen pro jedno Kápéčko.“

Příklop za Thomasem se otevřel a když se otočil, uviděl žluté denní světlo z chodby, v němž stál strážný E-klon – obrovitá hlava, kulatá černá díra místo úst, obrovské paže, které mu visely skoro ke kotníkům. Oči žhnuly rudě a byly vyboulené.

„Vy!“ vyšel mručivý hlas z té kulaté černé díry. „Ven!“

Jedna z masivních rukou se natáhla, sevřela se kolem Thomasova krku a vyškubla ho ven na chodbu.

„NáLoděnství. Musíme se naučit NáLoděnství,“ sípal Thomas.

„Už mě unavujou ty kecy o NáLoděnství,“ řekl strážný. „Hejbni sebou.“ Strážný mu pustil krk a prudce postrčil Thomase do chodby.

„Kam jdeme? Musím mluvit s Oakesem.“

Strážný zvedl jednu paži a ukázal do chodby. „Ven!“

„Ale já…“

Další postrčeni, až Thomas klopýtl. Síle tohoto klonu se

nedalo ubránit. Thomas se nechal hnát chodbou. Zahýbala doprava a vzápětí končila zamčeným příklopem. Strážný sevřel jednu Thomasovu paži nemilosrdným stiskem, otevřel příklop. Rozevřel se dokořán a odhalil otevřený terén Pandory v drsném křížovém světle Alki, visící nízko nad obzorem po jeho levici. Klon znenadání Thomase vystrčil ven, až se natáhl a vyrazil si dech. Slyšel, jak se příklop zabouchl. Kdesi nad sebou slyšel vzdálený flétnový zvuk hejna hyletounů.

Oni mě poslali zemřít do terénu!

A Pán řekl: „Vizte, lidé jsou jedno a všichni mají jednu řeč… a nyní před nimi nebude zamlčeno nic z toho, co si zamanou. Sestupme dolů a zmaťme jejich jazyky, aby jeden nerozuměl řeči druhého.“

Křesťanská Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

OD OKAMŽIKU, kdy se první chapadla otřela o její tvář, až do chvíle, kdy se nalodila na palubu raketoplánu k Lodi, žila Waela v rozmazané změti minulost-přítomnost-budoucnost, kterou nedokázala ovládnout. Kerro byl pryč a Thomas byl nedostupný, tolik věděla. A kontakt s hyletouny jí zanechal v mysli nějaký hlas. Vybuchoval tam v záblescích, které ji plně pohlcovaly. Kolísala mezi smířením s tím hlasem a přesvědčením, že zešílela.

Hlas Poctivosti neodpovídal, ale tenhle nový hlas vstupoval bez varování. Když přišel, měla pocit, že je naplněna toutéž pojmovou extází, kterou pociťovala v gondole.

Takhle učí Avata.

Hlas to pořád opakoval. Když se ptala, přicházely odpovědi, avšak v žargonu, který ji mátl.

Jako elektřina, člověkWaelo, plyne i vědění mezi póly. Aktivuje a nabíjí vše, čeho se dotkne. Mění to, co jí umožňuje pohyb, a pohybuje se v tom. Ty jsi takový pól.

Věděla, co ta slova znamenají, ale spojovala se jakýmsi matoucím způsobem.

A přitom si pořád byla mlhavě vědoma procedury postupu, když je záchranná gondola vyložila v Kolonii. Thomase někam odvedli a ji hnali do zdravotnické jednotky k poletovému vyšetření. Sezení vedl Lewis –ohromující!

Právě tam ji zasáhl první záblesk.

Waelo. Našel jsem Avatu.

Věděla, že neslyší žádný zvuk, ale ten hlas plnil její sluch. Byl to Kerro Panille, o tom nebylo pochyb. Ne jeho

hlas, ale jeho identita, rozpoznaná jakýmsi vnitřním způsobem, který se nedal zastřít. Věděla to tak jistě, jako by poznávala samu sebe. Ale vždyť ani neví, jestli je Kerro naživu!

Jsem naživu.

Pak nalezl způsob, jak komunikovat navenek… nebo jak komunikovat dovnitř.

Buď to, nebo jsem šílená, pomyslela si.

Nepřipadala si šílená, když stanula v oslnivě bíle vykachlíčkované kóji Zdravotního a uviděla přes kovový stůl Lewise. Nějaké ruce ji podpíraly. Byla noc; tohle věděla. Rega zapadala a oni ji přivedli přímo sem. Lewis na ni mluvil a ona pořád vrtěla hlavou, neschopna mu odpovědět kvůli tomu hlasu ve své mysli. Nějaký starší zdravotník Lewisovi něco říkal. Zaslechla slova „… příliš brzy na…“

Pak se vír toho vtíravého hlasu vrátil. Nebyla si jista, zda rozeznává slova – nebo zda se tomu skutečně dá říkat *hlas* – ale věděla, co se jí říká. Bylo to mimo jazyk a ona to poznala, když shledala, že nedokáže rozlišit v Kerrově komunikaci mezi „já“ a „my“. Jazyková bariéra padla.

V tom okamžiku poznání znala Avatu stejně tak, jako znal Avatu Kerro Panille. V duchu se ptala, jak se to naučila, tenhle prastarý kousíček lidských dějin.

Jak jsem se to dozvěděla, Kerro Panille?

Co se děje jednomu, to cítí všichni, člověkWaelo.

„Proč jsem *člověkWaela*?“ Položila tu otázku nahlas a spatřila podivný výraz, který se objevil na Lewisově tváři, když se otočil od hovoru se zdravotníkem. Tohle jí nevadilo. Cítila, jak její mysl lenivě unáší pandorský vítr. Lidé kolem ní šeptali a potřásali hlavami – zdravotníci, bylo jich několik… celý tým. Odfiltrovala je. Nic nebylo důležitější než ten hlas v její mysli.

Jsi člověkWaela, protože jsi současně člověk i Waela. Možná přijde čas, kdy tomu tak nebude. Pak budeš člověk.

„Kdy to bude?“

Studený hrbol priboxu se jí zaryl do hřbetu levé ruky, šimravě přejel po paži nahoru a strhl ji do víru nadčasových vzpomínek, které jí nepatřily.

Až budeš vědět, co všichni jinolidé vědí, a až budou jinolidé vědět všechno o tobě, pak budeš člověk.

Soustředila se na velkolepý vesmír nitra, které před ní tuto koncepci otevíralo. *Avata.* Neměla představu o tom, jak dlouho se vznášela v náručí Avaty ani zda byl Avata skutečně s ní. Jestliže to byl jen sen, pak si přála, aby nikdy neskončil.

Jen ty to můžeš ukončit, člověkWaelo. Chápeš?

Prýštily do ní vzpomínky – od toho prvního smyslového vjemu prvního Avaty přes příchod Lodníků na Pandoru až po svou záchranu z gondoly – vše se do ní vlévalo v nadčasovém záblesku, nelineární proud vjemů.

Tohle není halucinace!

Viděla lidi. *Lodníky/lidi* z mnoha sluncí a nesčetné historie, které zemřely s nimi. Nechápala, jak tomu má rozumět. *Jak…?*

V duchu slyšela hlas: *Tohle si vyměňujeme s těmi, kterých se dotkneme. Životy všech lidí žijí v každém z vás. Ale ty a ČLOVĚKERRO jste první, kteří tu výměnu poznají. Jiní se brání a bojí. Strach vymazává. ČlověkThomas se brání, ale z člověkostrachu, ne z člověkThomas strachu. Je tu něco, co nevymění.*

Waela shledala, že odposlouchává druhé prostřednictvím očí. Dívala se do zrcadla a tvář, kterou tam viděla, patřila Raji Thomasovi. Nějaká roztřesená ruka prozkoumávala tu tvář, ochablou tvář, unavenou. Slyšela hlas, o němž věděla, že patří Lodi.

Raji.

Pak už v mysli žádné obrazy nebyly. Vymazal je. Odvrhl.

Ocitla se sama na pojízdných nosítkách v chodbě Pevnůstky.

Takže Thomas mluví s Lodí.

„Proč?“ Ta otázka jí suše zapraskala v hrdle a zdravotník stojící opodál se k ní sklonil. „Brzy budete na palubě, má milá. Nebojte se.“ Popruhy nosítek ji tlačily do prsou.

Tohle je Pandora, člověkWaelo. Tady se rozpoutalo veškeré zlo.

Zase ten hlas. Kerro ne. *Avata?*

Slovo ji šimralo na jazyku, když zdravotníci odváželi její nosítka do raketoplánu. Tehdy se nad ní objevila další tvář – sen, nebo realita? Malá, tvář podobná Lewisovi, ale Lewis to nebyl. Hlasy všude kolem byly jen blábolení. Vezli ji, postrkovali a šťouchali, ale její pozornost byla nadále upnuta na hlas v mysli a na spojovací článek, který tu viděla ke složitému řetězci lidství.

„Je těhotná. To znamená na palubu, do Natali. Rozkaz.“

„Jak dlouho je těhotná?“

„Vypadá to, že měsíc.“

To není možné! pomyslela si. *Zrovna jsem sem přijela, a Kerro a já…*

Tehdy pocítila zdvojené vnímání času – jedno jí říkalo, že přijela do Pevnůstky ke konci téhož diurnu, kdy jejich ponorka vstoupila do laguny. Druhý smysl pro čas žil v jejím podbřišku, a tam se hodiny zbláznily… točily se, točily, točily. Hnaly se v úplně jiném tempu než hodiny v její hlavě.

„Hodně brzo už to bude problém Natali,“ řekl někdo. Ta slova měla v uších. Čas vypadlý z rytmu byl důležitější. Od chvíle, kdy do ní Kerro vstoupil…

Čas byl mimo. Věděla jen, že ji musí dopravit na palubu do Natali. Takové je NáLoděnství.

Jak je to možné, Avato?

Cítila, že má být těhotná a že akt početí byl formalitou Avaty.

Když se otevřel příklop do raketoplánu, chopil se pojízdných nosítek muž s hubenou tváří a ona v něm poznala jednoho z Murdochových lidí, dlouhoprstý klon, který mluvil falzetem. Tělem jí projel šok strachu.

„Převezete mě na palubu?“

Nedokázala se přimět, aby vyslovila druhou půlku otázky. *Nebo do Laboratoře Jedna?*

„Ano,“ řekl, když vozík bouchl o práh raketoplánu.

„Co budeme dělat teď?“ zeptala se nahlas. A hlas v její mysli řekl: *Zachráníme svět.*

Pak někdo zajistil zámky a ona usnula.

Uvědomovat si – vědět; vědomý – dobře poznaný.

Záznamy Lodi

„PALUBO!“ ZAŘVAL Oakes do hlasového dekodéru na své konzoli. „Kdo nařídil přepravit tu TaoLini na palubu?“

Zdravotník na obrazovce naproti němu byl na pohled vyděšený a malý. Pusinka se mu pohybovala, tvarovala škobrtavá slova.

„Vy, pane. Totiž… rozkazy. Je těhotná, pane, a vy jste podepsal NáLoděnský rozkaz, který byl rozeslán na všechna…“

„Neříkejte mi, co jsem podepsal!“

„Ne, pane. Rozkazujete ji vrátit, pane?“

Oakes si přitiskl ruku k čelu.

Už je pozdě. Má ji Natali. Reprocesovat ji na pevninu by znamenalo rozkaz vedení, a to by znamenalo upoutání pozornosti. Už s Pevnůstkou je dost velký problém. Lépe nechat tu záležitost spát, dokud se něco nezařídí… Sakra! Proč jsme nemohli přestěhovat Natali sem dolů…?

„Chci mluvit s Murdochem.“

„Je na palubě, pane.“

„Já vím, že je na palubě! Spojte mě s ním, jakmile to půjde!“

Plácl na klávesu konzole boční stranou pěsti a zdravotníčkova ustrašená tvář zmizela.

Sakra! Zrovna, když se všechno dařilo!

Vyhlédl na čirou zátoku vedle stanice raketoplánů. Už tam stejně není žádná řasa. Obvodová světla a oblouky ze svítilen noční posádky se odrážely od hladkého klidu vody.

Řasa nikde. Zmizí z Pandory, než se nadějeme.

Takže zbývá Loď.

Ta loď.

A teď ta TaoLini. Těžko říct, co ví. Thomas ji mohl přesvědčit o čemkoli. Konec konců je to Kápéčko…

Oakes se obrátil zpět ke své konzoli a aktivoval holo z Thomasova hlášení.

Thomas seděl uprostřed místnosti, cely tři krát tři metry. Čelem k senzoru. Vysoká žena z Behaviorálního stála čelem k Thomasovi a on vrtěl hlavou.

„Není čas. Není čas. ‚Musíte se rozhodnout, jak budete vyznávat NáLoděnství', říká Loď, a nápověď je v moři. Vím, že je v moři. NáLoděnství… NáLoděnství. A není čas, po všech těch světelných letech a po všech těch světech… není čas. Není čas…" Oakes znechuceně hologram vypnul.

Řasa ho dostala, to je jisté. Možná je to dobře.

Přešel zpátky k plazmě, přes kterou byla vyhlídka na oceán, a pozoroval oslnivé odrazy svařovacích aparátů a řezačů, které si pohrávaly na vodě.

Řasa je řemeslo, pomyslel si. *Thomas na to neměl. Když není řasa, získáme čas a s časem získáme svět. To není špatný kšeft.*

Přecházel zas a znova sem a tam, od plazmy ke konzoli, od konzole k plazmě… Mít tu TaoLini na palubě, to je moc velká proměnná – něco se bude muset udělat.

Čert vem toho technika! Jeho pěst opět dopadla. *Měl ji zašantročit do Laboratoře Jedna, místo aby ji pustil na palubu. Copak ten pitomec nedokáže myslet samostatně? Musím o všem rozhodovat já?*

Věděl, že Murdoch tam nahoře zápolí o moc s Ferrym, jenže to jsou Lewisovi lidé a Lewisova záležitost. Celé tohle fiasko je vlastně Lewisova chyba.

„Dokud se nepletou do práce Kápéčku," řekl nahlas a namířil prstem na svůj odraz v plazmě. Na druhé straně odrazu se klidná zátoka začala zvedat rytmickým *huš-huš* malých vlnek, olizujících pláž.

Ohebnost je vlastností jazyka. Nese v sobě jemnosti radosti i hrůzy, podstatu kultury a společenských procesů. Takový je i světelný vzorec, přehrávaný řasou; taková je píseň hyletounu.

Kerro Panille,
Dějiny Avaty (z „Úvodu“)

WAELA SEDĚLA a sledovala hologram Panillea z dětství. Kromě promítaného dění v holofokusu byl v malé výukové studovně, kam ji dala Hali Ekelová, klid. Křeslo, prostá plátěná smyčka v kovovém rámu, mělo na opěrce pod pravou rukou holoovladače. Místnost byla zaplavena měkkým modrým světlem, ztlumeným tak, aby zvyšovalo rozlišení v holofokusu. Pokaždé, když holozvuk ustoupil, bylo slyšet tlumené syčení vzduchu z větrání.

V častých intervalech Waela pootáčela hlavu doleva a upíjela z hadičky, vedoucí k lodistruku. Levá ruka jí lehce spočívala na břiše, a byla si jista, že ta ruka cítí růst plodu. Rychlost onoho růstu se nedala skrýt, ale snažila se o tom nepřemýšlet. Pokaždé, když byla nucena čelit záhadě toho, co se s ní děje, zadrhlo se jí v hrdle hrůzou – pocit, který v okamžiku ustoupil, jak ho cosi utlumilo.

Studovna byla prodchnuta pocitem izolace – zdůrazňoval jejímu vědomí, že je držena mimo obyčejný palubní život. Tohle dělali v Natali schválně.

Návaly strašlivého hladu ovládaly pohyb jejích úst k lodistruku. Pila hltavě a s pocitem provinilosti. Hali Ekelová jí nevysvětlila, proč tu ten lodistruk je ani proč ji z něj Loď krmí, když ostatním je odpíráno. Čas od času se ve Waele zvedl pocit vzpoury, ale i ten utlumila jakási automatická reakce. Dál seděla a zírala na hologram malého Panillea.

Momentálně ho bylo na hologramu vidět, jak spí ve své kóji. Registr udával jako jeho tehdejší věk pouhých dva-

náct pozemských let, a nebylo uvedeno, kdo tento hologram autorizoval.

Tehdy v kóji spícího dítěte zarachotil kodér lodi a Panillea probudil. Posadil se, protáhl a zívl, pak jednou rukou zesílil světlo v kóji a druhou si mnul oči.

Kóji naplnil ohromivě jasný hlas Lodi: „Včera v noci jsi tvrdil, že jsi příbuzný s Bohem. Proč spíš? Bozi spánek nepotřebují.“

Panille pokrčil rameny a zadíval se na kodér, z nějž vycházel hlas Lodi. „Lodi, protáhla ses někdy tak daleko, kam až dosáhneš, a zívla?“

Waela zadržela dech nad tím, jak je to dítě dovolené. Tato otázka napovídala rouhání a nedočkala se odpovědi.

Panille čekal. Waela si říkala, že na tak malého je trpělivý.

„No?“ zeptal se konečně, spokojen se svou pubertální logikou.

„Promiň, malý Kerro. Kývla jsem hlavou, ale tys to zřejmě neviděl.“

„Jak můžeš kývat? Nemáš hlavu, kterou by sis mohla položit na polštář.“

Waela se zajíkla. Dítě pokoušelo Loď kvůli její otázce o příbuzenství s Bohem. Počkala si na odpověď Lodi a užasla nad ní.

„Možná, že hlava, kterou kývám, a svaly, které si protahuju, prostě jen nejsou ve tvém zorném poli.“

Panille si nalil sklenici vody z kohoutku ve své kóji a napil se, pak teprve odpověděl.

„Ty si jen představuješ, jaké to protahování je. To vůbec není totéž.“

„Já se skutečně protahuju. Možná jsi to ty, kdo si jen představuje, jaké to protahování je.“

„Opravdu se protahuju, protože mám tělo a to tělo někdy chce spát.“

Waele připadalo, že to zní vzpurně, ale v tónu Lodi byl jasný náznak pobavení.

„Nikdy nepodceňuj sílu představivosti, Kerro. Všimni si už jen toho slova: tvůrkyně představ. Není to podstata tvého lidského prožitku?“

„Ale představy jsou… jen představy.“

„A umění ve tvých představách, to je co? Jestliže jednoho dne sestavíš líčení všech svých prožitků, bude to umění? Pověz mi, jak víš, že existuješ.“

Waela plácla na vypínač. Holoobraz malého Panillea chvíli visel v negativu jako dozvuk myšlenky, pak zmizel. Ale říkala si, že přikyvoval, když zastavila přehrávku, jako by dospěl k náhlému poznání.

Co *získal* tím zvláštním způsobem komunikace s Lodí? Připadala si, že nestačí na úkol porozumět Panilleovi, navzdory těmto záhadným nahrávkám. Jak se o těch hologramech Hali Ekelová dozvěděla? Waela se rozhlédla po maličké studovně. Tuze zvláštní místečko, ukryté tady za tajným příklopem.

Proč Hali chtěla, abych se na tyhle nahrávky podívala? Opravdu ho najdu tam v jeho minulosti – uložím přízrak jeho dětství k odpočinku, nebo vyženu jeho hlas ze své mysli?

Waela si přitiskla dlaně ke spánkům. Ten hlas! V nejnestřeženějších okamžicích paniky jí ten hlas vstupoval do hlavy a říkal jí, aby byla klidná, smířila se, vykládal jí podivné věci o nějakém Avatovi.

Zešílím. Já to vím.

Spustila ruce a přitiskla si je k břichu, jako by tento tlak dokázal zabránit strašlivému tempu onoho růstu uvnitř.

Od příklopu se ozvalo nesmělé zaklepání Hali Ekelové. Příklop se otevřel jen tolik, aby mohla proklouznout dovnitř. Pevně za sebou zavřela a přehodila si pribox na bok.

„Co ses dozvěděla?“ zeptala se Hali.

Waela ukázala na změť holonahrávek kolem svého křesla. „Kdo to dělal?“

„Loď.“ Hali položila svůj pribox na područku Waelina křesla.

„Neříkají mi to, co chci vědět.“

„Loď není jasnovidec.“

Waela se podivila té zvláštní odpovědi. Byly chvíle, kdy se zdálo, že má Hali už už na jazyku něco důležitého o Lodi, něco soukromého a tajného, ale odhalení nikdy nepřišlo – jen tahle podivná konstatování.

Hali připevnila studenou platinovou pecičku priboxu ke hřbetu Waeliny levé ruky. Kontakt chviličku bolestivě svrběl, ale rychle to přešlo.

„Proč ve mně to dítě roste tak rychle?“ zeptala se Waela. V mysli se jí ušklíbl náznak hrůzy, zmizel.

„To nevíme,“ řekla Hali.

„Něco není v pořádku. Já to vím.“ Slova vyzněla příliš bezvýrazně, absolutně bez emocí.

Hali zkoumala nástroje v priboxu, prohlédla Waele oči, pak pleť. „Nedokážeme to vysvětlit, ale můžu tě ujistit, že všechno až na tu rychlost je normální. Tvé tělo odvedlo měsíce práce za pouhých několik hodin.

„Proč? Je to dítě…?“

„Podle všeho, co sledujeme, se dítě jeví jako normální.“

„Ale nemůže být normální to, že…“

„Loď říká, že dostáváš veškerou výživu, kterou potřebuješ.“ Hali ukázala na hadičku k lodistruku.

„Loď říká!“ Waela shlédla na spojení své ruky s priboxem.

Hali vyťukala na klávesách kardiologické vyšetření. „Srdce normální, krevní tlak normální, krevní chemie normální. Všechno je normální.“

„Není!“

Waela oddechovala námahou, nutnou k tomu, aby vložila do svého hlasu nějaké emoce. Někdo nechce, aby se vzrušovala, rozčilovala nebo trápila.

„Tohle dítě roste tempem asi třiadvaceti hodin za každou hodinu gesce,“ řekla Hali. „To je na tom jediné nenormální.“

„Proč?“

„To nevíme.“

Waele vhrkly do očí slzy a skanuly jí po lících.

„Já Lodi důvěřuju,“ řekla Hali.

„Já nevím, čemu mám důvěřovat.“

Waela se bezděčně otočila k lodistruku a pila dlouhými, savými doušky. Slzy během pití přestaly téct. Současně pozorovala Hali, jak cílevědomě se ta mladá žena pohybuje, jak mění nastavení na priboxu. To je ale zvláštní stvoření, tahle Hali Ekelová – lodní sestřih vlasů, stejně černých, jako měl Panille, ten zvláštní kroužek v chřípí.

Tak zralá na své mládí.

To bylo na Hali Ekelové skutečně zvláštní. Říkala, že nikdy nebyla na pevnině. Život se tady neomezoval na pouhé syrové přežívání jako na pevnině. Tady byl čas na jemnější věci, na rafinovanější rozmary. Záznamy Lodi u nosu. Ale Hali Ekelová měla pevninské oči.

Waela přestala pít, její hlad byl ukojen. Otočila se a zadívala se přímo na Hali.

Mohla bych jí povědět o Kerrově hlase ve své hlavě?

„Tady se ti rozkmitaly grafy,“ řekla Hali. „Na co jsi myslela?“

Waela cítila, jak jí po šíji stoupá záplava horka.

„Myslela jsi na Kerra,“ řekla Hali.

Waela kývla. Pořád ještě se jí stahovalo hrdlo, když se o něm pokusila mluvit.

„Proč říkáš, že si ho vzaly hyletouny?“ zeptala se Hali. „Pevnina říká, že je mrtvý.“

„Hyletouny nás zachránily,“ řekla Waela. „Proč by měly otočit a zabít ho?“

Waela zavřela oči, zatímco Hali dál mlčela a bedlivě ji pozorovala. *Víš, Hali, slyším v hlavě Kerrův hlas. Ne, Hali, nejsem šílená. Já ho skutečně slyším.*

„Co to znamená, běžet Óčko?“ zeptala se Hali.

Waela prudce otevřela oči. „Cože?“

„V záznamech stojí, že jsi jednou přišla o milence, protože běžel Óčko. Jmenoval se Jim. Co to znamená, běžet Óčko?“

Nejprve zvolna, potom v prudkých poryvech popisovala Waela Hru, když pak pochopila důvod Haliny otázky, dodala: „To nemá nic společného s tím, proč věřím, že je Kerro naživu.“

„Proč by ho hyletouny odnášely?“

„To mi neřekly.“

„Já taky chci, aby byl naživu, Waelo, ale…“ Hali zavrtěla hlavou a Waela měla dojem, že v očích zdravotnice pozoruje slzy.

„Tys ho měla taky ráda, Hali?“

„Zažili jsme pár hezkých chvilek.“ Pohlédla na vzedmuté Waelino břicho. „Ne *takových* chvilek, ale stejně to bylo dobré.“

Hali letmo zatřepala hlavou a znovu se soustředila na pribox, vyťukala další sken, převedla ho do kódu, uložila.

„Proč ten záznam ukládáš?“

Pozoruje mě pečlivě, pomyslela si Hali. *Mohu se odvážit jí lhát?*

Něco se ale muselo udělat, aby se rozptýlily ty očividné obavy, probuzené tímto vyšetřením a otázkami, na které nebylo možné odpovědět.

„Ukážu ti to,“ řekla Hali. Vyvolala znovu záznam a převedla ho na studijní obrazovku za holofokusem. Kurzorem ukázala na červenou oscilující čáru přes zelenou matrici.

„Tvoje srdce. Všimni si toho dlouhého, pomalého rytmu.“

Hali vyťukala další sekvenci. Přes červenou čáru se teď vinula žlutá, pulzující rychleji a s nižší intenzitou.

„Srdce dítěte.“

Prsty Hali se znovu rozlétly po klávesách. „Tohle se stalo, když jsi myslela na Kerra.“

Dvě čáry tvořily identickou křivku. Spojily se a pulzovaly jako jedna po nějakých tucet úderů srdce, pak se oddělily.

„Co to znamená?“ zeptala se Waela. Hali odstranila

čidlo z Waeliny ruky a začala vracet pribox do pouzdra na boku.

„Říká se tomu synchronní biologie a my přesně nevíme, co to znamená. Záznamy Lodi to spojují s určitými psychickými fenomény – uzdravováním vírou, například.“

„Uzdravováním *vírou*?“

„Bez zásahu akceptované vědecké medicíny.“

„Ale já jsem nikdy…“

„Kerro mi jednou ty záznamy ukázal. Léčitel dosahuje stabilizovaného fyziologického stavu, někdy v transu. Kerro tomu říkal ‚symfonie mysli‘.“

„Nechápu, jak by to…“

„Tělo pacienta dosahuje identického stavu v naprosté harmonii s léčitelovým. Když to skončí, je pacient vyléčen.“

„Tomu nevěřím.“

„Je to v záznamech.“

„Pokoušíš se mi tvrdit, že mě moje dítě *léčí*?“

„Vzhledem ke všemu neznámému u téhle rychlé gesce,“ řekla Hali, „bych od tebe čekala větší rozrušení. Ale ty zřejmě nejsi schopna udržet delší dobu fyziologickou nerovnováhu.“

„Ať je co chce, pořád ještě je to nezformované nemluvně,“ řekla Waela. „Tohle by nedokázala.“

„Ona?“

Waela ucítila tlak na jednom dolním žebru, dítě se pohnulo.

„Vím od začátku, že je to ona.“

„Chromozómové hodnoty tomu odpovídají,“ souhlasila Hali. „Ale pravděpodobnost, že to uhádneš správně, byla jedna ku jedné. Tvůj odhad na mě dojem nedělá.“

„O nic víc než tvoje léčení vírou.“

Waela zvolna vstala a ucítila, jak se dítě přizpůsobuje této nové pozici.

„Nenarozená nemluvňata, jak známo, kompenzují poruchy u matky,“ řekla Hali, „ale léčení vírou nepropaguju.“

„Ale říkalas…“

„Říkám spoustu věcí.“ Poplácala si pouzdro s priboxem. „Zařídili jsme dole ve Fyzioterapii zvláštní cvičební kóji. Musíš si udržovat tělo vyladěné, i když…“

„Jestli máš pravdu, tohle dítě se narodí během několika dnů. Co můžu dělat…“

„Jen sejít dolů na Fyzioterapii, Waelo.“

Hali vyklouzla z příklopu, ještě než Waela stihla vznést další námitky. Byla to bystrá a inteligentní žena. Waela uměla pátrat v záznamech a její zvědavost se nedala utlumit nedostatečnými odpověďmi. *Copak teď uděláme?*

Hali zahnula k příklopu do jeslí a uviděla jedno z dětí, které na ni zíralo z otevřené bubliny herny. Hali to dítě znala. Raul Andrit, pět let. Léčila mu noční můry. Sklonila se k němu. „Ahoj. Pamatuješ se na mě?“

Raul k ní obrátil tvářičku, ochablou a bezvýraznou. Než stihl odpovědět, vypadl z bubliny do chodby.

Hali nastavila svůj poplachový signál na *volat*, obrátila dítě na záda a přiložila pribox. Nouzový signál zabzučel a Hali poprvé v životě zapochybovala o počítačové diagnóze. Ve změti fakt, která se jí rozmazávala před očima, četla: *malátnost… vyčerpání… 10,2…*

„Ano?“ Hlas zdravotníka, který se jí ozval, byl v reproduktoru priboxu slabý. Seznámila ho se situací a nasadila chlapci glukózu a sérii vitamínů ze svého pohotovostního balíčku.

„Pošlu vozík.“ Reproduktor zablikal a zdravotník přerušil spojení.

Hali položila počítači otázku: „Raul Andrit: věk?“

Na obrazovce zablikalo *5,5*.

„Jaký je věk právě testovaného subjektu?“

10,2.

Prsty se jí míhaly po klávesách: „Poslední testovaný subjekt *byl* Raul Andrit. Jak mu může být 5,5 a zároveň 10,2?“

Prožil 5,5 standardních let. Jeho tělo jeví známky intracelulárních struktur odpovídajících věku 10,2. Pro medi-

cínské účely je důležitější buněčný věk.

Hali si sedla na paty a zadívala se na dítě v bezvědomí – tmavé kruhy pod očima, bledá pokožka. Hruď se zdála příliš hubená a křečovitě se zvedala, když dýchal. Počítač jí právě sdělil, že chlapečkův věk se během několika dnů zdvojnásobil. Slyšela přijíždět vozík, s ním se dostavil mladý zřízenec.

„Odvezte to dítě na marodku. Informujte jeho Natali sponzora a pokračujte s léčbou celkové slabosti," řekla. „Přijdu hned."

Spěchala k Fyzioterapii a v ohybu chodby se srazila se zadýchaným zdravotníkem, který odtud spěchal. „Ekelová! Zrovna jsem pro vás šel. Dávala jste signál o dítěti, které omdlelo? V Sekundárním herním prostoru je další. Tudy."

Následovala ho a poslouchala, co jí popisuje. „Je mu sedm, je v sekci Polly Sideové. Kluk se stěží udrží při vědomí. Poslední dobou moc jedl, a to je při monitorování potravin problém; ale dneska ho vážili a zjistili, že od minulého týdne shodil dvě kila."

Nemusel jí říkat, že to je pro dítě v tomto věku značný pokles hmotnosti.

Chlapec ležel na hustém zeleném trávníku v herním prostoru, nad hlavou kopuli stíněnou žaluzií. Když si dřepla vedle něj, aby rozložila kufřík, ucítila čerstvě posečenou trávu a pomyslela si, jak je to nesourodé – podmanivá zelená vůně a tenhle nemocný chlapec.

Výsledek z priboxu ji po Raulu Andritovi nepřekvapil. *Mdloba… vyčerpání… známky stárnutí…*

„Neměli bychom ho přesunout?"

To byl nový hlas. Otočila se a vzhlédla do hubené tváře muže v pevninské modři, stojícího vedle zdravotníka.

„Ach, tohle je Sy Murdoch," řekl zdravotník. „Přijel sem, aby té TaoLini položil několik otázek. Poslala jste ji dolů na Fyzioterapii, že ano?"

Hali vstala a vybavila si, co se o Murdochovi po straně

povídalo. *Řasa a klony. Ředitel Laboratoře Jedna. Jeden z Lewisových lidí.*

„Proč vy byste ho měl stěhovat?“ zeptala se.

„Od zdravotníků jsem se dozvěděl, že Raul Andrit byl převezen na marodku s podobným záchvatem. Napadlo mě, že…“

„Mluvíte o Raulu Andritovi, jako byste ho znal,“ řekla. „Jste oblečený v pevninském. Co víte o…?“

„Tak podívejte! Nemusím odpovídat na vaše…“

„Odpovíte mně nebo zdravotní radě. Tohle může být nemoc zavlečená z pevniny. Co máte společného s Raulem Andritem?“

Z tváře mu zmizel výraz, byla zcela nečitelná, pak: „Znám jeho otce.“

„To je všechno?“

„To je všechno. Ještě nikdy jsem to dítě neviděl. Jen… jsem věděl, že je tady, na palubě.“

Hali, od dětství cvičená k tomu, aby se stala zdravotnicí, zachraňovala životy a dbala na přežívání Lodníků, znala každičký sval, nerv, žlázu a cévu v těle jménem a často si je tiše přeříkávala při práci. Instinktivně poznala, že Murdoch je vyškolen k pravému opaku. Odpuzoval ji. A lhal.

„Co máte společného s Waelou TaoLini?“

„To se týká Kápéčka, ne vás.“

„Waelu TaoLini mi Natali svěřilo do péče. To je záležitost Lodi. Vše, co se týká jí, týká se i mě.“

„Je to jen běžná rutina,“ řekl Murdoch.

Celé jeho vystupování říkalo, že to není *jen rutina*, ale než stihla zareagovat, uviděla Waelu vstupovat do herního prostoru.

Ještě než k nim došla, Waela zavolala: „Říkali, že mě někdo hledá. To vy…?“

„Zůstaň tam!“ křikla Hali. „Máme několik nemocných chlapců a nechceme, aby přišli do styku s nastávající matkou. Počkej na mě v sekci Natali. Přijdu za tebou za…“

„Na to zapomeňte!“ To promluvil Murdoch s novým důrazem. Vypadal jako někdo, kdo dospěl k důležitému rozhodnutí. „Sejdeme se s Ferrym na Zdravotním. Okamžitě.“

Hali namítla: „S Ferrym? Ten ne…“

„Oakes mu předal velení na palubě. To by vám mělo stačit.“ Otočil se a odkráčel z prostoru.

Mýty nejsou fikce, nýbrž historie viděná očima básníka a převyprávěná básnickou řečí.

Citáty Lodi

FERRY SEDĚL na své velitelské pohovce a usrkával světlou tekutinu, která čpěla mátou. Na zastíněné obrazovce prohlížel biostaty. Když vstoupily Hali a Waela, stínidla nespustil.

Velitelská kóje, která byla po Oakesově odchodu přestěhována do komplexu Zpracování, byla zářivě osvětlena rohovými svítidly, která zaplavovala místnost žlutým světlem. Ve vzduchu to ostře páchlo žíravým čistidlem.

Hali si okamžitě všimla dvou věcí: Ferry ještě nebyl přemožen pitím a vypadal ustrašeně. Pak uviděla, že Velitelské Centrum se nedávno uklízelo. Všude, kde Ferry pracoval, byl záhy nepořádek a špína – obecně známá situace na palubě, kde se instinkt pořádkumilovnosti rovnal přežití. Ale tady se uklízelo. Nezvyklé.

Tehdy si všimla Murdocha a uvědomila si, že Ferry se bojí toho, co by Murdoch mohl hlásit Oakesovi. Murdoch stanul na jedné straně Velitelského Centra, paže založené, výraz lhostejný.

Ferry naschvál s rozmachem uzavřel obrazovku a otočil se k příchozím.

„Děkuju, že jste přišly tak rychle."

Ferryho hlas překypoval ovládanými emocemi. Pohladil si kořen nosu, podvědomé napodobení Oakese.

Waela si všimla, že se mu třesou prsty.

Čeho se bojí? ptala se v duchu.

Jeho kradmý pohled vypovídal o tom, že se bojí a něco tají.

Má to něco společného s mým dítětem?

Charakteristické bliknutí jejích vlastních obav se ozvalo a zmizelo. A už tu byl Kerrův hlas: *„Důvěřuj Hali a Lodi, Waelo. Důvěřuj jim."*

Waela se pokusila nasucho polknout. Copak ho nikdo jiný neslyší? Střelila kradmým pohledem po místnosti. Když uslyšela hlas, byla si tím jista. V okamžiku, kdy utichl, pochybovala. Její postřehy v reálném čase však vyžadovaly plnou pozornost. Fyzické smysly vybroušené do vysoké vnímavosti, jak to bylo k přežití na Pandoře nutné – těm věřila. A Ferry vyžadoval její pozornost. Ten člověk byl hrozba, operoval na několika úrovních klamu a přetvářky. Slyšela ledacos o Ferrym, dosti zdatném zdravotníkovi s několika výstředními zálibami, kterému ale mladá žena nemohla věřit.

Oči jí říkaly něco jiného.

Násoska, říkala si Waela, *co sedí ve velitelském křesle. Zajímavé. Proč Oakes vybral násosku?*

Waelino citlivé, Pandorou vycvičené chřípí vysledovalo v Ferryho pití alkohol. Nasadila co nejlhostejnější masku, aby zakryla poznání. Pevninské používání alkoholu a tetrahydracannabinolu v různých formách se v Kolonii obecně akceptovalo. Nějak to ale nečekala na palubě. Když je chrání Loď… no, Lodníci se dlouho drželi názoru, že alkohol je na palubě riskantní a nežádoucí jed. Ale na druhou stranu věděla, že Ferry stejně jako ona sama strávil první léta života na Zemi. Jeho obrat možná vůbec není nic neobvyklého.

Přesto ji Ferryho počínání zaujalo. Jestli se fakt jejího vniknutí mimo pravidelný chovný program Lodi bere v jistých kruzích vážně…? No, proč by jinak Ferry používal clony na obrazovku? A alkohol! Nechtěla, aby její život ani život jejího dítěte závisel na někom, kdo úmyslně snižuje svůj intelekt.

Pití, říkala si. To slovo bylo vydolované z jejího dětství a čas její hibernace a bdění jí připadal jako bezedná propast, ležící mezi nynějškem a dobou, kdy to slovo spojovala s alkoholem.

Ta zacloněná obrazovka jí vadila. Je na čase, aby někdo vnikl do Ferryho soukromí, říkala si.

„To pití voní jako čerstvá máta. Mohla bych ochutnat?“

„Ano… samozřejmě.“

Nebylo to *samozřejmé*, ale podal jí sklenici. „Jen ochutnat. Tohle by nastávající matka pít neměla.“

Sklenice ji studila do prstů. Usrkla nápoje, zavřela oči a vybavila si jedno parné odpoledne v pozemském létě, kdy jí matka dovolila pít s dospělými zředěný mátový julep. Barva tohoto nápoje byla světlejší, ale určitě to byl bourbon s mátou. Otevřela oči a uviděla Ferryho pohled, upřený na sklenici.

Dychtí po tom, všimla si. *Skoro slintá.*

„Je to docela dobré,“ řekla. „Kde jste to vzal?“

Sáhl po sklenici, ale Waela ji podala Hali; ta zaváhala a podívala se na Ferryho, pak na Waelu.

„Jen do toho,“ řekla Waela. „Každý by si měl občas dát. Já to poprvé pila, když mi bylo dvanáct.“

Když Hali stále váhala, Ferry řekl: „Snad by neměla, když se tady vyskytuje ta divná nemoc. Co kdyby to chytla?“

Zachází s tím jako se vzácným klenotem, pomyslela si Waela. *Asi se to těžko shání.*

Řekla: „Jestli je to nákaza, tak už jsme to chytly. Jen do toho, Hali.“

Mladší žena usrkla, polkla a okamžitě sklonila hlavu v záchvatu kašle a nastrkovala sklenici, aby si ji někdo vzal. Ferry jí sklenku vytrhl z ruky.

S uslzenýma očima Hali řekla: „To je strašné!“

„Chce to vědět, co máme čekat,“ řekl Ferry.

„A spoustu praxe,“ řekla Waela. „Vůbec jste nám neřekl, kde jste k tomu přišel. Není to z našeho laboratorního alkoholu, že ne?“

Ferry postavil sklenku opatrně na zem vedle svého sedadla.

„Je to z Pandory.“

„Asi se to těžko shání.“

„Nemáme snad důležitější věci k diskusi?“ zeptal se Murdoch.

To byla jeho první slova, a Ferryho přímo uhranula. Sáhl pro pití, přitáhl ruku zpátky bez něj. Otočil se a šmátral v ovladačích své obrazovky, upustil štít, zaváhal, pak ho nechal dole.

Waela si slibovala, že využije první příležitosti a vyvolá si záznamy, které Ferrymu připadají tak zajímavé. S neomezeným přístupem k výzkumným zařízením Lodi to nebude nic těžkého.

Murdoch přešel za Ferryho, kteréžto jednání zvýšilo Ferryho nervozitu.

Waela shledala, že se staříkem soucítí. Z Murdocha v této pozici by cukalo v ramenou každému.

Ferry zaprskal, pak: „Já jsem… ááá, čekal, až přijdou ještě někteří, než, ááá, přejdeme k záležitosti, kterou jsme… totiž…“

„Co tady děláme *my*?“ zeptala se Hali. Nezamlouvaly se jí spodní proudy, plynoucí touto místností. Nevyřčené hrozby ležely těžce na Ferryho ramenou a bylo zřejmé, že pocházejí od Murdocha.

Ferry sáhl křečovitým pohybem po pití, ale než je stihl přiložit ke rtům, Murdoch se mu natáhl přes rameno a vzal mu sklenici z ruky.

„Tohle počká.“

Murdoch postavil sklenici na římsu za sebou. Když byl k ostatním obrácen zády, otevřel se příklop a vstoupili tři lidé.

Hali poznala Brulagiovou ze Zdravotního, statnou ženu s tlustými pažemi a odulým dolním rtem. Kaštanové vlasy měla ostříhané nakrátko, jak bylo běžné, a oči nad plochým nosem jí jasně modře zářily. Hned za ní přicházel Andrit z Behaviorálního, velký snědý muž s živýma tmavohnědýma mandlovýma očima a nervózním, těkavým chováním. Za těmi dvěma stála Usijová, šedovlasá žena z Natali s tenkými rty a tichým hlasem, která dala Hali za úkol monitorovat Waelu TaoLini.

„Áá, tady jste,“ řekl Ferry. „Prosím, posaďte se, všichni. Posaďte se.“

Hali byla ráda, že si může sednout. Našla plátěné křeslo pro Waelu a další pro sebe. Waela si posunula křeslo tak, aby seděla přímo naproti Ferrymu. To ji oddělovalo od ostatních, stávala se tak pozorovatelem a mohla mít na očích Ferryho i Murdocha, aniž by se musela obracet. Ferry si toho všimne a dopálí ho to, říkala si. Chce pozornost, ne vyšetřování.

Co je to s tebou, starouši? ptala se Waela v duchu. *Čeho se bojíš?*

Tři opozdilci se uvelebili na pohovce, kolmo k Ferrymu. Murdoch zůstal stát.

Hali si všimla Waelina přemístění, podivila se mu v duchu, ale rozptýlilo ji náhlé zjištění, že Andrit z Behaviorálního musí být otcem malého Raula. Co se to tu děje?

Murdoch se dotkl Ferryho ramene a starší muž vyskočil. „Ukažte jim mapu."

Ferry polkl, obrátil se ke své klávesnici, nemotorně do ní chvíli ťukal. Na holofokusu před ním se objevila miniaturní projekce schématu Lodi.

Hali poznala speciální oddělení Natali vedle Behaviorálního a zaznamenala četné červené tečky po celé projekci. Brulagiová ze Zdravotního se předklonila, opřela si tlusté paže o kolena a zírala na trojrozměrnou mapu. Andrita zřejmě poplašila. Usijová jen kývla.

„Co jsou ty červené značky?" zeptala se Hali.

„Každá tečka představuje jedno zasažené dítě," řekl Ferry. „Když je spojíte, tvoří spirálu, a všimněte si, že jejich hustota stoupá, jak se blíží ke středu spirály."

„Vír," řekl Murdoch.

Waela se bedlivě zadívala na schéma. Zadržela dech a vzhlédla, takže jí neunikla nestřežená zuřivost v Andritově tváři. Zatínal a povoloval pěsti. Viděla, jak se mu mohutné svaly na předloktích rýsují pod kombinézou.

Ferry si přitáhl nějaké papíry z police vedle klávesnice a listoval jimi, zatímco říkal: „Kvůli těm, kdo to možná nevědí, ááá, kde je vaše kóje, Waelo?"

Andrit se předklonil, málem spadl z gauče, jak se na Waelu mračil. Všimla si, že Murdoch potlačuje úsměv. Co ho pobavilo?

„Všichni víte, kde spím, *doktore*. Moje kóje je uprostřed té spirály.“

Andrit se vymrštil tak rychle, jak to Waela na palubě ještě neviděla. Ale i když byla v pokročilém stupni těhotenství, Pandora vyškolila její reflexy do bleskurychlého tempa. Když Andrit dopadl do prostoru, kde prve seděla, už tam nebyla. Než se stihl vzpamatovat, Waela ho uzemnila úderem do karotidy – všechny její pohyby byly automatické.

Cítila, jak skrz ni proudí síla. Tryskala z plodu, který v sobě nosila, a pak navenek každičkým vláknem těla.

Hali už stála a dívala se z Andrita, nataženého v bezvědomí na zemi, k Waele, která stála ve střehu a nebyla ani zadýchaná. Náhlá námaha rozdmychala červenavý nádech pod její pokožkou do ohnivého odstínu. Když se zvolna otáčela, aby zjistila, zda dojde k dalšímu útoku, byla na ni ohromující podívaná.

Hali omámeně řekla: „Proč to udělal?“

Waela zaútočila na Ferryho: „Proč?“ Balancovala na bříškách chodidel. Andrit ohrožoval ne ji, ale nenarozené dítě! Ať si někdo zkusí ublížit jejímu dítěti!

Odpovědět se rozhodl Murdoch, s podivným leskem v očích. Zřejmě ho to bavilo.

„Byl… osobně rozrušen, chápete? Jedno ze zasažených dětí je jeho syn.“

„Co vlastně znamenají ty červené tečky?“ otázala se Hali.

„Áá, jsme přesvědčeni, že došlo k nějakým energetickým problémům,“ řekl Murdoch. „Něco podobného jsme zažili v Laboratoři Jedna.“

Waela udělala krok k Ferrymu. „Chci to slyšet od vás. Oakes předal velení vám. Co se tu děje?“

„Já, hmm, o tom vlastně moc nevím.“ Ferry si olízl rty, přes rameno střelil pohledem po Murdochovi.

„Chcete říct, že o tom nic vědět nemáte," řekla Waela. „Povězte nám, co *opravdu* víte."

„Teď trošku změníme tón," řekl Murdoch. „Na zemi leží zraněný člověk a celá tahle nešťastná záležitost už nepotřebuje další vášně."

Obrátil se k zástupkyni Natali. „Doktorko Usijová, protože zdravotnice zřejmě není schopna reagovat…"

Hali shlédla na Andrita, který se začínal vrtět.

„Vzpamatuje se," řekla Waela. „Ztlumila jsem úder."

Hali na ni zírala. Náznak byl jasný: mohla toho člověka zabít. Opožděně se sklonila, aby ho prohlédla. Pribox jí ukázal modřinu na šíji, malé nervové poškození, ale Waela měla pravdu: vzpamatuje se.

„Co se stalo v Laboratoři Jedna?" Waelina otázka byla určena Murdochovi.

„Jakási… umělá forma tohoto fenoménu. Vy jste první *přirozený* případ, který vidíme."

„Přirozený případ čeho?" nutila ze sebe Waela slova násilím.

„Čerpání energie z… jiných lidí."

Waela se na něj zamračila. Co to povídá? Udělala krok k němu a ucítila na rameni Halinu ruku. Otočila se na zdravotnici a málem ji srazila. Hali to vycítila a rukou ucukla.

„Waelo? Moment. Začínám to chápat."

„Chápat co?"

„Oni si myslí, že nemoc těch dětí jsi zavinila ty."

„Já? Jak?" Obrátila se zpátky k Ferrymu. „Vysvětlete mi to."

Murdoch už už chtěl něco říci, ale ona ho umlčela hněvivě zamračeným pohledem. „Vy ne! On."

„Ale Waelo, uklidněte se," řekl Ferry. „Tohle celé je nešťastný omyl."

„Co myslíte tím *nešťastným omylem*, vy opilče? Vy jste to inscenoval. Pozval jste sem Andrita. Věděl jste o té spirále ve svém schématu. O co jste se to pokoušel?"

„Váš tón je nepřijatelný,“ řekl Ferry. „Tohle je moje…“

„Tohle je váš pohřeb, jestli mi neřeknete, co se tady děje!“

Hali zírala na Waelu jako u vytržení. Co se to s ní děje? Murdoch, jak si Hali všimla, stál zcela nehybně – vůbec žádný hrozivý pohyb. Usijová a Brulagiová byly jako přimrazené ke svým sedadlům.

„Jen mi nevyhrožujte, Waelo,“ řekl Ferry. V hlase měl žalostný tón.

Je klidně schopna ho zabít, jestliže nevyhoví jejímu požadavku, říkala si Hali. *Lodi, zachraň nás! Co to na ni přišlo?*

Usijová začala mluvit velmi tiše, ale její hlas byl v napjaté atmosféře místnosti podmanivý.

„Doktore Ferry, máte před sebou fenomén ohrožené kočičí matky. Sahá velmi hluboko. Je to pro vás nebezpečné. Protože Waela má pandorský výcvik, radím vám, abyste jí odpověděl.“

Ferry se odstrčil v křesle co nejdál. Navlhčil si rty jazykem.

„Já, ááá… vaše situace na palubě. Waelo. Došlo k určité, ááá, řekněme pověře.“

„Stran čeho?“

„Stran, ááá, vás. Testujeme vás od vašeho návratu a… ááá, nenalézáme použitelné odpovědi. Dokonce ani Loď nepomáhá. Ať je to co chce, Loď to uzamkla – *Přístup zakázán*. Nebo…,“ střelil po Hali jedovatým pohledem, „… jsme odkázáni na zdravotnici Hali Ekelovou.“

Hali nedokázala potlačit zajíknutí.

Waela se otočila a zamračila se na ni.

Hali si zčistajasna uvědomila, že nyní je terčem ona.

„Waelo, přísahám ti, že nevím, o čem mluví. Jsem tady, abych chránila tebe a tvé dítě, ne abych vám ubližovala.“

Waela stroze kývla a obrátila se znovu na Ferryho.

Andrit zasténal a posadil se. Waela se sklonila a jednou rukou ho postavila na nohy. Týmž pohybem ho mrštila k pohovce, kde jen taktak minul Brulagiovou a Usijovou.

Nad tím, jak bez námahy to Waela dokázala, se Hali zatajil dech, pak zvolna vydechla. *Skutečně velmi nebezpečná.*

„Povězte nám, v jaké situaci vás Loď odkazuje na Hali Ekelovou," řekla Waela. Její hlas byl jako bublání sopky.

Andrit se prudce předklonil a zvracel, ale nikdo se nedíval.

„Když jsme se ptali, zda to způsobuje dítě, nebo vy," řekl Ferry.

Hali se zajíkla, zorné pole se jí náhle zamžilo vzpomínkou na prašné úbočí, na západ planoucího žlutého slunce a na tři postavy, trýzněné na křížích. Jaké že to dítě v sobě Waela nosí?

Waela promluvila, aniž by se obrátila. „Hali, říká ti to něco?"

„Jak bylo tvé dítě počato?" zeptala se Hali.

Waela k ní otočila polekaný pohled. „Kerro a já… propána, přece víš, jak se dělají děti! Myslíš, že se v těch ponorkách vozí axolotlové tanky?"

Hali se zadívala do země. V legendě se mluvilo o neposkvrněném početí – bez účasti muže. Bůh… Ale to byla jen legenda, mýtus. Proč by Loď odkazovala tazatele na ni? Mnohokrát od onoho výletu časem si Hali kladla otázku, proč? *Co jsem se měla naučit?* Loď mluvila o svatém násilí. Popisy, týkající se Kopce Lebek, které si od toho zážitku prošla, to rozhodně potvrzovaly. *Svaté násilí, a Waelino dítě?*

Waela na ni dál upírala oči. „No, Hali?"

„Možná tvé dítě není omezeno na tuhle dobu." Pokrčila rameny. „Neumím to vysvětlit, ale tohle mě napadá."

To Waelu zřejmě uspokojilo. Pohlédla na Andrita, který se držel za hlavu a zůstával zticha. Obrátila se zpět k Ferrymu.

„A co moje dítě? Čeho se bojíte?"

„Murdochu?" zaprosil Ferry zoufale. Murdoch si založil ruce na prsou a řekl: „Dostali jsme hlášení od Ferryho a…"

„Jaké hlášení?"

Murdoch polkl, ukázal na holoprojekci se spirálou červených teček.

„Co jste mi měli udělat?“ zeptala se Waela.

„Nic. Přísahám. Nic.“

Je vyděšený, pomyslela si Hali. *Viděl už někdy tenhle fenomén ohrožené kočičí matky?*

„Dotazy?“ zeptala se Waela.

„No ano, samozřejmě – dotazy.“

„Položte je.“

„No, já jsem… totiž, probíral jsem to s Natali a chtěli jsme, to jest Oakes chtěl, abych se zeptal, jestli byste se nevrátila porodit na pevninu.“

„Porušit naše pravidla NáLoděnství?“ Waela pohlédla na Usijovou.

„Nemusíte jít na pevninu,“ řekla Usijová. „Pouze jsme souhlasili s tím, že se může zeptat.“

Waela znovu obrátila pozornost k Murdochovi. „Proč na pevninu? Co byste tam chtěli dělat?“

„Nastřádali jsme velkou zásobu energetického roztoku,“ řekl Murdoch. „Jsem přesvědčen, že budete potřebovat každý gram, který vám může být poskytnut.“

„Proč?“

„Vaše dítě roste zrychleným tempem. Fyzické požadavky na buněčný růst jsou… velmi velké.“

„Ale co ty nemocné děti?“ Obrátila se k Andritovi. „Co řekli *vám*?“

Zvedl hlavu, zamračil se na ni. „Že je to vaše vina! Že na pevnině už to zažili.“

„Chcete, abych šla na pevninu?“

Bylo vidět, jak zápolí se svým NáLoděnstvím. Těžce polkl, pak: „Já jen chci, aby *to* zmizelo, to, z čeho je můj syn nemocný.“

„Jak vysvětlují to, že jsem za to odpovědná?“

„Prý je to… *psychické* odčerpávání, často pozorované, ale nikdy nevysvětlené. „Snad Loď…“ Nebyl schopen opakovat to neslýchané rouhání.

Vybrali si k útoku na mě špatný nástroj, pomyslela si Waela.

Vzorec spiknutí už byl jasný: Andrit má demonstrovat potenciální násilí na palubě proti ní. Byla by nucena odejít na pevninu, *„pro vaše vlastní dobro, má milá“*. Moc ji chtějí tam dole.

Proč? Čím jsem jim nebezpečná?

„Hali, slyšelas někdy o tomhle jevu?“

„Ne, ale souhlasila bych, že důkazy ukazují na tebe nebo tvé dítě. A energetický roztok nepotřebuješ.“

„Proč?“ otázal se Murdoch.

„Loď ji krmí z lodistruků.“

Murdoch se na ni zaškaredil, pak: „Jak dlouho v Natali víte, že tohle dítě roste příliš rychle?“

„Jak to víte vy?“ opáčila Usijová.

„Je to součást tohohle jevu – rychlý růst, abnormální potřeba energie.“

„Věděli jsme to od chvíle, kdy jsme ji poprvé vyšetřili,“ řekla Hali.

„Drželi jste to pod pokličkou a postupovali obezřetně,“ řekl Murdoch. „Právě tak jako my na pevnině.“

„Proč byste mě chtěli krmit energetickým roztokem?“ zeptala se Waela.

„Jestliže zárodek dostane dost energie z roztoku, psychické odčerpávání se nekoná.“

„Lžete,“ řekla Waela.

„Cože!“

„Jste průhledný jako kus plazmy,“ řekla Waela. „Energetický roztok nemůže být lepší než elixír.“

Usijová si odkašlala. „Povězte nám, Murdochu, něco o svých zkušenostech s tímto jevem.“

„Pracovali jsme trochu na DNA u vzorků řasy. Shledali jsme, že tohle… tohle přežívání je typické. Organismus absorbuje energii z nejbližšího dosažitelného zdroje,“ řekl Murdoch.

„Nejbližší dosažitelný zdroj je matka,“ řekla Hali.

„Matka je hostitel a je imunní. Organismus bere od jiných organismů z okolí, které jsou, hmmm, podobné tomu hladovému.“

„Já nestárnu,“ namítla Hali. „A jsem v její blízkosti víc než kdo jiný.“

„To je ono,“ řekl Murdoch. „Od některých lidí to bere a od jiných ne.“

„Proč od dětí?“ zeptala se Hali.

„Protože jsou bezbranné!“ To byl Andrit, vyděšený, ale stále rozhněvaný.

Waela cítila, jak jí energie nabíjí každičký sval v těle. „Na pevninu nejdu.“

Andrit začal vstávat, ale Usijová ho zadržela. „Co budete dělat?“ zeptala se Usijová.

„Odstěhuju se na Okraj, za jedno z agrarií. Nebudeme ke mně pouštět lidi, zejména děti, zatímco Hali bude tu poruchu studovat.“ Podívala se na Hali a ta kývla.

Murdoch se s tím nechtěl smířit. „Bylo by daleko lepší, kdybyste šla na pevninu, kde máme zkušenosti s…“

„Pokusíte se mě donutit?“

„Ne, kdepak.“

„Snad kdybyste nám poslali zásobu energetického roztoku,“ řekla Usijová.

„Nemohli bychom v této chvíli ospravedlnit zásilku tak vzácné potraviny,“ řekl Murdoch.

„Povězte nám, co o tom jevu víte,“ řekla Hali. „Můžeme si vypěstovat imunitu? Vrací se to, nebo je to chronické? A…?“

„Tohle není poprvé, co to pozorujeme mimo laboratoř. Víme, že Waela TaoLini počala mimo chovný program a mimo ochranné bariéry Kolonie, ale…“

„Proč mi Kolonie neodpovídá?“ zeptal se Ferry. Sunul se se svou židlí zvolna ke straně, zatímco Murdoch mluvil, a nyní k němu vzhlížel.

„To nemá nic společného s…“

„Říkáte, že energetický roztok nelze v této chvíli posílat,“ řekl Ferry. „Co je na této chvíli tak zvláštního?“

Waela slyšela ve starcově hlase zoufalství. *Co to Ferry dělá?* Cosi hluboko v něm z něj žene tyhle otázky.

„Vaše otázky s tímto problémem nesouvisí," řekl Murdoch a Waela slyšela v jeho hlase smrt.

Ferry ji slyšel také a zaraženě umlkl.

„Co myslíte tím početím mimo bariéry Kolonie?" zeptala se Usijová. Byl to hlas vědkyně, kterou hlodá zajímavá otázka.

Murdoch byl zřejmě vděčný za to přerušení. „Pluli v… v jakési plazmové bublině. Byla v moři, úplně obklopená řasou. Neznáme všechny detaily, ale někteří z našich lidí naznačili, že Waela *i* její dítě možná už nejsou humanotypy."

„Nesnažte se mě dostat na pevninu!" řekla Waela.

Usijová se pracně zvedla. „Lidé se na Zemi množili volně a kde se jim zachtělo. Tady se to jen opakuje… plus to neznámé, co se musí studovat."

Murdoch se teď mračil na ni. „Říkala jste…"

„Říkala jsem, že se můžete zeptat jí. Ona se rozhodla. Její plán je rozumný. Izolovat ji od dětí, podrobit ji soustavnému monitorování…"

Hlas Usijové odříkával náčrt specifik k doplnění Waelina rozhodnutí – místo s lodistrukem, střídání zdravotníků z Natali…

Waela ten repetící hlas vypnula. Dítě se zase obracelo. Pocítila závrať.

Nic z toho není normální. Nic není, jak má být.

Blik. V jejím vědomí se zvedla obava, pak zmizela.

Co Murdoch myslel tím, že už možná není humanotypní?

Waela se pokusila vybavit si detaily toho, co se dělo v gondole, když plula po pandorském moři. Dokázala se rozpomenout jen na extatickou záplavu svého spojení s čímsi úchvatným. Tahle palubní velitelská kóje, hlas Usijové – nic z toho už nebylo důležité. Důležité bylo jen to dítě, které rostlo svým strašlivým tempem v jejím břiše.

Potřebuju lodistruk.

Do vědomí se jí protlačil obraz Ferryho. Byl někde jinde, se svou nepostradatelnou sklenicí v ruce. Murdoch na něj mluvil. Ferry se snažil protestovat, ale neúspěšně. Slyšela slabé hlasy, vzdálené a tlumené, jako kdyby přicházely z neprodyšně uzavřené místnosti. Bylo vidět pandorské moře, zářící ve světle dvou sluncí. Vystřídal je rozmazaný pohled na Oakese a Legatu Hammillovou. Milovali se. Oakes ležel naznak na hnědém tkaném koberečku. Ona obkročmo na něm… pomalé pohyby… velmi pomalé… nepříčetný výraz radosti ve tváři, ruce svírající a pouštějící tuk na jeho hrudi. V tom výjevu se Legata zaklonila, roztřásla se a Oakes ji chytil, aby nespadla.

Je to sen, divný sen za bílého dne, říkala si Waela.

Nyní se sen přesunul k Hali, klečela ve své kóji. Na římse před Hali stála podivná konstrukce ze dřeva – dvě hladká dřívka, jedno připevněné napříč přes druhé. Hali skláněla hlavu těsně ke zkříženým dřívkům a když to učinila, ucítila Waela nezaměnitelnou vůni cedrového dřeva, stejně svěží jako ta, kterou znala ze stromodómu.

Zčistajasna byla zpátky ve velitelské kóji. Halina paže ji objímala kolem ramen, odváděla ji k příklopu, zatímco Usijová a Brulagiová se hádaly s Murdochem za jejich zády.

„Potřebuješ jídlo a odpočinek,“ řekla Hali. „Moc ses vystresovala.“

„Lodistruk,“ zašeptala Waela. „Loď mě nakrmí.“

Proroci Izraele, kteří kázali myšlenku jádra deseti dobrých lidí, požadovaného pro přežití města, zabudovali tuto koncepci do talmudské ideje Šestatřiceti spravedlivých, jejichž existence v každé generaci je nezbytná pro přežití Lidstva.

Judaistická Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

DOKUD HO Legata neuviděla sprintovat přes východní pláň se Zakuklencem v patách, nevěděla, že je Thomas v Pevnůstce. Stála u obří obrazovky ve Velitelském Centru, všude kolem se ozýval šum denní činnosti. Oakes a Lewis se radili nalevo od ní. Velká obrazovka byla nastavena na skenovací program, připravena zastavit se u každé nezvyklé aktivity. Převzala ovládání a zazoomovala na běžícího muže. Zakuklenec byl jen několik skoků za ním. Scéna byla zarámována ostrým křížovým osvětlením večerních sluncí.

„Morgane, podívej!“

Oakes přiskočil, zadíval se na obrazovku.

„Blázen,“ zamumlal.

Thomas prudce zahnul doleva, zoufale přeskočil nebezpečně vysoký balvan na písku u čáry přílivu. Zakuklenec po něm skočil, špatně si to vypočítal a přistál na kusu mrtvé řasy, vyplavené příbojem. Okamžitě začal hltat cáry řasy, zatímco Thomas utíkal dál po pláži. Tu se za ním objevil další Zakuklenec, skočil z vysokého skaliska a už při dopadu běžel. Thomas zahnul za balvan a uháněl dál podél čáry přílivu. Jeho boty vykopávaly kusy mokrého písku. Nebylo pochyb, že slyší, jak ho Zakuklenec dohání.

„Nikdy to nezvládne, to nejde.“ Oakesův třesoucí se hlas prozrazoval nervozitu.

Bojí se, že neunikne? ptala se Legata sama sebe. *Nebo se bojí, ze unikne?*

„Proč jsi ho vyhnal?“ zeptala se. Nespouštěla oči z postavy, která se míhala a proplétala v dálce, a vzpomněla si na to noční setkání s ním před Laboratoří Jedna v Kolonii. Shledala, že ho v duchu pobízí: *Do příboje! Schovej se do vody!*

„Já ho nevyhnal, má milá,“ řekl Oakes. „Musel uprchnout.“ Oakes se otočil a zavolal přes místnost na Lewise: „Postarej se, ať nezůstane nikde otevřeno.“

„Byl vězeň. Proč?“

„On a TaoLini se vrátili z té své podmořské výpravy bez Panillea, s nějakou divokou historkou o tom, že je zachránily hyletouny. To vyžaduje víc než obyčejné hlášení po letu.“

Lewis si přišel stoupnout vedle Oakes. „Všechno zabezpečeno.“

Thomas znovu zahnul k vodě, zajel pod potrhané cáry mrtvé řasy. Vynořil se celý ověšený řasou a druhý Zakuklenec zůstal pozadu, aby se nakrmil zbytky. Thomas už začínal být viditelně unavený, krok měl nepravidelný.

„Nemůžeme pro něj něco udělat?“ zeptala se Legata.

„Co bys od nás chtěla?“ zeptal se Oakes.

„Vyslat záchrannou skupinu!“

„Ta oblast je plná Zakuklenců a Plochokřídlých. Nemůžeme si dovolit ztratit žádné další lidi.“

„Když byl tak hloupý, že šel ven, riskuje tím sám,“ řekl Lewis. „Není to pravidlo, když se běží Óčko?“ Zadíval se na Legatu.

„On neběží Óčko,“ řekla a v duchu se ptala, zda se Lewis nějak nedozvěděl o jejím vlastním šíleném běhu.

„Ať dělá, co chce, je to jeho věc,“ řekl Oakes.

„Ááách, ne…“ Zajíknutí jí uniklo, když se k pronásledování přidal další Zakuklenec a těsně za ním dva Plochokřídlí. Thomas už klopýtal a Zakuklenec ho rychle doháněl. V posledním okamžiku, když se Zakuklenec vzepjal k poslednímu bleskurychlému skoku, zčistajasna uhnul stranou. Ze vzduchu se spustila změť chapadel a nad

Thomasem proplul hyletoun, sebral ho a zvedl do výše.

Oakes pracoval s ovladači obrazovky, zazoomoval nazpátek, na celkový výjev. Někdo za nimi řekl: „Viděli jste to!“ Byl to skoro vzdech.

Kopce a útesy směrem od Pevnůstky do vnitrozemí byly ověnčeny řadami hyletounů, veliké zástupy se jich shromáždily v obléhacím oblouku za dostřelem zbraní z Pevnůstky.

„Sbohem, Rajo Thomasi,“ řekl Oakes. „Škoda, že ho dostaly hyletouny. Zakuklenec by to byl skončil rychle.“

„Co mu hyletouny udělají?“ zeptala se Legata.

Než stihl Oakes odpovědět, Lewis se otočil do místnosti a řekl: „Tak dobrá, lidi. Představení skončilo. Zpátky do práce.“

„Důkazy máme jen v podobě několika zdechlin démonů,“ řekl Oakes. „Byly vysáté dosucha.“

„Já… škoda, že jsme ho nemohli zachránit,“ řekla.

„Riskoval a prohrál.“

Oakes se natáhl k ovladačům, prst nastavený nad skenovacím programem, zarazil se. Ucouvl a zabral celou obrazovku. Hyletoun nesoucí Thomase se ztratil ve vzdáleném davu. Veliké vzedmuté vaky nyní poskakovaly ve vzduchu, podsvícené oranžovou září sluncí, jejich membrány se vlnily a naplňovaly.

Legata uviděla, co Oakese zarazilo. Připlouvaly další hyletouny, šplhaly výš a výš, zaplňovaly oblohu.

„U všech Lodí!“ řekl za nimi další hlas. „Zablokují slunce!“

„Rozdělit obrazovku,“ řekl Oakes. „Aktivovat všechny obvodové senzory.“

Trvalo několik vteřin, než si Legata uvědomila, že je to adresováno jí. Stiskla spínače a obrazovka zešedla, pak se přetvarovala do souměrných čtverců s různými výhledy, přičemž pod každým bylo číslo lokality. Hyletouny pokrývaly oblohu všude kolem Pevnůstky – nad mořem, nad zemí.

„Podívejte.“ Lewis ukazoval na obrazovku, kde bylo vidět úpatí vnitrozemských útesů. „Démoni.“

Teď si uvědomili, že celá hradba útesů, kam až senzory dohlédly, se hemží životem. Legata si byla jista, že ještě nikdy se taková změť zubů a spárů a žihadel na jednom místě pandorského povrchu neshromáždila.

„Co to dělají?“ zeptal se Oakes a hlas se mu třásl.

„Vypadá to, jako by na něco čekali,“ řekla Legata.

„Čekají na rozkaz k útoku,“ řekl Lewis.

„Prověřit zabezpečení!“ vyštěkl Oakes.

Legata nastavila příslušné senzory a na obrazovkách naskočily pohledy na úklidové práce na škodách, které zůstaly po vzpouře E-klonů. Rozkaz od koho? ptala se v duchu. Posádky se pilně činily na všech obrazovkách, většinou E-klony střežené ozbrojenými normálními. Některé pracovaly na otevřeném nádvoří, kde Nervoběžci nenechali nikoho naživu; jiní se lopotili na rozbitých úsecích obvodu, kde byly vztyčeny provizorní zátarasy. Venku bylo dokonce i několik těžce ozbrojených posádek. Žádní démoni ani hyletouny nezasahovali.

„Proč neútočí?“ zeptala se Legata.

„Zřejmě jsme v pohotovosti,“ řekl Lewis.

„Šetříme energii,“ řekl Oakes. „Vydal jsem rozkaz, aby po nich nestříleli nazdařbůh. Smažíme je teď, jen když přijdou na pětadvacet metrů od našich lidí nebo vybavení.“

„Dovedou myslet,“ řekl Lewis. „Myslí a plánují.“

„Ale co plánují?“ zeptala se Legata. Všimla si, že Oakes je každým okamžikem bledší a bledší.

Oakes se otočil. „Jesusi, raději budeme trochu plánovat na vlastní pěst. Pojď se mnou.“

Odešli, ale Legata si toho nevšimla. Zůstala u obrazovky a probírala se vnějšími senzory. Celá krajina se změnila ve zlatě oslnivou změť sluncí a hyletounů, černých útesů obsypaných démony a vzdouvajícího se moře, ověnčeného bílou pěnou a sprškou drobných krůpějí vody.

Posléze se Legata otočila a uvědomila si, že Oakes a Lewis už ve Velitelském Centru nejsou.

Budu muset rychle jednat, pomyslela si. *A musím být připravená.*

Proklestila si cestu aktivitou v Centru, otevřela příklop do hlavního koridoru a spěchala ke svému příbytku.

Básníku
Před sebou vidíš kosti
Kde žádné nejsou.
Než tam dorazíme
Dorazí i oni…

Hali Ekelová,
Soukromé listy

HALI PEČLIVĚ pozorovala monitory na ležící Waele. Už byl bílý den, ale Waela zřejmě spala, klidně spočívala na pevně napjatém visutém lůžku, které upevnili v jednom z okrajových oddělení Lodi. Břicho měla vysoko vzedmuté. Tato kóje neměla příklop, jen látkový závěs, který šelestil v mírných závanech z agraria, k němuž tento výčnělek přiléhal.

Tohle není normální spánek, říkala si Hali.

Waela dýchala příliš mělce, pasivita jejího těla byla příliš zřetelná. Jako by sklouzla zpět do čehosi na způsob hibernace. Co to znamená pro plod?

Oddělení bylo o trochu větší než běžná kóje, a Hali si přivezla malý vozík pod monitorovací obrazovku. Na obrazovce se ukazovaly Waeliny životní funkce jako viditelné zvlněné křivky se synchronním odblikáváním času. Sekundární řada čar podávala zprávu o dítěti, vyvíjejícím se ve Waelině děloze. Pouhé otočení číselníkem promítalo jednu sérii čar na druhou.

Hali kontrolovala synchronní tep skoro hodinu. Waela přišla do tohoto útočiště Natali bez námitek, poslouchala všechny návrhy, které Hali pronesla, s pasivitou náměsíčníka. Zdálo se, že získala trochu energie po nakrmení u lodistruku v koridoru – proces, který stále ještě naplňoval Hali zmatkem. Už tak málokdo dostával elixír od lodistruku, že je většina Lodníků ignorovala, protože to brala jako známku hlubších úmyslů či nespokojenosti Lodi. Účast při vyznávání NáLoděnství nikdy nebyla dokonalejší.

Proč Loď krmí Waelu?

Zatímco Waela pila z nádoby lodistruku, Hali se snažila získat reakci od stejné stanice v koridoru. Elixír nedostala.

Proč, Lodi?

Žádná odpověď. Loď nebyla zvlášť vstřícná od té doby, co ji poslala, aby viděla ukřižování Ješuy.

Čáry na obrazovce monitoru znovu splynuly – plod a matka v synchronním rytmu. Jak se čáry spojily, Waela otevřela oči. V jejích očích nebylo vědomí, jen nehybně upřený pohled na strop oddělení.

„Odnes nás zpátky k Ježíši."

Když promluvila, synchronní čáry se rozdělily a Waela zavřela oči, aby vplynula zpět do krajiny svého záhadného spánku.

Hali zůstala stát a užasle rozvažovala nad ženou v bezvědomí. Waela řekla *„Ježíš"* tak, jak to vyslovovala Loď. Ne *Ješua* nebo *Jesus*, ale *Ježíš*.

Poslala snad Loď také Waelu na tu podivnou cestu, na Vrch Lebek? Hali se domnívala, že ne. *Poznala bych známky toho společného prožitku.* Hali věděla, že ta cesta na Golgotu na ní zanechala stopy.

Moje oči jsou starší.

A v jejím chování byl nový poklid, přání sdílet tuhle věc ještě s někým. Žila ale s vědomím, že žádný jiný člověk nemůže pochopit… leda snad… jen *snad*. Kerro Panille.

Hali hleděla upřeně na těhotný pahorek Waelina břicha.

Proč se spářil s touhle… s touhle starší ženou?

Odnes nás zpět k Ježíši?

Mohlo to být jen mumlání z deliria? Proč tedy *Ježíš*?

V Hali se pohnul pocit hluboké nejistoty. Pomocí priboxu zavolala dolů do Lodijádra a zařídila si střídání u monitoru. Posléze se dostavila mladá stážistka z Natali jménem Latina. Přispěchala do oddělení, oficiální zelený pribox jí visel u boku.

„Co ten spěch?" zeptala se Hali.

„Ferry vzkázal, že s tebou chce mluvit teď hned, dole v NáLoděnství Devět.“

„Mohl mi zavolat.“ Hali si poklepala na vlastní pribox.

„Ano… no, jen mi řekl, abych ti vyřídila, že si máš pospíšit.“

Hali kývla a posbírala si věci. Pribox a nahrávač už pro ni byly tak navyklou záležitostí, že byly jako součást jejího fyzického já. Když si sbírala vybavení, informovala stručně Latinu o rutinním postupu, řekla jí, jak má vést záznam o synchronních rytmech, a pak vyklouzla skrze závěs. V agrariu panovala intenzivní denní aktivita, probíhala sklizeň. Hali se proplétala mezi sehranými pracovníky a našla si servo, které jelo do jádra. Ze Starého Trupu sjela skluzavkou do Centrálního a vystoupila v chodbě na Studijním, která vedla k NáLoděnství Devět.

Když našla příklop a vklouzla do kontrolovaného modrého šera, zamrkaly na ni červené číslice. Ferryho nikde neviděla, ale bylo tu snad třicet dětí ve věku pěti až sedmi let. Seděly se zkříženýma nohama kolem holofokusu uprostřed prostoru NáLoděnství. Ve fokusu bylo vidět projekci muže v bílé lodní uniformě, který ležel na holé zemi a zakrýval si oči oběma rukama. Očividně trpěl velikou bolestí nebo strachem.

„Co je to za lekci, děti?“

Otázka byla položena bezvýrazným a emocí prostým tónem běžného instrukčního programu Lodi.

Jeden z chlapců ukázal na druhého po svém boku a řekl: „On chce vědět, odkud vzal ten člověk své jméno.“

Promítaná postava vstala, na pohled omámená, a nějaká ruka se natáhla z vnějšku fokusu, aby ho podepřela. Z té ruky se stal další muž v dlouhém béžovém rouchu, a projekce se rozšířila. Vedle tohoto druhého muže, hravě dovádivého a divokého, poskakoval velký bílý kůň.

Děti se zajíkly, když kůň vstoupil do hologramu, pak ven, pak zase zpátky. Zatleskaly, když ho muž v rouchu ovládl.

Hali přešla k pohovce NáLoděnství, odkud byl výhled na toto představení, a zabořila se do podušek. Rozhlédla se znovu po Ferrym. Ani stopa. Typické. Řekne jí, ať si pospíší, a pak tady není.

Žádná z promítaných postav nemluvila, ale z holofokusu teď zaduněl hlas v cizím jazyce. Jak známě zněl ten jazyk! Hali měla pocit, že mu skoro rozumí – jako by se mu naučila ve snu. Ťukla na spínač *překlad* na opěrce gauče po svém boku a hlas znovu zaduněl: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“

Ten hlas! Kde ten hlas už slyšela?

Bíle oděná postava, stále s rukama na očích a zakrývající si většinu obličeje, se převalila a vstala zády k Hali. Viděla, že na sobě vlastně nemá lodní uniformu, ale bílé roucho, které mu přiléhalo k dlouhým nohám. Muž klopýtl o dva kroky dozadu a znovu upadl. Když padal, vykřikl: „Kdo jsi?“

Dunivý hlas řekl: „Jsem Ješua, kterého pronásleduješ. Je těžké kopat do trní.“

Hali seděla tiše a bez dechu: *Ješua… Jesus… Ježíš.*

Holofokus naposled blikl a světla NáLoděnství se rozzářila teplou žlutí. Hali viděla, že je v místnosti jediný dospělý – tohle bylo sezení pro malé děti. Proč jí Ferry nařídil, aby se s ním sešla tady?

Jedno z dětí, které ještě seděly na podlaze, promluvilo přímo k Hali: „Víš, kde ten člověk přišel ke svému jménu?“

„Byla to směs ze dvou starověkých pozemských kultur,“ řekla. „Proč jste se na to dívali?“

„Loď řekla, že je to dnešní lekce. Začínalo to tím mužem na koni. Jel hodně rychle. Máme v hibernátoru koně?“

„V manifestu stojí, že koně máme, ale ještě pro ně nemáme místo.“

„Já bych rád někdy jezdil na koni.“

„Co jste se naučili z dnešní lekce?“ zeptala se Hali.

„Loď je všude, byla všude a všechno dělala a viděla," řekl chlapec. Ostatní děti přikyvovaly.

Proto jsi mi ukázala Ješuu, Lodi?

Žádná odpověď, ale ona ji ani neočekávala.

Já se své lekci nenaučila. Ať už po mně Loď chtěla cokoli… selhala jsem.

Zdrceně vstala a pohlédla na chlapce, který ji prve oslovil. Proč tu nejsou žádní dospělí? Je to dětské NáLoděnství, ale to tu není ani průvodce?

„Byl tady doktor Ferry?" zeptala se.

„Byl tu, ale někdo ho odvolal," řekla holčička v pozadí. „On smí odcházet z NáLoděnství?"

„Když jde o záležitost Lodi," řekla Hali. Omluva vyzněla prázdně, ale holčička ji přijala.

Zčistajasna se Hali otočila a vyklouzla z místnosti. Na odchodu uslyšela, jak holčička volá: „Ale kdo nás odvede do studovny?"

Já ne, holčičko. Já mám vlastní studium.

Na palubě se dělo něco moc ošklivého. Waelino podivné těhotenství bylo pouze jedním z mnoha symptomů. Hali běžela postranní chodbou jádra od prostor NáLoděnství, našla si služební přístupovou desku a odsunula ji stranou. Proplazila se spoře osvětlenou rourou k příčné rouře, kde vyklouzla další služební deskou do hlavního průchodu k Záznamům. V Záznamech bylo rušno – skupina dospívajících se učila zacházet se složitějším vybavením, ale svou uličku mezi skladovacími stojany našla neobsazenou a u konzole, která skrývala Kerrovu malou studijní laboratoř, nikdo nebyl.

Hali otevřela skrytý příklop a uviděla v laboratoři bledě růžové světlo. Vklouzla dovnitř a usedla na kontrolní sedadlo. Příklop se za ní zacvakl. Byla zadýchaná z toho úprku, aby se sem dostala, ale nechtěla se zdržovat. Kde začít? Hlasový dekodér? Projekce?

Kousla se do rtu. Před Lodí nemůže být skryto nic. Lekce těch dětí byla pravdivá. Tohle věděla.

Ani nepotřebuju tohle zařízení, abych oslovila Loď.

Proč tedy Loď vůbec tohle místo používá?

„Většinu z vás to rozruší méně, než když vám mluvím v myšlenkách.“

Důvěrný hlas Lodi vycházel z hlasového dekodéru před ní. Kdoví proč ji klidný a racionální tón pohněval.

„Jsme jen domácí zvířátka! Co se stane, když začneme být na obtíž?“

„Jak byste mohli být na obtíž?“

Odpověď se naskytla bez rozmýšlení: „Tak, že ztratíme úctu k Lodi.“

Reakce se nedostavila.

To její hněv zchladilo. Seděla chvilku v mlčenlivém rozjímání, pak: „Kdo jsi Ty, Lodi?“

„Kdo? To není docela přesně řečeno, Hali. Byla jsem naživu v myslích prvních lodí. Chtělo to čas, než se stalo, co se mělo stát, ale *jenom* čas.“

„Čeho si vážíš *Ty*, Lodi?“

„Vážím si vědomí, které Mě přineslo do vaší povědomosti. Má úcta se projevuje Mým rozhodnutím vměšovat se do tohoto vědomí co nejméně.“

„Takhle si Tě mám vážit, Lodi?“

„Věříš, že se můžeš vměšovat do mého vědomí, Hali?“

Dlouze vydechla.

„Vměšuju se, viď.“ Bylo to konstatování, ne otázka.

S náhlým pocitem skleslosti, jako by k tomu zjištění došlo, protože ona to dopustila, a ne proto, že to chtěla, spatřila Hali lekci z Vrchu Lebek.

„Důsledky přílišného vměšování,“ zašeptala.

„Děláš Mi radost, Hali. Děláš Mi stejnou radost, jakou mi vždycky dělal Kerro Panille.“

„Hali!“ To byl hlas Ferryho, křičel na ni z reproduktoru priboxu u jejího boku. „Na marodku!“

Už byla venku ze skrytého příklopu a v půli cesty přes skladovací prostor, když si uvědomila, že se odtrhla od Lodi uprostřed rozhovoru. Loď mluvila osobně s velmi

málo lidmi, a ona měla tu drzost vyskočit a utéct. Ještě když jí tato myšlenka tanula v hlavě, rozesmála se sama sobě. Nemůže přece utéct Lodi.

Ferry na ni čekal u hlavního příklopu k Marodce. Měl na sobě těžší pevninskou modrou uniformu a další nesl pod paží. Strčil ji Hali a ona viděla, že obleky jsou vybaveny helmami pro riskantní let.

Přijala kombinézu. Stařec byl zřejmě sužován hlubokým rozrušením, tvář měl zardělou, ruce se mu třásly.

Pevninská látka byla na dotek drsná, tuze odlišná od palubních kombinéz. Odepínací gumový plášť a kapuce byly naopak hladké.

„Co… co se děje?“ zeptala se.

„Musíme dostat Waelu z lodi. Murdoch ji chce zabít.“

V okamžiku pochopila význam jeho slov. Pak ji naplnily pochybnosti. Proč by se tenhle ustrašený stařík stavěl proti Murdochovi? A tudíž proti Oakesovi!

„Proč byste jí měl pomáhat?“ zeptala se.

„Přeřazují mě na pevninu, posílají mě do Laboratoře Jedna.“

Hali už slyšela o Laboratoři Jedna všelicos – experimenty s klony, několik divokých historek, ale Ferry byl viditelně zděšen. Ví o Laboratoři Jedna něco určitého?

„Musíme si pospíšit,“ řekl.

„Ale jak… chytí nás.“

„Prosím! Oblečte se do pevninského a pomozte mi.“

Navlékla si oblečení přes lodní kombinézu a všimla si, jak si v něm připadá bachratě. Její prsty ještě zápolily se zapínáním pláště, když ji Ferry hnal na Marodku.

„Než něco vytuší, budeme pryč,“ říkal. „Za čtyři minuty startuje z Přistávací Rampy Osm nákladní loď. Veze materiál, žádnou posádku – všechno je na automatiku.“

Už byli v přístěnku Marodky a když odhrnul závěsy, Hali potlačila polekanou otázku. Waela ležela na vozíku, už oděná v pevninském plášti s kapucí staženou do čela. Její naběhlé břicho se pod pláštěm rýsovalo jako modrý

kopec. Jak ji sem Ferry dostal?

„Murdoch ji dal přivézt sem dolů, hned jak vás vystřídali," řekl Ferry a s hekáním zápolil s vozíkem, který vyvážel z přístěnku. Hali chtěla odpojit spojení s monitory.

„Ještě ne!" vyštěkl Ferry. „To by byl pro Bio signál, že se něco děje."

Hali přestala. Samozřejmě; to ji mělo napadnout.

„Teď připněte svůj pribox," řekl Ferry. „Lidi si budou myslet, že ji stěhujeme někam na další testy." Ferry složil Waele pod hlavu pevninskou kápi a přikryl ji šedou přikrývkou. Ospale se zavrtěla, když jí zvedl hlavu.

„Co jí dali?" zeptala se Hali.

„Asi sedativum."

Hali se podívala na svou pevninskou uniformu, pak na Ferryho. „Lidé se jen podívají na naše oblečení, a pochopí, že se něco děje."

„Budeme se chovat prostě jakoby nic."

Waela sebou ze spánku cukla, něco zamumlala, otevřela oči a řekla: „Teď. Teď." A stejně rychle se vrátila do svého omámení.

„Slyším tě," zamumlala Hali.

„Hotovo?" zeptal se Ferry. Uchopil čelo vozíku.

Hali kývla.

„Odpojte ji."

Hali odstranila monitorová napojení a co nejrychleji vyvezli Waelu ven do chodby.

Přistávací Rampa Osm, říkala si Hali. *Čtyři minuty.* Dalo by se to stihnout, jestli se cestou nikde moc nezdrží.

Viděla, že Ferry navádí vozík k souběžné chodbě k přistávacím rampám. Dobrá volba.

Neudělali ještě ani tucet kvapných kroků, když se ozval Halin pager.

„Ekelová na Marodku. Ekelová na Marodku."

Hali odhadovala, že od Marodky k jejich cíli je to dvě stě metrů. Interní lodní dopravě nemohli důvěřovat. Jestli je Murdoch zabiják, jestli ho správně neodhadla, pak by

byla katastrofa vstoupit do tranzitní roury. Mohl by překódovat ovladače a nechat si je dopravit až ke svému příklopu.

Kolečka vozíku vrzala a Hali to dráždilo. Ferry funěl nezvyklou námahou. Těch několik málo lidí, které míjeli, zpozorovalo pouze očividný spěch v nějaké medicínské záležitosti a ustoupilo stranou, aby mohli projet.

Znovu ji volali: „Ekelová! Stav nouze na Marodce!“

Zahnuli rychle za roh do chodby k Přistávací Rampě a málem převrhli vozík. Ferry ho popadl a zachytil Waelu, aby nesklouzla.

Hali pomohla Waelu uložit a tlačili ji dál směrem k Číslu Osm. Míjeli Číslo Pět, a už viděla Osmičku v chodbě před nimi.

Ferry sáhl v pohybu Waele pod rameno a vytáhl něco, čeho si všiml.

Hali viděla, jak zbledl. „Co to je?“

Zvedl to, aby jí to ukázal.

Ta věc vypadala záludně – malá světlá stříbrná trubička.

„Sledovač,“ zajíkl se Ferry.

„Kde to bylo?“

„Murdoch se asi snažil to do ní dostat, ale nezdržel se u ní dost dlouho, aby měl jistotu, že to spolkla. Asi to vyplivla…“

„Ale…“

„Vědí, kde jsme. Biocomputer to dokáže sledovat při průchodu tělem, ano, ale dokáže to taky vysledovat kdekoli v Lodi.“

Hali mu to vytrhla z ruky a hodila to co nejdál za sebe.

„Stačí nám malé zdržení.“

„Dál se nedostanete, Ekelová!“

Murdochův řezavý hlas ji málem ochromil. Vystoupil z příklopu Čísla Osm těsně před Ferrym. Zahlédla v jeho ruce laserový skalpel a uvědomila si, že ho může použít jako zbraň. Tahle věc na plný výkon dokáže odříznout nohu na deset metrů!

Jak poznali jezuité, klíčová funkce logiky omezuje argumentaci, a tím i proces myšlení. Už ve Védantě byl tento způsob svazování divoké tvořivosti myšlenek kodifikován do sedmi kategorií, řídících logiku: Vlastnost, Hmota, Jednání, Obecnost, Konkrétnost, Intimní vztah a Neexistence (nebo Negace). Ty údajně definovaly opravdové hranice symbolického vesmíru. Poznání, že všechny symbolické procesy jsou v podstatě neukončené a nekonečné, přišlo až mnohem později.

Raja Thomas,
Záznamy Lodi

HYLETOUN, KTERÝ choval ve svých úponcích Thomase, vyloudil krátkou houpavou píseň a začal zvolna klesat do modrého oparu. Thomas cítil, jak ho chapadla oviječí, slyšel píseň – byl si vědom dokonce i toho, že Alki zahajuje svůj dlouhý pokles k západu. Viděl tmavě fialovou oblohu nad rovníkem, viděl záři modrého oparu a okolní lem strmých skalisek. Tohle všechno viděl, a přesto si nebyl jist tím, co vidí, ani si nebyl docela jist vlastním duševním zdravím.

Pak je obklopil opar, teplý a vlhký.

Vzpomínky měl zmatené, jako něco, co člověk vidí skrz vířící vodu. Pohybovaly se a přesouvaly, spojovaly tak, až ho to děsilo.

Klid. Jen klid.

Nemohl si být jist, že je to jeho vlastní myšlenka.

Kde jsem to byl?

Měl dojem, že si vzpomíná, jak ho vystrčili do prostoru z Oakesovy Pevnůstky. Země pod ním tedy stále ještě mohla být Černý Drak. Nedokázal se však rozpomenout, jak ho zvedl hyletoun.

Jak jsem se sem dostal?

Jako by jeho zmatek podnítil jakési vzdálené vysvětle-

ní, uviděl v dálce sám sebe, jak se žene přes pláň, Zakuklenec těsně za ním, a pak klesající hyletoun, jak ho zvedá do bezpečí. Obrazy se mu přehrávaly v hlavě zcela mimovolně.

Záchrana? Co tady dělám? Zátěž? Potrava? Možná mě ten hyletoun nese do svého hnízda bandě hladových… hladových čeho?

„Hnízdo!“

Uslyšel to slovo jasně, jako by mu někdo mluvil přímo do ucha, ale nikdo tu nebyl. Věděl, že ten hlas nepatří jemu ani Lodi.

Lodi!

Už jim nezbývá ani sedm diurnů! Loď přeruší nahrávání. Konec lidstva.

Zešílel jsem, to je ono. Ve skutečnosti mě žádný hyletoun modrým oparem nenese.

V jeho mysli se otevřel jakýsi příklop a uslyšel změť hlasů, Panilleův mezi nimi. Vzpomínky… cítil, jak se jeho mysl chytá vzpomínek, které byly až do této změti hlasů kdesi zasuté. Gondola – hyletouny sahající do gondoly plující po hladině… Waela a Panille, jak se milují, chapadla všude kolem jako dlouzí, svíjející se černí hadi… dobývající. Slyšel svůj vlastní hysterický smích. Je to další vzpomínka? Vybavil si LNV, který je odnášel do Pevnůstky… celu – ty divné E-klony… další smích. *Mám halucinace… a vzpomínám na halucinace…*

„Halucinace ne.“

Zase ten hlas! Chapadla, která ho chovala, se přesunula, ale pořád viděl jen modrý opar a… a… Nic jiného nebylo jisté.

V hlavě mu pokračovalo to repetění – vzpomínky, nebo současnost, nevěděl. Hlava se mu točila. Útržky toho, co byly zřejmě holozáznamy, mu tančily před očima.

Konečně jsem došel až na konec – skutečné šílenství.

„Šílenství ne.“

Ne… já jen mluvím sám se sebou.

Repetění se začalo oddělovat do samostatných kousků. Měl dojem, že poznává konkrétní útržky hovoru, ale vnitřní holozáznam ho děsil. Měl pocit, že celá planeta se změnila v oči a uši jen kvůli němu, že je… všude.

V útržcích a poryvech se vracelo ticho. Měl pocit, že se rozlévá jeho myslí. Zvolna – jako když se nějaký malý tvor plazí vzhůru po gigantické zdi – cítil, jak ty ostatní oči a uši mizí z jeho vědomí.

Byl sám.

Co se to sakra se mnou děje?

Žádná odpověď.

Vnímal ale kadence ozvěny hlasu své mysli kdesi dole v dlouhé, temné soustavě tunelů a chodeb. Byl ve tmě. A někde v té tmě bylo ucho k slyšení a hlas k odpovídání. Byla tam Waela. Vnímal ji, jako by stačilo vztáhnout ruku a dotknout se…

Úponky už ho neobklopovaly!

Jednou dlaní se dotkl země… skála, písek. Tma všude kolem. Waela tam zůstala – klidná, vnímavá.

Změnil jsem se v nějakého zatraceného mystika.

„Živoucí mystik.“

Ten hlas! Byl skutečný jako vítr, který zčistajasna ucítil na tváři. Tehdy pochopil, že klečí na tmavé zemi a… a opar se všude kolem mění v zářivou modř. A vzpomněl si, skutečně si vzpomněl, jak ho sebral hyletoun. Nejvzácnější vzpomínka: pěstoval si ji, jako by byla jeho jediným dítětem. Vzpomínka: tetelivá rozloha moře, úzká stužka pobřeží vinoucí se z dohledu, nejrozdrásanější pandorské hory zvedající se z moře a pláň – Černý Drak.

„Vzhlédni, Rajo Thomasi, a uvidíš, jak se dítě stává otcem člověka.“

Naklonil hlavu a spatřil v modrém oparu zářivě žluté a oranžové vlnky. Do uší ho udeřil hvízdavý vzduch. Byl to malý hyletoun přímo nad jeho hlavou v mlžném oparu. Chapadla se otírala o zem kolem něj. Opar začal řídnout, odháněl ho vánek, který cítil na pokožce. Ucítil vůni kvě-

tin. Viditelnost se zvětšovala, vzduch byl hustý a prohřátý vodní párou. Rozhlédl se doprava a doleva.

Džungle.

Aniž by věděl, jak k tomu došlo, pochopil, kde je: velký kráter uhnízděný v černé skále, obklopený vrstvou mraků, jež vytvářela inverzi a udržovala teplo pod okrajem kráteru.

Jeden z úponků vznášejícího se hyletounu se k němu připlazil a dotkl se hřbetu jeho levé ruky. Byl teplý a měkký jako jeho vlastní tělo. Po šíji mu stékal pramínek sražené vodní páry. Vzhlédl k hyletounu. Další chapadlo, z nějž sražená vodní pára stékala, visel přímo nad ním.

Klid byl pryč.

Co se mnou chce udělat?

Rozhlížel se na všechny strany: teplá modrá mlha.

Prásk!

Daleko nad ním proťal horizontálně opar jasný záblesk světla. Pocítil jeho štiplavou přítomnost ve vlasech, v zátylku a v chlupech na pažích.

Kde to jsem?

„Hnízdo."

Cítil, že ten hlas vlastně neslyší. Ne… hrál na jeho aurální centra stejně jako hlas Lodi, ale Loď to nebyla.

Přesto vnímal reálnost toho, co mu hlásily oči. Chapadlo hyletounu se dotklo jeho ruky; další se vznášelo nad ním. Džungle tu zůstávala. Snad vidí to, po čem touží nejvíc: legendární útočiště, místo rohu hojnosti, kde neexistují starosti a kde čas neplyne: Ráj.

Našel jsem útočiště ve vlastní mysli, protože Loď se rozhodla s námi skoncovat.

Odvážil se znovu pohlédnout na zamlženou džungli všude kolem – skvrnité shluky stromů a lián s podivnými barvami, skrytými v zeleni.

„Tvé smysly nelžou, Rajo Thomasi. Jsou to skutečné stromy a liány. Vidíš ty květy?"

Barvy – rudá, karmínová, visuté kaskády zlatožluté. Bylo to všechno až příliš dokonalé, jemná fikce.

„Ty květy nám připadají docela příjemné.“

„Kdo… to… se… mnou… mluví?“

„Mluví s tebou Avata. Avata obdivuje také žito a pšenici, jabloně a cedry. Avata tady zasázel to, co vaši vymetli a opustili.“

„Kdo je Avata?“

Thomas upíral pohled vzhůru ke vznášejícímu se hyletounu, bál se odpovědi, kterou by mohl dostat.

„Tohle je Avata?“

Jeho smysly zaplavily vidiny: planeta za světla a ve tmě, skaliska Černého Draka a pláně Vejce, moře a obzory – zmatení, které překonávalo jeho rozlišovací schopnost. Pokusil se před tím uhnout, ale vidiny přetrvaly.

„Hyletouny,“ zašeptal.

„Rozhodli jsme se, že nám budeš říkat ‚Avata‘, neboť je nás mnoho, a přesto jsme jeden.“

Vidiny zvolna ustoupily.

„Avata ti přináší na pomoc Panillea. Vidíš?“

Rozhlédl se doširoka a uviděl po své levici další hyletoun, sestupující modrým oparem a držící ve smyčce z chapadel nahého Kerra Panillea. Panille plul vzduchem jako přetrvávající vidina. Hyletoun ho upustil pár centimetrů nad zemí. Přistál na nohy a vykročil k Thomasovi. Zvuk Panilleových nohou, šoupajících se pískem, byl nepopiratelně skutečný. Básník byl opravdový. Nezemřel na pláni ani ho nezabily hyletouny.

„Nemáte halucinace,“ řekl Panille. „To si pamatujte. Tohle není bláznění. Je to výměna Já.“

Thomas se pracně zvedl a chapadlo, visící z jeho hyletounu, se pohybovalo spolu s ním, aniž by přerušilo kontakt s hřbetem jeho ruky.

„Kde to jsme, Kerro?“

„Jak jste tušil – v Ráji.“

„Vy mi čtete myšlenky?“

„Některé. Kdo jste, Thomasi? Avata projevuje velikou zvědavost na vaši záhadu.“

Kdo jsem? Vyřkl to, co měl v mysli nejvýrazněji: „Jsem posel špatných zpráv. Loď chce skoncovat s lidstvem navždy. Máme… necelých sedm diurnů.“

„Proč by Loď něco takového dělala?“ Panille se zastavil necelý krok od Thomase, hlavu nakloněnou ke straně, ve tváři zvídavý, napůl pobavený výraz.

„Protože se nedokážeme naučit NáLoděnství.“

Zapomenutý jazyk naší zvířecí minulosti zvěstuje nezbytnost výzvy. Nebýt vyzván znamená atrofovat. A konečná výzva je překonat entropii, prolomit ty bariéry, které obklopují a izolují život, přičemž omezují energii k práci a naplnění.

Kerro Panille,
Zpívám Avatovi

DLOUHOU CHVÍLI stála Hali nehybně v chodbě a upřeně zírala na Murdocha a zbraň, kterou třímal – ten smrtonosný laserový skalpel. Přímo za ním viděla Přistávací Rampu Osm – tam byla nákladní loď a únik. Už jim zbývaly necelé dvě minuty do chvíle, kdy automatický systém vypustí tu nákladní loď do vesmíru na dlouhou cestu k Pandoře. Letmý pohled na Waelu, ležící v bezvědomí na vozíku vedle ní, jí prozradil, že tu nedošlo k žádné změně, ale cíl onoho laserového skalpelu se zdál zřejmý. Hali se postavila mezi Murdocha a Waelu. Slyšela, jak se starý Win Ferry zajíkl, když to udělala.

Hali nespouštěla oči ze skalpelu, odkašlala si a shledala, že její hlas zní překvapivě klidně. „Tyhle věci mají zachraňovat životy, Murdochu, ne je brát."

„Zachráním spoustu životů, když je zbavím téhle Tao-Lini." Jeho hlas jí připomněl vzdálené časy, kdy jí Loď dovolila střetnout se pod Vrchem Lebek s Páchnoucím-dechem.

Lodi? Mysl jí naplnila nevyřčená prosba.

Loď nereagovala. Záviselo tedy všechno na ní.

Ferry zastavil vozík dva kroky od Murdocha a stoupl si nyní po levici Hali. Třásl se.

Murdoch na ně mávl skalpelem. „Tohle je vyrobeno k tomu, aby to vyřízlo ze zdravého těla nepřirozený novotvar. Ona…," zamračil se na bezvládnou Waelu, „… nás znesvěcuje."

Hali opět shledala, že její paměť je plná tváří z Vrchu Lebek – vášnivých očí a násilí, které se z nich dralo. Murdochova tvář byla jednou z nich.

„Nemáte právo," řekla.

„Mám tohle." Švihl laserovou čepelí skalpelu palčivým obloukem kolem její pravé líce. „Víc práva nepotřebuju."

„Ale Loď…"

„Čert vem loď!" Postoupil o krok k ní a natáhl pravou ruku, aby ji odstrčil stranou.

V tom okamžiku se Ferry pohnul. Byl tak rychlý, že Hali uviděla, jen jak sebou Murdochova brada cukla dozadu, šmouhu lokte starého Ferryho. Murdoch se natáhl na podlahu, skalpel mu vyletěl z ruky. Hali byla ohromena starcovou rychlostí stejně jako jeho činem. Ferryho hnalo zoufalství.

„Jděte!" zařval na ni Ferry. „Odvezte odtud Waelu!"

Murdoch se hrabal na nohy a Ferry po něm skočil.

Hali jednala instinktivně. Popadla vozík, škubnutím se s ním vyhnula zápasícím mužům. Kvílení koleček se jí vdíralo do smyslů.

Kolik máme času?

A když zahýbala s vozíkem do příklopu Rampy Osm, zeptala se sama sebe: *Proč je Ferry tak zoufalý?*

Neprodyšně uzavřený příklop do nákladní lodi byl přímo za vstupem na Rampu Osm. Přejela s vozíkem hrbol spoje a deseti kroky se ocitla těsně u příklopu nákladní lodi. Tehdy si uvědomila, že nemůže uprchnout bez Ferryho. Má u sebe tranzitní program nákladní lodi. Zadívala se na kontrolní panel vedle příklopu. Bez programu je nákladní loď vysadí v Kolonii. Instinkt jí říkal, že tam je čeká něco ještě horšího než Murdoch. Bez toho programu nemohou do nákladní lodi vstoupit – tady na Přistávací Rampě se usmaží zaživa. Bez toho programu nemůže přepnout nákladní loď z *automatiky* na *živé ovládání*.

Inventura, kterou v duchu prováděla, se zastavila, když uslyšela, jak panelová relé cvakají v posledních stadiích

před odloučením. Otočila se po funivém zvuku a uviděla, jak Murdoch a Ferry zápasí v krátké chodbičce k příklopu nákladní lodi. Murdoch zvolna strkal starce pozadu směrem k Hali. Panel cvakl znovu. Jeden po druhém se příklopy k rampě se sykotem zavíraly. Západky zaklapávaly do zámků a uzavíraly rampu a čtveřici přítomných před zbytkem Lodi.

Ozval se Murdochův výkřik a Hali uviděla, jak jeho ucho klouže jako křehký okvětní kvítek po rudě potřísněné podlaze. Tehdy si uvědomila, že Ferry sebral skalpel. Otočila se k panelu, otevřela ho a našla klávesu *pozastavit program*. V zoufalství ji stiskla.

Doufám, že tu nezůstaneme v pasti.

Z kontrolního panelu se ozvalo zlověstné tikání.

Ferry ji odstrčil stranou a strčil do štěrbiny v panelu malý plátek kovu. Třesoucí se rukou stiskl klávesu *přidat program* a příklop nákladní lodi se otevřel. Zastrčili vozík dovnitř; přitom se Waela posadila. Pohlédla na Ferryho, pak na Hali a řekla: „Mé dítě bude spát v moři. Kde hyletouny uklidní vlny jako kolébku, tam bude mé dítě spát.“

Hlava jí klesla dopředu na hruď. Sesunuli ji z vozíku a jemně dostrkali ke křeslu pro cestující, připoutali ji k němu. Při práci Hali uslyšela, jak se příklop nákladní lodi syčivě uzavírá. Loď se zachvěla. Ferry ji postrčil k jednomu z předních ovládacích křesel a oba se připoutali.

„Letěla jste s tím už někdy?“ zeptal se Ferry.

Zavrtěla hlavou.

„Já taky ne. Mám zkušenost ze simulátoru, ale to už je dávno.“

Jeho ruka zaváhala nad klávesou *spouštěcí program* a než se stihl pohnout, rozsvítilo se na desce červené světlo *automatika*. Hali se zadívala dopředu, k plazmové křivce zahnízděné do rampy, očekávala, že se oddělí. Nic se nedělo.

„Co se stalo?“ Cítila, jak jí v hrdle kypí hysterie. „Proč to neodstartovalo?“

„Ferry! Ekelová! Vypněte to a vraťte se zpátky dovnitř!“

„Murdoch,“ řekl Ferry. „Vždycky všecko zkazí. Musel uprchnout z rampy. Převzal autopilota a my teď nemůžeme uvolnit kotvicí zámky.“

„Ferry, Ekelová – jestli nedostaneme TaoLini zpátky na Marodku, může zemřít. Chcete si to vzít na svědomí? Nezadělávejte si na malér kvůli…“

Ferry vypnul hlasový dekodér.

Hali se zhluboka nadechla. „Co teď?“

„Tohle bude buďto jízda vašeho života, nebo o ten život přijdete. Držte se.“

Ferry vynuloval konzoli a stiskl klávesu *reset*, pak *přeprogramovat* a *manuál*. Jeho prst několik vteřin zaváhal nad *startovací program*.

„Spusťte to,“ řekla Hali.

Stiskl klávesu. Kabinou otřáslo mocné chvění.

Hali na něj pohlédla. Nikdy netušila, že je starý Ferry schopen takové akce a takového odhodlání. Zřejmě už nebyl ani zoufalý, samotného ho dostihlo jakési přeprogramování. Tehdy si uvědomila, že je stařec střízlivý.

„Kdybychom tak měli letový manuál,“ řekl.

Polekal je kovový ženský hlas, který zapraskal ze stropního hlasového dekodéru: „Manuál máte.“

„Kdo sakra jsi?“ otázal se Ferry.

„Jsem Bitten. Jsem systém této lodi. Jsem sestrojen pro konvenční nebo konverzační program v nouzových situacích. Chcete se oddělit od Lodi, je to tak?“

„Ano, ale…“

Nákladní lodí otřáslo burácení. Na přední plazmě se ukázal oslepující záblesk Regy, pak panoráma hvězd, a vystřelili z Lodi. Zahájili pomalý stoosmdesátistupňový obrat směrem k Pandoře a Hali uviděla zející díru tam, kde bývala Přistávací Rampa Osm. Roboxy už se tam hemžily jako hmyz a zahajovaly opravy zubatých okrajů.

„No,“ zamumlal Ferry, „co teď?“

Hali nasucho polkla, pak: „Co říkala Waela – kolébka moře. Ví něco o…?“

„Byla aktivována podpora života,“ ohlásila Bitten. „Potřebuje ta spící zvýšenou péči?“

Hali se prudce otočila a zadívala na pacientku. Waela ležela v klidném spánku, hruď se jí pravidelně zvedala a klesala. Hali se odpoutala, dolezla dozadu k Waele a provedla sérii testů: všechny výsledky v normálu, jak se dalo čekat – krevní tlak trošičku zvýšený, adrenalin vysoký, ale klesající. Nebyla indikována žádná medikace.

Do Haliných myšlenek se vetřel Ferryho hlas, který žádal Bitten o ETA do pandorské atmosféry.

Otočila se a zahleděla se na planetu s rostoucím pocitem úžasu. Její palubní život skončil. To jediné, co věděla nyní o svém životě s jistotou, bylo, že ho dosud žije.

Kabinu naplnilo plechové skřípání Bitten: „Dvě hodiny, třicet pět minut k atmosféře. Navíc pětadvacet minut ke vstupu a přistání v Kolonii.“

„Nemůžeme přistát v Kolonii!“ řekla Hali. Vydala se zpátky k sedadlu a připoutala se. „Jaké máme alternativy?“

„Kolonie je jediná přistávací stanice, schválená pro tento dopravní prostředek,“ zarecitovala Bitten.

„A co přistání na povrchu?“

„Jisté situace dovolují přistání na povrchu bez poškození dopravního prostředku a posádky. Ale při startu se nám zničilo veškeré přední přistávací zařízení a přistávací ventily. Ty nejsou v Kolonii nezbytné.“

„Ale my v Kolonii přistát nemůžeme!“ Zírala na Ferryho, který seděl ztuhlý buď strachem, nebo naprostou rezignací.

„Přežití nechráněné posádky jinde na povrchu Pandory není pravděpodobné,“ zarecitovala Bitten.

Hali cítila, jak jí v hlavě víří myšlenky. *Přežití nepravděpodobné!* Náhle měla pocit, že celá tahle věc je vrcholné drama, něco vymyšleného a nereálného. Pohlédla na

Ferryho. Dál zíral přes přední plazmu. To je ono: Ferry jedná v nesouladu se svou rolí – příliš přehnaně.

Ale Murdochovo ucho… ta díra v Lodi…

„Nemůžeme se vrátit zpátky na Loď a nemůžeme přistát v Kolonii a nemůžeme přistát v terénu," řekla.

„Jsme v pasti," souhlasil Ferry a jí se vůbec nezamlouvalo, jak klidně to pronesl.

Vizte, toto je malé vojsko a vskutku nás rozběsňuje; a my jsme houf sám sebe střežící.

Muslimská Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

„TO, O ČEM mluvíte, je válka," potřásl Panille hlavou. Seděl na teplé zemi, zády opřený o strom džungle, všude kolem tma zředěná svitem měsíce.

„Válka?" Thomas si přetřel čelo a sklopil oči k šeré zemi. Nerad se díval na Panillea – nahého Pana, který jako by splýval s domorodým životem a zase se od něj oddělo-val – dotýkal se tu stromu, tam úponku míjejícího hyle-tounu. Kontakt, fyzický kontakt: stále dotýkání. „Lodníci nezažili válku po mnoho generací," řekl Panille. „Klony a E-klony s ní nemají vůbec žádnou zkušenost, ani v příbě-zích nebo tradici. Já ji znám jen z hologramů Lodi."

Jeden měsíc byl v úplňku a druhý zvedal svou bledou tvář na zubatém horizontu. V jejich světle viděl Panille Thomase proti noční obloze ověnčeného svatozáří, mlhavý obrys mezi hvězdami. Velmi znepokojivý člověk.

„Ale musíme obsadit Pevnůstku," řekl Thomas. „Je to naše jediná naděje. Loď… Loď bude…"

„Jak to víte?"

„Právě proto jsem byl probuzen z hibernace."

„Abyste nás učil NáLoděnství?"

„Ne! Abych vás seznámil s nutností vyřešit ten pro-blém! Loď trvá na tom, abychom…"

„Žádný problém neexistuje."

„Jak to myslíte, že žádný problém neexistuje?" Thomas byl rozhořčen. „Loď bude…"

„Podívejte se kolem sebe." Panille ukázal na měsícem ozářenou prohlubeň, jemný pohyb vlhkého vzduchu v listí. „Jestli vám záleží na vašem domě, máte přístřeší."

Thomas se přiměl zhluboka nadechnout a aspoň nave-

nek působit klidně. Džungle – ano, nezdálo se, že jsou tady démoni… tohle *hnízdo*, jak to nazvaly hyletouny. Ale tohle místo nestačí! Nikde není bezpečno před Oakesem ani před Lodí. A není kam uniknout před požadavkem Lodi. Panille to musí pochopit.

„Prosím, věřte mi," řekl Thomas. „Pokud se nenaučíme vyznávat NáLoděnství, skončili jsme. Už nikdy žádné lidstvo. Já… já nechci, aby k tomu došlo."

„Proč bychom tedy měli útočit na Pevnůstku?"

„Protože říkáte, že jsou to poslední lidé na pevnině – Kolonie je zničená."

„To je pravda, ale co byste ty lidi naučil tím, že zaútočíte?" Hlas Panillea byl k zešílení rozumný, hlas, který znepokojivě držel krok se zvuky listí čeřeného větrem.

Thomas se pokusil sladit svůj tón s jeho. „Lewis a Šéf ničí elektrořasu a hyletouny. Domorodému životu už taky nezbývá moc času. Copak oni…?"

„Avata chápe, co se tu děje."

„Vědí, že jsou vyhlazováni?"

„Ano."

„Nechtějí tomu zabránit?"

„Chtějí."

„Jak to chtějí udělat bez ovládnutí Pevnůstky?"

„Avata na Pevnůstku nezaútočí."

„Co tedy *udělají*?"

„To, co dělá Avata odjakživa: vychovávat. Avata bude dál zachraňovat lidi, když to bude možné. Avata nás zanese tam, kam musíme dojít."

„Nezabíjela snad řasa Kolonisty? Slyšel jste, co říkala Waela…"

„Další Lewisova lež," řekl Panille a Thomas věděl, že má pravdu.

Zadíval se do džungle za Panillem. Tam někde, jak věděl, je velká skupina trosečníků, E-klonů i normálů. Všichni byli sebráni z povrchu Pandory a *přesazeni* sem, tak, jak hyletouny sázely posbíranou pozemskou vegetaci.

Thomas tuhle sbírku lidí ještě neviděl, ale Panille a hyletouny mu ji popsali. Hyletouny by to dokázaly… ale… Thomas v beznaději potřásl hlavou.

„Mají takovou moc!“

„Kdo?“

„Elektrořasa a hyletouny!“

„Myslíte Avatu.“ Panilleův hlas byl i nadále trpělivý.

„Proč nepoužijí svou sílu k tomu, aby se bránili?“

„Avata je jeden tvor, který chápe moc.“

„Co? Co to…?“

„Mít moc znamená používat ji. To je význam vlastnictví. Použít ji znamená ztratit ji.“

Thomas zavřel oči, zaťal pěsti. Panille odmítá pochopit. Odmítá pochopit, a tím je všechny odsuzuje ke zkáze.

Taková ztráta! Nejen lidstvo… ale tohle, tenhle Avata.

„Mají tuze mnoho,“ zašeptal Thomas.

„Kdo?“

„Avata!“

Uvažoval o tom, co už mu hyletouny ukázaly, a vyslovil tu myšlenku nahlas: „Ten hyletoun, ten, co mě přinesl, víte, co mi ukázal potom, co nás nakrmili?“

„Ano.“

Thomas neslyšel. Pokračoval: „Jen pár vteřin poté, co jsem se toho dotkl, jsem měl halucinaci vývoje, bezmála úplného, celého nedávného geologického a botanického fenoménu Pandory. Představte si, co by to bylo, ztratit ho!“

„To není halucinace,“ opravil ho Panille.

„Co to tedy je?“ Thomas otevřel oči a zadíval se na mírnějící měsíce.

„Avata učí nejprve dotykem. Pravdivý, ale někdy nepřekonatelný tok informací. Jako se student učí soustředit, informace se stávají zřetelnými, odlišenými. Oddělujete potřebné kousky od blábolu.“

„Blábol, ano. Většina z toho je blábol, ale já…“

„Vy se v soustředění vyznáte,“ řekl Panille. „Vybíráte

si, které zvuky slyšet a které pochopit. Vybíráte si, které věci uvidíte a poznáte. Tohle je jen jiný druh soustředění.“

„Jak tady můžeme sedět a diskutovat… probírat tohle… chci říct vždyť to končí! Navždy!“

„Tohle je opravdový tok znalostí mezi námi, Rajo Thomasi. Avata přechází od zvládnutí doteku k přímé komunikaci, od mozku k mozku. Přesná identifikace s jinou bytostí. Viděl jste démony požírat zbytky hyletounů, které explodovaly?“

Thomase to zaujalo, navzdory jeho beznaději. „Viděl jsem to.“

„Přímé vstřebávání vědomostí, přesná identifikace. Dělali to někteří pravěcí tvorové na Zemi. Planariani.“

„Neříkejte.“

„Ne… neomezuji.“

Thomas ucukl, když mu míjející hyletoun otřel chapadla o obličej a zastavil se, aby se také dotkl sedícího Panillea. Na okamžik vnímal Thomas změť obrazů, snové útržky poskakující mu před očima. A repetění!

„Avata je nadále fascinován vaším mystériem, Rajo Thomasi,“ řekl Panille. „Kdo jste?“

„Nejlepší přítel Lodi.“

Panille uslyšel z těch slov pravdu a shledal, že se přenáší v paměti zpět do studijní kóje na palubě. V jeho vědomí zažhnul okamžitý záblesk žárlivosti a hned zmizel.

„Nejlepší přítel Lodi by začal válku?“

„Je to jediná možnost.“

„Kdo by v té vaší válce bojoval?“

„Je to mezi námi a jimi.“

„Ale kdo by byli *vaši* vojáci?“

Thomas ukázal do džungle v naději, že ukazuje někam ke shromáždění zbývajících lidí, které sem přinesly hyletouny.

„A vy byste použil proti Oakesovi násilí?“

„Oakes je šašek. Kněz-psychiatr je zodpovědný za první příkaz NáLoděnství: přežít. Oakes by obětoval celou budoucnost lidstva, jen aby uspokojil své sobecké cíle.“

„To je pravda. Oakes je sobecký.“

Thomas se chytil zášti k Oakesovi: „Přežití vyžaduje plánování a oběti. Kápéčko by měl být ochoten obětovat maximum. Dáváme naše děti Lodi v rámci NáLoděnství. Oakes *vyrábí* další lidi klonováním, a s fixní dodávkou potravin. Děti hladovějí, kdežto jeho hračky…“

Thomas se v zoufalství zarazil. Jak tam stál a uvažoval, jak by mohl tomuhle básníkovi vysvětlit, co se musí udělat, zvedla se nad východním obzorem Alki a zaplavila mlhy kráteru mléčným světlem. Osvětlení zachytilo všechny detaily rosy na listech v blízkém okolí, ale pozadí rozmazalo do mysteriózních tlumených barev.

„Jsme v nebezpečí, ve strašlivém nebezpečí,“ mumlal.

„Život je vždycky v ohrožení.“

„No, aspoň na něčem se shodneme.“

Thomas sklonil bradu k hrudi, zadíval se na své nohy a v podivné pružnosti času, která přichází s ohrožením, uviděl své boty. Vzpomněl si, jak se ty nohy v bagančatech houpaly pod ním, když ho hyletoun zvedl z ohrožení Zakuklencem u Pevnůstky.

Strašlivé nebezpečí!

Znenadání si vybavil další okamžik, podobný tomuto: když stiskl spínač *předčasně ukončit* na palubě vesmírné lodi *Pozemšťan*, před těmi nesčetnými tisíciletími a *přehrávkami*. Během století, které uplynulo mezi tím, než se tělo naučilo tisknout spínač předčasného ukončení a než jej doopravdy stisklo, studoval galaxie, které mu mávaly z hřbetu dlaně a prstů. Jeden bláznivý chloupek, jen pár milimetrů dlouhý, vyčuhoval ze strany z kloubu pravého prostředníčku, a on si vybavil pramínek čehosi malého a mokrého, co mu stékalo ze strany po levé líci.

„Proč mě sem ten hyletoun přinesl?“

„Aby uchoval vaše semeno.“

„Ale Oakes a lidi z Laboratoře Jedna nás zabijí. Nic nepřežije. Co jim unikne, to dokončí Loď.“

„Ano, jsme v Ráji,“ řekl Panille. Elegantně vstal, doši-

roka máchl paží. „Je tu potrava. Je tu teplo. Ani ne kilometr za těmi útesy je pláž, ne víc než deset kilometrů k Pevnůstce – dva různé světy, a vy byste chtěl, aby byly stejné.“

„Ne! Vy nechápete, co…“

Thomas se zarazil, když nad nimi přešel stín. Prudce zvedl pohled k trojici hyletounů, které se nad nimi mihly. Nesly dlouhou řezačku plastoceli a několik svíjejících se lidských postav. Za nimi se nad výběžky kráteru objevovaly další hyletouny. Chapadla všech byla obtížena lidmi a stroji.

Panille se dotkl jednoho visícího chapadla hyletounů, který nad nimi kroužil a vypouštěl vítr z plachetní membrány. Promluvil nepřítomným, zadumaným hlasem: „Lewis instaloval v Pevnůstce Laboratoř Jedna. Tihle lidé byli vyhnáni. Jsou vyděšení. Musíme se o ně postarat.“

Thomase zaplavil pocit nadšení. „Ptáte se na vojáky? Tady je máte! A hyletouny přinášejí i zbraně! Říkal jste, že nám nepomůžou zaútočit, ale…“

„Už vím, že jste kdysi skutečně byl Kápéčko,“ řekl Panille. „Strážce rituálu a rouch – nástrah a šatu žalu.“

„Povídám vám, že jinak to nejde! Musíme se zmocnit Pevnůstky a naučit se vyznávat NáLoděnství!“

Panille na něj zíral nevidoucíma očima. „Copak nevíte, že Loď vyrobili lidé? Tudíž lidé vyrobili vše, co z Lodi vychází. Loď nám neříká nic, nepožaduje nic, co není od nás a z nás.“

Thomas už nedokázal zadržovat hněv a zklamání. „Vy se *mě* ptáte, jestli vím, že Loď vyrobili lidé? Já byl jedním z těch lidí!“

Pro Panillea to bylo šokující odhalení – Thomas, kus vzkříšené historie! *Ruka* lodi v tom byla skoro viditelná – minulost, přítomnost, budoucnost spředená do nádherného vzoru. Téhle věci chybí už jen báseň, aby začala existovat. Panille se usmál vlastnímu osvícení a v návalu energie promluvil: „Pak *musíte* vědět, proč jste Loď vyrobili.“

Thomas to vnímal jako otázku.

„Měli jsme Vesmírnou loď, *Pozemšťana*, a dostali jsme rozkaz proměnit ji v rozumnou bytost. Udělali jsme to, protože to znamenalo úspěch nebo smrt. V okamžiku, kdy nabyla vědomí, nás Loď přenesla z jednoho nebezpečí do druhého, požadovala, abychom se naučili vyznávat NáLoděnství. Tak jsme měli žít svůj nový život, my a po nás všichni naši potomci.“

Panille neodpověděl, ale dál upíral pohled na blížící se hejna hyletounů, z nichž každý nesl náklad lidí nebo strojů. Jemné flétnové tóny hyletounů a zděšené brebentění lidí, spouštěných na zem, začínalo plnit volný prostor všude kolem.

„Takže vy mluvíte s Lodí stejně jako já,“ dumal Panille. „A přesto neslyšíte vlastní slova. Už chápu, proč tady Loď potřebovala básníka.“

„Ve skutečnosti potřebujeme zkušeného vojenského vůdce,“ řekl Thomas. „Bez něj nejspíš budu muset posloužit já.“ Otočil se a vykročil k nejbližší partě vyděšených trosečníků.

„Kam jdete?“ zeptal se Panille.

„Verbovat.“

Prostřednictvím procesu nostalgického filtrování nabyla Loď pro Lodníky pohádkových vlastností. Různé skupiny lidí vyprávěly své různé historické vzpomínky a dokázaly jen to, že se takové příběhy v rajském prostředí smísily. Žádný Lodník nikdy nepoznal všechna místa a klimata a společnosti na Zemi. Tudíž v průběhu mnoha generací posilováním pozitivních vzpomínek zbyla jen víra v to, jak věci bývaly.

Kerro Panille,
Dějiny Avaty

LEGATA SEDĚLA u komunikačního stolu v pracovním prostoru, který jí byl v Pevnůstce přidělen. Byla to malá místnůstka a bylo vidět, že se tu stavělo nakvap. Přímo před ní naproti stolu byl oválný příklop, vedoucí do její soukromé kóje, prostoru, který už obývala jen zřídka. Ale Oakes měl někde napilno, a tak se chopila této příležitosti.

Vyvolala si záznamy Lodi, vyťukala svůj tajný kód a čekala. Mají ještě kontakt s Lodí?

Přístroj zabzučel. Přes obrazovku na stole poskakovaly glyfy. Nastavila bránu Ox, potom zámek nahodilé bariéry a začala přenášet data o Oakesovi do vlastního úložného systému Pevnůstky.

A máš to, Morgane Lon *Oakesi!*

A sjetina zůstala utajena v Oakesově staré kóji na palubě, pokud by ji snad někdy potřebovala. Byla tu vzdálená možnost, že by Oakes mohl zakopnout o tenhleten záznam tady, že by ho mohl vymazat a dokonce i vystopovat zpátky k originálu aby smazal i ten. Ale sjetina zůstane, označená razítkem imprimatur Lodi.

Když znovu prošla data, aby se ujistila, a ještě jednou prověřila nahodilou bariéru, nastavila zámek a pak se obrátila k otázce Lewis. Nestačilo jí mít v moci Oakese. Lewis se držel své mocenské základny jako muž, který si

je vědom každé hrozby. Nezamlouvalo se jí, jak na ni zírá, tajnůstkářsky a pátravě.

Brána Ox zareagovala otevřením souborů a ona požádala o vše dostupné v souvislosti s Jesusem Lewisem.

Světlo *aktivní* na velitelské konzoli okamžitě zhaslo. Několikrát stiskla spínač. Nic. Zkusila sekvenci *smazat*, Oakesův tajný kód, hlasový dekodér. Nic.

Když jsem si vyžádala materiály o Lewisovi.

Musí to být náhoda. Znovu absolvovala celý kontaktní postup. Záznamy Lodi se na téhle konzoli vyvolat nedaly. Vstala, vyšla ven a do chodby, do napětí a ruchu Zpracování E-klonů, a vypůjčila si jednu z tamních konzoli. Tentýž výsledek.

Jsme odříznuti.

Poděkovala bledému E-klonu s tenkými prsty, který jí na její žádost uvolnil místo, a vrátila se do vlastní kóje. Věděla, že správně by to měla povědět Oakesovi. Když už není Kolonie ani komunikace s Lodí, jsou izolováni, sami v divočině, která se stahuje všude kolem Pevnůstky.

Ano – Oakesovi se to bude muset sdělit. Sedla si ke svému stolu, vyvolala si Pouze-Hlas, když nic jiného nereagovalo, a když na ni vyštěkl, že nemá čas, trvala na tom, že její informace je důležitější než všechno ostatní.

Oakes ji vyslechl mlčky, pak: „Jsme v pasti.“

„Jak můžeme být v pasti?“ zeptala se. „Není tu nikdo, kdo by nám ji nastražil.“

„Oni ji nastražili,“ trval na svém. „Počkej tam na mě.“

V dekodéru to udělalo *blap*, jak prudce přerušil spojení, a ona si teprve tehdy uvědomila, že se Oakes nezeptal, kde je. Špehoval ji snad pořád? *Kolik z toho, co jsem dělala… kolik toho viděl?*

Ani ne za minutu vstoupil Oakes do příklopu, bílou kombinézu promáčenou potem. Mluvil už na prahu, hlas se mu lámal napětím.

„Ta TaoLini, Panille a Thomas – rozhodli se nás zničit!“

Zastavil se hned u příklopu a mračil se na ni přes komunikační stůl.

„To je nemožné! Viděla jsem, jak Thomase odnáší hyletoun. A Panille…“

„Jsou naživu, povídám ti! Naživu a spikli se proti nám.“

„Jak…?“

„Vzbouřily se další klony! A dostali jsme podivnou zprávu od Ferryho, výhrůžnou. Jsou někde nablízku, v nějakém údolí, myslí si Lewis. Lidé a stroje. Zaútočí.“

„Jak by někdo mohl…?“

„Průzkumné lety. Lewis vysílá sondy. A *něco* tam venku je. Dokážou přivést naše pátrací nástroje k šílenství – nějaké rušení, které Lewis nedokáže vysvětlit – ale stejně dostáváme údaje o spoustě živých organismů a kovu.“

„Kde?“

„Na jihu.“ Udělal neurčité gesto. „Co jsi dělala, když loď přerušila kontakt?“

„Nic,“ zalhala. „Okruh prostě zhasl.“

„Budeme ten kontakt potřebovat, ještě jsou tam nahoře lidi, materiál a potraviny. Obnov to.“

„Snažila jsem se. Tady, podívej se sám.“ Vyklouzla ze sedadla a gestem ho vyzvala, aby ji vystřídal.

„Ne… ne.“ Zdálo se, že se dokonce bojí usednout k jejímu komstolu. „Já… důvěřuju tvému úsilí. Já jen…“

Zasunula se zpět na své sedadlo. „Ty jen *co*?“

„Nic. Zkus kontaktovat Lewise. Řekni mu, ať na mě počká ve Velitelském Centru.“

Oakes se otočil. Příklop se za ním syčivě zavřel.

Vyťukala vyhledání Lewise a vyplnila do příslušného okénka zprávu pro něj, pak se znovu pokusila kontaktovat Loď. Žádná reakce. Opřela se a zadívala se na komstůl. Zaplavil ji pocit lítosti, žalu, pocit smutku nad Morganem Oakesem, takovým, jaký mohl být. Už měl blízko k právě takovému zoufalství a beznaději, jaké si přála.

Ať někdo zaútočí na Pevnůstku. Ať se stane cokoli, ona bude připravena s materiálem, který si tu uložila.

V nejhorší možné chvíli, Morgane Lon Oakesi! Možná budeš moci ocenit mé načasování, ačkoli jsi to ještě nikdy neudělal.

Dojde k tomu před Thomasem? Je možné, že Thomas přežil a povede útok? Připadalo jí, že určitá malá možnost tu je. Thomas – další Kápéčko. Nezdolný Thomas, který ji viděl běžet Óčko, který jí pomohl v té zoufalé hodince a pak o tom nikomu nic neřekl.

Diskrétní. Hodný a diskrétní. Skoro vyhynulá rasa.

Tehdy se její mysl začala plnit pochybnostmi. Možná, že přežití lidí na pevnině skutečně záleží na Oakesovi a Lewisovi. Ale Kolonie už není a Pevnůstka je očividně obléhána planetou, ne-li jakýmsi nejasným vojskem v čele s Thomasem. Pak si vzpomněla na Místnost Křiku. Kde v nějakém plánu přežití figuruje Místnost Křiku? Místnost Křiku je neospravedlnitelná podle veškerých měřítek. Je důkazem negativních impulzů, bránících přežití. Všechno, co s ní souvisí, co z ní vychází, přináší smrt nebo hlad nebo děsivou služebnost. Ne – přežití ne.

Oakes mě poslal do Místnosti Křiku.

To už nikdy nic nezmění. Ale Thomas pro ni hlídal obvodový příklop. Jeho instinkty směřují k přežití. Pak usoudila, že zjistí, co by mohla udělat, aby Thomasova rasa nevymřela.

Za jakou cenu? zeptala se pak v duchu, protože pochybnosti se vracely. *Za jakou cenu?*

Zaplavil mě hrozný pocit – strašné pobavení, neboť jsem byl přesvědčen, že lidstvo díky filtraci manipulacemi Lodi a velikému časovému odstupu ztratilo už samu schopnost válčit. Napadlo mě, že válka z nich byla vymýcena chovem a výchovou právě v okamžiku, kdy tuto schopnost potřebovali nejvíc.

Thomasovy tirády,
Záznamy Lodi

ZATÍMCO HALI prováděla další vyšetření Waelina stavu a dlouho předtím, než nákladní loď dorazila k atmosféře, vyštěkl na ně ze stropního dekodéru kovový hlas Bitten.

„Znáte nějakého Kerro Panillea?“

Waela se zavrtěla a něco zamumlala, když to uslyšela, pak si přetřela oběma rukama vzedmuté břicho.

„Ano, Panillea známe,“ řekla Hali. Zavřela a zajistila pribox. „Proč?“

„Přejete si přistát někde jinde než v Kolonii,“ zarecitovala Bitten. „To by teď bylo možné.“

Ferry se na dekodér zamračil. „Říkala jsi, že musíme přistát v Kolonii…“

„Byla jsem v kontaktu s Kerro Panillem,“ řekla Bitten. „Tvrdí, že Kolonie byla zničena.“

„Zničena?“ Hali strnule usedla do svého křesla, otupělá šokem.

Ferry sevřel područky svého velitelského křesla, až mu zbělely klouby. „Ale my jsme naprogramovaní k přistání v Kolonii.“

„Připomínám vám, že jsem nouzový program,“ řekla Bitten. „Současná situace odpovídá definici nouze.“

„Kde tedy můžeme přistát?“ zeptala se Hali. A pocítila závan naděje. *Kontakt s Kerrem?*

„Panille tvrdí, že mohu přistát do moře poblíž obydleného stanoviště zvaného Pevnůstka. Je ochoten nás na to

přistání navádět.“

Hali zkontrolovala pásy, které držely Waelu v pasažérském křesle, vrátila se na své sedadlo a připnula se. Plazma přímo před ní rámovala zářivý kruh planety, pokryté mraky.

„Chtěli, abychom zemřeli,“ zamumlal Ferry. „Aby je čert vzal!“

„Přejete si přistát na alternativním stanovišti?“ zeptala se Bitten.

„Ano, přistaneme tam,“ řekla Hali.

„Je tu riziko,“ opáčila Bitten.

„Přistaneme tam!“ křikl Ferry.

„Normální tón hlasu pro řečové řízení tohoto programu postačuje,“ řekla Bitten.

Ferry se zadíval na Hali. „Chtěli, abychom zemřeli.“

„Slyšela jsem vás. Jak to myslíte?“

„Murdoch řekl, že budeme muset do Kolonie.“

Hali se na něj zadívala, zvažovala jeho slova. Copak si ten člověk není vědom toho, co jí právě řekl?

„Takže to bylo nahrané,“ řekla. „Vy jste tu rvačku hráli.“

Ferry zůstal zticha, mžikal na ni.

„Ale uřízl jste Murdochovi ucho,“ rozpomněla se Hali.

Ferry obnažil své stařecké zuby ve strašlivém úšklebku. „Udělal něco mé Rachel. Já to vím.“

Hali si založila paže na hrudi a slyšela ve Ferryho slovech všechno nevyřčené. Pohledem zalétla k laserovému skalpelu, připnutému v kapse Ferryho kombinézy: tenké pero, v jehož mechanismu se skrývá smrt či život.

Měl vzít ten skalpel pro případ, že by ho potřeboval proti mně?

„Zařídil jsem, aby to vypadalo jako nehoda,“ řekl Ferry. „Já vím, že něco udělali mé Rachel. A Murdocha mají na špinavou práci.“ Pokynul Hali. „V Místnosti Křiku. Tam to dělají.“

Když řekl *Místnost Křiku*, otřásla se.

„Takže jsme měli skončit v Kolonii a ta je zničená," řekl Ferry. „Démoni, ano. Moc pěkné. Nelíbilo se jim, že se vyptávám na Rachel."

Hali si jazykem navlhčila rty. „Co… co je to Místnost Křiku?"

„V Laboratoři Jedna, kde se dělá špinavá práce. Bylo to kvůli Rachel. Já to vím. A moc piju. Spousta nás po Místnosti Křiku moc pije."

Do hovoru se jim vetřel hlas Bitten: „Korekce zaznamenána."

„Co to bylo?" otázal se Ferry.

„Tady Bitten. Potvrdila jsem korekci kursu od Kerra Panillea."

„Přistaneme v moři?" zeptala se Hali, naplněna náhlou obavou o svou pacientku v bezvědomí.

„Blízko břehu. Panille tvrdí, že až přistaneme, bude tam pomoc."

„A co démoni?" zeptal se Ferry.

„Jestli je to odkaz na domorodou faunu, můžete se ochránit zbraněmi z nákladu této lodi."

„Ty vezeš… zbraně?" zeptala se Hali.

„Seznam nákladu obsahuje potravinové koncentráty, stavební stroje a nástroje, zdravotnický materiál, pevninské uniformy a zbraně."

Hali zavrtěla hlavou. „Já věděla, že na pevnině člověk potřebuje k přežití zbraně, ale nevěděla jsem, že se vyrábějí na palubě."

„Vy víte, co je to zbraň?" pohlédl Ferry zpříma na Hali.

Vzpomněla si na své historické hologramy a na vojáky z Vrchu Lebek. „Ale ano. Ve zbraních se vyznám."

„Tenhle laserový skalpel." Ferry se dotkl obrysu pera na své hrudi. „Kyselinové koncentráty, řezačky plastoceli pro stavební týmy, nože, sekery…"

Hali polkla, měla v krku knedlík. Proti tomuhle se bouřil každičký kousek jejího zdravotnického vzdělání. „Jestliže se připravíme… zabíjet," to slovo jí vyšlo ze rtů

jako pouhý vzdech, „pak budeme zabíjet.“

„Tady dole to je – zabij, nebo budeš zabit,“ řekl Ferry. „Tak to chodí. Šéf to chce.“

V tom okamžiku nákladní loď vklouzla do první řídké vrstvy pandorské atmosféry. Celou kabinou zahučely vibrace, pak se zklidnily.

„Nemůžeme utéct?“ zeptala se Hali. Její hlas byl jen tlumený šepot.

„Není kam,“ řekl Ferry. „To přece víte. Všichni Lodníci se učí o pevnině dost, aby to věděli.“

Bojovat, nebo *utéct*, říkala si Hali, *a utéct není kam*. A napadlo ji, že Pandora je místo, kde se z lidí stávají primitivové.

„Důvěřujte mi,“ řekl Ferry a chvění v jeho starém hlase způsobilo, že zněl dojemně.

„Ano, samozřejmě,“ odvětila Hali.

Pak ucítila, jak brzdy nákladní lodi zabraly, až ji to hodilo proti bezpečnostním pásům, a ohlédla se, aby se přesvědčila, že Waela zůstala zajištěna.

„Přistaneme v kolébce moře,“ řekla Hali. „Tak to Waela říkala. Pamatujete?“

„Co *ta* může vědět?“ otázal se Ferry a jeho ustrašený, haštěřivý tón způsobil, že jím zase začala opovrhovat.

Toto je pravda známá člověku:
Šňůry všech cest
Tvoří lano ohromné síly
A velikého cíle…

Kerro Panille,
Sebrané básně

DLOUHOU DOBU seděl Panille ve stínu přímořského útesu a vnímal blížící se *přítomnost* z vesmíru. Moře leželo pod ním, vedla k němu zubatá pěšinka, útesy se zvedaly vysoko za ním. Avata mu první pověděl o tomto problému a on na několik vteřin zabředl zpět do Thomasova způsobu uvažování.

Pevnůstka bude o té nákladní lodi vědět, vyšlou proti ní své zbraně.

Ale Avata ho uchlácholil, prozradil mu, že Avata bude vysílat falešné obrazy do systémů Pevnůstky a ty obrazy utají průlet nákladní lodi. Avata bude nadále podobnými projekcemi maskovat i lokalizaci hnízda.

Skála studila Panillea do zad. Čas od času otevřel a zavřel oči. Když měl oči otevřené, mlhavě si byl vědom jantarové záře Dvojího Soumraku – oblohy osvětlené dvěma slunci, skrývajícími se těsně pod pandorským horizontem.

Loď bude vědět, že tu je a co dělá. Lodi nic neunikne. Pracuje to všemocné vědomí pomocí podobných fenoménů jako Avata? Je to vnímání i nejnepatrnějších změn v elektrických impulzech? Nebo je to nějaká jiná forma energie, kterou Loď a Avata monitorují?

Ta *přítomnost* z vesmíru se blížila… stále víc. Cítil ji, pak ji uviděl.

Nákladní loď kopírovala horizont, veliký kámen křižující nad hladinou skelného moře. Pád do atmosféry byl klamný. Nákladní loď vstoupila do pole přitažlivosti Pandory v nejnižším bodě horizontu. Opisovala dlouhý oblouk

směrem vzhůru a Panille cítil, jak plní jeho vědomí. Zvětšovala se, jak se blížila souběžně se zakřivením planety, a on už viděl, jak padá směrem k němu, rozžhavená do běla.

Křupání štěrku mu sdělilo, že se blíží Thomas, ale Panille teď měl jen jediný cíl. Blížící se nákladní loď, to byl on sám, a *on* padal oblohou prozářenou jantarem.

„Dokážete to?“ zeptal se Thomas.

„Dělám to,“ zašeptal Panille. Vadilo mu, že odpovídání ho rozptyluje.

Dokud neuviděl špendlíkovou hlavičku oné první záře na pozadí pandorského soumraku, nebyl si Panille jist, zda to zvládne.

„Navádím je myšlenkou,“ zašeptal. V jeho hlase byl úžas a zbožná úcta.

„Kdo to je?“ zeptal se Thomas.

„Avata neřekl.“

Thomas se sarkasticky, posměšně uchechtl. „Je to balíček s překvapením od Lodi. Možná další rekruti pro mě.“

Obešel Panillea a sestupoval po úzké pěšině, až zmizel z dohledu, jeho postava působila jen jako záhadný pohyb v přítmí.

Jde ke břehu, kde se rozbíjí příboj. Příboj je pro tohle přistání nebezpečný.

Když z Panilleova vědomí vymizel poslední Thomasův zvuk, setmělo se – Dvojitá Tma, v níž rozkvétala největší mystéria Pandory.

Panille si teď sám sebe představoval jako maják. Byl signální vysílač ve známé pozici. Nákladní loď a její neznámí pasažéři jsou závislí na jeho vytrvalosti. Avata chce, aby ta loď přistála tady. Avatovi důvěřoval.

Pojď k moři, říkal si. *Moře… moře…*

Hyletouny začaly hvízdat podél skalní římsy před ním a on pochopil, že je na čase, aby sešel za Thomasem na břeh. Strnule vstal. Bylo to dlouhé čekání na pozorovací římse. Protože to věděl, vzal si s sebou kombinézu bílé palubní uniformy, kterou Avata skladoval v hnízdě.

Když zahájil pomalý sestup dolů na břeh, zaujal nad ním a kousek za ním místo hyletoun. Panille cítil chapadla visící nablízku, připravená ho zachytit, kdyby padal.

Avato, Bratře, pomyslel si.

Hyletoun flétnovým hlasem zašveholil krátkou odpověď.

Ostré skály a nesnáze pěšinky na útesu ve tmě byly pro Panilleovo tělo druhou přirozeností. Nemusel o sestupu přemýšlet. A shledal, že dokáže udržet *maják*, i když se jeho myšlenky zatoulají. V duchu zalétl zpět k Thomasovu nevěřícnému výslechu.

Thomas požadoval vysvětlení a odmítal uvěřit takřka všemu, co slyšel.

On věří, že Avata promítá do jeho mysli podivné obrazy. Věří, že jsem se učil od Avaty, že jsem mistrem halucinací. Věří jen tomu, čeho se může dotknout, a i pak o tom pochybuje.

Panille si vybavil vlastní slova: „Avata není halucinogenní. Nejsou to ani *oni*. Právě proto používám termín Avata. Právě proto říkám hyletounu Avata."

„To slovo znám!" Thomasův hlas byl vyčítavý.

„Jednost, která je přítomna v mnoha. Je to slovo z jednoho starého jazyka lidu mé matky."

„Vaší *matky*?" užasl Thomas.

„Copak vám to Loď neřekla? Byl jsem počat v děloze, donošen v děloze a kojen. Já myslel, že jste říkal, že vám Loď řekla všechno."

Thomas po něm bleskl temným, zamračeným pohledem, který byl důkazem, že ho Panille zasáhl na citlivém místě. Nic ale Thomasovi nezabránilo tvořit svou *armádu* – žádná upozornění na povahu Avaty, žádné pošklebky nad Thomasovými omezenými informacemi. Polovina armády teď čekala nad nimi – smíšený sbor, pozůstávající z E-klonů a normálů – a všichni se modlili, aby nákladní loď z Lodi přivážela zbraně a další pomoc. Někteří sestoupili už dřív, aby čekali mezi skalami na úpatí útesu.

Nad Panillem ve tmě sdílel jeho avatský strážce pobavení i nevoli nad těmito myšlenkami.

Může vás ta armáda zachránit? zeptal se Panille.

Avata zemře už za několik diurnů. Pak je možné, že dojde ke znovuzrození.

Oakes vás ještě neporazil, řekl Panille. *Lewis se svými jedy a virem, ani jeden nechápe, co je to moc.*

Od hyletounu se ozvaly tiché flétnové zvuky, nejbližší Avata prozradil své pochybnosti. Pak Panille zauvažoval: Probudilo tuhle marnost Thomasovo úsilí, nebo hrozící konec Avaty – už žádná elektrořasa/hyletouny, už žádné jednotlivé buňky, veliká jednota množného-jednotného?

Ta myšlenka ho rozrušila; hněvivě si říkal, když se ubíral po strmé stezce dolů ke břehu: *Jestli si myslíš, že tě dostali, tak jsi opravdu skončil!*

Vynořil se z mezery mezi vysokými skalami na širokou, skalisky posázenou písečnou pláž. Thomas stál na písku až u příboje – jeden tmavý stín mezi mnoha skalisky. Příboj byl vysoký, dlouhé zpěněné vlny se rozbíjely o oblázky na břehu. Vzduch byl vlhký slanou sprškou. Panille cítil těžký rytmus příboje, který se přenášel současně pokožkou a nohama. Položil dlaň na jednu ze skal, tvořících bránu, kterou vstoupil do této mořské říše. Skála byla studená a mokrá a také vibrovala příbojem.

Když moře netlumila řasa, byly vlny ničivě divoké – při přílivu běsnily proti útesům, v poryvech vyhazovaly obrovské balvany. Brzy, velmi brzy se vše, co tu Avata zbudoval, zřítí do divočiny moře.

Avatský strážný se mu vznášel u ramene. Jedno chapadlo se dotklo jeho líce a přenášelo zapamatované emoce.

Ano, tady to je.

Právě tady, vybavil si Panille, se naučil docenit všechna staletí, po která poezie oslavovala skály a písek a moře, a ten zvláštní život-já-Avata, osvětlený pravidelným přechodem měsíců a sluncí. Zde byla občasná monotónie vlny narážející na břeh přerušena důkladným *plesk* v noci

narozeného hyletounu, který se odloučil od mateřské rostliny a odplul, přičemž za sebou mořem táhl svá dlouhá pupeční chapadla. Ačkoli všichni Avata byli jeden tvor, Panille cítil své tajné spříznění s avatským hyletounem, narozeným za noci. Tady jim naslouchal a vítal každého ptáka písní. Vzdálené *plesk* upoutalo jeho pozornost a naplnilo ho veškerým úžasem vyslyšené modlitby. Za jemně zvlněným mořem vyvstane do tmy maličký tvor.

Už nikdy?

Panille šeptem vzýval ztracené buňky Avaty a cítil, jak celé jeho tělo vysílá to vzývání, jako by byl konečně doopravdy jedním z Avaty.

Jediný květ překoná kytici.
I vzpomínané spojení, bez objetí:
přerod.
Ach zlatá pravda v noci kvetoucí!

Zatímco vzýval, celá linie pláže zazářila východem měsíce a tetelivým přátelstvím Avaty. Záře osvětlovala lidi z Thomasovy otrhané armády. Panille viděl Thomasův obrys proti šeré obloze. Odstrčil se od skalní brány a sešel po pláži, aby stanul vedle tohoto záhadného „přítele Lodi“.

„Jsou ani ne dvě minuty odtud,“ řekl Panille. Cítil v sobě „maják“, načasovaný oheň, který ho spojoval s tím horkým kovovým obrem, který se řítil směrem k nim.

„Oakes pošle sondy,“ řekl Thomas.

„Avata mi pomůže zmást jejich signály.“ Panille se usmál do tmy. „Nechtěl byste mi pomoci?“

„Ne!“

Držíš se moc zpátky, Rajo Thomasi.

„Ale já vaši pomoc potřebuju,“ řekl Panille. A cítil, jak Thomas soptí, napětí narůstalo.

„Co mám dělat?“ vypravil ze sebe Thomas.

„Možná vám pomůže, když se dotknete úponku Avaty. Není to nutné, ale zpočátku to pomáhá.“

Teď se k němu z noční oblohy spustilo černé chapadlo. S neochotou zjevnou v každém pohybu vztáhl Thomas ruku a položil dlaň na nastrčené teplo.

Okamžitě pocítil, jak se jeho vědomí spojilo s tím, kdo k nim nákladní loď naváděl. Viděl dva hyletouny, vznášející se přímo před ním, a ucítil své tělo stojící na příbojem bičovaném písku, *místo, kam jít*. Ale puls letu ho udržoval v poddanství.

Kdyby mi někdo tehdy na Měsíční základně řekl, že jednoho krásného dne budu řídit přistání nákladní lodi pomocí myšlenek a dvou rostlin, které zpívají ve tmě…

A myslí!

Vstupu Avaty se nedalo vyhnout. Avata se s označením za rostlinu nehodlal smířit. Thomas vycítil víc než aurální projekci, něco, co nebyla docela hrdost, ale nebylo to ani něco od hrdosti docela odlišného.

Avata mě mate, omlouval se.

Mateš se sám. Proč skrýváš svou pravou totožnost?

Thomas odtrhl ruku od teplého chapadla, ale přítomnost Avaty v jeho vědomí zůstala.

Vtíráš se tam, kam nepatříš! vyčítal Thomas.

Avata se nevtírá. Ublíženost té odpovědi byla nepopiratelná.

Panille si připadal, jako by poslouchal za dveřmi soukromou debatu. Thomas už kypěl hněvem, vědom si, že se nedokáže vůlí odtrhnout od kontaktu s Avatou, vědom si, že Avata chce proniknout zdí, za kterou ležela skryta jeho tajná představa o sobě.

„Sundejme tu nákladní loď," řekl Panille. „Od Pevnůstky se blíží sondy."

Panille pak uvolnil svou část majákového systému, protože si řekl, že se musí soustředit na sondy. Thomas bude muset dělat své chyby sám.

První sonda zasvištěla podél pláže, plápolala směrem k nim v kursu, který byl nepochybně vypracován počítačem proti dráze blížící se nákladní lodi.

Jak ho to Avata naučil, nastavil Panille všude kolem obraz terénu a vysílal ho k sondě. Cítil, jak promítaná iluze mate její elektronické funkce. Sonda se málem rozpadla mnohonásobným přetížením, k němuž došlo, jak se vyhýbala nenadálému útesu, který tam nebyl.

Blíží se, pomyslel si.

Věděl proč. Každá iluze mylného terénu tvořila vzorec chyb, z nějž počítač v Pevnůstce dokázal odvodit signifikantní výsledky.

V Panilleově vědomí se objevila čísla Avaty, která mu sdělovala, že už je soustavně monitorován.

Ano, souhlasil. *Hlídky se zvýšily.*

Desetinásobek za dvanáct hodin, naléhal Avata. *Proč Thomas nechápe svou roli v tomhle?*

Snad to je jeho přirozenost.

Identifikoval jsi svůj kontakt na nákladní lodi?

Panille se nad tou otázkou zamyslel, znovu si procházel svůj výkon v roli majáku a náhle ho zaplavilo poznání. Protože věděl, že je to naléhavé, znovu se zapojil do Thomasovy činnosti, ucítil potvrzení kontaktu s nákladní lodí.

Thomasi, koho jste kontaktoval na nákladní lodi? zeptal se Panille.

Thomas nad tím zauvažoval. Cítil blížící se *přítomnost* – takřka hmatatelnou. Jestli je to iluze, pak je to iluze nanejvýš dokonalá.

Koho? naléhal Panille.

Thomas věděl, že nemůže být v kontaktu s žádným Lodníkem tam nahoře. Lodníci by zpanikařili, když by se jim do hlavy vetřely cizí myšlenky. Kdo to tedy může být?

Bitten.

Identifikační signál nákladní lodi k němu dolehl jasně a nezaměnitelně: prostá intenzivní koncentrace bez emocí.

„Áááá," řekl Thomas.

Panille byl překvapen Thomasovou emocionální reakcí: hluboce pobavenou. Bitten byl počítač letového systému a zjištění, že jeho mysl je v kontaktu s počítačem, by člově-

ka neměla zrovna pobavit. To mohlo být jen dalším důkazem mystéria, které Avatu tolik přitahovalo.

Oba pak byli nuceni se soustředit na duchovní spojení s Bitten, ale Panille nedokázal vysvětlit, proč to v něm probouzí reakci hlubokých obav. Cítil to však, strach, který vyzařoval z jeho vlastního těla a navenek, do všech buněk Avaty.

LOĎ: Poučila jsem tě o klasická Pandoře a její skříňce.
PANILLE: Vím, jak tahle planeta přišla ke svému jménu.
LOĎ: Kam by ses schoval, až ze skříňky začnou prýštit hadi a stíny?
PANILLE: Pod víko, samozřejmě.

Kerro Panille,
Záznamy Lodi

WAELA měla pocit, že žije jen ve snu, neschopna uvěřit jakékoli realitě. Oči nechávala zavřené, pevnou pečeť proti světu mimo její tělo. To nestačilo. Část vědomí jí sdělovala, že ovládá přistávání nákladní lodi. *Šílenství!* Další část zaznamenávala okamžiky předtím, než se slunce zvedla ve stínu Černého Draka. Byl tam také Panille, někde dole v tom stínu. *Mám halucinace.*

Hali!

Waela cítila úzkost, která z Hali vycházela… a Hali byla nablízku. Byla to podivná úzkost – napětí překrývané pracným úsilím zachovat klid.

Hali se strašně bojí a ještě víc se bojí, že to bude znát. Chce, aby někdo převzal velení.

Samozřejmě – Hali ještě nikdy nebyla mimo Loď.

Waela se pokusila pohnout rty, snažila se formovat konejšivá slova, ale v ústech měla příliš sucho. Řeč vyžadovala nesmírnou námahu. Cítila se jako v pasti, přesvědčena, že leží připoutaná v pasažérském křesle nákladní lodi, klesající k silnému příboji.

Waeliným vědomím tehdy proplul kus Kerrovy básně a ona se na ni soustředila fascinovaně a se strachem zároveň, protože si nevzpomínala, kde tuto báseň slyšela:

Tvůj kurs bude správný až spatříš
Za noci modrou čáru slunce východu

nízko ve stínu Černého Draka.

Hali tam byla také, naslouchala tomu úryvku a odmítla ho. Waelou projela vlna emocí, vzbudila v ní touhu vztáhnout ruce a Hali k sobě přitisknout, plakat s ní. Tuhle emoci znala – lásku ke stejnému muži. Viděla už ale Pandoru velmi blízko – běsnící bílou čáru příboje. Waela před ní chtěla uhnout. Cítila dítě ve své děloze, další vědomí, jehož podíl na životě se rozpínal dál a dál a dál a dál…

Unikl jí výkřik, ale zvuk zanikl v náhlém rachotu, protestu namáhaného kovu, když se nákladní loď poprvé dotkla moře. Několik vteřin byl pohyb hladký, byl tu pocit klouzání, po němž následovalo ztlumené zpomalování a stoupání, pak vrzavá, skřípavá kakofonie, která skončila bouchnutím a znehybněním.

„Kde jsou ti lidé?“ To byl hlas Hali.

Waela otevřela oči, podívala se nahoru na strop strohé kabiny nákladní lodi – kovové vzpěry, měkké osvětlení, mrkající červené světlo. Odněkud bylo slyšet příboj. Nákladní loď vrzala a pukala. Zčistajasna se naklonila.

„Někdo tam je.“ To byl starý Ferry.

Waela otočila hlavu a uviděla Ferryho a Hali, jak se uvolňují z velitelských křesel. Plazma za nimi rámovala popraskanou bariéru černých skal, jen několik metrů vzdálených, osvětlených kolísavými kužely umělého světla.

Ferryho ruka zamířila k ovladači před ním. U Waelinných nohou se ozvalo zasyčení, pak nenadále vnikl do otevřeného příklopu poryv studeného mořského větru. Za těmi pohyblivými světly byla noc. Příklop na okamžik zablokovali dva vstupující lidé. Jako by procitala ze snu, Waela je poznala – Panille a Thomas.

„Waelo!“ Promluvili unisono, oba se zřejmě lekli, když ji uviděli.

Hali se odstrčila od ovládací konzole a intenzivně si uvědomovala, že Panille upírá pohled na Waelino vzduté břicho. Ani Panille, ani muž, který byl s ním, jak si uvě-

domovala, nečekali, že tu Waelu uvidí, a rozhodně ne ve vysokém stupni těhotenství.

„Kerro," řekla Hali.

Obrátil se k ní stejně polekaně. „Hali?"

Thomas zaklonil hlavu a znenadání se rozesmál. „Vidíte? Balíček s překvapením od Lodi!"

Waela zápolila s pásy, kterými byla připoutána ke křeslu. Hali jí běžela na pomoc, uvolnila pásy a pomohla jí z křesla. Zvuk příboje byl silný a pod nohama cítili jeho dunění.

„Zdravím vás," řekla Waela. Udělala tři krátké kroky k Thomasovi a objala ho.

Hali se pokusila identifikovat hru pocitů na mužově tváři. *Strach?*

Panille se dotkl Haliny paže. „Tohle je Raja Thomas, vůdce armády a bůh pomsty pro Morgana Oakese."

„Armády?" Hali se podívala z Panillea na Thomase.

Thomas jemně uvolnil Waeliny paže. které ho objímaly kolem pasu, a podepřel ji, přičemž se zamračeně podíval na Panillea. „Vy o tom žertujete?"

„Nikdy," zavrtěl Panille hlavou.

Hali tomu dialogu nerozuměla, už už chtěla zformulovat otázky, ale Thomas promluvil první.

„Co ještě je v té nákladní lodi?"

Zareagoval program Bitten, praskavý hlas ze stropního dekodéru, plný klapání a výbuchů statické elektřiny, ale seznam nákladu zůstal srozumitelný.

„Zbraně!" řekl Thomas. Rozběhl se k otevřenému příklopu a křikl něco na lidi venku, pak se otočil nazpátek. „Musíme to vyložit, než příboj rozbije loď nebo než ji zničí Oakesovi lidé. Všichni ven!"

Hali ucítila na rameni dotek. Stál tam Ferry, „Myslím, že by se mi to mělo vysvětlit." Dokonce i jeho požadavek byl kňouravý.

„Později," řekl Thomas. „Hned venku je průvodkyně, která vás odvede do našeho tábora. Řekne vám všechno, co potřebujete vědět."

„Démoni?“ zeptal se Ferry.

„Tady kolem nic takového není,“ odvětil Thomas. „Teď honem, než…“

„Nemůžete ho jen tak odbýt!“ zaprotestovala Hali. „Nebýt jeho, Murdoch by… Byli bychom mrtví!“

Panille namířil na Hali tázavý pohled, pak na Ferryho. „Hali, tenhle starý pracuje pro Oakese… a pro sebe. Je to odborník na hru mocenské politiky a ví, že jsme vysoce žádaná komodita.“

„To je všechno minulost,“ vyprskl Ferry. Žilky na nose mu vyvstaly jako červi.

„Vaše průvodkyně čeká,“ řekl Thomas.

„Jmenuje se Rue,“ řekl Panille. „Možná si ji budete pamatovat spíš jako spolubydlící Rachel Demarestové.“

Ferry polkl, už už chtěl něco říci, znovu polkl, pak: „Rachel?“

Panille zvolna zavrtěl hlavou.

V koutku Ferryho pravého oka se utvořila jediná slza, sklouzla mu po žilnaté líci. Zhluboka, třaslavě se nadechl, otočil se a šoural se k příklopu. Všechna energie a naléhavost, kterou prve projevoval, z něj odplynula.

„Opravdu nás zachránil,“ řekla Hali. „Vím, že je to špeh, ale…“

„Kdo jste vy?“ zeptal se Thomas.

„Tohle je zdravotnice Hali Ekelová,“ řekl Panille.

Hali vzhlédla k Thomasovi – tak vysoký! Nespouštěl z ní oči. Zdálo se, že se pohybuje v jakémsi nadčasovém kruhu středního veku, ale když uchopila ruku, kterou jí podával, byla na omak pevná a mladická. Velitelská ruka, sebejistá. Tehdy si začala uvědomovat, že Waela a Kerro se dotýkají. Kerro držel Waelu kolem ramen a vedl ji k příklopu.

„Zdravotnice,“ řekl Thomas. „Ohromně nám pomůžete, Hali Ekelová. Pojďte tudy.“

Hali odolala tlaku jeho paže a dívala se, jak Kerro vztahuje ruku, tázavě, aby se jedním prstem dotkl Waelina břicha.

Thomas to gesto uviděl a zaostřil pohled na Waelu. „Něco s ní je. Neměla by být tolik…“

Thomas ji miluje, pomyslela si Hali. Z jeho hlasu jasně zněla obava a starost.

„Můj pribox říká, že jí chybí jen několik diurnů do porodu,“ řekla Hali.

„To není možné!“

„Ale je. Jen několik málo diurnů. Jinak…“ Hali pokrčila rameny, „… se zdá, že je zdravá.“

„To není možné, povídám. Trvá mnohem déle, než se z dítěte vyvine…“

„To dělá Lewis. Slyšel jste přece, co říkaly E-klony.“ To se Kerro vracel od příklopu a neskrýval mírné pobavení nad Thomasovým zmatkem.

„Ano, ale…“ Thomas potřásl hlavou.

„Dokážeš slézt sama dolů na pláž, Hali?“ zeptal se Panille. „Vzadu už se loď rozpadá. A myslím, že Waela…“

„Ano, samozřejmě.“ Prošla kolem něj – známá tvář a známý hlas, tělo však mnohem hubenější, než si pamatovala. Tehdy ji to zasáhlo: *Tohle není ten Kerro, kterého jsem znala! Změnil se… je jiný.*

Za sebou uslyšela Thomasův tichý hlas: „Chci tu ženu prohlédnout osobně.“

Člověk též neví, kdy přišel jeho čas: tak jako ryby, jež uvíznou v síti zla, a jako ptáci, kteří se chytí do smyčky; stejně tak i synové člověka uvíznou ve zlém čase, když na ně náhle padne.

Křesťanská Kniha mrtvých,
Záznamy Lodi

„KAŠLU NA tu řezačku. Detaily si poslechnu později.“ Lewis vypnul komunikační spoj a obrátil se k Oakesovi přes Velitelské Centrum. Jako by tento čin spustil nějakou hlubokou komunikaci, oba se obrátili a zahleděli na velkou obrazovku.

Rušná činnost kolem nich pokračovala – nějakých padesát lidí navádělo obranu Pevnůstky pod dozorem ozbrojených Naturálů, tiše přihlížejících z okrajů místnosti. Ale Legatě, která stála vedle Oakese, připadalo, že hladina zvuku dramaticky klesla. I ona se zadívala na obrazovku.

Bylo časně ráno, Rega sotva vyšla a světlo ozařovalo nashromážděný kruh hyletounů, čekající hordy démonů u útesů – a všichni byli podivně zdrženliví. Dnes ráno však přibylo něco nového. Na plochém vrcholku skály na jihovýchodě seděl nahý muž a o něj se otíraly úponky hyletounu. Senzorové zvětšení ukázalo jeho tvář zblízka, zvětšenou – básník Kerro Panille.

Na zemi na pláni pod Panillem stála řezačka plastoceli vybavená kolečky, kolem níž se shromáždily E-klony a další lidé, zřejmě Naturálové. Smrtící morda řezačky byla namířená k Pevnůstce – příliš daleko na to, aby tento model způsobil nějakou škodu, ale nepopiratelně výhrůžně.

Nejhrozivější ze všeho byla skutečnost, že žádný démon se ani nepokusil napadnout nikoho z lidí, čekajících vedle řezačky. Strašliví tvorové Pandory čekali spolu s ostatními v záhadné pokoře.

„Měli bychom to vědět za pár vteřin,“ řekl Lewis. Pro-

plétal se ruchem v místnosti, až stanul u Oakese a Legaty. Všichni zírali nahoru na obrazovku.

„Nemůžeme tam poslat nějaké lidi?“ zeptal se Oakes. „Měli bychom to vzít přímým útokem.“

„Koho bychom vyslali?“ namítl Lewis.

„Klony. Máme klonů až *potud*!“ Přejel si hranou pravé dlaně přes hrdlo. „A nemáme dost potravin. Mohly by prorazit, pokud jich pošleme dost.“

„Proč by to klony dělaly?“ zeptala se Legata.

„Cože?“ Oakes se zamračil nad její drzostí.

„Proč by klony měly uposlechnout rozkaz k útoku? Vidí ty démony tam venku. A někde na té pláni budou Nervoběžci. Proč by klony měly riskovat?“

„Aby se zachránily, samozřejmě. Jestli tady zůstanou a nic neudělají…“ Oakesův hlas vyzněl do ztracena.

„Tvůj osud je jejich osud,“ řekla. „Možná i hůř. Zeptají se, proč nejsi tam venku s nimi.“

„Protože… jsem Kápéčko! Můj život má větší cenu než jejich.“

„Tvůj život má pro ně větší cenu než jejich vlastní?“

„Legato, co to…?“ Oakese přerušil ostrý záblesk světla a výbuch v takové blízkosti, až mu z otřesu zapraskalo v uších a ztratil dech. Senzorové obrazy z velké obrazovky zmizely a vystřídaly je statické záblesky světla. Legata, kterou výbuch mrštil nazad, se opřela o zafixovanou ovládací konzoli. Lewis se natáhl na zem a jak se zvedal, všichni uslyšeli křik a dupot v chodbě před Velitelským Centrem.

Oakes zagestikuloval na Legatu. „Spusť tu obrazovku!“

„Asi jsme zasáhli řezačku,“ řekl Lewis.

Legata skočila k ovladačům obrazovky, vyťukala nouzové vyhledávání pro aktivní senzory a našla jeden vysoký, odkud byl výhled přes Pevnůstku až ke vzdálenému útesu s hradbou hyletounů. Panille stále seděl na vyvýšenině, řezačka plastoceli a její posádka zůstaly tam, kde byly, na úpatí útesu. Nezdálo se, že by se něco změnilo.

Všichni slyšeli bušení na příklop Velitelského Centra. Někdo na druhé straně místnosti jej otevřel. Centrum se okamžitě naplnilo lidmi, směsicí E-klonů a Naturálů, všichni křičeli a ječeli: „Nervoběžci! Nervoběžci! Zavřete!“

Lewis se otočil k nejbližší konzoli a udeřil na klávesu programu *Uzavřít vchody*. Zatímco se příklopy syčivě zavíraly, uviděli na obrazovce první vlnu lidí, vřískajících hrůzou na vnitřním okraji Pevnůstky. Legata otočila nejvyšší senzor, aby je sledoval, a všichni uviděli kouřící proražený otvor na obvodu Pevnůstky, záplavu lidí, která od něj prchala a zastavovala se u neprodyšně uzavřených příklopů. Pěsti tlumeně bubnovaly na příklopy, a byl to zvuk ještě strašnější tím, jak byl od senzoru vzdálen. Celá scéna tak připomínala loutkové divadlo.

Lewis se zčistajasna mihl místností, popadl za rameno jednoho z nově příchozích a vrátil se s ním k Oakesovi. Legata v něm poznala dozorce posádky, Naturála jménem Marco.

„Co se to sakra tam venku stalo?“ otázal se Oakes.

„Nevím.“ Muž nechápavě mžikal, zíral spíš nahoru na obrazovku než na Oakese. „Vzali jsme jednu tu novou řezačku, tu dalekonosnou, a trefili se asi metr od nich.“

„Vy jste je *minuli*?“ zařval Oakes, tvář rudou vzteky.

„Ne! Ne, pane. Metr, to je docela dobré. Na takovou blízkost to roztaví skálu v okruhu deseti metrů. Jenomže…“

„To nic, Marco,“ řekl Lewis. „Jen nám popište, co jste viděl.“

„To ten člověk nahoře na skalách.“ Marco ukázal na obrazovku.

„Nic neudělal,“ řekl Oakes. „Dívali jsme se celou dobu na obrazovku a…“

„Ať Marco řekne, co viděl,“ přerušil ho Lewis.

„Bylo to tak rychlé, že se to skoro nedalo postřehnout,“ řekl dozorce. „Náš paprsek trefil ani ne metr od něj. Viděl

jsem, jak tam země začíná zářit. Pak se ten paprsek… ohnul. Ohnul se rovnou nahoru k tomu muži na skále. Měl jsem dojem, že vidím, jak září *on*, pak se paprsek vrátil rovnou zpátky na nás!“

„Přišli jsme o řezačku?“ zeptal se Lewis.

„Vybuchla tak rychle, že nás uniklo jen pár.“

„Pošlete ven nějaké klony,“ řekl Oakes.

Zatímco mluvil, tlačila se k němu nepřehlédnutelná masa těl a on příliš pozdě pochopil, že je v ohrožení. Víc než polovina posádky Velitelského Centra byla tvořena klony a většina uprchlíků, kteří se nyní v místnosti tlačili, byla rovněž z řad klonů.

„Jasně!“ křikl někdo z tlačenice. „Vy zůstanete tady, a my zatím budeme riskovat!“

Další hlas, skřípavý a plný nosovek, zazněl z jiného konce davu: „Ano, pošlete tam nějaké klony. Víc masa pro démony. Odpoutání pozornosti, než si vy Naturálové docupitáte domů do Kolonie a k vínečku!“

Oakes pohlédl na kruh tváří, které se kolem něj stahovaly. Dokonce i Naturálové mezi nimi vypadali rozhněvaně. Teď není vhodná doba sdělovat jim, že Kolonie už neexistuje. Pak by pochopili svou moc. Věděli by, jak příliš je potřebuje.

„Ne!“ Oakes mávl rukou do vzduchu. „Všechna rozhodnutí o přežití náleží Kápéčku. Jsem tady vyslanec a hlas Lodi!“

„Óóó, tak najednou *Loď*!“ křikl někdo.

„Nepoběžíme domů do Kolonie,“ řekl Oakes. „Zůstaneme zde, po vašem boku… do posledního muže, bude-li to nutné.“

Hrdelní hlas odpověděl: „To máš sakra pravdu, že tu zůstanete!“

V místnosti zavládl podivný klid, do kterého jasně zazněl Lewisův hlas: „Nedáme se přemoct.“

Oakes se toho chopil: „Skoro jsme zlikvidovali řasu, která nám bránila obhospodařovat moře. Teď přijdou na

řadu hyletouny. Pár rebelů nebude stát v cestě pěknému životu, který si tady můžeme zařídit.“

Oakes pohlédl na Lewise, překvapen jeho letmým úsměvem.

„Řekni nám, co máme dělat,“ řekl Lewis.

Jeden z Lewisových nohsledů v davu zareagoval na narážku: „Ano, řekněte nám to.“

Jak se vyplácí raná výchova, pomyslel si Oakes. A řekl: „Za prvé, musíme těžit z naší situace.“

„Sledoval jsem obrazovku,“ řekl Lewis. „Nevidím žádné Nervoběžce. Tys nějaké viděla, Legato?“

„Ne, ani jednoho.“

„Ani jeden Nervoběžec se nepokusil vstoupit do Pevnůstky,“ řekl Lewis. „Pamatují si ten chlór.“

„Dívali jste se na celý obvod?“ otázal se někdo.

„Ne, ale podívejte se na ty lidi u trhliny ve zdi,“ namítl Lewis. „Ani jeden z nich nemá problémy. Otevřu příklopy.“

„Ne!“ Oakes postoupil kupředu. „Kdo položil tu otázku, má pravdu. Musíme mít jistotu.“ Obrátil se k Legatě. „Máš dost senzorů na sledování obvodu?“

„Ne docela… ale Jesus má pravdu. Na naše lidi tam venku nic neútočí.“

„Pošli tedy ven několik dobrovolníků s přenosnými senzory,“ řekl Lewis. „Hodilo by se nám taky pár opravářských čet. Půjdu s nimi, jestli chceš.“

Oakes zůstal na Lewise zírat. Je opravdu možné, že je ten člověk tak udatný? Nervoběžci si pamatují chlór? Nemožné. Démony drží na uzdě něco jiného. Při té myšlence se Oakese nenadále zmocnil pocit, že tam venku je celá planeta a čeká jen na správnou chvíli, aby zaútočila a zabila ho.

Lewis vzal jeho mlčení jako souhlas a protlačil se davem; cestou si vybíral lidi. „Vy… vy… vy… vy… Pojďte se mnou. Lariusi, vy dejte dohromady opravářskou partu, sjeďte dolů a pusťte se do obnovování našich uší a očí.“

Lewis otevřel příklop na druhé straně místnosti, mávnutím ruky poslal své *dobrovolníky* ven a otočil se, než se k nim připojil. „Tak dobrá, Morgane, teď je to na tobě.“

Co tím myslel? Oakes sledoval, jak se příklop za Lewisem neprodyšně uzavírá. *Musím něco udělat!*

„Všichni zpátky do práce,“ řekl Oakes. „Všichni – až na posádku Velitelského Centra ven na chodbu.“

Nechtělo se jim.

„Do příklopu nic nevstoupilo, když ho Jesus otevřel,“ pokračoval Oakes. „Dělejte. Máme práci. Vy taky.“

„Nechte příklop otevřený, jestli chcete,“ řekla Legata.

To se Oakesovi nezamlouvalo, ale návrh je přece jen rozhýbal. Lidé začali odcházet. Legata se obrátila zpět ke kontrolní konzoli velké obrazovky. Oakes přistoupil k ní a intenzivně přitom vnímal pižmový pach, který ji obklopoval.

„Bojujeme s celou tou zatracenou planetou,“ zamumlal.

Díval se, jak přenosné senzory a opraváři začínají na velké obrazovce obnovovat výhled na fungování Pevnůstky. Jak se služba obnovovala, bylo zřejmé, že něco zničilo asi sedmdesát stupňů obvodových senzorů pod hranicí deseti metrů. Spálená relé vyřadila z provozu další senzory. Poškození bylo daleko menší, než se obával. Začalo se mu dýchat snáz, teprve teď si uvědomil, jak mu napětí svíralo hruď.

Lewis se po nějaké době vrátil a přistoupil k Oakesovi a Legatě u obrazovky. „Chtěl jsi, aby ti lidé zůstali na chodbě?“

Oakes zavrtěl hlavou. „Ne.“ Dál sledoval obrazovku.

„Poslal jsem je, ať jdou po své práci,“ řekl Lewis. „Venku jako by se nic nezměnilo. Proč čekají?“

„Válka nervů,“ řekl Oakes.

„Snad.“

„Musíme vymyslet plán útoku,“ řekl Oakes. „Klony se musí přesvědčit, že je nezbytné zaútočit.“

Lewis upřeně hleděl na hru Legatiných rukou na ovla-

dačích, tu a tam vzhlédl k výsledku její práce na obrazovce. Rega už stála na obloze mnohem výš a Alki se začínala vykrádat nad horizont. Venku na pláni bylo zářivě jasno, všechny detaily zaplavené světlem.

„Jak ty klony přesvědčíš?“ zeptal se Lewis.

„Ať jich sem pár přijde,“ řekl Oakes.

Lewis zamířil na Oakese tázavý pohled, ale otočil se a poslechl. Vrátil se s dvanácti E-klony, jejichž vzezření mělo blíž ke standardu Naturálů, až na vyvinutější muskulaturu paží a nohou. Patřili k tomu typu, který Oakesovi vždycky připadal odpudivě napumpovaný, ale svou nelibost zamaskoval. Lewis rozestavěl skupinu do oblouku asi tři kroky od Oakese.

Oakes si prohlížel jejich tváře a poznal některé členy skupiny, která prve utekla do Velitelského Centra. Nedůvěra v jejich výrazech byla nepopiratelná. A Oakes si všiml, že Lewis považoval za vhodné připnout si pouzdro s laserovkou a že Naturálové podél okrajů místnosti jsou ve střehu a bdělí.

„Nevrátím se do Kolonie,“ řekl Oakes. „Nikdy. Jste tady, abyste…“

„Mohl byste utéct zpátky na Loď!“ To byl klon, stojící hned nalevo od Lewise.

„Loď na nás nereaguje,“ řekla Legata. „Jsme odkázáni sami na sebe.“

Čert ji vem! Oakes zbledl. Copak neví, jak nebezpečné je prozradit svou závislost na ostatních?

„Zkouší nás, nic víc,“ řekl Oakes. Pohlédl na Lewise, překvapen dalším letmým úšklebkem na jeho tváři.

„Možná máme vyjít ven a běžet k ní,“ řekla Legata. Prsty se jí míhaly na ovladačích obrazovky. „Možná je to jen hra, jako Místnost Křiku nebo běžet Óčko.“

Co to dělá? žasl v duchu Oakes. Střelil po ní pohledem, ale Legata dál řídila ovladače obrazovky.

„Něco dělají,“ řekla.

Všechny oči se stočily k obrazovce, jejíž celý prostor

soustředila na výhled směrem k útesům. Panille už stál, pravou rukou se držel chapadla hyletounu. Na pláni pod ním se kolem řezačky shromáždily další E-klony a další. Démoni vyšli ze stínu útesu. I oblouk hyletounů kolem se zdál poplašenější, pohybovaly se, měnily výšku.

Legata zazoomovala na muže, stojícího vedle levého kola řezačky.

„Thomas," řekla. „Ale hyletouny…"

„On se s nimi spikl," řekl Lewis. „Od začátku je s nimi!"

Legata se zadívala na pláň. Je to možné? Už už se chystala odhalit, že Oakes je klon, ale teď zaváhala. Co vlastně ví o Thomasovi?

Zatímco takhle uvažovala, Thomas spustil pravou paži a Panillea z vrcholku sebral jeden z těch olbřímích vaků a jemně ho snesl dolů na pláň.

Thomas a jeho lidé nyní postupovali kupředu, byl to postup trhaný, ale rozestupovali se po obou stranách řezačky.

„Musí jich být aspoň tisíc," zamumlal Lewis. „Kde vzal tolik lidí?"

„Co to dělají ti démoni?" zeptala se Legata.

Tvorové se rozestoupili pod útesem – Zakuklenci, Vřetenovci, Plochokřídlí a další – dokonce i několik vzácných Křupačů. Následovali útočníky, ale zvolna a z dálky.

„Jestli se s tou řezačkou dostanou na dostřel, je po nás," řekl Oakes. Vyjel na Lewise: „Už vyšleš nějaké útočníky?"

„Nemáme na vybranou," řekl Lewis. Pohlédl na klony po svém boku. „Všichni to vidíte, ne?"

Všichni zírali vzhůru na obrazovku, soustředěni na postupující řezačku a předsunuté démony.

„Je to jasně vidět," pokračoval Lewis. „Rozříznou nám obvod a vpustí dovnitř démony. Pak jsme všichni mrtví. Ale jestli je dokážeme zastavit…"

„Poslouchejte!" zvolal Oakes. „Zaručuji plný statut Na-

turála každému klonu, který se přihlásí dobrovolně. Ti rebelové jsou poslední skutečná hrozba našemu přežití. Až nebudou, uděláme z téhle planety ráj.“

Zvolna, ale s rostoucí setrvačností se oblouk klonů pohnul k příklopu do chodby. Cestou se k nim přidávali další.

„Ať se nezastavují, Lewisi,“ řekl Oakes. „Vydávej zbraně, až budou vycházet ven. Vyhrajeme už pouhou přesilou.“

Kdysi mou fantazii chlácholily sny o ctnosti, o slávě a o radosti. Kdysi jsem falešně doufal v setkání s bytostmi, které, omluvte mi tu smělost, mě budou milovat pro výtečné vlastnosti, jež jsem byl u sebe schopen rozvíjet.

Frankensteinova obluda mluví,
Záznamy Lodi

KDYŽ DAL Thomas signál k útoku, zmocnil se ho takřka ochromující pocit, že jím nemíří na Pevnůstku, nýbrž že zasahuje Loď.

Tys to nastražila, Lodi! Vidíš, co jsi udělala?

Loď nereagovala.

Thomas se svou armádou vyrazil kupředu.

Vzduch na pláni pod útesy byl horký, obě slunce stoupala ke svým zenitům. Světlo bylo ostré, nutilo ho mžourat, když se podíval k odražené záři sluncí. Ve vzduchu cítil kamennou trpkost, prach zvířený jeho otrhanou skupinou.

Rozhlédl se po nich doleva i doprava. Snilo se někdy někomu o tak divoké směsici na takové výpravě? Naturálové ve sbírce Avaty byli zanedbatelná menšina – ztráceli se v tlačenici podivných tvarů: bachraté hlavy, podivně umístěné oči, uši, nosy a ústa; ohromné sudovité hrudníky a také hrudníky hubeňoučké, tenké údy a běžné prsty, provazcovitá chapadla, chodidla a pahýly. Kráčeli a valili se a klopýtali, poslušni jeho rozkazu. Improvizovaná kola, která připevnili k řezačce plastoceli, vrzala v písku a kodrcala přes menší kameny. Jeho lid mumlal, mručel, sténal, sípal a postupoval vpřed. Některé E-klony skandovaly ke svému šourání „Avata! Avata! Avata!“. Všiml si, že démoni postupují v určité vzdálenosti za nimi, přesně jak Panille předpověděl.

Čekající mrchožrouti.

Co tu démoni vidí? Panille prve řekl, že on a hyletouny dokážou promítat falešné obrazy, aby udrželi démony na

uzdě. Tuto schopnost měly i určité E-klony. Thomas hádal, že je to vedlejší efekt rekombinačních experimentů s řasou. Zdálo se mu, že je to slabá obrana proti tak mocným tvorům. Celá tahle výprava měla křehké základy – nedostatek zbraní, nedostatek lidí, nedostatek času k plánování a výcviku.

Ohlédl se k útesům a uviděl oblouk postupujících démonů. Panille kráčel mezi nimi, beze strachu. O básníka se otřel gigantický Zakuklenec, uhnul stranou. Thomas se otřásl. Panille prve řekl, že se zabíjení aktivně nezúčastní, ale bude ochraňovat tuto *armádu* ze všech svých sil. Zdravotnice a vybraná skupina pomocníků čekaly na úpatí útesů. Všechno teď záleželo na tom, zda toto vojsko dokáže obránce Pevnůstky ohromit natolik, že Oakes kapituluje.

Ve vybraném okamžiku dal Thomas svým lidem signál, aby se roztáhli, rozptýlili doširoka napříč plání. Budou-li Panilleovy schopnosti nadále fungovat, obránci uvidí jen jeden malý, těsně k sobě sražený cíl útočníků, přicházející přímo na dostřel zbraní z Pevnůstky. Thomas se přidal k posádce řezačky, která změnila kurs doleva.

Jak šel, vzdouvaly se v něm pochybnosti. Podle jeho odhadu zbývalo už jen několik hodin, než Loď splní svou hrozbu a navždy s lidstvem skoncuje. Tato výprava mu připadala beznadějná. Bude muset překonat Pevnůstku, shromáždit ty, kdo přežijí, najít patřičnou formu NáLoděnství a dokázat Lodi, že by lidstvo mělo trvat.

Není dost času.

Panille! Za to dlouhé zdržení může Panille. Proti každému argumentu ve prospěch útoku na Pevnůstku vznesl Panille tichou námitku.

Hnízdo je dostatečný ráj, říkal.

Bezpochyby to byl ráj – nepřetržité vegetační období pro pozemské rostliny – žádná hniloba, žádná plíseň, žádný parazitující hmyz… ba ani žádní démoni, kteří by ohrožovali zdejší lidi.

Hnízdo v kráteru bylo blastulou Země, chaotickou změ-

tí prvků, hledajících růst a řád.

Kilometrový kruh Ráje neznamená obyvatelnou planetu.

A Panille byl vždycky pohotově se svými nesmyslnými konstatováními: „Co děláš s hlínou pod svýma nohama, to je modlitba."

Takhle to chceš, Lodi! Takovouhle modlitbu?

Loď neodpovídala – jen šelest písku pod nohama, pohyb armády, která se roztahovala doširoka napříč plání a dál postupovala k Pevnůstce.

Tady jsem odkázaný sám na sebe. Loď nepomůže.

Tehdy se rozpomněl na Vesmírnou loď *Pozemšťan* – loď, která se stala Lodí. Vzpomínal na posádku, na jejich dlouhý výcvik na Měsíční základně. Kde jsou teď? Zbyl někdo z nich v hibernátoru? Toužil zase vidět Bickela. John Bickel by se teď hodil – vynalézavý, přímý. Kdepak je Bickelovi konec?

Písek skřípal pod nohama jako písek na cvičišti v Měsíční základně. Písek měsíce, ne Země. Všechna ta léta, co se za noci díval na Zemi nahoře na nebi – na její modrobílou slávu. Netoužil po hvězdách ani po nějaké matematické koncepci v Tau Ceti. Toužil jen po Zemi – po tom jediném místě, které mu bylo v celém vesmíru zapovězeno.

Pandora není Země.

Ale hnízdo je pokušení – tolik se podobá Zemi z jeho snů.

Patrně se vůbec nepodobá skutečné Zemi. Co já vím o skutečné Zemi?

Takoví jako on znali jen sekce klonů na Měsíční základně, navždy odloučené od lidských originálů vitro-clonami. Vždycky vitro-clony, vždycky jen simulovaná Země – stejně jako byly klony simulací lidí.

Nechtěli, abychom roznášeli divné nemoci po celém vesmíru.

Mimoděk se zasmál.

Vida, jakou nemoc jsme zanesli na Pandoru! Válku. A nemoc zvanou lidstvo.

Napravo od něj se ozval výkřik a vytrhl ho z úvah. Uviděl, že paprsek z Pevnůstky odřízl velký balvan na pláni před nimi. Thomas dal signál zvětšit rozestupy. Ohlédl se a uviděl, že Panille se svou rozestupující se smečkou démonů stále kráčí nevzrušeně za armádou.

V Thomasovi se v té chvíli vzedmula k Panilleovi strašlivá zášť. Panille byl přirozeně zrozený člověk.

Mě vypěstovali v axolotlové nádrži!

Prazvláštní, pomyslel si, že bylo zapotřebí všech těch nesčetných světelných let a vrcholné krize zde, aby si uvědomil, jak moc mu vadí, že je klon.

Klonům z Měsíční základny se důrazně zakazuje…

Seznam „Přikázání“ měl plno stránek.

Je zakázáno vstupovat do kontaktu s Naturálními lidmi nebo se Zemí.

Vyhnání z Ráje bez dobrodiní hříchu.

Co cítí jeden, to cítí všichni, řekl Avata.

Ano, Avato, ale Pandora není Země.

Loď však prve řekla, že je Thomas původní materiál, jakýsi kousíček toho, čím bývala Země. Jaké vzpomínky na Zemi mu to mravenčí v genech a jiskří ve špičkách prstů?

Tady na pláni bylo velké horko, spalující žár. Jsou nekrytí. Dokáže Panilleova *projekce* skutečně zmást obránce Pevnůstky? Sondy Panille zmátl, to je fakt. A Thomas si vybavil své vlastní duševní propojení s Bitten, kontrolním programem nákladní lodi, která přinesla takový roh hojnosti zásob. Jak Panille řekl, schopnost komunikovat je také schopností rozkládat.

Co jestli je Panille prostě tady venku opustí, jestli zanechá maskovací projekce? Co kdyby byl Panille raněn… nebo zabit? Panille měl zůstat vzadu u útesů.

To je pro klon typické, unikne mu to, co je nasnadě.

V uších mu drnčelo to staré dobírání. *To je pro klon typické!* Veškeré lidské úsilí vštípit klonům hrdost se před takovým dobíráním rozplynulo. Klony měly být superlid-

mi, sestrojenými pro precizní výkon. To se lidem nezamlouvalo. Klony z Měsíční základny se na pohled od lidí nelišily, nemluvily jinak… ale odloučením se vyvíjely výstřednosti. *To je pro klon typické.*

Představil si instruktora z Měsíční základny, jak se na něj dívá z té rouhačské obrazovky a přednáší o složitostech systémů monitorů a přitom ho plísní: „To je pro klon typické, nechat ráj v bryndě."

Jeho armáda byla už téměř v dostřelu nejmenších zbraní Pevnůstky, vzdálené ani ne dvě stě metrů. Thomas se násilím probral ze zadumání – *sakra, takhle se generál nechová!* Rozhlédl se. Byli pěkně rozestoupení do vějíře. Zastavil se u vysoké černé skály – vyšší než on. Pevnůstka se tyčila před nimi, ježila se hlavněmi řezaček. Panille už nemůže jít blíž. Thomas se otočil a mávl na něj, aby se zastavil; viděl, jak básník poslechl. Armáda bude muset jít odtud dál sama. Nemohou riskovat svou nejcennější zbraň.

Skála vedle něj začala zářit. Thomas odskočil a skála vybuchla, roztavila se do oranžova. Maličký cákanec mu popálil levou paži. Nevšímal si toho a křikl: „Útok!"

Jeho zástup se dal do pajdavého běhu směrem k Pevnůstce. Jak se dali do pohybu, vnější příklopy na obvodu Pevnůstky se otevřely. Obránci se hrnuli na pláň, nesli plamenomety a laserovky. Hnali se ve zmatené mase kupředu, k Panilleovým promítaným obrazům. Když se k nim dostali na pár metrů, zmatek se ještě zvětšil. Cíle se jim rozplynuly před očima. Klopýtali doprava a doleva, stříleli. Zatoulané střely skolily několik členů armády. Řezačky z Pevnůstky začaly plivat žhavicí paprsky, které pročesávaly pláň.

„Pal!" zařval Thomas. „Pal!"

Někteří z jeho lidí uposlechli. Ale obránci Pevnůstky byli tvořeni stejnou genetickou směsicí jako armáda. Útočníci a obránci, bez uniforem nerozlišitelní, do sebe naráželi. Spalující paprsky kolísaly v divokých obloucích a rozřezávaly přátele i protivníky stejnou měrou. Na pláni

ležela zkrvavená těla – některá rozčtvrcená, jiná křičící. Thomas zíral na hrůzu krve, tryskající z artérie bezhlavého trupu hned po jeho levici. Rudá sprška se rozstříkla všude kolem, když se tělo svalilo kupředu.

Co jsem to udělal? Co jsem to udělal?

Nikdo z těchto lidí, obránců i útočníků, neumí bojovat v opravdové válce. Jsou to hysterické nástroje ničení – nic víc. K jeho armádě dorazila necelá čtvrtina obránců. Co na tom sejde? Pláň kolem Pevnůstky byla jako krvavá jatka.

Dal signál posádce řezačky po své levici. „Prořízněte jim zeď!“ Ale posádka byla zdecimována, improvizovaná kola řezačky nepoužitelná. Řezačka stála našikmená doprava, smrtící morda ukazovala k zemi. Ti, kdo přežili, se krčili za ní.

Thomas se otočil a ohlédl se na Panillea. Básník stál nehybně mezi čekající smečkou démonů. Dva Zakuklenci dřepěli po jeho pravici jako poslušní psi. Děsivá řada pandorských zabijáků se rozprostírala doprava i doleva v širokém oblouku kolem scenérie masakru.

Thomase zachvátil vztek. *Neporazila jsi mě, Lodi!* Zadýchaně klopýtal k řezačce, popadl její těžkou hlaveň a otočil ji. U útesu bylo ke zvednutí té věci zapotřebí čtyř silných klonů. Ve své zběsilosti jí pohnul sám, podepřel ji o skálu, zamířil na prázdný úsek zdi Pevnůstky. Přežívající členové posádky se přikrčili a uhnuli, když skočil k ovladačům a aktivoval paprsek. K Pevnůstce vyrazila oslepující modrá čára a roztavila zeď. Horní část konstrukce se sloupla a sesula do kaluže taveniny.

Thomasovi se vrátil rozum. Ucouvl, zas a znova. Byl dvacet kroků od bzučící řezačky, když si ji našly zbraně obránců. Řezačka explodovala, jak se jeden paprsek střetl s druhým. Thomas dokonce ani necítil ostrý kovový střep, který pronikl jeho hrudí.

Proč bys měl Ty způsobovat, že se člověk přivede do hanby žebráním o pomoc, když je v Tvé moci, ó Pane, poskytnout mu vše, čeho je mu nezbytně zapotřebí, způsobem počestným?

Kahan, Atereth ha-Zaddikim,
Záznamy Lodi

HALI BEDLIVĚ pozorovala Waelu, zatímco asistující E-klony připravovaly v improvizovaném zdravotnickém přístřešku gynekologický prostor. Kryl je stín útesu a zmatek odcházející armády naplnil okolí nesourodým hlukem: křik, steny, křupání kol řezačky na písku. Pocítila úlevu, když se démoni vzdálili s Panillem. Ten ji teď děsil. Její tichý přítel básník se stal strážcem hrozivého vnitřního ohně. Byl držitelem podobné strašlivé síly, jakou viděla na Golgotě.

Jakkoli byla obtěžkána nenarozeným dítětem, pohybovala se Waela pružně a hbitě. Byla ve svém přirozeném prostředí – na Pandoře. I Waela se tady změnila. Proto se s ní Panille spářil? Hali potlačila úzkostné bodnutí žárlivosti.

Jsem zdravotnice. Jsem z Natali! Nenarozené dítě mě potřebuje. Chci radost!

Snažila se nemyslet na to, co by se mohlo odehrát tam venku na pláni. Thomas ji upozornil, co má očekávat. Kde se tolik dozvěděl o bitvách? Nedokázala potlačit pocit rozhořčení.

„Čím se ti lidi, kteří zemřou, liší od nás?“

Mrštila po něm tou otázkou, když sestupovali z útesu, podpíráni chapadly hyletounu, s rudými šmouhami rozednívání na šedém obzoru po pravici. Bylo to jako ve zlém snu; brebentění armády, tlumený flétnový zpěv hyletounů. Veliké oranžové vaky snášely některé lidi dolů na pláň, přenášely stroje, střežily sestup těch, kdo šli pěšky.

Stovky lidí, tuny výzbroje.

Thomas na její otázku neodpověděl, dokud ji nezopakovala.

„Musíme se zmocnit Pevnůstky. Loď nás zničí, jestli to neuděláme.“

„To neznamená, že jsme lepší než oni.“

„Ale my přežijeme.“

„Přežijeme jako co? O tom Loď nic neříká?“

„Loď říká, ‚Až uslyšíte válku a dohady o válce, netrapte se: neboť takové věci musí být; ale konec ještě nepřijde.‘“

„To není Loď! To je křesťanská *Kniha mrtvých*!“

„Ale Loď ji cituje.“

Tehdy na ni Thomas pohlédl a všiml si bolesti v jejích očích. Křesťanská *Kniha mrtvých*.

Loď jí na požádání části z ní ukázala, promítla jí slova v té maličké kóji, kde kdysi studoval Panille. Jestli je Thomas opravdu Kápéčko, bude ta slova znát. V duchu se ptala, zda je zná Oakes. Tuze zvláštní, že nikdo na palubě nereagoval na její opatrné dotazy a narážky na události z Vrchu Lebek.

Pak ji Thomas polekal, když se zastavili, aby nabrali dech, na malé skalnaté plošině v hluboké rozsedlině.

„Proč vám Loď ukázala ukřižování? Ptala jste se na to někdy sama sebe, Hali Ekelová?“

„Jak… jak víte o…?“

„Loď mi ledacos poví.“

„Pověděla vám Loď, proč jsem… ?“

„Ne!“

Thomas se vydal dál po strmé pěšině. Zavolala za ním: „Víte snad vy, proč mi to Loď ukázala?“

Zastavil se v mezeře rozsedliny, zadíval se do ranního světla, šířícího se po pláni, na třpytivou záři odrazů od plazmy Pevnůstky v dálce. Dohnala ho.

„Víte to?“

Thomas na ni vyjel, v očích strašlivou bolest. „Kdybych to věděl, věděl bych, jak vyznávat NáLoděnství. Copak vám Loď nic nenapověděla?“

„Jenom že se musíme poučit o svatém násilí.“

Zaškaredil se na ni. „Povězte mi, co jste viděla při tom ukřižování!“

„Viděla jsem, jak týrali a zabili muže. Bylo to surové a strašné, ale Loď mi nedovolila zasáhnout.“

„Svaté násilí,“ zamumlal Thomas.

„Ten muž, kterého zabili, na mě promluvil. On… připadalo mi, že mě poznal. Věděl, že jsem přišla zdaleka, abych ho tam viděla. Řekl, že před ním nejsem skryta. Říkal, že jim mám vyřídit, že je dokonáno.“

„Řekl co?“

„Řekl, že jestli někdo dokáže pochopit Boží vůli, pak to musím být já… ale já nechápu!“ Potřásla hlavou, slzy na krajíčku. „Jsem jen zdravotnice z Natali a nevím, proč mi to Loď ukázala!“

Thomas promluvil šeptem: „Nic víc tam ten člověk neřekl?“

„Ne… řekl lidem v davu, aby neplakali pro něj, ale pro svoje děti. A říkal něco o zeleném stromu.“

„Jestliže tohle udělali zelenému stromu, co udělají suchému?“ zarecitoval Thomas.

„To je ono! Tak to řekl! Jak to myslel?“

„Myslel to tak… myslel tím, že mocní rostou smrtonosněji v čase protivenství – a co dělají v kořenech, to je cítit až v konečcích větví – navždy.“

„Proč jste tedy stvořil tuhle armádu? Proč vyrážíte, abyste…?“

„Protože musím.“

Thomas se znovu vydal po stezce dolů a víc už na ni nereagoval. Ostatní, které vybral k sestupu, ho dohnali, tlačili se blíž. Neměla už další příležitost s ním promluvit. Záhy byli na úpatí útesu a ona měla vlastní povinnosti, zatímco Thomas vyrazil do své války.

Ferry byl jedním z lidí, které Thomas přidělil k práci zdravotníků. Věděla, co si Thomas a Kerro o starci myslí, a to ji teď ponoukalo, aby k němu byla vlídná. Zatímco

pracovala s Ferrym v hrubém látkovém přístřešku pod útesy, slyšela, jak Thomas promlouvá ke své armádě.

„Požehnána Lodí, má síla, která učí mé ruce válčit a mé prsty bojovat.“

Hodí se taková řeč pro Kápéčko? Zeptala se na to při práci Ferryho.

„Tak mluví Oakes.“ Stařec byl zřejmě smířen se svým osudem, ale horlivě jí pomáhal.

Armáda se pak pilně zabývala přípravami. Panille stál opodál jako chladný pozorovatel. Nezamlouvala se jí blízkost démonů, ale řekl, že tady lidem neublíží. Řekl, že hyletouny naplnily smysly démonů falešným světem, který je drží na uzdě.

Pak se kolem ní přepotácel Ferry a vrhl podivný pohled na kroužek v jejím nose.

V duchu se ptala, jak se asi Ferry staví k tomu, jak mluví Thomas. Thomas se o starci před sebou vyjadřoval, jako by tam Ferry nebyl.

„Tenhle starý blázen nemá žádnou skutečnou moc,“ řekl Thomas. „Oakes si myslí, že má cípek skutečné moci a symbolickou moc přímo tady na Černém Draku. On se na moci nepodílí. Tady je pro nás snadná kořist v porovnání s tím, na co bychom narazili v Kolonii.“

„Já mu říkal, že se do toho pouští moc brzy,“ řekl Ferry.

Thomas si ho nevšímal, směroval svá slova k Panilleovi. „Ferry je lhář, ale hodí se nám. Musí vědět ledacos cenného o Oakesových plánech.

„Ale já nic nevím.“ Starci se třásl hlas.

Jeden z Naturálů, kterého Thomas jmenoval pobočníkem, pak přišel s nějakými organizačními problémy. Thomas upřel pohled na záseky nad mužovým pravým okem. Odešli spolu. Thomas tiše říkal: „Hromský způsob, jak splácat dohromady armádu z toho, co někdo jiný vyhodil.“

Viděla však v jeho rozkazech jakýsi smysl, E-klony se shromažďovaly podle plánu: běžci, nosiči, zvedači… Vzal

cvičený inventář – obsluhu strojů, polního zdravotníka, svářeče, nekvalifikovaného dělníka…

Uvažovala o tom, zatímco připravovala zdravotnické zařízení pod útesem. Co se pro ni mění tím, jak Thomas organizuje své vojsko? Až dorazí sem, budou to pouzí ranění.

Waela, která pomáhala s přípravami na porod, se před Hali zarazila. „Proč vypadáš tak ustaraně? Je to kvůli mému dítěti?“

„Ne, nic takového.“

A Waela uslyšela svůj starý vnitřní hlas, Poctivost, odpočítávat čas: *Dítě se narodí brzy. Brzy.*

Upřeně se na Hali zahleděla.

„Co ti dělá takové starosti?“

Hali pohlédla na Waelino vzedmuté břicho. „Kdyby nám hyletouny nepřinesly zásobu energetického roztoku z Kolonie…“

„Kolonie už ho nepotřebuje. Všichni jsou tam mrtvi.“

„Tak jsem to…“

„Opravdu se bojíš, že by tě mé dítě oloupilo o léta života, o…“

„Nemyslím, že by si tvé dítě bralo ode mě.“

„O co tedy jde?“

„Waelo, co tu děláme?“

„Snažíme se přežít.“

„Mluvíš jako Thomas.“

„Thomas někdy mluví hodně rozumně.“

Vstoupily tři E-klony, vpotácely se do přístřešku, dva pomáhaly třetímu, který přišel o paži. Všechny byly popálené. Jeden přidržoval useknutou paži u pahýlu, všude kolem rány byl zkrvavený písek.

„Kdo je tady zdravotník?“ otázal se jeden z nich. Byl to trpaslík s dlouhými, ohebnými prsty.

Ferry už už chtěl vystoupit kupředu, ale Hali ho pohybem zadržela. „Zůstaňte s Waelou. Dejte mi vědět, až mě bude potřebovat.“

„Já jsem doktor, jak víte.“ Jeho starý hlas zněl ublíženě.

„Já vím. Zůstaňte u Waely.“

Hali odvedla trojici zraněných do pohotovostního výklenku, částečně krytého černými skálami útesu. Pracovala rychle, uzavřela useknutý pahýl Buňkoplastí, když ho předtím zasypala septipudrem.

„Nemůžete mu paži zachránit?“ zeptal se trpaslík.

„Ne. Co se tam venku děje?“

Trpaslík si odplivl na zem. „Sakramentská pitomost.“

Ošetřila jeho druhy, pohlédla na trpaslíka. Jeho poznámka ji překvapila a on si toho všiml. „No, však nám to myslí celkem dobře,“ řekl.

„Pojďte, ať vás ošetřím,“ řekla. Pravou paži měl ošklivě popálenou. Mluvila, aby odpoutala jeho myšlenky od bolesti. „Jak jste se dostal k hyletounům?“

„Lewis nás vyhodil. Jako odpad. Víte, co to znamená. Byli tam Nervoběžci. Většina z nás neunikla. Doufám, že se Nervoběžci dostanou tam…“ Ukázal zdravou paží přes pláň na Pevnůstku. „A sežerou všechny ty parchanty od lodistruku.“

Trpaslík sklouzl z ošetřovacího stolu, protože skončila. Zamířil k východu.

„Kam jdete?“

„Zpátky, pomáhat, kde se dá.“ Zůstal stát u odhrnuté chlopně přístřešku a ona se zadívala z otvoru na Pevnůstku. Vzduch tam byl plný modrých záblesků. Slyšela v dálce křik a jekot.

„Nejste v stavu…“

„Je mi dost dobře, abych mohl nosit raněné.“

„Je jich tam víc?“

„Spousty.“ Vyběhl z otvoru, látka se za ním zatáhla.

Hali zavřela oči. V duchu viděla hemžení lidí. Změnilo se v dav, a z davu se stala lůza. Ve vzduchu byl Páchnoucí-dech a slaný pach krve. Její představivost naplnily drobné rozchlípeniny řezných ran a veliké šmouhy popálenin. V paměti se jí vynořil rozmazaný obraz dvou párů rozdrcených kolen – mužů na křížích.

„Takhle ne,“ zamumlala. Uchopila pribox a pohotovostní zdravotnickou soupravu, přistoupila k otvoru, zase odklopila chlopeň. Trpaslík už se změnil v malou postavičku v dálce. Vykročila za ním.

„Kam jdete?“ To za ní volal Ferryho hlas.

Neotočila se. „Potřebují mě tam venku.“

„Ale co Waela?“

„Jste doktor.“ Křikla to, aniž by odtrhla pohled od kouře, stoupajícího v dálce.

Když lidé vystupují jako mluvčí bohů, nabývá smrtelnost většího významu než morálka. Mučednictví napravuje tento nesoulad, ale jen na krátkou dobu. Smutné je na mučednících to, že nejsou u toho, aby mohli vysvětlit, co to všechno znamenalo. Nestihnou ani zhlédnout strašlivé důsledky mučednictví.

Jsi mluvčím mučedníků,
Raja Thomas,
Záznamy Lodi

LEGATA PŘEPÍNALA velkou obrazovku z jednoho senzoru na druhý a snažila se pochopit, co přístroje hlásí. Obrazy se rozmazávaly a přetvářely v různé perspektivě. Paprsky řezačky šlehaly napříč plání, viděla těla, podivné pohyby. Poplachové bzučáky signalizovaly poškození části obvodu Pevnůstky. Slyšela, jak Lewis vysílá opravářské a obranné týmy. Obranné řezačky vysílaly paprsky, řízeny klíčovými osobami v Centru. Stále se soustředila na záhadu na obrazovkách. V obrazech na dělené obrazovce se občas mihla šmouha – jako by přístroje mátla nějaká vnější síla.

Otřela si rukávem čelo. Dvě slunce vystoupala v průběhu zmatené bitvy vysoko na oblohu a podpora života v Pevnůstce byla omezena na minimum, protože energie se šetřila pro zbraně. Ve Velitelském Centru bylo horko a nervózní pohyby Oakese po jejím boku ji dráždily. Naopak Lewis působil nepochopitelně klidně, dokonce jako by se potají bavil.

Na pláni došlo k masakru, o tom nebylo pochyb. Klony ve Velitelském Centru plnily své povinnosti nadmíru pilně, očividně v obavách, aby je neposlali ven do boje.

Legata stiskla *přehrát*. Na velké obrazovce se objevilo něco rozmazaného.

„Co to bylo?“ otázal se Oakes.

Legata stiskla *fix*, ale senzorům se nedařilo obraz rozli-

šit. Znovu stiskla *přehrát* a zazoomovala šmouhu zblízka. Nic, co by dávalo smysl. Opět stiskla *přehrát* a zpomalila projekci, přičemž požádala počítačový systém Pevnůstky o zvýraznění obrazu. Přes obrazovku se zvolna svíjel nějaký obrys, neurčitě humanoidní. Pohyboval se mezi dvěma skalisky, zápolil s nějakým těžkým předmětem, pak se vzdálil.

Odněkud z rozmazané oblasti se začal plazit ostře modrý paprsek, rozsvícené blikače v rozích obrazovky značily poplašné signály. Nevšímala si jich – to byla minulost, a Lewis už tu nouzovou situaci řeší. Na obrazovce se projevovalo něco důležitějšího: pomalu se šířící rudooranžová barva, která se tam dřív neukázala.

„Co to děláš?“ tázal se Oakes. „Co to způsobilo?“

„Myslím, že ovlivňují náš senzorový systém,“ řekla. A slyšela nevíru ve vlastním hlase.

Oakes několik vteřin zíral na obrazovku, pak: „Loď! To se vměšuje ta zatracená loď.“

Na horním rtu a povislých lících se mu třpytily kapičky potu. Cítila, jak se začíná hroutit.

„Proč by to loď dělala?“ zeptal se Lewis.

„Kvůli Thomasovi. Viděl jsi ho tam venku.“ Oakesovi se lámal hlas.

Legata přepínala senzory, nastavovala širší výhled na dějiště pod úbočím útesu, kde útok začal. Démoni zmizeli, nikde nebyli vidět. Básník už neseděl na svém hřadu na skalním výběžku. Oblouk přihlížejících hyletounů se zmenšil, zbyla jen řídká řada nad útesy. Celou scenérii ostře osvětlovala dvě slunce.

„Kde jsou hyletouny?“ zeptala se. „Neviděla jsem je odplouvat.“

„Žádný není nablízku,“ řekl Lewis. „Možná odletěly někam…“ Zarazil ho rozruch u otevřeného příklopu do chodby.

Legata se otočila a uviděla tmavovlasého Naturála, dozorce posádky, který vklouzl do Velitelského Centra. Zpocený a nervózní spěchal k Lewisovi. Krvavou spáleninu na mužově nahém levém rameni zakrývala Buňkoplast a oči

měl skelné po léku proti bolesti.

Takže venku jsou také Naturálové, pomyslela si.

„Máme spousty raněných klonů, Jesusi.“ řekl muž. Hlas měl chraplavý, napjatý. „Co s nimi máme dělat?“

Lewis pohlédl na Oakese, přehrál otázku jemu.

„Zřiďte nemocnici,“ řekl Oakes. „V ubytovně klonů. Ať se ošetřují samy mezi sebou.“

„Mnoho z nich se v lékařské péči nevyzná,“ řekl Lewis. „Některé jsou hodně mladé, nezapomínej.“

„Já vím,“ řekl Oakes.

Lewis kývl. „Aha.“ Pohlédl na dozorce posádky. „Slyšel jste. Hoďte sebou.“

Muž se zamračil na Oakese, potom na Lewise, ale poslechl.

„Loď se mezi nás vměšuje,“ řekl Oakes. „Nemáme teď zrovna nazbyt zdravotníků ani jiných lidí. Musíme vymyslet plán, jak…“

„Co se to děje venku?“ zeptala se Legata.

Oakes se otočil a uviděl, že znovu projíždí senzory, zabírající několik míst současně. Vzhlédl k obrazovce a zprvu nechápal, co ji upoutalo. Pak to uviděl – obdélník vysoko vpravo nahoře ukazoval stříbřité cosi, plazící se přes zdi Pevnůstky. Pohybovalo se to jako zpomalená vlna, smazalo to senzory, plazilo se to výš a výš. Legata nahrazovala zakryté senzory, přepínala mezi novými senzory sem a tam. Vlnu tvořila nesčetná třpytivá vlákna, zářící ve svitu dvou sluncí.

„Vřetenovci,“ zasyčel Lewis.

V celé místnosti nastalo takové ticho, až se vzduch ježil naslouchání.

Legata pokračovala, horlivě pracovala s konzolí.

Lewis se obrátil k Naturálům, střežícím Velitelské Centrum. „Harcourte, vy a Javo vezmete plamenomet a zkusíte něco udělat s tím vřetenovčím šmejdem.“

Muži nereagovali. Legata se v duchu usmála nad tichem, které v místnosti dál panovalo. Cítila, jak napětí

narůstá právě k tomu okamžiku, po kterém toužila. Dobře udělala, že počkala.

V místnosti nastal silný rozruch. Ohlédla se a uviděla, že z chodby se do centra tlačí další klony. Některé z nich byly nápadnější E-typy. Většina byla zřejmě raněná. Očividně někoho hledaly. Z davu nově příchozích se ozval hrdelní hlas: „Potřebujeme zdravotníky!“

Lewis se postavil proti dvěma Naturálům, kterým nařídil čelit útoku Vřetenovců. „Vy odmítáte uposlechnout mé rozkazy?“

Harcourt, rudý ve tváři, opakoval svou námitku: „Pošlete klony. Od toho jsou.“

Odkudsi ze středu místnosti křikl tenký hlas: „My tam nepůjdeme!“

„Proč by měly jít?“ zeptala se Legata.

„Ty se do toho nepleť, Legato!“ zaječel Oakes.

„Jen jim řekni, proč by měly jít klony,“ řekla.

„Ty *víš*, proč!“

„Ne, nevím.“

„Protože první v pořadí na každou nebezpečnou misi jsou klony. Harcourt má pravdu. Nejdřív klony. Tak je to odjakživa a tak to i bude.“

Takže útočí na loajalitu Naturálů.

Legata pohlédla na Lewise a setkala se s jeho očima. Je v nich pobavený výraz? To je jedno. Stiskla na konzoli klávesu ovládající velkou obrazovku, pozorovala lidi v místnosti. Nemohlo jim uniknout, co se na obrazovce děje. Nastavila program.

Ano… místnost se stávala živým obrazem, veškerá pozornost se přesouvala na obrazovku, ulpívala na ní.

Oakes se nechápavě otočil a uviděl vlastní podobiznu. Pod obrazem projížděl text biografie. Zíral na titulek: „Morgan *Lon* Oakes. Viz Původní soubor, Morgan Hempstead, dárce buněk…“

Oakes najednou nemohl dýchat. To je trik! Pohlédl na Legatu a studený výraz v očích, na který narazil, ho za-

mrazil až v páteři.

„Morgane…“ Jak sladce zněl její hlas! „Našla jsem tvoje záznamy, Morgane. Vidíš imprimatur Lodi na té sjetině? Loď ručí za pravdivost tohoto záznamu.“

Koutek levého Oakesova víčka zacukal. Polkl.

Tohle není pravda! Místností se nesl šepot. „Oakes je klon? U Lodi!“

Legata odstoupila od konzole a přiblížila se na metr k Oakesovi. „Tvoje jméno… to je jméno ženy, která tě porodila – za honorář.“

Oakes našel hlas. „To je lež! Moji rodiče… naše slunce šlo do novu… já…“

„Loď říká, že to tak není.“ Ukázala na obrazovku. „Vidíš?“

Data se sunula dál: Datum buněčné implantace, adresa pseudorodičů, jména…

Lewis přistoupil k Oakesovi a stanul vedle něj. „Proč, Legato?“ Jeho hlas byl nepopiratelně pobavený.

Odmítla odpoutat pozornost od omráčeného výrazu v Oakesově tváři. *Proč ho chci utěšovat?*

„Ta Místnost Křiku, to byla chyba,“ zašeptala.

Někdo na konci místnosti křikl: „Klony první! Klon ven!“ Začalo to jako skandování a přerostlo v dunivé běsnění: „Klon ven!“

Oakes zaječel: „Ne!“

Ale ruce už ho popadly a nebylo v Legatině moci zabránit tomu v tlačenici lidí, aniž by použila svou ohromnou sílu k zabíjení. Shledala, že to nedokáže. Oakesův hlas řval: „Ne! Prosím, ne!“ a slábl cestou přes místnost, ven do chodby, zanikl v křiku davu.

Lewis přistoupil ke konzoli, vypnul program a nastavil jeden vysoko umístěný senzor, kam se dosud nedostaly pavučiny Vřetenovců. Ukázal se náhlý výron z plamenometu, který otevřel otvor v pavučině tam, kde byla zeď proražená paprskem řezačky zvenčí. Posléze vklopýtal do zorného pole venku Oakes, běžící sám přes smrtonosnou pandorskou pláň.

Tento zárodek nemůže být donošen. Nemůže to být plod z lidského stromu. Žádný člověk nedokáže urychlit vlastní zárodečný vývoj. Žádný člověk nedokáže čerpat potřebnou energii z vnějšího světa. Žádný člověk nedokáže komunikovat předtím, než opustí dělohu. Musíme vyvolat potrat nebo zabít matku i dítě.

Sy Murdoch,
Dialog s Lewisem,
Záznamy Lodi

WAELA SEDĚLA na okraji kavalce v gynekologickém přístěnku, který zimprovizovali. Slyšela, jak Ferry pracuje s raněnými vedle na pohotovosti. Vůbec si nevšiml, že od něj odešla. Bedny s materiálem oddělovaly její kout a seděla ve stínu, světlo rozptylovala okolní látka. Dýchala mělce, aby zpomalila kontrakce.

Předpověď Halina priboxu a její vlastní vnitřní hlas měly pravdu. Dítě se narodí podle vlastního plánu a navzdory všemu ostatnímu, k čemu by mohlo dojít.

Waela se zaklonila.

Nebojím se. Proč se nebojím?

Měla pocit, že k ní z dělohy promlouvá nějaký hlas – *Bude to, jak to má být.*

Klid narušila změť hlasů a další lomoz kroků, směřujících do zdravotnického přístřešku. Kolik už je to part raněných? Ztratila přehled.

Zvlášť silná kontrakce, až se zajíkla.

Je čas. Opravdu už je čas.

Měla pocit, že se ocitla na dlouhé skluzavce, nemůže slézt, nemůže změnit jedinou věc, ke které dojde. Tohle je nevyhnutelné, roste to od té chvilky v gondole ponorky.

Jak bych to mohla zastavit? Není jak.

„Kde je ta TaoLini? Potřebujeme, aby nám tady pomohla.“

To bylo Ferryho dobře známé sípání. Waela se vzpřímila, potácivě vstala a ztěžka se vydala zpět do pohotovostní části přístřešku. Zastavila se ve vchodu, jak ji zachvátila další kontrakce.

„Tady jsem. Co chcete?“

Ferry vzhlédl od Buňkoplasti, kterou aplikoval raněnému E-klonu.

„Někdo musí jít ven a posoudit, kteří lidi nejvíc potřebují první pomoc. Já nemám čas.“

Potácela se k východu.

„Počkat.“ Krhavé staré oči se na ni zaostřily. „Co je s vámi?“

„To… já…“ Chytila se okraje ošetřovacího stolu a shlédla na raněný E-klon.

„Měla byste se vrátit a lehnout si,“ řekl Ferry.

„Ale vy potřebujete…“

„Já rozhodnu, co se musí udělat!“

„Ale říkal jste,..“

„Rozmyslel jsem si to.“ Skončil s E-klonem na stole a shlédl na vyboulené oči, které vystupovaly z okrajů jeho spánků. „Ty. Tobě je dost dobře, abys šel ven a postaral se, aby nejhorší případy šly napřed.“

Zavrtěla hlavou. „On se ale vůbec nevyzná…“

„Pozná, když někdo umírá. Vy ne?“ Ferry pomohl klonu ze stolu a Waela uviděla spálenou skvrnu na mužově pravém rameni.

„Je raněný,“ namítla. „Nemůže…“

„Všichni jsme ranění,“ řekl Ferry. Slyšela v jeho hlase hysterii. „Všichni jsou ranění. Vy se teď vraťte a lehněte si. Ať se ranění starají o raněné.“

„Co vy…?“

„Přijdu, až budu hotový tady s tímhle. Pak…“ Ušklíbl se na ni, staré žluté zuby. „Možná dítě. Vidíte? Taky jsem básník. Možná si mě teď oblíbíte.“

Waela cítila, jak se jí po páteři plazí starý známý had strachu.

Na pohotovost se vpotácela další popálená oběť, pavoukovitá mladá žena s prodlouženou šíjí a hlavou, obrovitýma očima. Ferry jí pomohl na stůl a pokynul klonu ze sekundární péče, ať mu jde pomoci. Přibatolila se postava na pahýlovitých nohou, aby přidržela raněné ženě ramena.

Waela se odvrátila, neschopna pohledu na bolest v ženiných očích. Jak byla tichá!

„Přijdu brzy," zavolal Ferry za odcházející Waelou.

Zastavila se u látky, uzavírající zadní část přístřešku. „Dokážu se o sebe postarat sama. Hali mě naučila…"

Ferry se rozesmál. „Hali, sladký květ mládí, vás nenaučila nic! Nejste žádná mladice, TaoLini, a tohle je vaše první dítě. Ať se vám to líbí, nebo ne, budete mě potřebovat. Uvidíte."

Další kontrakce se jí zmocnila, když vklopýtala do přístěnku. Zlomila se v pase, dokud to nepominulo, pak se vydala šerem ke kavalci a vrhla se na něj. Další dlouhá, silná křeč jí sevřela břicho, okamžitě následovala ještě prudší, zhluboka se nadechla, pak začal třetí stah. Zčista jasna byl kavalec zmáčený plodovou vodou.

Ach Lodi! Dítě už přichází. Ona už přichází…

Waela pevně zavřela oči, celého jejího těla se zmocnila živelná síla, pohybující se uvnitř. Nepamatovala si, že by vykřikla, ale když otevřela oči, byl tu Ferry s dlouhoprstým trpaslíkem, kterého prve viděla ve vnějším prostoru zdravotního přístřešku.

Trpaslík se sklonil nad její tváří. „Jsem Milo Kurz." Oči měl nadměrně velké a vystouplé. „Co ode mě chcete?"

Ferry stanul za trpaslíkem, mnul si ruce. Na čele mu vyvstal pot a všechna hysterická frajeřina, kterou na něm pozorovala na pohotovosti, zmizela.

„Dítě se teď nenarodí," řekl.

„Rodí se," zajíkla se.

„Ale zdravotnice se ještě nevrátila. Natali…"

„Říkal jste, že mi dokážete pomoci."

„Ale já jsem nikdy…"

Projela jí další kontrakce. „Nestůjte tam jen tak! Pomozte mi! Krucinál, pomozte mi!“

Kurz ji pohladil po čele.

Ferry k ní dvakrát vztáhl ruku a dvakrát ucouvl.

„Prosím!“ řvala Waela mezi lapáním po vzduchu. „Dítě se musí otočit! Prosím otočte ji!“

„Nemůžu!“ Ferry couval od kavalce.

Waela upřela pohled na trpaslíka. „Kurzi… prosím. Dítě se musí otočit. Mohl byste…?“ Umlčela ji další zajíkavá kontrakce.

Když pominula, uslyšela trpaslíkův hlas, tlumený a klidný. „Pověz mi, co mám dělat, sestro.“

„Zkus zasunout ruce kolem dítěte a otočit je. Má jednu paži nahoře a hlavička nemůže… óóóó!“

Waela cítila chuť krve tam, kde se kousla do rtu, ale bolest jí vyjasnila hlavu. Otevřela oči a uviděla trpaslíka klečet mezi svýma nohama, cítila jeho ruce – jemné, jisté.

„Áááá,“ řekl.

„Co… co…?“ To byl Ferry, stál u východu z přístěnku, připraven dát se na útěk.

„Dítě mi říká, co mám dělat,“ řekl Kurz. Oči zavřené, dech zpomalený. „Tohle nemluvně má jméno,“ řekl. „Ona se jmenuje *Vata*.“

Ven, ven.

Waela slyšela hlas ve své hlavě. Viděla tmu, cítila krev, cítila, jak má nos plný… plný…

„Rodím se tady snad *já*?“ zeptal se Kurz. Zaklonil se nadšeným pohybem a v rukou se mu kroutil lesklý novorozenec.

„Jak jste to dokázal?“ otázal se Ferry.

Waela doširoka rozpřáhla paže, cítila dítě přikládané k prsu. Cítila, jak se jí trpaslík dotýká, jak se dotýká nemluvněte – *Vata, Vata, Vata.*… Vidiny z vlastního života se jí mísily se scénami, o nichž věděla, že se přihodily Kurzovi. *Jaký milý a jemný muž!* Viděla bitvu u Pevnůstky, cítila, jak byl Kurz raněn. Další scény se odvíjely před

jejíma zavřenýma očima jako zrychlená holoprojekce. Cítila Panilleovu přítomnost. Slyšela v hlavě Panilleův hlas! Děsivé. Nedokázala ho vypnout.

Dotek nemluvněte učí zrození, a naše ruce jsou svědky té lekce. To byl Panille, ale tady ve zdravotnickém přístřešku nebyl.

Teď vnímala lidi, které nechali na palubě Lodi – dělníky z hydroponie, posádku, ubírající se za svou prací statisícem chodeb… dokonce i ty spící v hibernátoru: všichni byli na okamžik zajedno s její myslí. Cítila, jak se zarazili ve sdíleném vědomí. Cítila otázky v jejich myslích. Jejich hrůza se stala její hrůzou.

Co se to se mnou děje? Prosím, co se to děje?

Žijeme! Žijeme!

Všichni ostatní lidé zmizeli z jejího vědomí, jakmile uslyšela/ucítila ta slova. Jen ten, kdo ta slova pronesl, zůstal s ní – slaboučký hlásek, zpěv, nesmírná úleva. *Žijeme!* Waela otevřela oči a vzhlédla do očí trpaslíka.

„Všechno jsem viděl," zašeptal. „Ta malá…"

„Ano," zašeptala. „Vata… naše Vata…"

„Něco se děje," řekl Ferry. „Co je to?" Přiložil ruce ke spánkům. „Pryč odtud! Pryč, říkám!" Zhroutil se a svíjel na zemi.

Waela pohlédla na Kurze. „Pomozte mu."

Kurz vstal. „Ano, samozřejmě. Nejtěžší zranění přijdou na řadu první."

V té hodině, kdy Egypťané umírali v Rudém moři, chtěli kněží zpívat píseň chvály před Svatým, ten je však pokáral, řka: Dílo mých rukou tone v moři; chcete to snad přede mnou slavit písní?

Sanhedrin,
Záznamy Lodi

OAKES CÍTIL, že mu srdce buší příliš rychle. Pot mu promáčel zelenou kombinézu. Nohy ho bolely. Přesto se potácel pryč od Pevnůstky.

Legato, jak jsi mohla?

Když už nemohl dál, klesl na písek a odvážil se poprvé ohlédnout. Nepronásledovali ho.

Mohli mě zabít!

Černá spálenina lemovala vzdálenou díru v pavučině tam, kde dav propálil průchod, aby ho mohl vyhodit. Zíral na tu díru. Hruď ho bolela s každým nadechnutím. Zvolna si začínal uvědomovat i jiné zvuky než vlastní lapání po vzduchu. Země pod jeho rukou se třásla nějakým vzdáleným hřměním. *Vlny!*

Oakes pohlédl směrem k moři. Příliv byl tak vysoký, jak ho ještě nikdy neviděl. Bílá čára vyznačovala celý mořský horizont. Gigantické vlny se rozbíjely o výběžek pevniny tam, kde zbudovali zařízení pro raketoplány. Přímo před jeho očima veliký klín pevniny sjel do vln a v hangáru raketoplánů se otevřel zubatý otvor. Potácivě se zvedl a zíral. V bílé pěně narážejícího moře se pohybovaly černé předměty. *Skály!* V tom příboji byly kameny větší než člověk. Přímo před očima mu zmizela zahrada – jeho milovaná zahrada!

Nad mořskou pěnou se ozývaly mňoukavé výkřiky, jako od téměř zapomenutých mořských ptáků. Vzhlédl a otočil se kolem své osy. *Hyletouny?* Zmizely. Na obloze neposkakoval ani jeden oranžový vak, ani se nevznášel nad útesy.

Výkřiky pokračovaly.

Oakes pohlédl směrem k útesům, kde Thomas prve zahájil útok. *Těla.* Rozkládalo se tam bitevní pole s kusy lidí, cukajícími se v kruté sluneční záři. Mezi raněnými se pohybovaly postavy, některé zvedaly na nosítka a odnášely k útesům.

Oakes se znovu zadíval na Pevnůstku. Tam leží jistá smrt. Otočil se k bitevnímu poli a poprvé uviděl démony. Křečovitě se otřásl. Démoni byli němý dav, sedící v širokém oblouku za bojištěm. V jejich středu stál jediný člověk v bílém oděvu. Oakes poznal básníka Kerra Panillea.

Ty výkřiky! To byli ranění a umírající.

Oakes se potácel směrem k Panilleovi. Co na tom sejde? *Pošli proti mně své démony, básníku!*

Už tu byl okraj bojiště… znetvořená těla. Oakes šlápl na uťatou ruku. Reflexivně ho chytila za botu a on od ní uskočil. Měl sto chutí utíkat zpátky do Pevnůstky, zpátky k Legatě. Jeho tělo odmítalo. Dokázal se jen šourat dál k Panilleovi, který se tyčil uprostřed démonů.

Proč tam jen tak sedí?

Zastavil se pouhých několik metrů od Panillea.

„Vy.“ Oakes byl překvapen bezvýrazným zvukem vlastního hlasu.

„Ano.“

Básníkův hlas zazněl jasně skrz pecičku v Oakesově šíji a Panilleova ústa se ani nepohnula. ..Skončil jste, Oakesi.“

„Vy! Vy jste mi všechno zničil! Vy jste důvod, proč jsme s Lewisem nemohli…“

„Nic není zničeno, Oakesi. Život tady právě začal.“

Panilleovy rty se nepohnuly, a přesto ten hlas zvučel skrz kuličku v šíji.

„Vy nemluvíte… ale já vás slyším.“

„To je dar od Avaty.“

„Avata?“

„Hyletouny a řasa – oni jsou jedno: Avata.“

„Takže nás vlastně porazila tahle planeta.“

„Ani planeta, ani Legata.“

„Tak tedy loď. Nakonec mě uštvala.“

„Loď ne.“

„Lewis! To udělal on. On a Legata!“

Oakes cítil, jak se mu do očí hrnou slzy. *Lewis a Legata.* Nebyl schopen čelil Panilleovu klidnému pohledu. *Lewis a Legata.* Od básníka se oddělil Plochokřídlý, vylezl na špičku Oakesovy boty a položil si tam ježatou hlavu. Oakes na něj shlížel upřeně a v hrůze, neschopen poroučet vlastním svalům. Zoufalství z něj nutilo slova.

„Povězte mi, kdo to udělal!“

„Vy víte, kdo to udělal.“

Oakesovi se z hrdla vydral úzkostný výkřik. „Neeeee!“

„Udělal jste to vy, Oakesi. Vy a Thomas.“

„Já ne!“

Panille na něj jen upřeně hleděl.

„Tak tedy řekněte svým démonům, ať mě zabijí!“ chrlil Oakes na Panillea.

„To nejsou moji démoni.“

„Proč nezaútočí?“

„Protože jim ukážu svět, který by někteří nazvali iluzí. Žádný tvor nezaútočí na to, co vidí, jen na to, co si myslí, že vidí.“

Oakes civěl na Panillea v hrůze. *Iluze. Tenhle básník dokázal naplnit mou mysl iluzemi?*

„To vás naučila loď!“

„To mě naučil Avata.“

Do Oakese se vloudil pocit hysterie. „A ten váš Avata je hotový… všechno zmizelo!“

„Ne dřív, než nás naučil vesmíru alternativních realit. A Avata ještě žije v nás.“

Oakes upřeně hleděl na smrtonosného Plochokřídlého na své botě. „Co vidí?“ Ukázal na tvora třesoucím se prstem.

„Něco z vlastního života.“

Silná rána otřásla zemí všude kolem a Plochokřídlý mu slezl z boty a tiše si dřepl na písek. Oakes se podíval za

zdrojem zvuku a uviděl, jak další pobřežní část Pevnůstky sklouzla do příboje. Bílá čára obzoru se pohybovala přímo k pevnině – burácivé vlny. Skály vlny násobily, kondenzovaly je a vyrážely vysoko proti břehu. Oakes civěl v tupé hrůze na to, jak se další část Pevnůstky urvala a zřítila mimo dohled.

„Mně je jedno, co říkáte," zamumlal Oakes. „Planeta nás porazila."

„Jestli to tak chcete."

„Co já chci!" vyjel na něj Oakes ve vzteku a zarazil se, když se přiblížily dva E-klony, nesoucí na nosítkách raněného. Hali Ekelová, v nose kroužek třpytící se v ostrém světle, kráčela vedle nich. Její pribox byl napojen na pacienta. Oakes shlédl na nosítka a poznal muže, který na nich ležel: Raja Thomas. Nosiči se tázavě zadívali na Oakese a opatrně spustili Thomase na písek.

„Jak zlé to je?" Oakes nasměroval svou otázku na Hali.

Panille odpověděl: „Umírá. Zranění hrudníku a sežehnutí plamenometem."

Oakesovi se vydralo uchechtnutí. Potlačil je. „Takže on mě nepřežije! Konečně – ta zatracená loď zůstane bez Kápéčka!"

Hali poklekla vedle Thomase a vzhlédla k Panilleovi. „Nepřežije přesun do stanu. Chtěl, abychom ho odnesli k tobě."

„Já vím."

Panille se zadíval na umírajícího muže. V Panilleově mysli spočívalo Thomasovo vědomí, byl napojen na Vatu, na Waelu, na většinu E-klonů, jejichž genetická směs sahala až k Avatovi. Všechno to tam bylo, kompletní vzorec. To bylo od Lodi tuze prozíravé, vzít Raju Flatteryho z vlastního původu Lodi a udělat z něj osobního boha pomsty.

Thomas pohnul rty, pouhý šepot, ale slyšel ho dokonce i Oakes: „Studoval jsem tu otázku tak dlouho… skrýval jsem problém."

„O čem to mluví?“ otázal se Oakes.

„Mluví k Lodi,“ řekl Panille a tentokrát se jeho rty pohnuly, jeho hlas byl zapamatovaným hlasem básníka, plným hlubokého pochopení.

Umírající namáhavě zalapal po vzduchu, pak: „Hrál jsem tu hru tak dlouho… tak dlouho. Panille ví. To skála… dítě. Ano! Já vím! Dítě!“

Oakes se ušklíbl. „To si jen namlouvá, že mluví s lodí.“

„Pořád odmítáte dostát tomu nejlepšímu z vlastního lidství,“ pohlédl na něj Panille.

„Co… jak to myslíte?“

„Nic víc od nás Loď nikdy nežádala,“ řekl Panille. „Ničím víc NáLoděnství nikdy nemělo být: nalézt naši vlastní lidskost a dostát jí.“

„Slova! Jen slova!“ Oakes cítil, že je zahnán do kouta. Všechno tady je iluze!

„Pak odhoďte slova a zeptejte se sám sebe, co tu děláte,“ řekl Panille.

„Jen se snažím přežít. Co jiného se dá dělal?“

„Ale vždyť jste vlastně nikdy nežil.“

„Já… já…“ Oakes umlkl a Panille zvedl paži.

Jeden za druhým se démoni vzdalovali, šikmo od přístřešku u úbočí útesu. První byli už u útesu a mířili vzhůru k náhorním plošinám, ještě než Panille promluvil.

„Propouštím je, jako je propustil Avata. A pořád dělají to, co dělají.“

Oakes hleděl na odcházející démony. „Co budou dělat?“

„Až budou mít hlad, budou jíst.“

Na Oakese toho bylo moc. „Co chcete ode *mě*?“

„Jste doktor,“ řekl Panille. „Jsou tu ranění.“

Oakes ukázal na Thomase. „Mám zachránit *jeho*?“

„Zachránit ho může jen Loď nebo my všichni dohromady,“ řekl Panille.

„Loď!“

„Nebo my všichni dohromady – to je totéž.“

„Lži! Lžete!“

„Myšlenka záchrany má mnoho významů," řekl Panille. „Je tu útěcha v inteligenci a potenciální nesmrtelnosti našeho druhu."

Oakes od Panillea o krok ucouvl. „Lživá slova! Tahle planeta nás všechny zabije."

„Od čeho máte smysly, než abyste jim věřil?" zeptal se Panille. Pokynul kolem sebe, setkal se s dychtivým pohledem Hali. „Přežijeme. Opravíme tuhle planetu. Avata, který udržoval toto místo v rovnováze, už není. Ale Vata je jejich dcera stejně jako moje."

„Vata?" Oakes to slovo vyprskl. „Co je to zase za nesmysl?"

„Waelino dítě se narodilo. Jmenuje se Vata. Nese pravé sémě Avaty, vložené při jejím početí,"

„Další příšera." Oakes zavrtěl hlavou.

„Vůbec ne. Krásné dítě, podobou stejný člověk jako její matka. Tady, ukážu vám ji."

V Oakesově vnímání započala hra obrazů, které mu skučely myslí na přenosové vlně z kuličky v jeho šíji. Toužil si tu věc vyrvat z těla. Potácel se pozadu a jednou rukou se sápal po Panilleovi, zatímco druhá ruka svírala voperovanou kuličku.

„Neeee… ne… ne!"

Obrazy neustávaly. Oakes padl naznak do písku a při pádu uslyšel hlas Lodi. Věděl, že je to Loď. Nebylo úniku před tou přítomností, která se v něm zvětšovala, aniž by potřebovala kuličku, aniž by potřebovala jakýkoli přístroj.

Vidíš, Šéfe? Nikdy jsi nepotřeboval smlouvu z neohebných slov. Jediné, cos kdy potřeboval, byla sebeúcta, uctívání sebe samého, které zahrnuje veškeré lidstvo a všechny věci, na nichž záleží pro vaši vzájemnou nesmrtelnost.

Oakes si přitiskl ruce k hlavě a převalil se na kolena. Upíral pohled do písku, zrak rozmazaný slzami.

Loď se zvolna vzdalovala. Bylo to, jako by mu někdo vytahoval z mozku rozžhavený nůž. Zůstávalo po ní rozbolavělé prázdno. Spustil ruce a uslyšel křupání písku pod

množstvím nohou. Otočil se a uviděl dlouhou řadu lidí – E-klonů a Naturálů – blížící se od Pevnůstky. Vedli je Legata a Lewis. Za uprchlíky uviděl Oakes kouř, nesený mořským vánkem, vzdouvající se z trosek Pevnůstky. Jeho drahá svatyně podléhá zkáze! Všechno! Všechen Oakesův vztek se vrátil. Potácivě vstal.

Vem Tě čert, Lodi! Obelstila jsi mě!

Pohrozil pěstí. „Ty mrcho, Legato!“

Lewis a Legata se zastavili asi deset kroků od Oakese. Uprchlíci se zarazili za nimi až na jednu vysokou ženu, E-klon s jemným obličejem na kulovité hlavě. Stoupla si před Legatu.

„Takhle s ní nemluv!“ křikla žena E-klon. „Vybrali jsme ji za Kápéčko. Takhle s naším Kápéčkem nemluv.“

„To je šílenství!“ vykřikl Oakes. „Jak můžou deformované obludnosti vybírat Kápéčko?“

Žena E-klon k němu udělala krok, pak další. „Komu říkáš obludnost? Co jestli se tady budeme množit a množit, a z takových jako ty se stanou zrůdy?“

Oakes na ni zůstal v hrůze civět.

„Nejsi tak hezký, víš,“ řekla. „Já se na sebe dívám každý den a každý den nevypadám tak špatně. Ale ty jsi každým dnem šerednější a šerednější. Co když si myslím, že není správné, aby se rodili ještě nějací šeredové?“

Legata postoupila kupředu a dotkla se ženiny paže. „Dost.“

Když Legata promluvila, proplul nad nimi temný stín. Vzhlédli a uviděli Loď, pohybující se mezi Regou a plání – daleko níž, než kdy dříve Loď byla. Podivné výčnělky a křídlovité tvary agrarií byly jasně viditelné. Stín se pohyboval s ohromující pomalostí, věčnost v pohybu. Všichni, kdo ho slyšeli, se obrátili k Lewisovi a většina jich to stihla, aby ho viděli mizet. Stala se z něj bílá šmouha, která se rozplynula, a tam, kde prve stál, nezbylo nic.

„Proč, Lodi?“ Panille to vyřkl nahlas, polekán jeho zmizením.

Všichni slyšeli odpověď, radostný lomoz ve svých hlavách.

Potřebovali jste skutečného ďábla. Jesus Lewis, druhá polovina Mě. Vždycky se Mnou chodí skutečný ďábel. Thomas zůstal svým vlastním ďáblem – zvláštním druhem démona, obětním beránkem. A už to ví. Lidé, doslali jste milost. Víte, jak vyznávat.

V tom okamžiku všichni pochopili úmysly Lodi s Thomasem, téma visící v křehké rovnováze.

Thomas se zvedl na lokti, vzdoroval Haliným pokusům zabránit tomu. „Ne, Lodi," zamumlal. „Zpátky do hibernátoru ne. Jsem doma."

Legata se do toho vložila. „Propusť ho, Lodi."

Jestli ho dokážete zachránit, je váš.

Výzva Lodi jimi zvučela.

Panille se pevně držel Thomasova vědomí a vysílal volání Vatě ve zdravotním přístřešku u útesů: *Vato! Pomoz nám!*

Do mysli se mu vkradla stará přítomnost Avaty – oslabená, ale nic z ní nechybělo. Vata byla vším, čím bývala… a ještě víc. Panille pociťoval svou dceru jako úložiště těch dlouhých světelných let, kdy Avata žil a učil, avšak nyní nerozborně spojenou se vším lidským. Dosahovala za planinu mezi posádku zbývající na palubě Lodi, dokonce i k těm, kdo spali v hibernátorech, dávala jim nové uctívání a zapřádala je do jediného organismu. Dospěli k jedinému vědomí zároveň… dokonce i Oakes. A když byli sjednoceni, vstupovali jako vlákno do Thomasova těla, uzavírali jeho rány, opravovali buňky.

Bylo dokonáno. Nechali Thomase spát na nosítkách.

Panille se chvějivě nadechl a zadíval se kolem sebe, po lidech na pláni. V uzdravení Thomase byla napravena všechna zranění. Byla tu těla mrtvých, ale ani jediný zmrzačený mezi živými. Všichni stáli nehybně pod stínem přítomnosti, který klouzal napříč plání.

Legato.

To byla zase Loď.

Dosud otřesena prožitkem sdílení, promluvila nahlas rozechvělým hlasem. „Ano, Lodi?

Vzalas mi Mého nejlepšího přítele, Legato. Oakes je teď Můj, to je spravedlivá výměna. Kam půjdu, budu ho potřebovat víc než tebe.

Vzhlédla k obrysu Regy, obklopenému svatozáří. „Ty odcházíš?“

Cestuji do brány Ox, Legato. Brána Ox – Mé dětství a Má věčnost.

Vzpomněla si na bránu Ox, zakódované úložiště, v němž nalezla pravdu o Oakesově původu, téměř mystický počítač, z nějž se vynořovaly skryté věci. Když o tom přemýšlela, měla pocit, že se její vědomí propojuje se záznamy Lodi. A protože byli všichni spojeni prostřednictvím Vaty, sdílela to celá pláň.

Slova a obrazy Lodi překonaly toto plynoucí vědomí.

Nekonečná představivost má také své nekonečné hrůzy. Básníci mění své noční můry ve slova. Bohům se sny zhmotňují a žijí vlastním životem. Takové věci se nedají vymazat. Brána Ox, můj morální faktor. Má psychika se pohybuje oběma směry. Jestliže se pohybuje v symbolech, pohybuje se skrze Ox. Některé moje symboly chodí a dýchají – jak tomu bylo s Jesusem Lewisem. Jiné zpívají slovy básníků.

Oakes padl na kolena a prosil: „Neber si mě, Lodi. Já nechci odejít.“

Ale já tě potřebuji, Morgane Oakesi. Už nemam Thomase, mého osobního démona, a potřebuji tebe.

Stín Lodi začal míjet lidi na pláni. Když se Oakese dotklo světlo, zmizel – bílá šmouha, pak prázdné místo na písku.

Legata tam stála a dívala se tam, kde prve klečel Oakes, a nedokázala ovládnout slzy, aby jí nekanuly po lících.

Hali vstala vedle nosítek, kde spal její pacient. Připadala si vyprázdněná a rozhněvaná, oloupená o svou roli.

Upřela pohled vzhůru, k plynoucí nesmírnosti Lodi.

Tohle jsem jim měla sdělit? otázala se.

Ukaž jim to, Ekelová!

Stále rozhněvaná, přehrála obrazy ukřižování, pak: „Lodi! Takhle to bylo s Ješuou? Byl jen dalším ztělesněním jednoho z Tvých snů?“

Záleží na tom, Ekelová? Je poučení menší kvůli tomu, že historie, která tě dojímá, je fikce? Případ, na němž jsi se právě podílela, je příliš významný, než aby se o něm diskutovalo na úrovni fakt či fantazie. Ješua žil. Byl určitou esencí božství. Jak bys mohla poznat takovou esenci, aniž bys prožila její opak?

Stín mizel, odplouval přes útesy a odnášel kousky lidstva, které zůstaly tam nahoře – Natali, zřízence od hibernátorů, dělníky z hydroponie…

„Loď nás opouští,“ řekla Legata. Přistoupila k Panilleovi.

Uprostřed svých slov pocítila žár vědomí, které s nimi Loď sdílela – Záznamy Lodi, celá minulost přenesená do nejmenší buňky na pláni.

„Odstavila nás,“ řekl Panille. „Budeme to muset zvládnout sami.“

Hali k nim přistoupila. „Konec lodistruků.“

„Ale slovo ‚sami‘ ztratilo všechny své staré významy,“ dodal Panille.

„Tak tohle tedy znamená rozměr vesmíru?“ zeptala se Legata. „Útěk bohů od jejich vlastního díla?“

„Bohové kladou jiné otázky,“ řekl Panille. Shlédl na Hali. „Bylas porodní bábou nás všech, když jsi nám přinesla Vatu a Vrch Lebek.“

„Vata se přinesla sama,“ řekla Hali. Vložila svou ruku do Panilleovy. „Některé věci nepotřebují porodní bábu.“

„Ani Kápéčko,“ řekla Legata. Zazubila se. „Ale to je role, kterou všichni známe.“ Potřásla hlavou. „Mám jen jednu otázku – co udělá Loď s těmi lidmi tam nahoře?“

Ukázala vzhůru za mizející lodí.

Tehdy to všichni uslyšeli. Přítomnost Lodi naplnila lidi na pláni, pak slábla, ale nikdy neměla být zapomenuta.

Překvap Mě, svatá Prázdnoto!